

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

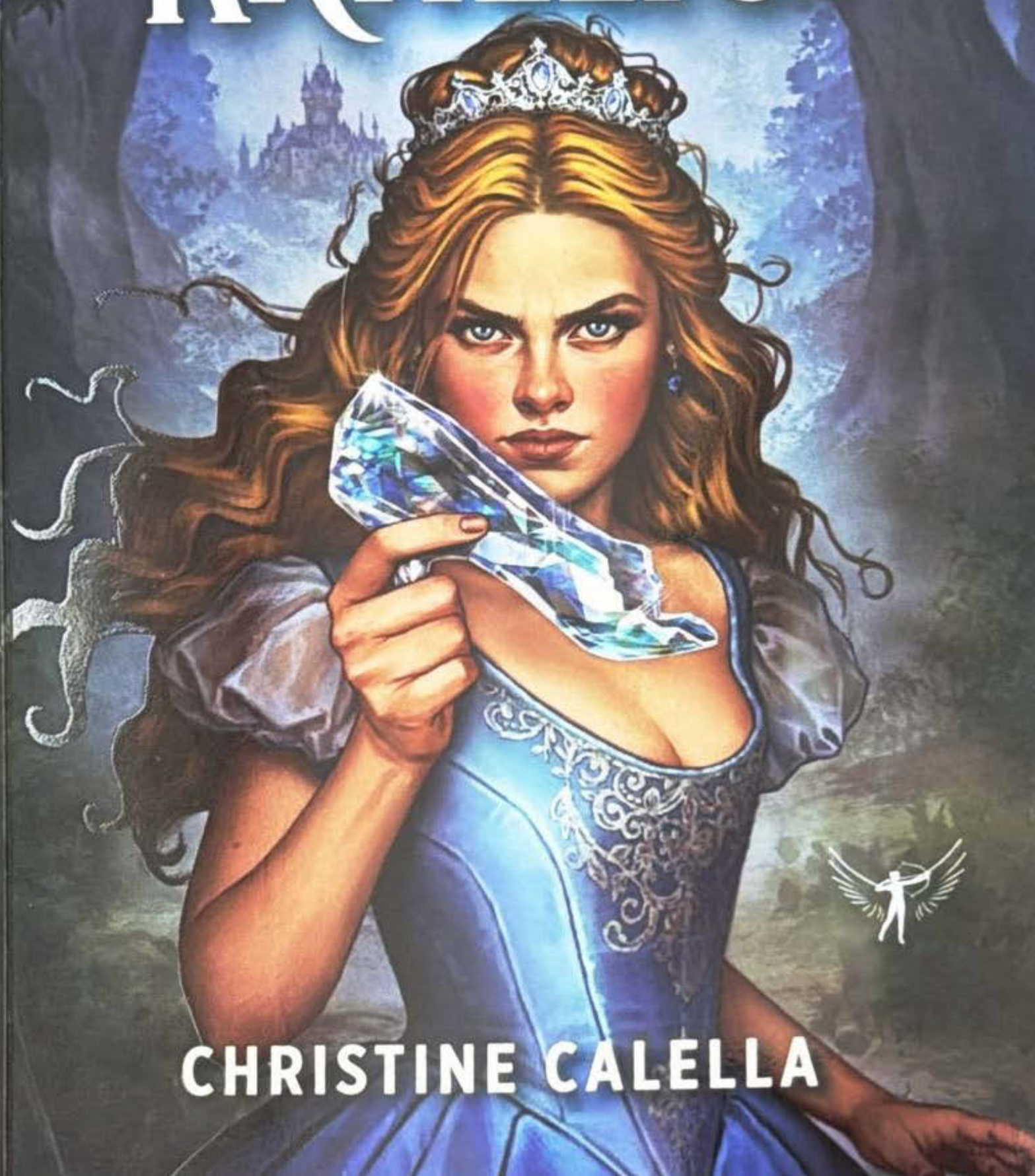
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YALANCININ KRALLIĞI

CHRISTINE CALELLA

“Christine Caelella, Külkedisi masalına 21. yüzyıla yakışır, çok ihtiyaç duyulan bir yorum getiriyor. Klasik bir masala zekice ve enerjik bir dokunuş.”

-Kirkus Reviews

Prens Bayard insanların yüzünü hatırlamak konusunda zorlanıyordur. Maskeli balodan sonra elinde cam bir ayakkabıyla Ell'in evine geldiğinde genç kız, prensi daha önce hiç görmemesine ve baloya gitmemesine rağmen bu yanlış anlaşılmaya engel olmaz. Çünkü zalim üvey ailesinin yanında kle gibi çalışarak yıllarını geçirmiştir.

Ell'in kraliyet sarayına taşınmakla evde kalmak arasında bir seçim yapması gerekiyordur ve zalim ailesinden kaçabilmek için bu fırsatı değerelelendirmeye karar verir.

Ancak Ell, kraliyete dâhil olmanın yeni sorunlar doğurduğunu fark eder. Bayard'ın kız kardeşi olan prenses kaybolmuştur. Kral, perilere karşi savaş açmaya hazırlanmaktadır. Ayrıca Bayard'ın güvenilmez -ve yakışıklı- en yakın arkadaşi Maxim, Ell'in yalan söylediğinin farkındadır.

Ell, yalanlarla inşa ettiğİ bu yeni hayatı korumak istiyorsa artık sadece saklanmakla yetinmemelidir. Kollarını sıvayıp hem kendini hem de içine düştüğü bu krallığı kurtarmak zorundadır.

ARTEMIS MILENYUM

YAYIN NO: 2749
MİLENYUM: 189

Yalancının Krallığı
Christine Caelella

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Gözde Soykan Bilim
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Mart 2026
ISBN: 978-625-8667-25-7
Sertifika No: 43949

Yalancının Krallığı
©2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Liar's Kingdom
©2025, Christine Caelella

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CHRISTINE CALELLA

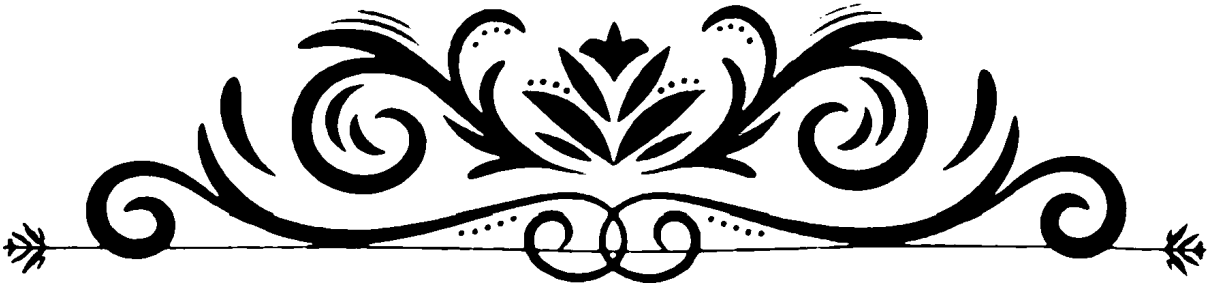
YALANCININ KRALLIĞI

Çevirmen: Gözde Soykan Bilim

OKUYUCUYA BİR NOT

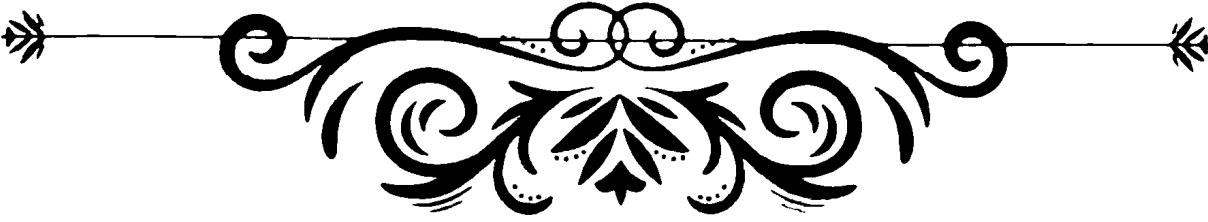
Külkedisi, kendilerinden daha küçük ve daha zayıf olanlara hiçbir cezaya tabi olmadan saldıran zalim karakterle dolu, suiistimal konulu bir hikâyedir. Tüm bu acımasızlığa karşı, bu kitaptaki kadın kahramanımız, herkese -hatta farelere bile- nazik davranmanın bir yolunu bulur. İlerleyen sayfalardaki kalp kırıklıkları ve katliamlara rağmen, sizi mutlu bir sonun beklediğinden emin olabilirsiniz.

Kathy'ye...

Sen herkesin hak ettiği gibi bir ablasın.

Ne zaman arasam telefonu açtığın için teşekkürler.

“Ve gidebileceğinizi bildiğiniz zaman kandırmak eğlencelidir
ama bu konuda temkinli olmak zorundasınız.”

-Külkedisi

Ormana Girerken

BİR

İnsanların çoğu farelerin pis olduğunu düşünür ama gerçekten öyle değildirler. Tüylerini sıklıkla temizlerler, yalayarak parlak ve temiz bir hâle getirirler. Üstelik, her zaman çatı katında onlar için bıraktığım kırıntıları yiyecek kadar terbiyeli-dirler. Aslında benim işimi kolaylaştırıyorlardı. Fareler hiçbir zaman cibinlikli yataklarının yanına kombinezonlarını bir yığın hâlinde bırakıp, benden onları toplamamı, yıkamamı ve ütülememi beklemiyorlardı. Hiçbir zaman, benim daha sonra yıkamam için gümüş tepsinin üzerine kirli tabaklarını ve lekeli çay fincanlarını yığmıyorlardı. Ve kesinlikle bütün gün boyunca çan çalıp, yapılacaklar listeme bir ev işi daha eklemek için merdivenlerden aşağı doğru bağırarak bana seslenmiyorlardı.

Kraliyet arabası geldiğinde, tavan arasındaki pencerenin yanında oturuyordum. Hassas ilkbahar esintisini hissedebilmek için pencereleri sonuna kadar açmıştım. Bacaklarımı uzatmış, baldırımdaki ağrıları gidermeye çalışıyordum. Akşamüzeriydi ve o gün ilk defa rahat yüzü görebilmişim. Ailenin tüm üyeleri, öğle yemeklerini sindirirken uyuyordu. En sevdiğim iki fare yanımdaydı: beyaz benekli Ermengarde sol avucumda otururken, onu küçük bir lokma sert peynir ile besliyordum. Mavi eteğimin kıvrımları arasında yarı saklanmış olan parlak gri Jacques ise sabırla kucağımda yatmış, kendi sırasının gelmesini bekliyordu.

At arabası, eve gelen yolda yavaşça ilerliyordu, altın rengi parçaları tepedeki güneşte parlıyordu. Bu, bana çöldeki bir serap gibi görünmüştü ilk önce; gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bu kadar güzel bir at arabası neden buraya gelirdi ki? Üvey annemin nadiren ziyaretçisi olurdu. Pencereden daha ileriye bakabilmek için hızla Jacques'ı ve Ermengarde'ı yere indirdim. Topuz yaptığım saçlarımı karıştıran esinti, is lekeli burnumun ucunu gıdıklıyordu. Aynı esintiyle, tavan arası penceresinin etrafını kaplayan mor salkımlar hışırdıyor, havayı tatlı polenlerle kaplıyordu.

Arabanın kapıları hızla açılırken, şaşkınlıkla gözlerimi kısıp baktım. Üzerlerinde çini mavisi üniformalar olan iri yarı dört muhafız arabadan indi, onları iki genç adam izledi: birinin üzerinde tamamen siyah kıyafetler vardı, tavrı gururlu ve kibirliydi, diğerrinin üzerinde ise beyaz ve altın renginden oluşan muhteşem bir kıyafet vardı, omuzları yenilgiyle çökmüştü.

İki genç adam ellerini tembel bir şekilde ceplerine sokmuş, salınarak ön kapıya doğru yürürken, arabacı parlayan pirinç bir trompet çıkarıp çaldıktan sonra çenesini bulutlara doğru kaldırdı ve bağırdı: “Prens hazretleri, veliaht Bayard D’Harcourt’un gelişini duyuruyorum! Evin efendisi lütfen dışarı çıkabilir mi?”

Bu evin bir efendisi yoktu. Artık yoktu. Üvey annem onun işini bitirdiğinden beri.

Bu pencerede duran herhangi biri kendinden geçer, hayranlıkla veliaht prene bakardı. Çünkü onun burada olması için mantıklı bir neden yoktu. Ama benim de şaşıracak vaktim yoktu, bunun sonu benim için ancak ve ancak kötü olabilirdi. Eğer üvey annem hazırlıksız yakalanırsa, bir engerek yılanı gibi bana saldırır, kendisini daha az küçük hissetmek için beni cezalandırırdı. Koşmaya başladım, avazım çıktığı kadar bağırırken, ayakkabılarımın yıpranmış tabanları tavan arasının spiral merdivenlerinde takırdıyordu. “Üvey anne! Amalia! Freida! Kalkmanız gerek! Önemli bir ziyaretçi var!”

Üvey annemin yatak odasının kilitli kapısına hızla vurmaya başladım. “Üvey anne! Dışarıda kraliyet ailesinden birileri var! Prens!”

Üvey annem cevap vermeyince, koridorda koşarak Amalia'nın odasına doğru gittim. Onun kapısı kilitli değildi, yatağını çevreleyen tül perdeler sıkıca kapanmıştı. Perdeleri hızla açtım. “Prens! Kalk. Hemen kalk!”

Amalia doğrulup yastıklarına yaslandı, ipek sabahlığının kenarındaki tüyler miskin bir şekilde aşağı sallanıyordu. Gözlerindeki uyku maskesini çıkarıp, “Prese ne olmuş?” diye mırıldandı.

Kapıdan dışarı çıkarken, onun yüzüne doğru bir yastık fırlattım. “Prens *burada!*”

Freida'nın kapısı da kilitli değildi. Bu sabahtan beri bir yığın yıkanacak çamaşır biriktirmiş ve kapı aralığına yığmıştı. Hızla içeri girmemle keten bir çarşafa takılıp kirli nevresimlerin üzerine dizüstü düşmem bir oldu. Freida uyanmış, oturduğu makyaj masasında açık sarı buklelerini düzeltiyordu.

Ben çamaşırların üzerinden kalkarken, Freida, “Git, akşamüzeri çayımı getir,” dedi tiksintiyle burnunu çekerek. “Sevdiğim yasemin çayından olsun.”

Kalbim aniden kaygıyla duracak gibi oldu. Bir an için prens hakkında her şeyi unutup, bugün pazardan daha fazla yasemin almam gerektiğini hatırladım. Alınacaklar listesi o kadar yükliydi ki, Freida'nın çayı tamamen aklımdan çıkmıştı. Eğer bir hata yaptığımın farkına varırlarsa...

Hatamı gizlemek için kolayca yalan söyledim: “Satıcıda yasemin çayı kalmamıştı. Yarın daha erken saatte gitmem gerekecek.”

“Ya bunu yaptığından emin ol,” dedi dudak bükerek, “ya da anneme söylerim, sonra sen üzülürsün.”

“*Kendin* beni üz,” dedim tersçe. Köşeye sıkışmış farelerin saldırıp ısırıldığı bilinirdi. “Yoksa sadece üvey annem izlerken ve

benim sana vuramayacağımı bilirken mi bana vuracak kadar cesursun?”

Freida bana öfkeyle baktı. “Öyle değil...”

Prensın düşüncesi aniden zihnime düştü. Kavga etmekten daha önemli işlerimiz olduğunu bildiğim için sözünü kesip, “*Sadece kalk,*” diye ısrar ettim. “Aşağı in. Prens burada. Nedenini bilmiyorum.”

Freida’nın yeşil gözleri parladı, tartışmamız aniden unutulmuştu. “Tabii ki nedenini biliyoruz! Neticede prens baloda bizden birinden etkilenmiş olmalı. Amalia ya da beni ziyaret etmeye gelmiş!” Kahkahasını bastırıp, daha fazla ruj sürmek için makyaj masasının çekmecelerini karıştırdı. “Dans ettiği o kızın uzun süreli olmayacağını biliyordum. O, sadece bir gece dikkat edeceği türden bir kızdı. Ama Amalia ve ben daha üst sınıftan geliyoruz...”

“Ah, böbürlenmeyi bırakıp makyajını yapar mısın?” Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Ya Freida haklıysa? Eğer üvey kız kardeşlerimden biri prensle evlenirse, bana ne olacaktı? Hepsi birlikte saraya taşındıklarında üvey annem beni sokağa mı atacaktı, yoksa üvey ailem lezzetli yiyecekler yiyip, mücevherlerle bezenirken; ben kraliyet ailesinin çok sayıdaki hizmetlilerine katılıp, eklemlerim kanayana kadar döşemeleri mi ovalayacaktım?

Freida’nın ruj şişelerinden birini parmağımla dürttüm. “Senin yerinde olsam bunu sürerdim,” dedim. “Amalia ile rekabet edebilmen için alabileceğin her yardıma ihtiyacın olacak.”

Freida nefesini tuttu. Çünkü kısmen haklı olduğumu biliyordu: Hiçbir zaman Amalia kadar güzel olmamıştı. Ama gerçek, hiç kimseyi koruyamazdı. Bu nedenle Freida gümüş saç fırçasını bana fırlatmadan önce başımı eğmem gerektiğini biliyordum. Fırça beni es geçti ve bir çentik bırakacak kadar büyük bir hızla duvara çarptı.

Bana bir şey daha fırlatmadan önce, hızla Freida'nın odasından çıktım. Üvey annem koridorda bana doğru yaklaşıırken, modaya uygun bir şekilde pudralanmış gri peruğunu düzeltiyordu. Krema kadar açık renkli ve pürüzsüz cildi, marallara benzer gözleri ve dolgun, şehvetli dudaklarıyla, dillere destan bir güzelliği vardı. Bu imrenilecek özellikleri bir araya gelerek, ilk bakışta onun kalbindeki zehri saklıyordu. Ama üvey annemin yanında yeterince zaman geçiren herkes, kısa süre içinde onun neler yapabileceğini öğrenirdi.

“Pekâlâ?” dedi tersçe, tehdit edencesine kolunu kaldırarak. “Majestelerini öylece kapıda mı bekleteceksin? Aptal kız!”

“Özür dilerim, üvey anne,” dedim bakışlarımı yere indirerek. O, elini yüzüme doğru hareket ettirmeye karar vermeden önce hızla merdivenlerden aşağı indim.

Böyle olacağını bilmeliydim. Onu uyandırmadan prensi içeri alsaydım üvey annem bana öfkelenirdi ama şimdi de onu beklettiğim için bana kızmıştı. Onun karşısında kazanmanın imkânı yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

“Dur!” diye emretti üvey annem, bir sonbahar rüzgârı kadar hızlı bir şekilde fikrini değiştirerek. Pençeye benzeyen eliyle omzumu kavradı. “Yeni şapkam nerede? Kraliyet karşısında muhteşem bir şekilde giyinmiş olmalıyım.”

Yutkundum. Bu konuyu bu anda konuşmayı planlamamıştım ama daha önceden hazırladığım yalan ağzımdan çıkıverdi: “Şapkacı, daha öncekilerin faturalarını ödemediği için yeni şapkayı vermeyecekmiş,” diye cıyaktım. “Faiziyle birlikte.”

Üvey annemin siyah gözleri, kırılan buz gibi kısıldı. “O küstah adam!” Şapkacının küçümsemesi karşısında bana vurmak için kolunu kaldırdı.

Bekledim, gergindim ama hazırlıklıydım. Sonucun bu olacağını biliyordum.

Ama kurnaz bakışlarını kapıya çevirdi. Kraliyetten birini kanayan burnumla karşılamamı istemiyordu. “Git!” diye

emretti. “Kapıyı aç! Prens gittiğinde şapkacı için sana altın vereceğim.” Döndüm ama elini omzuma bastırdı, tırnakları tenime batıyordu. “Ve eğer bunu sen uydurduysan, seni küçük hain yalancı, doğduğuna pişman olursun.”

Ondan uzaklaşıp, sessiz adımlarla merdivenlerden indim. Şu anda yalnız olmadığımız için şanslıydım. Üvey annem, bana bir ders vermek için kemiklerimden birini kırmayı asla es geçmezdi.

Bilysin diye söylüyorum, şapkacı *gerçekten* üvey annemin borcunu ödemesini istemişti. Sadece faiziyle ödemesini istemişti. Baronesten faiz isteyemeyecek kadar çok korkuyordu. Faiz kendim içindi. Tavan arasındaki çürük bir döşeme tahtasının altında sakladığım kaçış birikimim için. Onlarca yıl boyunca gizlice bozuk para biriktirmek zorunda kalsam bile, o şekilde ya da bu şekilde bu evden çıkacaktım.

Büyük çifte kapıya ulaştım. Kapı sedir ağacından yapılmıştı ve üzerinde yaprakların ve çeşitli hayvanların oyma deseni vardı: sincaplar, fareler, bir tilki ve heybetli bir geyik. Kapının diğer tarafında sabırsız arabacının trompeti yeniden çaldığını duyabiliyordum. Bir ses, “Belki de evde kimse yoktur,” dedi usulca.

İterek çifte kapıyı açtım. Hem kapı ağırdı hem de son on beş dakikadır oldukça fazla koşuşturmuştum, bu yüzden onları karşıladığımda nefes nefeseydim: “Merhaba, majesteleri. DeBrun Malikânesi sizi ve heyetinizi karşılar.”

Prens -altın rengi ve beyazlar içindeki genç- girişin taş duvarına yaslanmıştı, bir kolu başının üzerindeydi. Dünyayla bağlantısını koparmış gibiydi. Sonra, bana bakarken toparlanmış gibi göründü. Yüzüme bakmıyordu. Kuş yuvası gibi saçlarımı, önlüğümü, yıpranmış botlarımı inceliyordu. “Teşekkürler, hanımefendi,” dedi, başını bir santim kadar bana doğru uzatarak. “Baron ve kıymetli kızları evdeler mi?”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Baron altı yıl önce öldü. Ama barones evde.”

Prensın siyahlar içindeki arkadaşı, elindeki parlak bastonu kaldırıp, beni kenara itmek için kullandı ve kapının önünü açtı. “O zaman içeri girelim.” Prense önünden gitmesini işaret etti. “Önden buyur, Bayard.”

Üvey annem, yüksek dantel yakalı mor bir elbiseyle, etekleri ardından sürtünerek büyük ana merdivenlerden inerken, prens içeri girdi. Üvey annem onu yapmacık bir hevesle karşıladı. “Majesteleri! Bu ziyaretiniz bir onur olduğu kadar bir sürpriz de oldu. Varlığınız ile bizi onurlandırmanız ne gurur verici...”

Elinde baston olan genci inceledim. Uzun boyluydu. İnceydi ama omuzları genişti, yürüyüşünde bir zarafet vardı. Saçları, Amalia’nın her zaman pazardan bana aldırıldığı bitter çikolatalı şekerlemelerin zengin rengindeydi. İçimden bir ses o bastonu yürümesine yardımcı olması için taşımadığını söylüyordu. Köylülere dokunmadan onları bir kenara itmek için yanında taşıyordu. Süzülerek yanımdan geçerken ona bakmamda bir sakınca olmadığını düşünüyordum çünkü prens gözlerime bakmadığına göre arkadaşı da bakmaz diye bekliyordum. Ama durup bana bakmak için geri döndü. Gülümsedi ve bu sefer de bastonunu omzuma koymak için kaldırdı. “Hiç kimse sana sosyal üstlerinin karşısında reverans yapmayı öğretmedi mi?” Bastonu hafifçe bastırarak, saygımı göstermek için eğilmemi sağladı.

Ona itaat ettim, kanımın pompalanmasını kulaklarımda duyabiliyordum. Bastonu elinden alıp kafasına vura vura onu dövmeyi çok isterdim. Yıllardır yaşadığım küçük düşürülme, bunun bana hissettirdiği şeyi daha katlanılır bir hâle hiçbir zaman getirmemişti.

“Güzel,” dedi prensin arkadaşı, bastona uyguladığı baskıyı azaltarak. Bastonu omzumun üzerinden çekti ve eve girdi, beni hemen unutmuştu. Ama ben onu unutmadım ve hiçbir zaman

unutmayacağıma da yemin ettim. Yanımdan geçen bir gölge kadar havalı ve duygusuz olabilirdi ama ben hayatımın geri kalanı boyunca onun kibirli yüzüne i erleyecektim.

Muhafızların hepsi yanımdan geçip evin içine girdiğinde, kraliyet arabasına gizlice son bir kere bakıp kapıyı kapattım. Bu kadar güzel bir şeyin içinde yolculuk ettiğimi hayal ettim. Böyle bir araç, altın bir kutunun içinde güvenle muhafaza edilen değerli bir mücevher gibi hissetmemi sağlardı. Parmaklarımı kadife minderlerin üzerinde gezdirdiğimi hayal ettim. Koltuğun  zerine nasıl serileceğimi ve arabanın hafifçe sallanmasının beni uzaklara götüreceğini, bir köylünün yürüyerek bir haftada gideceğı yolculukta uyuma imk nımın olmasını düşündüm.

Kapıları kapattım ve arkama yaslanıp, giriş salonunda gözümün önünde gelişen sahneyi izledim. Amalia ve Freida artık tam olarak giyinmiş durumdaydılar, ikisinin de üzerinde en iyi elbiseleri vardı. Sert,  killendirilmi  bukleleri ba larının üstünde toplanmış, kurdelelerle s slenmi ti. Prensi karşılamak için merdivenlerden o kadar aceleyle iniyorlardı ki Amalia eteğinin ucuna basıp tökezledi.

“Size,” diye c vildamaya başladı üvey annem, “muhteşem kızlarım Amalia ve Freida Tremoille’i takdim edebilir miyim?”

Prens,  vey annemin iki elini birden tutmuştu, dudaklarına götürdü ve hafifçe öptü. Üvey annem kendinden geçti. Üvey annemin ellerini en son  pt ğ m zamanı hatırladım. O sahne, buna *hiç* benzemiyordu.

“Sevgili Barones DeBrun,” dedi prens, “ nceden haber vermeden evinize geldiğim için  zg n m.”

Üvey annem ı ıldayan yüzüyle ona bakıyordu. “Majesteleri evimizde herhangi bir zaman hoş kar ıla acağını kesinlikle biliyordur. Ama bugün hangi mutlu edici şey sizi buraya getirdi?”

Siyahlar içindeki genç adam, yanmayan   minenin yanında durduğu yerden boğazını temizledi.   mine rafının üzerinde toz olup olmadığını görmek için, eldivenli elini rafın üzerinde

gezdiriyormuş gibi görünüyordu. “Tremoille?” diye sordu. “Burasının DeBrun malikânesi olduğunu sanıyordum.”

Üvey annemin yüzü ekşidi. “Onlar benim ilk evliliğimden çocuklarım. Ve siz de?”

Prens, bu hatırlatma üzerine, neşceyle kendi kendine güldü. “Ah, size arkadaşımı tanıştırmadığım için ne kadar kabayım. Barones, hanımlar...” Daha fazla yaklaştırmaya korktukları için merdivenin en altında duran üvey kız kardeşlerime doğru başını salladı. “Size ekselansları Dük Maxim D’Arcy’yi tanıştırmaktan memnuniyet duyarım. Benim çok yakın bir arkadaşımdır. Ama gençliğinin sizi aldatmasına izin vermeyin. Aynı zamanda kralın güvenilir bir danışmanıdır da. Ülkemiz ona sahip olduğu için şanslı.”

Bir kere daha, Prens Bayard ve “yakın arkadaşı” arasındaki şiddetli farktan dolayı etkilenmiştim. Bu, yakıcı güneş ile gecenin kötülüğe işaret eden pelerini arasındaki fark gibiydi. Prens’in yüzü açık ve dost canlısıyken, dük sadece kaşlarını çatarak bakıyordu. Cilt tonları bile farklı yaşam tarzları olduğunu gösteriyordu: Prens Bayard’ın teni, günlerini at sürerek geçirdiğini gösteren bir şekilde sağlıklı bir bronz rengiyle parlarken, dükün ten rengi sanki boş zamanlarının tamamını gölgelerde geçiriyormuş gibi açık bir zeytin rengiydi.

Maxim, başıyla selamlamak çok fazla saygı göstermek olacakmış gibi, koyu renkli başını üvey aileme doğru yavaşça eğdi. Apaçık sahte bir şekilde gülümsedi ve “Hanımlar,” dedi, “prens ile birlikte çok önemli bir görev için buradayız.” Gözleri, bundan sonra söyleyeceği kelimelerin ailemi tam olarak nasıl utanç verici bir telaş içine sokacağını biliyormuş gibi kötülükle parlıyordu. “Onun evleneceği gelini bulmak için çıktığımız bir görev.”

Üvey kız kardeşlerim sevinçle şakıdılar ama üvey annemin sert bakışlarından sonra bu sevinç çığlıkları daha hanımefendi kıkırdamalarına dönüştü. Freida cesurca öne doğru adım

atarak Amalia'nın kıvrak vücudunu prensin görüş alanından gizlemeye çalıştı. Solgun kirpiklerini kırpıştırarak prene baktı. "Ama hangimiz için geldiniz, yakışıklı prensimiz?"

Prens Bayard, Maxim'e baktı, dişlerini sıkıyordu. Bir an için hanımlardan diğer yana doğru dönüp, elini parlak, kızıl kahve saçlarının arasından geçirdi. Ağzının kenarıyla Maxim'e fısıldadı: "Onlar çok uzunlar. Balodaki kız daha kısaydı."

Nefesim kesilmişti. Şimdi, bu ilginçti. Çelik kadar keskin bakan gözlerini bile kırpmadan, birbirileriyle fısıltıyla konuşan ikiliye bakan üvey anneme baktım. Benim duyduğumu onun da duyup duymadığından emin değildim.

Maxim, prene anlayışla gülümsedi. "Haklı olman mümkün ama bu kadar kolay pes etmek mi istiyorsun? Belki de hafızan seni yanıltıyordur. Onların denemesine izin vermenin ne sakıncası var?"

Prens, gözlerini kapatarak başıyla onayladı. "Her zaman olduğu gibi haklısın. Söyle onlara."

Maxim ellerini birleştirdi, yeniden hanımlara doğru döndü ve doğrudan Freida'ya hitap etti: "Bu oldukça zekice bir soru, matmazel. Ve korkarım kolay bir cevabı yok." Bu noktada, Maxim kadife ceketinin içine uzandı ve ipek sargıların içinden bir nesne çıkardı. Kumaşı açarak, tamamen göz kamaştıracak şekilde parlayan camdan yapılmış bir ayakkabıyı ortaya çıkardı. Periler tarafından yapılmış gibi, *herhangi bir şey* kadar sade bir şeydi.

Maxim, konuşmaya devam etti, açıklarken bir yandan kırkıyordu: "Geçen haftaki maskeli baloda, Prens Bayard sersemletici bir güzelliği olan genç bir kadınla tanıştı. Onun baloya daha geç bir saatte, üzerinde peygamber çiçeği mavisi bir elbiseyle gelip, oradaki herkesin dikkatini çektiğini hatırlayabilirsiniz. Hatta prens ile bütün akşam boyunca dans ettiğini de hatırlayabilirsiniz."

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı, farelerin minik ayaklarının parkelerin üzerinde çıkardığı sesler gibi göğsümün içinde patır patır sesler çıkarıyordu.

“Sorun şu ki,” dedi Maxim, artık açıkça sırtıyordu, “bu büyüleyici genç kadın, balodan tam gece yarısı olmadan önce ayrıldı ve prens onun ismini ya da onu nerede bulacağını öğrenemedi. Arkasında bıraktığı tek şey bir ayakkabıydı. Ve şimdi de prens, sadece ayağı onun ayakkabısına uyan biriyle evlenmeye yemin etti.”

Bu, *çok* küçük bir ayakkabıydı. Yukarıdaki avizeden gelen ışık noktaları ayakkabının üzerinden yansıyor, görüşümün üzerinde noktalar bırakıyordu. Tüm bunlar romantik ve gösterişliydi. Prens tek bir gecede tanıştığı birine bu kadar sadık olacağına zar zor inanıyordum.

Bayard konuştu. Sesi âdeta bir okşama gibi nazik ve anlayışlıydı: “Bu ayakkabıyı giymiş olabilecek kızı aramak için, soyluların evlerinin hepsini ziyaret ederek, tüm krallığı taradık. Geriye kalan pek fazla soylu aile kalmadı. Onu bulamayacağımdan korkmaya başlıyorum.”

“Endişelenmeyin, mücadeleci prens!” diye bağırdı üvey annem. “Benim güzel kızlarımın ayakları kesinlikle ayakkabıya uyacaktır. Kızlarımın ayakları kadar zarifini bulamazsınız.” Onlara doğru göz kırptı. “Ben... kızlarımdan birinin sizin aklınızı çeldiğine ve onlara düşkün olan annelerinden bunu sakladığına inanamıyorum.” Elini Amalia’ya doğru sallayarak onu yanına çağırdı. “Amalia, canım? Ayakkabıyı ilk önce sen dene melisin! Prensi bekletmeyelim. Planlaması gereken bir düğünü var.”

Bir muhafız, Amalia’nın oturabilmesi için bir tabureyi öne doğru çekti. Maxim ayakkabıyı Bayard’a uzattı ve prens, ayakkabıyı Amalia’nın ayağına giydirmek için neşeli bir şekilde diz çöktü.

Amalia'nın ayakları küçüktü ama *o kadar* küçük değildi. Amalia'nın ayağı topuk kısmından üç santim kadar dışarı taştığına, prens zorlamayı bıraktı. "Ah hayır, canım!" diye bağırdı üvey annem, ayakkabının Amalia'nın ayağına girmesi için daha fazla basınç uygulanmasına yardımcı olmak için dizlerinin üzerine çökerken. "Bu sabah bahçede o kadar çok iş yaptın ki, çalışmaktan dolayı ayakların şişmiş!"

Kendime engel olamadım. Amalia'nın çaba gösterdiğine dair gülünç düşünce bile beni dağıtmak için yeterliydi. Ağzımdan küçük bir kahkaha çıktı. Maxim'in koyu renk gözleri yeniden bana kaydı, dudağının kenarı belli belirsiz bir eğlence ifadesiyle kırışmıştı.

"Anne," diye cıyakladı Amalia, gözleri acıyla kısılmıştı. Ayakkabı artık topuğunun ucuna ulaşmıştı ama ayakkabı ayağını parçalıyor, derisini korkunç bir şekilde soyuyordu. Topuğunda kanla dolu büyük bir balon oluşmuştu.

Prens Bayard, annemin uzattığı ellerine, âdeta zihninde bir canavarın pençelerini canlandırıyormuş gibi bakıyordu. "Hanımefendi, ayakkabının ona ait olduğunu sanmıyorum. Lütfen çekmesine izin verin."

Üvey annem tiz bir kahkaha attı. "Tabii ki haklısınız! Belli ki ayakkabı Amalia'nın değil, Freida'nın." Ayakkabıyı çekiştirerek Amalia'nın ayağından çıkardı ve onu şezlongun üzerinden kovdu. Amalia topallayarak uzaklaştı. Gözyaşları, ustaca yapılmış makyajı üzerinde izler bırakıyordu.

Freida, Amalia'nın yerini almak için hızla oraya gitti ve bu sefer üvey annem prensin ayakkabıya dokunmasına bile izin vermedi. Freida'nın ayaklarının Amalia'ninkinden daha büyük olduğunu biliyordu ama belki de güçlü Freida'nın acıya karşı daha iyi dayanacağını hesap ediyordu.

İlk başlarda, üvey annem haklı çıktı. Üvey annem, ayakkabıyı giymesi için zorlarken, Freida yüzüne sabit bir gülümseme

yerleştirmişti, yüzünü acıyla bile pek buruşturmuyordu. Ta ki... *Çat!*

Odadaki herkes, Freida'nın başparmağı ikiye katlanırken, kırılan kemikten çıkan sese fiziksel olarak bir tepki verdi. Freida'nın ağzından uğursuz bir feryat çıktı. Muhafızlar tiksintiyle haykırdılar. Benimse midem altüst oldu. Dizlerimin altından çekildiğini hissettim ve duvarın üzerinde kayarak parkenin üzerine düştüm. Maxim, dudaklarını büzerek arkasını döndü. Prens Bayard öğürmek üzereymiş gibi eliyle ağzını kapatmıştı.

“Yeter!” diye emretti prens hızla ayağı kalkarken. “Bu *iğrenç gösterinin* hiç kimseye bir faydası yok.”

Üvey annemin yüzü, zar zor sakladığı öfkesiyle seğiriyordu. Midem bağırsaklarımla birleşip bir düğüm olmuştu. Bu adamlar gittiği anda, üvey annem bunun acısını benden çıkaracaktı.

Maxim ayakkabıyı üvey annemin gevşemiş ellerinin arasından çekip aldı. Amalia'nın ayakkabının topuk kısmındaki kanını beyaz ipekle sildi. Kumaşın üzerinde kırmızı bir leke bıraktı. Özür diler gibi Bayard'a baktı. “Sonuç olarak haklıymışsın, dostum. Boyları çok uzundu.”

Prens, bıkkın bir şekilde elini çenesine yasladı. “Buradan nereye gideceğiz, Max? Geriye hiç soylu aile kalmadı. Belki de yabancı bir prenses bize söylemeden baloya katılmıştır? Bu, ismini bana neden söylemediğini açıklar.”

“Eğer yabancı bir prensesse,” diye bastırdı Maxim, “bu konuda ne yapmak niyetindesin?”

Bayard omuz silkti. “Ne *yapabilirim* ki?”

Maxim'in gözleri parladı. “Hayır, Bayard. Bu konuda pes etmeyeceksin. Senin gizemli kızın için zaten ülkeyi baştan başa gezdik. İş zorlaştığında hemen pes edip ellerini kaldıramazsın. Gerçek aşk hakkında yaptığın konuşmalara ne oldu? Kesinlikle, o kızı bulmak için yurt dışına da gidebilirsin.”

Bayard'ın bakışları aydınlandı. “Sanırım bunu yapabilirim. Babam mutlu olmayacaktır.”

Maxim tek kaşını kaldırdı. “Baban aşk hakkında ne biliyor?” Bayard’ın omzunu kavradı, artık heyecan dolu gibi görünüyordu. “Her şeyi denemek zorundasın. Ve belki de henüz tüm soylular bitmemiştir.” Kolunu otoriter bir şekilde üvey anneme doğru kaldırdı. “Bu evde uygun başka herhangi bir genç hanım var mı? Siz Barones DeBrun’sunuz, öyle değil mi? Burada o soy isme sahip tatlı hiçbir kız yok mu?”

Amalia’nın ağzından bir inleme çıktı. Bakışlarını içgüdüsel ve dürüst bir şekilde bana çevirdi. Ağırlığını yaralanmamış ayağına vermek için bir yana eğilmiş olan Freida, Amalia’nın kaburgalarına sertçe bir dirsek attı.

Amalia’nın gözlerini izleyerek bana bakan Maxim, uzun ve yavaş bir kahkaha attı. “Kesinlikle, bulaşikhane hizmetçisi değil, değil mi?”

Üvey annemin kömür karası gözleri öfkeyle açıldı. “Ell değil! O baloya bile katılmadı!”

Prensın bakışları bana dönmüştü. Yine yüzüme bakmıyordu. Garip bir şekilde, onun Amalia’nın ya da Freida’nın yüzüne baktığını da görmemiştim. Mükemmel gelininin nasıl göründüğünü bilmiyor muydu? Prens, gözlerime ya da dudaklarımın şekline bakmak yerine, saçlarıma bakıyordu. Vücuduma. Aslında bana büyük geldiği açıkça belli olan botlarıma.

“O ayakkabılar sana fazla büyük,” diye açıkladı. “İsmin Ell’di, değil mi? Ell DeBrun olma şansın var mı? Vefat etmiş baronun kızı?”

Başımla onayladım.

“Önc çık,” diye emretti Bayard. “Ayakkabıyı dene.”

Bir prensin emrini görmezden gelemedim. Öne doğru bir adım atıp, kız kardeşlerimin yaptığı gibi şezlongun üzerine oturdum. Üvey annem bir yıldırım gibi atılıp, ayakkabıyla arama girdi. “Size söylüyorum,” dedi hırlar gibi, “Ellain’in ayakkabıyı denemeye hakkı yok. O baloya katılmadı. Onu evde bıraktık.”

“Soylu ailelerden gelen bütün hanımların gelmesi gerekmiyor muydu?” diye sordu Maxim.

“Hilekârlığı ve itaatsizliğinin cezalandırılması için evde kaldı.”

“Onun ayakkabıyı denemesini istiyorum,” dedi Bayard basitçe. Ve konu kapandı. Üvey annem yana çekilmek zorunda kaldı.

Sağ ayağımdaki eski botumun bağlarını çözdüm. Parmaklarımın ve topuğumun olduğu yerden utanç verici delikleri olan kirli çorabımı çıkardım. Yüzüm hem utançtan hem de üvey annemin bunun intikamını alacağını bildiğim için yanıyordu.

Prens, ayakkabıyı Maxim'den geri aldı. Bir eliyle ayak bileğimi tuttu, sonra parmak uçlarımı ayakkabının içine sokup, topuk kısmını kolayca yerleştirdi. Ayakkabı mükemmel bir şekilde ayağıma uydu.

Prens, ben o kız olduğum için değil de, sadece onurumu kurtarmak adına benim için savaşıyormuşçasına, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Bana inanmaz bir şekilde bakarken, Maxim'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme yok oldu.

Üvey annemin mosmor olmuş yüzüne bakarken, çenemi hareket ettirmeden sabit tuttum. “Tamam,” dedim yumuşak bir sesle, “bu da bir şey, değil mi?”

Sonra prens ayağa kalktı ve beni de tutup ayağa kaldırdı. Güçlü kollarını belime dolayıp, boğazımdan bir kahkaha çıkmasına neden olacak şekilde beni şaşkına çeviren, sersemleten daireler çizerek havada döndürdü. “O, sensin!” diye bağırdı. “Seni buldum, aşkım!”

Rüya görüyordum. Kesinlikle rüya görüyordum. Ama tabi ki... insan rüyalarında acı hissedemezdi. Bu nedenle de üvey annem saçlarımı yakalayıp, beni prensin kollarından kopardıktan sonra soğuk zemine fırlatırken, bunun gerçek olduğundan emin olabildim.

Bir yandan bağırp, bir yandan da dişlerime tekme atma olasılığına karşı yüzümü ellerimle kapattım. Kafa derimin küçük bir bölümü, saçlarımın köklerinden sökülmesinden dolayı yanıyordu. Parmaklarımın arasından baktığımda, üvey annemin pençe gibi sıkıldığı elinin arasından sarkan, dolaşmış bir tutam koyu sarı saç gördüm.

“Seni zorba!” diye kükredi prens. “Seni vahşi!”

Muhafızlar hızla öne atılıp üvey annemi yere serdiler. Prens Bayard ise hızla yanıma geldi ve beni kaldırıp oturttu. Ardından herhangi bir hasar olup olmadığını görmek için yüzümü ellerinin arasına aldı. Üvey kız kardeşlerim cıyaklayarak annelerine yardım etmeye koştular ama Maxim net bir şekilde onların arasına girerek bastonunu bir bariyer olarak savurdu. Dilini şaklattı. “Sizin yerinizde olsam bunu yapmazdım.”

Bir prensin kollarında güvendeydim. Sabun ve safran gibi muhteşem kokuyordu. “Seni bir daha incitmelerine asla izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı bana. “Ell, sevgili Ell. İsmi bilmek ne kadar harika. Ne kadar olağanüstü. Bugün buradan ayrılacaksın ve benimle birlikte eve geleceksin.”

Başım dönmüş bir şekilde, parmak uçlarımla prensin güçlü çenesine dokunmak için uzandım. O parlak, etkileyici gözleriyle gerçekten *çok* yakışıklıydı. Parlak bronz rengi saçlarıyla... “Kulağa çok güzel geliyor,” dedim.

“Ah, buraya neden geri döndün ki?” diye sordu Bayard, saçımın üzerine bir öpücük kondururken. Bedenimi açgözlü bir ürperti kapladı... Birinin bana sevgiyle dokunmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. “Benim yanımda kalabilecekken, neden bu canavarların pençelerinin içine geri döndün? Balo gecesinde sana o kadar çok âşık oldum ki, seninle o anda, oracıkta evlenebilirdim.”

Belli belirsiz bir şekilde, buna iyi bir cevap vermem gerektiğini fark ettim, yoksa bu garip olaylar dizisinin hepsi yok olabilirdi. Dudaklarımı yaladım, Bayard'ın gözlerinden yayılan

yıldız tozu ve romantizm karşısında gözlerimi kırıştırdım. Sesim boğuk çıkıyordu: “Korkuyordum. Benim gerçekten ne olduğumu... bir bulaşikhane hizmetçisi olduğumu gördüğünde... artık beni önemsemeyeceğinden korkuyordum. Senin hak ettiğini karşılayamayacağımdan korkuyordum.”

Bayard kıkırdayıp, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Benim bu kadar sadakatsiz biri olduğumu mu düşünüyordun?”

Gülümsemek için kendimi acı dolu bir şekilde zorladım. “Bunu düşünerek aptallık etmişim. Beni affedebilecek misin?”

Bayard yeniden kahkaha attı. “Sevgili Ell'im, eğer benimle evlenirsen ve beni dünyadaki en mutlu erkek yaparsan, herhangi bir şeyi affedebilirim.”

Gülümsedim ve onun güçlü kollarının arasında olma hissinin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Korunuyor olma hissinin. “O zaman biz de evleniriz.”

Ama midemin içinde bir solucan dolanıyordu. Çünkü prensin öğrenmesi hâlinde beni asla affetmeyeceğini kesinlikle bildiğim bir şey vardı.

Onun baloda tanıştığı kız, ben değildim.

İKİ

İlk başta Bayard beni doğruca arabaya bindirmek, bir daha geriye bakmak zorunda kalmadan benimle oradan uzaklaşmak istemişti. Ama bunu yapmasına izin veremezdim. Jacques ve Ermengarde hâlâ yukarıdayken bunu yapamazdım. Üvey annem temizlik yapmaktan hiç hoşlanmazdı ama söz konusu benden intikam almak olunca, kirli işler yapmak için kolalarını sıvayacaktı.

On iki yaşına girdiğimde, evden kaçmaya çalışmıştım. Babam öleli sadece bir sene olmuştu ama artık onların hizmetçisi olmaya dayanamıyordum. Üvey annemin ona ne yaptığını bildiğim -en azından bundan şüphelendiğim- için bunu yapamazdım. Çantam mutfaktan aldığım elmalarla, sert peynirle ve ekmekle dolu bir şekilde gece gizlice kaçmıştım. Önlüğümün içinde ilk evcil farem Gustav'ın yanında, üvey annemin odasından o uyurken çaldığım, annemin çeyizinden kalan mücevherleri vardı.

Köyün sınırında, gün doğumundan önce kalkmış olan bir çiftçi tarafından yakalanmıştım. Malını geri getirdiği için barones tarafından ödüllendirilmeyi bekleyerek beni üvey anneme teslim etmişti. Ama sert bir bakış ve baştan savılmaktan başka bir şey elde edememişti. Çiftçi gittiğinde, üvey annem Gustav için önlüğüme uzanmıştı. Gustav cıyaklayıp kıvranmıştı. Üvey annem tek bir kelime etmeden onun minik boynunu kırmış

cansız bedenini önlüğümün cebine bırakmıştı, Gustav'ın bedeni hâlâ sıcaktı.

Bu nedenle de Bayard'a odamdan eşyalarımından bazılarını almam gerektiğini söylemiştim. “Emin misin, aşkım?” diye sordu Bayard, hoş bir şekilde kaşlarını çatarak. “Sana yeni kıyafetler sipariş edeceğiz.”

Bir ziyafetteki açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibiydim ama cesurdum, hatta kesinlikle küstahtım; bu yakışıklı genç adama yeniden dokunmak için can atıyordum. Bu nedenle de Bayard'ın yanağını öptüm. Yanağı pürüzsüzdü. Kısa süre önce tıraş olmuştu.

“Eminim,” dedim. “Uzun sürmez.”

Emin olmak zorundaydım. Çünkü bana yeni kıyafetler satın almak istese bile, onların hazırlanıp elime ulaştığını görece kadar uzun süre orada kalmayacaktım. Benim olanlara ihtiyacım vardı. Yani kaçınılmaz bir şekilde yollarımız ayrıldığında, yanımda götürebileceklerime.

Koşarak üst kata çıktım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki midem bulanıyordu. Biri beni kovalıyormuş gibi hareket ediyordum çünkü eğer aşağıya yeterince hızla inmezsem, Bayard'ın yaptığı hatanın farkına varacağına neredeyse emindim. Ben tavan arasından dönmeden önce, o gitmiş olur diye korkuyordum.

Soğuk hava esintili eski odama gittiğimde, bir seyahat çantamın olmadığını fark ettim. Üvey annem beş yıl önce, olası kaçış girişimlerimi engellemek için sırt çantama el koymuştu. Bunun yerine, yatağımdaki çarşafı çıkardım, bir bohça gibi iş görmesi için uçlarını birbirine bağladım. Benim için herhangi bir duygusal anlamı olan birkaç eşyayı içine attım: dikiş setim, yan komşumuz olan cadı tarafından bana hediye edilen bir kitap, annemin ve babamın çerçevelenmiş çizimleri ve bahçe kapısının anahtarı. Az miktardaki kaçış birikimimi almak için

çürümüş döşeme tahtasını kaldırdım, buna çok yakında ihtiyacım olacaktı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek, yatağın altındaki küçük ve tüylü varlıklardan birine uzanmaya çalıştım. “Jacques!” diye fısıldadım. “Ermengarde!”

Neyse ki seslenmeme cevap verdiler ve yatak başlığımın altındaki delikten cıyaklayarak çıkıp geldiler. Yemek beklentisiyle ellerime tırmandılar ama ben sadece onları bohçanın içine atıp, üzerlerini eski püskü, yamalı bir elbiseyle örttüm. Prens yolunu şaşırmış duygularının, sarayına kemirgenleri sokmama izin verecek kadar büyük olup olmadığından emin değildim. Açık pencerelerden dışarı baktım ve arabanın hâlâ orada olduğunu gördüm. Güzel. Prens henüz fikrini değiştirmemişti.

Jacques ve Ermengarde’in kafaları karışmıştı. Çarşıftan yaptığım bohçayı omzumun üzerine atmıştım ve kumaşın altında onların dönüp durduklarını hissedebiliyordum. Hızla merdivenlerden aşağı inerken onları susturmaya çalıştım, hareketsiz kalmaları için yalvarıyordum. Bana yardımcı olup sessizleştiler ama yine de ara sıra tüysüz kuyruklarının bohçanın içindeki bir başka nesneye değdiğini duyabiliyordum.

Ana merdivenlere ulaştığımda, Bayard’ın gergin bir şekilde mermer zeminin üzerinde volta attığını gördüm. Üvey annemin olduğu yöne doğru öfkeli bakışlar atıp duruyordu. Merdivenlerin üst kısmında beni gördü ve bir an için yüzü garip bir şekilde ifadesiz kaldı. Ona seslenmek, bu kadar uzun sürdüğü için -bariz olanın dışında- yanlış yaptığım her neyse onun için özür dilemek istedim ama sesim boğazımda tıkanıp kaldı. Daha şimdiden benden memnun değildi. Ama sonra Maxim cliyle onun omzuna dokundu ve Bayard’ın yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi. “Ell? İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?”

“Evet,” dedim, hissettiğim rahatlamayla sesim çatlamıştı.

Merdivenlerin altında Bayard ile buluştum, elleriyle yüzümü kavradı ve beni kısaca, tatlı bir şekilde öptü. Neredeyse

bayılacaktım, daha önce kimse beni dudaklarımdan öpmemişti. Damarlarımda bir sersemlik yayılıyordu. Bunun bitmesini hiç istemiyordum. Bayard yüzü ışıldayarak geriye doğru bir adım atıp başparmağını yaladı ve burnumun üzerindeki isi sildi. “Bir şey vardı da,” dedi gülerek.

“Hayran olunası,” diye iğneledi Maxim, ceketinden altın bir cep saati çıkarırken. “Eğer şimdi gidersek, akşam yemeğine kadar başkente ulaşabiliriz. Haydi gidelim.”

Dükün aniden oldukça fazla huysuz bir ruh hâline büründüğünü fark etmiştim ama Bayard bunu kesinlikle fark etmemişti. Nazik bir şekilde kolunu bana doğru uzattı ve “Leydim, arabanız bekliyor,” dedi. Hevesle koluna girdim. Muhafızlardan biri, bize kapıyı açmak için uzun adımlarla arabanın yanına gitti. Sadece birkaç dakika önce bunu yapmak benim görevimdi.

Sonra, ayak bileklerime birkaç kol dolanırken, *küt* diye bir ses çıktı. Amalia, ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi, gözleri yaşlarla doluydu. “Ell, bizi bırakamazsın!”

Dudaklarımı büzdüm. “Benim... kalmamı mı istiyorsun?”

Amalia’nın kestane rengi buklelerinden birkaçı dağılarak, hızla toplanmış topuzundan çıkmıştı. “*Tabii ki* istiyorum,” dedi, ses tonunda içten bir acı vardı. “Sen olmazsan biz hayatımıza nasıl devam ederiz? Biz hiçbir şey yapmayı bilmiyoruz!”

Ağzından alevler fışkırtmaya hazır, arka ayakları üzerinde duran bir ejderha gibi boğazımda bir tiksinti yükseldi. “Yemek yapmak, temizlik yapmak ve çamaşır yıkamak için mi kalmamı istiyorsun?”

Gözyaşları, Amalia’nın kirpiklerine takılıp kalmıştı. Freida babaları her kimse ona benziyor olmasına rağmen, Amalia üvey annemin yumuşatılmış bir versiyonuna benziyordu. Aralarındaki tek fark, üvey annemin gözlerinin siyah, Amalia’nın gözlerinin yeşil olmasıydı. “En azından bizi de yanına alacaksın, değil mi?” Amalia, acınacak bir şekilde elbisemin eteğini çekiştiriyordu. “Ne de olsa biz bir aileyiz.”

Bayard, kolumu belli belirsiz bir şekilde daha fazla sık-tı. Bunu, yanımda olduğunu hatırlatmak için yapmıştı. Ayak bileklerimi sallayarak Amalia'yı kendimden uzaklaştırdım ve Bayard ile birlikte dışarı, gün ışığına çıktık.

Uşak, bizim için arabanın kapısını açtı ve çarşıftan oluşan bohçamı elimden almaya çalıştı. Prensın kolundaki isle kaplı kızın -ya da benim garip eşyalarını toplama işimin- karşısın-da gözünü bile kırpmamış olması takdire değer bir şeydi. Ama onun bohçayı almasına izin veremezdim. Hiç kimse Jacques ve Ermengarde'ın orada olduğunu bilmemeliydi. Bohçayı daha sıkı kavradım ve ona kazanmış birinin zayıf bir taklidiyle gülümsedim. "Gerçekten çok teşekkür ederim ama bunu kucağım-da tutmayı tercih ederim."

Uşak eğilerek selam verdi. "Nasıl isterseniz, leydim." Arabanın içine girmemize olanak sağlaması için minik bir merdiveni indirdi. Bayard bana kolunu uzatıp, beni altından bir güvence-nin içine doğru kaldırdı.

Arabanın içi genişti ama bir başka yolcunun daha gelmesiyle birlikte, muhafızlardan ikisi arabacı ile birlikte, ön taraftaki bankta oturmayı seçmişti. Bayard benim yanıma oturup, ko-ruyucu kolunu omuzlarıma dolarken, Maxim de karşı koltukta iki muhafızın arasına sıkışmak zorunda kalmıştı.

Arabanın içindeki yaldızlı süslemelerin daha soluk olacağını düşünmüştüm ve bu konuda haklı çıkmıştım. Süslemeler, yan-larından geçenlerin gözlerini altın ile kör ederek etkilemeyi is-terken, arabanın içindeki şımartılmış zenginleri rahatsız etmek istemiyorlarmış gibi görünüyordu. Eğer beni arabanın içiyle il-gili şaşırtan herhangi bir şey varsa o da şuydu: Ben minderlerin kadifelerinin kıpkırmızı olacağını hayal etmiştim, gerçekte ise minderler, yaz mürdüm eriklerinin olgunlaşmış rengindeydi.

Önce dışarıdan gelen dizginlerin fiske sesini, sonra da beni kâbuslarımdan evinden nazik bir şekilde uzaklaştıran safkan midillilerin toynaklarının seslerini duydum. Araba sarsıldı ve

Bayard, kendisine yaslanmam için beni teşvik ederek yerinde kıpırdandı. Onun tatlı kokusu beni yeniden etkilemişti ama bu sefer hissettiğim keyif, *benim* nasıl koktuğum konusunda duyduğum korkuyla delinmişti. Muhtemelen ter ve ahşap is kokuyordum.

Dışarıdan, arkamızdan bize seslenmek için malikânen zorlukla ilerleyen üvey ailemin uzaktan gelen seslerini duyabiliyordum. Ama arkama bakmadım. Ellerimi o kadar sıktım ki canım acıdı. Çünkü kendime bunun bir rüya olmadığını hatırlatmam gerekiyordu. Oraya asla geri dönmeyecektim. Bu araba seyahati, mucizevi bir lütuftu. Sadece, Bayard beni sevmediğini fark etmeden önce, başkent limanına gitmem gerekiyordu. Saraya ulaştığımızda, sıvışıp gidecek, bohçamı sırtıma alacak ve bilinmeyen dünyalara doğru yola çıkacaktım. Krallıktan o kadar uzağa gidecektim ki üvey annem beni bulamayacaktı.

Köyün sınırlarından hızla geçerken, kalp atışlarım sevinçle hızlandı. Kaçmaya çalıştığımda, ulaşabildiğim en uzak yer burasıydı. Ve şimdi de yaprak dökmeyen ağaçların arasında hızla ilerliyorduk. Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla dolarken, sıkıntılı bir şekilde ciğerlerimden gelen tıkanır gibi bir ses çıktı ağzımdan.

Maxim hemen gözyaşlarımı fark ederken, Bayard da sesi fark etti. Maxim alay ederek gülümserken, “Daha şimdiden evinizi mi özlediniz, leydim?” diye sordu, aynı anda Bayard da elimi sıkıp, “Korkulacak bir şey yok,” dedi.

Gözlerimi kırpıştıtarak gözyaşlarımın akmasına engel oldum. Karşılık olarak ben de Bayard’ın elini sıktım. “Üzgün ya da korkmuş değilim,” dedim ona. “Mutluluğa yenik düşmüş durumdayım.”

“Ah, çok güzel!” dedi Bayard, rahatlamış bir şekilde açıkça neşelenerek. Eliyle pencerenin dışındaki ağaçları işaret ederken, yüzündeki gülümseme bulaşıcı bir şekilde çekiciydi. “Ormanın

içinden geçtiğimiz için belki de perilerden korkarsın diye düşünmüştüm. Ama seni temin ederim, tamamen güvendedyiz.”

Şok içinde bedenim katılaştı. Krallığın ormanlık alanlarında sinsice dolaşan habis cadılar hiç aklıma gelmemiştir. Ama açıkça, Bayard’ın zihninden pek de uzakta değillerdi.

“Ama doğal olarak,” dedi Maxim, küçümsemeyle dolu bir ses tonuyla, “Leydi Ell’imiz perilerden korkmayacaktır. Baloda böylesi güzel peri yapımı ayakkabılar giyebildiğine göre onların yöntemleri konusunda oldukça deneyimli olmalısın. Ama...” Yüzüne âdeta bir şeyin farkına yeni varıyormuş gibi sahte bir ifade yerleştirdi. “Kral Alaric’in, krallığında onların düzenbazlıklarını yasakladığını düşünürsek, perilere ait böyle ucuz bir eşyayı nasıl ele *geçirebildin?*” Aynı bir kurt gibi sivri dişlerini göstererek sııttı. “Bu, olağanüstü bir hikâye olmalı. Anlat bize.”

Midemin burulduğunu hissettim. Ne söylemem gerekiyordu? Maxim burada tehlikeli sulara dans ediyordu, bana bu ayakkabılara sahip olmanın bile kralın kurallarına göre bir suç olduğunu hatırlatıyordu. Ve tabii ki ayakkabılar hiçbir zaman benim olmamıştı, dolayısıyla işlemediğim bir suçta masum olduğumu kanıtlayacak bir hikâyeyi nasıl uyduracaktım?

Yarı paniklemiş hâlde, bir çıkış bulmak için Bayard’a baktım. Ama o sadece gülümsedi, beni cesaretlendirmek için başını sallıyordu. “İtiraf ediyorum, bunu ben de merak ediyordum!” dedi. “Ayakkabıların çok güzel ama onları nasıl eline geçirdiğini merak ediyorum.”

Başka bir seçeneğim yoktu. Eğer bu arabadan atılmak ve bu lanetli, el değmemiş ormanda kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalmak istemiyorsam, bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Ama iyi bir hikâye bulmak bir yana, zar zor düşünebiliyordum. Malikânemizin ikinci katındaki koridorda duran, bir gün öylece bozulan ve devamlı olarak gece yarısını gösteren ayaklı duvar saatini hatırladım. Beynim de şu anda o saatle aynı o durumdaydı.

Bayard, parmaklarını parmaklarıma doladı. “Korkma, Ell. Perilerle arkadaşlık ettiğin için seni cezalandıracak değiliz. Sana söz veriyorum.”

Bayard, beni krala şikâyet etmeyeceğine dair söz vermiş olabilirdi ama Maxim’in yüzündeki ters ifade bana onun böyle bir söz vermeyeceğini söylüyordu. Zihnimin çekmecelerini altüst ettim; beni kurtaracak, uzun zaman önce gömülmüş bir bilgi parçası bulabilmek için çılgınca bir arayış içinde her şeyi bir kenara fırlatıyordum. Bir peri ile iletişim kurmak suçtu. Ama ayakkabıları başka nasıl almış olabilirdim ki? Sanırım onları satın almış olabilirdim...

“Ve doğal olarak,” dedi Maxim gülerek, o siyah gözleri yine beceriksizce saklanmış bir kötülükle parlıyordu, “onları satın almış da olamazsın! Bu krallıktaki hangi pazar böyle kaçak bir malı satar ki?”

Genç düke kötü bakışlar atmamak için gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp, çocukluğumda annemin bana anlattığı peri masallarını hatırladım. O günlerde, periler henüz devletin düşmanları değildi ve böyle konular hakkında özgürce konuşabiliyorduk. Bir perinin, kendisine iyilik yapan herhangi birinin dileklerini gerçekleştirdiği bir masalı hatırladım. Peri, bir aslan olarak kılık değiştirmişti ve pençesine batmış bir diken çıkaracak kadar cesur olan genç bir kadına sonsuz bir servet vermişti...

Zihnimde bir yalan biçimlenmeye başlamıştı. Gözlerimi açıp, tatlı bir şekilde prensime gülümsedim. Kendimi konuşmaya hazırlarken, iğrenç aile anılarım zihnimde uçuşuyordu; paylaşmayacağım, paylaşamayacağım her şey.

Babam hiçbir zaman için dürüst bir adam olmamıştı. Sanırım yalan söylemeyi bana öğreten oydu. Buna rağmen, beni ve annemi çok seviyordu. Kesinlikle, annemin mutlu olması için her yola başvurmaya istekliydi. Annem bana hamile kaldığında, yan komşumuz olan cadının bahçesinde yetişen sebzelere aşermeye başlamış. Bahçenin tam ortasında yetişen mor yumru köklerden başka hiçbir şey yemeyeceğini söylemiş. Ama bunlar, cadının değerli sebzeleriymiş ve babam komşumuza sebzelerin ücretini ödeyeceğini söylemesine rağmen, cadı sebzeleri satmayı reddetmiş.

Babam annemin aç kalmasını istememiş, bu nedenle de bir gece cadının bahçesinin kapısına tırmanmış ve bu kök sebzelerden bayağı bir miktarda çalmış. Annem sebzeleri büyük bir iştahla tüketmiş ve güneş doğup, cadı sevgili sebzelerinin çalındığını fark edince, babamı hırsızlıkla suçlamış.

“Sadece karının onları yemediğini umuyorum,” demiş cadı öfkeyle. “Yoksa, çocuğunuzun ödeyeceği bedel gerçekten çok büyük olur.”

Cadının bana bir büyü yaptığına inanan ebeveynlerimin, solukları kesilmiş. Ama ben doğduğumda, bu olaydan birkaç hafta sonra, cadının bizim için en iyisini dilediğini görmüşler. Sağlıklı olmama rağmen, oldukça ufak doğmuşum. O kadar küçükmüşüm ki annemin avucunun içine sığabiliyormuşum. “Şimdi benim ünlü Küçülen Kök Yumrularımı yemenin...” demiş cadı, “bedelini görüyorsunuz. Bebeğiniz korkunç derecede küçültülmüş!” Ama isminin Jessamin olduğunu öğrendikleri cadı cömertmiş ve bahçesinin bakımı için annemin yardım etmesi karşılığında, benim normal bir boyuta dönmem için İrilik Su Kabağı’nın özünü ezerek bir sebze suyu hazırlamış.

İşe yaramış. Yaşım büyüdükçe, yabani bir ot gibi hızla gelişmişim. Köydeki çocukların ortalamasına hiçbir zaman erişememiştim ama güvenli bir şekilde kendi işlerimi yapabilecek ve garip bakışları üzerime çekmeyecek kadar büyümüştüm. Bedenimin büyümesini yakalayamayan tek uzvum -ya da iki uzvum- ayaklarımdı.

Yani DeBrun malikânesinde her şey yolunda görünüyordu. Ben normal bir boyuttaydım, babam lanetlenmemişti ve yan komşumuz olan cadı, aile dostumuz olmuştu. Söğüt ağacı kabuğu renginde, açık kahverengi bir teni, nazik bakan gözleri vardı. Mümkün olabilecek en muhteşem şekilde beni kucaklamıştı. Ben yedi yaşındayken, annemin babama olan sevgisinin bitmesiyle ve Jessamin'e âşık olmasıyla her şey berbat oldu. O zamana kadar, Kral Alaric, perileri kanun kaçağı ilan etmişti. Ve cadıların perilerle yakınlığından dolayı, Jessamin büyüye karşı daha ılımlı olan denizin diğer kıyısındaki vatanına gitmek için krallıktan ayrılmayı düşünmüştü. Jessamin evinden ayrıldığında, annem de onunla birlikte gitmişti.

Babam bahçede bir mezar kazmış ve mezar taşının üzerine annemin adını kazıyordu. Köydeki herkese ve mahkemede annemin öldüğünü söylemişti. Bu onun için, terk edilmekten yeğ bir şeydi. Çok daha az utanç vericiydi.

Mezarın üzerinde kır çiçekleri büyümüştü. Gel zaman git zaman, üvey ailem kalıcı olarak evimize geldiğinde, bazen bu çiçeklerin arasında oturur ve annemin sahte mezarıyla konuşurdum. Sanırım kendimi, gerçekte her nerede ise, Clara DeBrun'un bir şekilde beni duyabileceğine inandırmıştım. Annemin geri gelmesini, barones olan üvey annemi yerinden etmesini ve ailemizi toparlamasını istiyordum. Ama bunu asla yapmadı.

Ve babam öldüğünde, onun ilk eşinin yanında huzurlu olacağını düşünen işçiler, bahçede onun için de bir mezar kazmışlardı.

Bunun aksini söyleyemezdim ama herkese gerçeği anlatmayı ve üvey annemin aile malikânesi üzerindeki hak talebini geçersiz kılmayı hayal ediyordum. Ama ağızımdan çıkacak kelimeler dışında herhangi bir kanıtım yoktu. Ve daha da kötüsü, eğer krallık annemin bir cadıyla kaçtığını öğrenirse, bu onun da büyü kullanan biri gibi görünmesine neden olacaktı. Annemi şüpheli biri hâline getirmektense, bu bilgiyi kendime saklamayı bir onur meselesi gibi

görüyordum; annemin beni bırakmamış olmasını dilerdim ama hiçbir zaman onu ve Jessamin'i tehlikeye atmak istemezdim.

Dolayısıyla Bayard'a söyleyeceğim yalanı oluşturan, zihnimdeki bu fındık ağacının altındaki kır çiçekleriyle dolu mezarın görüntüsüydü.

“Belirli insanlara bir borçları olduğunu hisseden perilerle ilgili eski masalları duydunuz mu, lordlarım?” dedim, yalvaran ve açılmış gözlerle Bayard ve Maxim’e bakarak.

“Ah!” Bayard’ın gözleri parladı. “Evet, bekâr bir kızın bir aslanın pençesinden bir diken çıkarması gibi.”

Başım la onayladım, kolaylıkla gülümsemeye devam etmek için güçlü bir çaba sarf ediyordum. “Tam olarak öyle.” Kalbim hızla atıyordu. Kucağım da, Jacques ve Ermengarde bohçanın içinde kıpırdanıyordu. Elimi hafifçe bohçanın üzerine bastırıp onları susturdum. (Aynı zamanda kendi suçluluk duygumu da susturuyordum.) Bu hikâyenin, başkente gidene kadar beni idare edecek ölçüde inandırıcı olması gerekiyordu. Sonuçta, Bayard’ı sadece kısa bir süre için zahmete sokacaktım, bu nedenle de bu yalan *o kadar da* kötü değildi.

“Annem,” dedim mavi gözlerimi, Bayard’ın gri gözlerine kaldırarak, “ölmeden önce, perilerin yasa dışı olduğu ilan edilmediği günlerde, bir peri için bir iyilik yapmış. Bir perinin kanatlarının tam ortasında, ulaşamadıkları bir nokta varmış, dolayısıyla da kaşındığında bu noktayı kaşıyamıyorlarmış.”

“Ne kadar hayret verici bir şekilde garip!” dedi Bayard. Onay almak için arkadaşına baktı. “Bu hayret verici bir şekilde garip değil mi, Max?”

Maxim sadece homurdandı. Bastonunun, fil dişinden yapılmış bir kurt kafası olan başıyla oynuyor, yarı kapalı, şüpheli gözlerle beni izliyordu. Usulca, “Evet,” dedi sonunda. “Perilerin dış görünüşleri ile ilgili bu konuyu duymuştum.”

Göğsümde bir zafer ateşi parladı. Maxim bu gerçeğe karşı çıkamazdı çünkü bu, anatomi uzmanlarının faaliyet alanına giren, bilinen bir gerçektir. Babamın çalışma odasında böyle şeyler -tek boynuzlu atların iki kalbi, devlerin beş midesi, perilerin kanatlarının canlı renklerle parladığı gibi gerçekler- hakkında bir kitap vardı. Çocukken bu kitabı büyük bir hevesle defalarca okumuştum.

Yüreklenmiş bir şekilde devam ettim. Sadece söylediklerim üzerinden ilerleyebilirlerdi ve eğer çok aptalca bir şey söylemezsem, bu işi kıvrılabildim.

“Tamam,” dedim elimi Bayard’ın avucuna koyarak, “annen bir kere onun isteği üzerine bir perinin sırtını kaşımış. Peri ona, kendisini bir iyilik için çağırabileceğini söylemiş ama maalesef...” Bu noktada bakışlarımı kucağıma çevirip, babamı taklit ederek omuzlarımı düşürdüm. Özellikle bu yalanı söylediğinde, her zaman böyle yapardı. “...annem herhangi bir şey isteyemeden vefat etti. Bana bundan bahsetmişti ama bu borcun onunla birlikte öldüğünü düşünüyordum.”

“Ve belli ki ölmemiş.” Maxim’in sesi soğuktu ama bakışlarına kararlılıkla karşılık verdim.

“Hayır,” dedim. “Ölmemiş.”

Bayard, parmaklarımı öpmek için öne eğildi. “Aşkım, annenin kaderine çok üzüldüm. Bunun, ortak bir noktamız olduğunu göreceksin.”

Bayard’ın elini sıktım. Onu nasıl rahatlatacağımı düşünmeye çalışırken, kelimeler beni yüzüstü bırakıyordu. Bir suçluluk dalgası beni ezip geçti. Bu iyi kalpli prensten faydalanıyordum ama başka seçeneğim mi vardı? Üvey anneme geri dönemedim. Bunu yapmak yerine ölmeyi tercih ederdim. Eğer Bayard ve Maxim beni bu ormanda yürümeye zorlasaydı bile, burada dolanan periler gerçekten öldüğümünden şüphe etmezdi.

“Devam et,” diye fısıldadı Bayard bana. Sessizliğimi, annemi kaybettiğimden dolayı derin bir acı hissettiğim için konuşmaya

devam edemediğime yormuştu. “Peri, borcunu nasıl geri ödedi? Sanırım berbat üvey annen, senin baloya katılmanı yasakladığını söylemişti.”

“Yasakladı,” dedim başımla onaylayarak. En azından şimdi hikâyeme biraz gerçeklik katabilirdim. “Baloya gitmeyi çok istiyordum.” Gerçekten de istemiştim. Balo davetiyesi geldiğinde, zihnimde bir kaçış planı oluşmuştu. Krallıktaki tüm soylu kadınlar baloya davet edilmişti. Eğer üvey ailemle birlikte başkente kadar gidebilirim, baloda onlardan gizlice kaçabilir, kalabalığın ve o ihtişamın içinde gözlerinden kaybolabilirdim. Ve benden bir daha asla haber alamazlardı.

“Ama üvey annem baloya katılmama razı olmadı,” diye itiraf ettim. “Baloya gitme saatine kadar tüm ev işlerini bitirmemi şart koştu.” Ağzımdan sert, küçük bir kahkaha çıktı. “Ki bunu da yapardım ama son dakikada şömineye binlerce mercimek tanesi attı. Onları yeterince hızlı toplayamadım, bu yüzden de beni evde bıraktılar. Hasta olana kadar ağladım.”

Anlattıklarımı tamamen doğruydı. Üvey annem beni isle kaplı saçlarımdan tutup bodrum katına sürüklemiş, beni karanlığın içine kilitlemişti. Bense hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım. Ama prence anlattığım hikâyeme bu kısmı dâhil etmedim. Bunun yerine şunu söyledim: “Böylece onlar gittiklerinde, annemin bahçedeki mezarına gittim. Annemin mezar taşının üzerinde ağlarken, parlayan bir ışığın içinde güzel bir kadın belirdi.” Babamın kitabındaki perinin görünüşünü aklıma getirdim. “Yusufçuklar gibi pembe kanatları vardı.”

Bayard’ın yüzü soldu. “Tanrım, dehşete düşmüş olmalısın.”

Kendimi olduğumdan daha fazla kurban gibi göstermek istemediğim için başımı olumsuz anlamda salladım. “Aslında o, bana karşı oldukça... nazikti. Anneme olan borcunu ödeyemediğini ve bunun yerine bana bir iyilik yapacağını söyledi. Baloda giyeceğim ayakkabıları ve elbiseyi verdi.”

Maxim'in sesi, arabanın içindeki boğucu havayı delip geçti: "Peki, baloya nasıl geldin? Senin at üstünde geldiğini hayal edemiyorum."

Kaslarımın gerildiğini hissettim. "Peri bana bir at arabası yarattı."

"Ne, hiç yoktan mı?" diye bastırdı Maxim. "Gerçekten güçlü bir periymiş."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. Bir perinin neler başarabileceğinin sınırlarını gerçekten bilmiyordum. Ama kılık değiştirmek eski masallarda sıkça görülen bir şeydi, öyle değil mi? Jessamin'in bizim bahçemizin çitinin hemen diğer tarafında yer alan büyülü bahçesini düşündüm. Şu anda bahçedeki bitkiler çürümüştü ama ekinlerinin bazıları hâlâ her yıl büyümeye devam ediyordu, bunlara İrilik Su Kabağı da dâhildi.

Otuz iki diş gülümseyerek Maxim'e baktım. "Bir bal kabağından yaptı."

"Bal kabağı mı?" dedi Bayard gülerek. "Ne kadar acayip."

"Peki arabayı kim kullandı? Bir uşağın mı vardı? Bir perinin bile su kabaklarından hayat yaratabileceğinden şüpheliyim." Maxim'in dudakları sert, vahşi bir çizgi hâlindeydi ama bakışlarında dans eder gibi bir keyif vardı. Beni yendiğini düşünüyordu.

Bohçamın içinden bir cıyıklama geldi. Telaştan hıçkırığa benzer bir ses çıkardım. Maxim'in yanındaki muhafızlardan biri gergin bir şekilde bana baktı. "*Bu* da neydi?" diye sordu Maxim, korkuyla bohçadan uzaklaşırken. Ama Bayard etkilenmemiş görünüyordu. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle bohçama uzandığında, onu durdurmaya cüret edemedim.

Bayard'ın beyaz eldivenli eli, pembe burnunu hareket ettirip merakla havayı koklayan Ermengarde'ı kavramış bir şekilde bohçanın içinden çıktı.

“Pis bir kemirgen!” diye bağırdı Maxim. Utanmış bir hâlde, parlak botlarını arabanın zemininden kaldırdı. Gergin görünen muhafız, korkusu giderek artarken tiz bir ses çıkardı.

“Bu neden sende?” diye sordu diğer muhafız dudaklarını büzerek.

Bayard kaşlarını çatıp muhafıza baktı. “Gelinimle bu şekilde konuşma.” Yeniden bana döndü, çatık kaşlarının yerini hızlı hınzır bir gülümseme almıştı. Ermengarde’ı, ona doğru uzattığım avuçlarımın içine dikkatle bıraktı. Hayvan için duyduğum korkuyu hissederek, “Bu kim, Ell?” diye sordu.

“Ermengarde,” diye cevap verdim. “Evcil hayvanım.”

“Çok tatlıymış,” dedi Bayard, onun dik kulaklarının arasını okşamak için bir parmağını uzatırken. Tüm benliğimi bir rahatlama kapladı.

“Kraliyet sarayına bir fare getiremezsin!” diye karşı çıktı Maxim.

Bayard elini sallayarak arkadaşını geçiştirdi. “Eğer Ell’i mutlu ediyorsa, benim için sakıncası yok.”

“Bu, onun mutluluğuyla ilgili bir şey değil,” dedi Maxim tersçe. “Hijyenik değil.”

“Onlar pis hayvanlar değil,” dedim ona. “Bunu biliyorum. Tavan arasında benimle birlikte pek çok fare yaşıyor.”

“Ve onların *hepsini* yanında mı getirdin?” diye sordu Maxim, yüzünde belirmeye başlayan bir dehşet ifadesiyle.

Tam o anda, Jacques âdeta planlamışçasına bohçanın içinden dışarı çıktı. Dikkatimi çekmek için, onu fark etmem için beni zorlayacak şekilde cıyıkladı. “Sadece bu ikisi...”

Bayard kahkahalara boğuldu.

“Demir bizi korusun,” diye mırıldandı Maxim.

“Söyle bana,” diye sordum düke, Jacques ve Ermengarde’ı kollarımın arasına alıp göğsüme bastırırken. “Eğer sadık muhafızlarım olsaydı, saraya kadar bana eşlik etmelerine izin vermiydin?”

Maxim gözlerini devirdi. “Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?”

İçimden gelen ona dilimi çıkarma isteğine karşı koydum. “Bana bir uşak ve arabacım olup olmadığını sordun. Ya sana perinin Jacques ve Ermengarde’i o gece için benim hizmetlilerim yaptığını söylersem?”

Maxim’in yüzünde soğuk bir ifade vardı. “Sana deli dedim.”

“Bir tilki kadar deli!” dedi Bayard gülerek. Jacques’i kollarımdan alıp, pencereden gelen ışığa doğru tuttu. “Yakışıklı bir ufaklık. Onlar için özel yiyecek ve yastıklar almamız gerekecek, öyle değil mi, Ell?”

Göğsümde bu prence karşı bir sevgi patlaması olduğunu hissettim. Daha önce hiç onun kadar cana yakın biriyle tanışmamıştım. Ama içimdeki bu sıcaklığı hemen bir suçluluk dalgası izledi. Burada, gerçek aşkından geçici olarak mahrum ettiğim harika bir adam vardı. En azından ben ortadan kaybolduğumda, Bayard’ın balodaki gerçek güzeli aramaya devam edebileceğini düşünerek kendimi rahatlattım. Ben hiç burada olmamışım gibi olacaktı.

“Sana soracağım sadece bir sorum daha var, leydim,” dedi Maxim, koluyla bastonunun başını parlatırken. “Neden balodan o kadar erken kaçtın?” Evcil hayvanlarıma duyduğu tiksintiye rağmen bana doğru eğilirken, yüzündeki gülümseme insanın tenini kanatacak kadar keskindi. “Açıkçası Bayard ile oldukça iyi anlaşıyordunuz, ondan ayrılmak için bu kadar hevesli olman beni çok şaşırttı.”

Aniden ağzım kurudu ama bir yıldırım kadar parlak bir şekilde hızla ilham geldi. Ona parlak bir gülümsemeyle karşılık verdim: “Neden mi, çok basit: Peri bana büyüünün sadece gece yarısına kadar etkili olacağını söyledi. Eğer daha uzun süre kalsaydım, tüm sarayın önünde şu anda üzerimde olan paçavralarla duruyor olacaktım. Ve eve dönmemin de bir yolu olmayacaktı.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?” diye sordu Maxim dudaklarını büzerek.

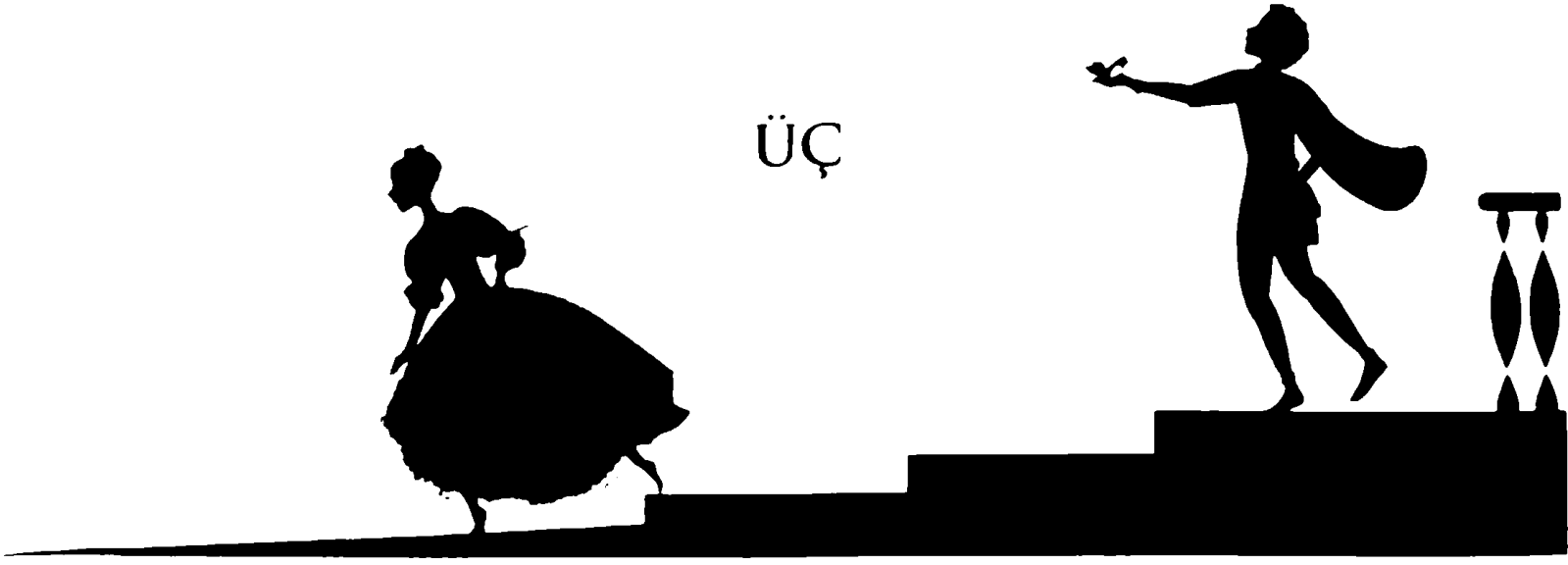
Bohçamı açarak ona çeşitli eşyalarımı gösterdim. “Sadece, o gece baloda giydiğim güzel kıyafetlerin artık yanımda olmadığını gösterebilirim. Eve döndüğümde ortadan yok oldular, yoksa onları hatıra olarak saklardım, öyle değil mi?”

Bayard, arkadaşına sert bir bakış attı. “Max, soru sormayı bırak. Senin bu kadar aşırı koruyucu olduğunu hiç bilmiyordum. Mutlu bir gün geçirdiğimizi göremiyor musun? Senin de istediğin gibi, aşkımı buldum. Şu anda gıcıklık yapmana gerek yok.”

Maxim, isteksizce başını öne doğru eğdi. “Tabii ki, majesteleri.” Siyah gözleri benim olduğum yere doğru parlıyordu. “Sonsuz özürlerimi sunuyorum, leydim. En kısa süre içinde en yakın arkadaşlar olacağımıza eminim.”

Ben *bundan* fazlasıyla şüpheliydim.

Pencereden dışarı bakıp, yaprak dökmeyen ağaçların uzaklaştığını, onların yerini tarım arazilerinin aldığını ve ufukta uzaktaki şehrin kulelerinin belirdiğini gördüm. Neredeyse gelmiştik.

Başkentin oldukça üzerinde bir tepede inşa edilmiş, her bir penceresi içeriden aydınlatılmış, karanlıkta elmaslar gibi parlayan kraliyet sarayı, bir mucize gibiydi. Görkemli, sağlam duvarlarla birbirine bağlanan, beyaz kireç taşından yapılmış dört köşeli kuleleri, bulutlara dokunmaya çalışırmış gibi göğe uzanıyordu. En uzun kulenin üzerindeki zarif bir saatin kadranı, ay gibi bembeyaz parlıyordu. Pencereden dışarı bakmak için başımı uzattım, sadece bu saraya baktığımda bile kendimi *güvende* hissediyordum: Saray, yüzlerce yıllık bir istikrarın sembolüydü.

Bayard, başımın üzerine yumuşak bir öpücük kondurmak için bana doğru eğildi. “Evine hoş geldin, aşkım.”

Yaldızlı kapılar bizim için açıldı ve arabamız hoş bir taş köprüünün üzerinde takırdayarak ilerledi. Atlar, mermer merdivenlerden yukarı doğru sıçrarken, Linden Nehri’nin suları, altımızda güçlü bir şekilde akıyordu. “Dikkat et de ayakkabını kaybetme,” dedi Maxim, usulca arabanın kapıları açılırken.

Dışarı çıktığımda, sarayın muazzam büyüklüğünden dolayı şaşkına döndüm. Tepemde yükselmesinden. Merdivenlerin giderek daha da yükselir gibi uzamasından. Kalbim hızla atıyordu. Buraya kadar gelmiştim, bundan sonra ne yapacaktım?

Bariz olan seçenek o anda koşarak kaçmaktı. Yeni bir şehirde, üvey annemin ulaşamayacağı kadar uzaktaydım. Tam bu

gece bir gemiye binip, uzak diyarlara gidebilirdim. Ama yine de dizlerimin ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıf olduğunu hissediyordum. Tüm bu ihtişamın karşısında bacaklarım titriyordu.

Onlara karşı çıkmaya çalışsam da, üzerinde mavi üniforma olan biri elimdeki bohçayı aldı. Bana nazik bir şekilde, “Eşyalarınız yaşam mahallinize götürülecek, leydim,” dedi. Bunun karşılığında ne diyebilirdim? Onların, içinde tüylü dostlarım olan bohçayla gitmelerine razı oldum. Ama artık kaçamazdım. Eşyalarımı yeniden bulana kadar bunu yapamazdım.

Bayard, göz korkutucu merdivenlerden yukarı çıkarken bana eşlik etmek için kolunu uzattı. En üste eriştiğimizde, muazzam giriş kapısının üzerindeki at nallarını işaret etti. “Bunu görüyor musun? Annem vefat ettikten sonra ve kız kardeşim... tamam...” Dikkati dağılmış bir şekilde başını iki yana salladı. “Babam, herhangi bir düzenbaz perinin içeri girmesini engellemek için, saraydaki her bir kapının ve pencerenin üzerine bu demirlerin asılmasını emretti.”

Yutkundum. Kral Alaric ile tanışmak istediğimden emin değildim. Kesinlikle, sözde peri ayakkabılarımı nereden aldığımı öğrenmek isteyecekti. Uydurduğum hikâyeye Bayard inanmış olabilirdi ama kral... daha radikal görünüyordu.

Büyük, çift taraflı kapılar içeriden açıldı. Yukarıda, mum ışıklarıyla parlayan yedi katlı kristal bir avizenin asılı olduğu, beyaz mermerden yapılmış göz kamaştırıcı bir hole girdik. Gök mavisi kıyafetli bir grup hizmetli, prensi görünce eğilerek selam verdi. Eldivenli elleriyle ağızlarını kapatıp fısıldadılar. Belli ki üzerinde paçavralar olan bir sokak çocuğuyla prensin neden kol kola olduğunu merak ediyorlardı.

Arkamızda olan Maxim’in bastonu yerdeki mermere çarpı. “Kralı, prensin döndüğüne dair bilgilendirin.” Bana doğru, yukarıdaki avize kadar parlak bir şekilde gülümsedi. “Onunla tanıştıracığı çok önemli birini getirdi.”

Midem altüst oldu. “Hayır! Kralla bu hâldeyken tanışmam mümkün değil. Hazır değilim!” Eğer onları, benim üst kata çıkıp, ilk önce kendime çekidüzen vermeme izin vermeleri için ikna edebilirim, kralı görmek için çağırılmadan önce bohçamı bulup gözden kaybolabilirdim.

Ama beni sonsuz bir hayal kırıklığına uğratacak şekilde, Maxim de Bayard da endişelerimi ciddiye almamışlardı.

“Endişelenecek hiçbir şey yok!” dedi Bayard gülerek. “O seni sevecek.”

“Evet.” Maxim yavaşça diğer yanıma gelip, boşta olan koluma girerek, beni Bayard ve kendisi arasına hapsetti. “Kral, oğlunun kalbini *çalan* genç hanıma hayran olacaktır. Kesinlikle onun fazlasıyla torun sahibi olmak istediğini tahmin edebiliyorsundur, değil mi?”

Ürperdim. Maxim’in söylediği kelimeler nazik gibi görünüyordu ama beni sonsuz bir şekilde rahatsız ediyordu. Yalancı olduğumu bildiğinden şüphelenebilirdim ama eğer böyle olsa beni Bayard’a şikâyet etmemesi için bir neden yoktu. Belki de sadece, prensi seven bir kadının kaçmayacağını düşünüyordu... Ve arkadaşını kalp kırıklığından korumaya çalışıyordu. Ya da belki de bulaşıkhanede çalışan bir hizmetçinin Bayard için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu ve evliliği sabote edip, kaba saba birinin gelecekteki kraliçe olmasını engellemek istiyordu.

Daha ne olduğunu anlayamadan, parlayan koridorlardan geçip, her yerinden altın damlayan taht odasına götürüldüm. Başım dönüyordu. Eğer Bayard ve Maxim bana destek olmasaydı, muhtemelen bayılırdım. Midemde bir acı hissediyordum ve uzaklarda bir yerde, sarayın saati çalarak saati bildiriyor, bana bunun bir *hata* olduğunu söylüyordu! *Hata! Hata!*

Taht odası o kadar uzundu ki, diğer ucuna gitmek dakikalar almıştı. O sırada, oda yavaş yavaş saray mensuplarıyla dolmuştu: göz alıcı renklerde ipek kıyafetleri olan kadın ve erkekler

vardı ve hepsi *bana* bakıyordu. Bu, o kadar bunaltıcıydı ki tahta oturan adamı ancak ayak ucuna geldiğimde fark ettim.

Kral Alaric, kat kadar beyaz, omuzlarına kadar gelen saçları ve sanki birkaç gündür tıraş olmuyormuş gibi gri, uzamış sakalları olan, benim düşündüğümünden daha yaşlı bir adamdı. Pürüzlü bir yüzü vardı: gençliğindeki pek çok seferde teni yıpranmış, asker bir adamın yüzü. Artık zayıftı ama geçen yıllar bile bir savaşçının diriliğini elinden alamamış gibi çelimsiz değildi. Zambak desenlerinden oluşan ağır, altın bir taç vardı başında.

Beni gördüğüne memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Bayard ise babasının kaşlarını çatıldığını pek fark etmemiş gibi görünüyordu. Ben fazlasıyla eğilerek reverans yaparken, Bayard zıplayarak tahtın merdivenlerinden çıktı. “Baba!” diye bağırdı, her zaman olduğu gibi heyecanlı bir şekilde. “Onu buldum, o bir melek!”

Eğildiğim yerden kalkmaya korkarak, yüzüme dökülmüş birkaç saç tutamının arasından krala baktım. Kuşkuyla beyaz kaşlarından birini kaldırıp bana baktı. “Saçma planının işe yaradığını mı söylüyorsun, Bayard? Ayakkabının *bu kıza* uyduğunu?”

“Kesinlikle! Baba, müstakbel eşimle tanış: Ellain DeBrun.”

Kral isteksiz bir şekilde tahtından kalktı ve etrafımda dönmek için platform merdivenlerden aşağı indi. “O zaman sanırım sen Anton DeBrun’un kızıydın, değil mi?” diye sordu.

Uysal bir şekilde, halının güzel desenlerine bakarken, başıyla onayladım. “Evet, efendim.”

“Fakirleşen bir soylu,” dedi burnunu çekerek. “En azından hayatının son dönemlerinde. Ama işlerin kızının bu kadar eski püskü giyineceği kadar kötü olduğunu düşünmezdim.”

Yanaklarımın utançla yandığını hissettim. Tabii ki kral haksız değildi. Ben doğduğumda oldukça fazla paramız vardı. Ama kötü iş anlaşmalarının, yüksek vergilerin ve üvey ailenin

savurganlığının birleşimi, kasamızda neredeyse hiçbir şey kal-mamasına neden olmuştu.

Kral önümde durdu. Saçımdaki örgüden çıkmış olan kar-makarışık saç tutamlarımı çekiştirdi. “Ve saçların... baloday-ken pudralamıştın, şimdi ise isle kaplanmış. Tüm bu pislikten arındığında saçların ne renk oluyor?”

“Sarı, majesteleri,” dedim, yaşlardan gözlerim yanıyordu.

Kral elini çenemin altına koyup başımı yukarı çevirdi ve beni ayağa kalkmaya zorladı. Düşünceli bir şekilde ofladı. “Çok mavi gözler. Ve yeterince simetrik bir yüz. Sanırım, eğer banyo yapıp saçlarını tararsan, oldukça alımlı olabilirsin.” Hâlâ tahtın yanında durup gergin bir şekilde ellerini sıkkan Bayard’a baktı. Kralın beni seveceğine dair bana güvence vermiş olmasına rağ-men, hâlâ gergindi.

Kral isteksizce de olsa oğluna gülümsedi. “Kendine güzel ve güçlü olmasa bile soylu bir aileden gelen bir kız bulmuşsun.” Elleri bastonunun üzerinde, gözleri bir iğne ucu kadar keskin bakarak, yan tarafta duran Maxim’e döndü. “Sen onun hakkın-da ne düşünüyorsun, Max?”

Göğsümün içinde nefesimin tıklandığını hissettim. Tamam, hapı yutmuştum. Genç dükün benden nefret ettiği oldukça açıktı ve şimdi krala da bunu söyleyecekti.

Bayard bitkin bir kahkaha attı. “Max de benimle aynı fi- kirde, baba!”

Kral, oğluna değerlendirir gibi bir bakış attı. “Yine de bunu *onun* ağzından duymak istiyorum. Max karakter konusunda her zaman için... senden daha iyi hüküm vermiştir.”

Bayard’ın yüzü düştü ve tahtın merdivenlerinden iki adım-da aşağı inerek elimi tuttu. Maxim’e kendisini desteklemesini isteyen, yakaran bir şekilde baktı.

Kral cevap vermesi için Maxim’e baskı yaptı. “Pekâlâ, Maxim? *Sen* onun hakkında ne düşünüyorsun? Dürüstçe ko- nuş.”

Maxim, bir an için esnemesini eliyle örttükten sonra eldivenli elini ağzından çekerken bana sinsî bir şekilde gülümsedi ve öne doğru bir adım attı. En dramatik etkiyi yaratması için o ânı uzatarak, kralın ve prensin taleplerini havada asılı bıraktı. Bastonunun fil dişi başını inceleyip elinde çevirdikten sonra kralın bakışlarına karşılık verip, rahat bir şekilde konuştu: “Ell’in, tam olarak Bayard’ın ihtiyacı olan kız olduğunu düşünüyorum.”

Bayard’ın ağzından bir galibiyet sevinci çılgılığı çıktı. Ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıkmıştı, Maxim’in benim tarafımı tuttuğuna inanamıyordum.

“Ve ayakkabı?” dedi kral, parmaklarını Maxim’e doğru şaklatarak. “Onun bir peri süs eşyasına sahip olmasını nasıl açıklıyorsun?”

Bayard fazlasıyla hareketsiz ve sessiz kalmıştı. Maxim gömleğinin yakasını çekiştirdi. “Doğrusu, majesteleri,” dedi elini zarif bir şekilde benim olduğum yere doğru sallayarak, “Leydi Ellain her şeyi açıkladı. Oldukça dürüstçe anlattı. Kuşkusuz ki ayakkabılar bir periden gelen bir hediyeymiş ama bu peri onun değerli, merhum annesinin ödenmemiş bir iyiliğinin karşılığıymış. Ell, bu peri ile iletişime geçmemiş. Ordularımız henüz perileri topraklarımızdan göndermeyi başaramadığı için onu cezalandırmamalıyız.”

Kral, elini çenesine götürdü, düşünürken çenesini kaşıdı. Bayard’a doğru sert bir bakış attı. “Tamam, bundan hoşlanmadım!” Midemde özellikle sıkıntı verici bir düğüm oluştuğunu hissettim. Kral ne yapacaktı? Beni eve, üvey anneme geri mi gönderecekti? Beni bir zindana mı atacaktı?

Bayard acı çektiğini gösteren bir ses çıkardı ve kralın yüzü yumuşadı. “Ama oğlum ona delice âşık gibi görüldüğü ve ben de çok geçmeden bir torun istediğim için...” Kral Alaric yeniden gözlerime baktı, gözlerinde hafif bir gülümseme vardı. “Bu

talihsiz peri olayını unutalım ve düğün planlarından bahsedelim.”

Bayard beni belimden kavrayıp havada döndürürken, ağızımdan yüksek sesli, şaşkın bir kahkaha kaçtı. Buna inanamıyordum! Kral benden *hoşlanmıştı!* Bir araya toplanmış saray mensupları alkışlamaya başladılar. Taht odasında tezahüratlar yankılanıyordu. Maxim, iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı. Islığının sesi, bahçedeki bir kelebek gibi başımın üzerinden geçip gitti.

Kral Alaric ellerini bir kere çırpı. “Bu akşam, ziyafet çekiyoruz!”

Saray mensupları bana sarılmak için hızla yanıma gelirken, etrafım parlayan mücevherler ve parlak renklerle kaplanmıştı. Pek çoğu, birkaç nazik tebrik kelimelerinin yanı sıra bağırarak bana kendilerini tanıtıyordu. Aşırı derecede parfüm kokuyorlardı: çeşitli çiçek ve narenciye kokuları birbirine karışarak pahalı bir bulut şeklinde burun deliklerimi dolduruyorlardı. Bu insanların hiçbirinden keskin bir ter kokusu yayılmıyordu, üzerlerinden şömine küllerinin ya da kısa süre önce lazımlıkları yıkamış birinin kokacağı gibi amonyağın pis kokusu gelmiyordu. Sırtımı tıpmak ya da ellerimi tutmak için uzandıklarında, avuç içlerinin ipek kadar yumuşak olduğunu hissediyordum; belli ki hiçbir zaman, yassı taşlardan oluşmuş bir zemini temizlemek için küllü su kullanmamışlardı.

Kralın gürleyen kahkahası, yaltaklanan soyluların bağırıışlarının arasında bile duyulabiliyordu. “Ve biri bu kızın kıyafetlerini değıştirsin!”

Bayard ile birlikte insanların bizi kucaklamalarına, öpmelerine ve fazlasıyla övgülere boğmalarına izin verirken, aradan dakikalar geçmişti. Çılgın bir şekilde garip bir durumdu. Birinin bana *güzel* demesini bir yana bırakın, bana nazik bir kelime etmesinin bile üzerinden yıllar geçmişti. Ve şimdi ise yüzüm hâlâ isle kaplı, saçlarım karmakarışık, üzerimde bir haftadır

yıkanmamış bir elbiseyle duruyordum ve güzelliklerden oluşan bu topluluk, görünüşüme duydukları hayranlığı belirtmek için sabırsızlanıyordu.

Tamam, kralın haricindekiler. Onun iltifatları daha objektifti, eşit şiddette hakaretlerle sözlerini dengeliyordu.

Sonunda Bayard beni onların elinden kurtarıp, parlayan hole doğru yönlendirdi. Şoke olmuş yüzümü gördükten sonra attığı canlı kahkaha, yükselen bir müzik gibiydi. Ona bakarken, dizlerim zayıflıyordu. O kadar güzeldi ki, ona bakarken güneşe bakar gibi hissediyordum. “Babam haklıydı! Bu meclisle uğraşmak... çok fazla olabiliyor. Ben bunu herkesten iyi biliyorum.”

Çift kanatlı kapılar ardımızdan kapanırken, omzumun üzerinden geriye doğru baktım. “Tüm bu... insanlar kimdi?” Nefesimi tuttum. Anlamsız bir şekilde, bu isimleri öğrenmeye ihtiyaç duyacak kadar uzun süre kalmayı planlamasam da, birkaç ismi aklımda tutmaya çalıştım. “Saçlarında gümüş yelkenli olan kadın... Markiz D’Artagnan mıydı? Ve ceketinde apoletler olan adam... Kont DeGlace miydi yoksa General D’Chamberd miydi?”

Bayard’ın yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirip yok oldu, bu o kadar hızlı olmuştu ki neredeyse bunu hayal ettiğimi düşünecektim. “Kimden bahsettiğini bilmiyorum.” Bayard gülüp neşeyle koluma girdi. “Bir anda üzerimize gelen o kadar çok kişi vardı ki! Ama zamanla onların hepsini tanıyacağına eminim. Şu anda, sana odanı göstermek ve akşam yemeğinden önce sana dinlenme şansı vermek istiyorum.”

Minnettarlıkla, kendimi ona yasladım. Onun varlığı, üvey annemin ve tehditlerinin dünyalar kadar uzakta olduğunu hissetmeme neden oluyordu. Bayard’ın canlı gülümsemesine baktığımda, kalbimin içinde umudun kanat çırpıttığını hissediyordum. Gerçekten onun beni hiçbir zaman incitmeyeceğine inanmaya başlıyordum.

Hızla atan kalbim, onu nasıl *inciteceğimi* düşününce bir an duraksadı. Onun nazik biri olması önemli *olmamalıydı*. Bu, her ne kadar cazip olsa da, burada kalamazdım. Onu kandırıyordum ve o, bunu hak etmiyordu.

Holde beni çekiştirmeye devam ederken, nabzım yeniden hızlandı.

Gittiğimiz her yerde, parlak, mavi üniformalı muhafızlar, biz yaklaşırken kapıları açıyorlardı. D'Harcourtların yağlı boyayla yapılmış portrelerinin hepsinin kaşlarını çatıp bana -bir veliahtla el ele tutuşacak cürete sahip, bu kirli bulaşikhane hizmetçisine- baktığı bir koridora ulaşana kadar, Bayard'la birlikte merdivenlerde iki kat çıktık.

En sonunda Bayard, neşeyle "kraliyet kanadına" ulaştığımızı duyurdu. Kralın dairesini gösterdikten sonra, vefat etmiş annesine tahsis edilmiş odalarla birlikte kendi süitinin girişini de gösterdi. En sonunda durdu ve elleriyle gözlerimi kapatarak, kendime engel olamadan kıkırdamama neden oldu.

"Senin kalacağın odaların bir sürpriz olmasını istiyorum!" dedi.

"Bugün olan *her şeyin* benim için sürpriz olduğunu düşünebilirsin," diye cevap verdim.

Ama Bayard tarafından yönlendirilirken, gözlerim kapalı bir şekilde, dikkatle yürüdüm. Attığım her adımda ayaklarımın altında hissettiğim halıdan dolayı, odanın pelüş halıyla kaplı olduğunu anlayabiliyordum. Ayaklarımızı sürüyerek içeri girerken, bir kapı gıcırdadı. En sonunda Bayard gözlerimin üzerindeki ellerini çekti ve "İşte, yeni evin, güzel evin!" diye duyurdu.

Kahkaha atmadan edemedim -evimin herhangi bir şekilde güzel olmasının üzerinden yıllar geçmişti- ama bulunduğumuz odayı incelediğimde nefesimi tutmamla kahkahalarım sonlandı. Duvarlar, su mavisi rengindeydi ve altın rengi kabartma leylak çiçekleriyle kaplıydı. Dört direkli yatak, kanunen büyü yasaklanmadan önce büyüyle yapılmış olmalıydı çünkü

direklerin hepsi narin huş ağacının gövdesinden yapılmıştı ve beyaz üst dalları birbirine geçerek, yatağın üzerinde incecik bir örtü oluşturunuyordu. Pencere önündeki, üzerinde pürüzsüz kadife kırlentler olan koltuk, kitap okumak için mükemmel bir yer sağlıyordu. Sabahları vitraylı pencerelerden içeri kesinlikle muhteşem bir ışık sızıyor olmalıydı. Ermengarde ve Jacques çoktan koltuğun üzerinde beni bekliyordu, cıyaklayıp sıçrayarak geziniyor, koklayarak bu garip, yeni dünyayı tanımaya çalışıyorlardı. Onların orada olduğunu gördüğümde, içimde büyük bir rahatlama hissettim. Sağ salimdiler ve tanıdıkları...

Yatağın karşısında, ağzımın açık kalmasına neden olan mermer bir şömine vardı. Şu anda yanmıyordu ama kışın memnuniyetle ellerimi alevlerle ısıtırken, şömineden gelecek olan çıtırtıları hayal edebiliyordum. Şömine rafının üzerinde içinde beyaz çiçekler olan porselen bir vazo duruyor, orkidelerin tatlı kokusu odayı dolduruyordu.

Gözlerimden bir nehir gibi yaşlar dökülmeye başladı. Soluklanabilmem imkânsızdı. Konuşmaya çalışmak yerine kendimi Bayard'ın kollarına attım, kollarımı kaslı bedenine dolayıp, başımı göğsüne yasladım. "Bunlar mutluluk gözyaşları mı?" diye sordu. Konuşamadığım için, şiddetle başımı sallayarak onayladım.

Çok eski bir şiltenin, gıcırdayan duvarların ve en ufak bir sağanak yağmurda hemen açılan pencerelerin olduğu, soğuk hava akımlı çatı katı hücremden farklı bir odam olmamıştı hiç.

Şimdi nasıl olur da buradan kaçabilirdim? Özellikle artık hiçbir zaman hayal bile edemeyeceğim güzellikteki bu odayı gördükten sonra?

Biri, kapıyı tıklattı ve Bayard başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerken, gelen kişiye içeri girmesini söyledi. İki yanağında da gamzeler oluşmasına neden olan ışık saçan gülümsemesiyle, çok güzel, genç bir kadın parmak uçlarında yürüyerek odaya girdi.

“Trude!” diye bağırdı Bayard, açık bir şekilde heyecanlanmıştı.

“Ekselansları,” dedi kadın, minnettar bir şekilde reverans yaparak. Elma yanaklarıyla, göz alıcı bir şekilde bana da gülümsedi ve yeniden reverans yaptı. “Ve leydim! Benim adım Trude D’Chastain, Markiz D’Chastain’in kızıyım. Az önce kraldan, eğer siz de kabul ederseniz, sizin nedimeniz olarak hizmet etme onurunu bana bahşetmesini istedim. Kraliyet hayatınıza geçiş sürecinizde, size faydalı olup, rahatlığınızı sağlamayı umuyorum.”

Trude doğruldu, gösterişli kahverengi bukleleri hareketli bir yay gibi zıplıyordu. İrice bir bedeni, kalın bir beli ve kanarya sarısı ipekten zarifçe dikilmiş elbisesi vardı, tarlatanı sayesinde iri göğüsleri daha da öne çıkmıştı. Daha önce hiç bu kadar... *nefes kesici* birini görmemiştim ve Bayard’ın zaten bu güzellikle arkadaşken, neden benim gibi pis bir hizmetçi kızı istediğini aklım almıyordu.

Kekeleyerek olumlu bir cevap verdim: “Evet, ben... evet, bana yardımcı olmanı çok isterim. Seninle tanıştığım çok memnun oldum, Trude.”

Trude mutlulukla cıyaklar gibi bir ses çıkardı ve beni güçlü bir şekilde kucakladı. “İkiniz adına çok mutluyum! Yemin ediyorum, bundan sonra sizin en gerçek arkadaşınız ve sırdaşınız olacağım, leydim.”

Etrafında dönüp, Bayard’a göz kırptı. “Ve şimdi siz ekselansları, bizi yalnız bırakmalısınız. Kral, Leydi Ellain’in ziyafet için en kısa süre içinde giyinmesini ve hazır olmasını istiyor.”

Bayard kahkaha atıp, benim ve Trude’un olduğu yöne doğru hafifçe eğilerek selam verdi. “Tabii ki, hanımlar.” Elimi tuttu ve parmaklarımı yine zarif bir şekilde öptü. “Akşam yemeğine kadar yokluğunla acı çekeceğim, o bir saat sonsuzluk gibi geliyor, Ell. Yeniden bir araya gelene kadar sadece seni düşüneceğim.”

Dışarı çıkarken Trude'a baktı, ona sıcak bir şekilde gülümserken gözlerinin kenarları kırışmıştı. “Ve Ell için burada olmandan dolayı sana teşekkür ederim, eski dostum. İnceliğin beni hiçbir zaman yanıltmıyor.”

Dışarı çıkan sıcakkanlı prensimin ardından kapı kapandı ve midemin burulduğunu hissettim. Onunla yeniden bir araya gelene kadar ben de dakikaları sayacaktım... Ama belki de bunun nedenleri farklı olacaktı. Şimdiye kadar azgın bir denizdeki cankurtaran filikam olmuştu. Her şeyin yolunda gideceğini gösteren tek güvencemdi...

Artık Bayard gittiğinden, içimden Trude'un bana herhangi hileli bir soru sormaması için dua ediyordum. Onun Maxim'in yarısı kadar bile kurnaz olması durumunda ne olacağını düşünürken ürperdim.

DÖRT

Ama Trude, hikâyemdeki tutarsızlıkları keşfetmekle hiç de ilgileniyor gibi görünmüyordu. Benim düzgün görünmemi sağlamaya çalışmakla fazlasıyla meşguldü. Mutlu bir şekilde ellerini çırpı ve duyurdu: “Tamam, artık *oğlanı* buradan gönderdiğimizize göre, haydi başlayalım! Giymek için yanınızda ne getirdiniz?”

Omuz silktim ve parmağımla, pencere yanındaki koltuğun üzerinde Ermengarde ve Jacques’ın yanında duran, eşyalarım-dan oluşan yığını işaret ettim. Çarşaflarım ve eski püskü elbisem, bir hizmetlinin dikkatli elleriyle düzenli bir şekilde katlanmıştı. Trude odanın diğer ucuna gitti. Sonra fareleri görünce şaşkınlıkla durdu.

Hızla yanına gidip, Trude’un kolunun üzerine sakinleştirici bir şekilde elimi koydum. “Bunlar benim evcil hayvanlarım, Jacques ve Ermengarde. Gerçekten çok tatlı ve yumuşaktırlar. Ve temizler. Söz veriyorum, ısırılmazlar.”

Yatışan Trude ürkek hareketlerle koltuğa doğru yürüdü ve yavaşça elini Jacques’a doğru uzattı. Jacques, onurlu bir devlet adamı gibi başını kaldırdı ve burnuyla Trude’un parmak uçlarına dokundu. Trude kahkahalara boğuldu. “Gıdıklıyor!”

Farelerin tehlikeli ya da hijyene aykırı olmadığından tatmin olan Trude, kıyafetlerimi inceleme işine geri döndü. Yanımda getirdiğim elbisenin, üzerimde olandan bile daha uygunsuz

olduğunu fark ettiğinde, altın rengi teni hafifçe soldu. “Evet... size başka bir şey bulacağız!” diye önderdi neşeyle. “Şimdi, sizi banyoya sokalım!”

Midemin hafifçe kasıldığını hissettim. “Banyo mu?” Bir küveti sıcak suyla doldurup, gerçekten içine girdiğim en son zamanı düşündüm. Yıllar önceydi herhalde, üvey ailem uyurken kovalarca suyu gizlice ve güçlkle merdivenlerden yukarı çıkarmam bir saatimi almıştı. Çoğunlukla, uyanmamla ev işlerini yapmam arasında geçen kısa boş zamanlarımda sadece yüzümü -ve temizlenmesi gereken herhangi bir yerimi- soğuk suyla temizlerdim.

Trude kaygılı bir şekilde alt dudağını çiğniyordu, yıkanmamı önererek beni rencide edip etmediğini merak ettiği belliydi.

Kahkaha atarak onun ellerini tuttum. Birini gücendirip gücendirmediğini merak etmenin verdiği kararsızlığın nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bu yüzden bir an için bile endişelenmesini istemiyordum. “Ah hayır, temiz olmadığımı biliyorum! Sadece banyo yapma düşüncesi oldukça hoş bir sürpriz oldu.” Süitteki diğer odalara açılan çeşitli kapılara bakarak etrafımda döndüm. “Sadece... bana tulumbanın ve tabii ki banyonun olduğu yönü göster ve ben de küveti doldurmaya başlayayım!”

Trude, bu önerim üzerine *daha da* fazla dehşete düşmüş görünüyordu. Neyi yanlış yaptığımı tahmin etmeye çalıştım. “Küveti *sizin* doldurmanızı önerdiğimi düşünmüş olamazsınız! Hayır leydim, gömme musluklar var ve olmasaydı bile hizmetliler sizin için sıcak su taşırdı.” İnceler gibi yüzüme bakıyordu. Belki de yıkanmamış, hiçbir şey bilmeyen bu kişinin baloya gelip, prensin kalbini nasıl çaldığını merak ediyordu. Muhtemelen, birkaç gece önce herkesin prensin dans ettiğini gördüğü, kültürlü, zarif, soylu kadına fazlasıyla ters düşüyordum.

Ellerimi birleştirdim ve Trude’un iri, kahverengi gözlerinin içine baktım. “Trude... Sana Trude diyebilir miyim?”

Trude beni onaylamak için hızla başını salladı.

“Tamam. Pekâlâ Trude, sana bir şey itiraf etmem gerekiyor.” Ellerimle kirli elbisemi ve parçalanmak üzere olan botlarımı işaret ettim. “Muhtemelen senin de tahmin ettiğin gibi, yüksek sosyete arasında çok zaman geçirmiyorum. Balodaki o akşam... benim için bir istisnaydı. Korkarım nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok.” Son sorumu sormaya hazırlanırken, çok huzursuz olmuştum. Daha büyük sırrımı saklamak için ona olan büyük ihtiyacımı itiraf etmeye hazırlanırken...

“Benim için bir rehber olmayı düşünüür müsün? Bana ne yapmam gerektiğini ya da burada nasıl arkadaş edineceğimi göstermeyi? Tamamen ne yapacağımı bilmez durumdayım ve kendimi ya da Bayard’ı utandırmak istemiyorum.”

Buna karşılık olarak Trude yine beni sımsıkı kucakladı. “Evet,” diye fısıldadı. “Evet, tabii ki bunu yaparım. Yardımcı olmak beni çok mutlu eder. Bana güvenin: Bu sarayı baştan sona tanıyorum, bütün hayatım boyunca burada yaşadım. Hatta bizler çocukken Bayard ile birlikte ders bile alıyorduk. Onun dünyadaki her şeyin en iyisini hak ettiğini biliyorum. Size yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Çok zor birkaç yıl geçirdi. Ben sadece... sadece ikinizin de *çok* mutlu olmanızı istiyorum.”

“Ve,” diye ekledim, sesim daha önce olduğundan biraz daha yüksek çıkıyordu, “belki de bir şeyleri aramızda saklı tutabiliriz... İnsanların benim nasıl beceriksiz bir köylü olduğumu öğrenmesini istemiyorum.”

Trude kahkaha attı. Kahkahasının sesi, bir para kesesinin içindeki altınların çıkardığı ses gibi temiz ve kaygısızdı. Beni kollarının arasından serbest bıraktı ve ellerimi sıktı. “Sizin sırlarınız artık benim sırlarımdır, leydim,” diye söz verdi.

“Ell,” dedim ona. “Bana Ell diyebilirsin.”

Trude’un güvenilir doğasına rağmen, kendimi huzursuz hissediyordum. *Tam olarak* suçlu hissetmiyordum çünkü ona

söylediğim hiçbir şey tam bir yalan değildi. Ama yine de gerçeğin kendisi de değildi. Kelimelerle yapılan bu dans, gerçekle oyun oynamak... doğru değildi. Buradan gitmeliydim. Ânı kurtarmak için söyledığım yalanlar kesinlikle bu sarayda gidecek birikecekti.

Ama... belki de gitmeden önce *tek bir* banyonun tadını çıkarabilirdim.

Bitişik odadaki küvet, şimdiye kadar gördüğüm her şey gibi, bir mucize gibiydi. Dövülmüş bakırdan yapılmıştı ve duvarın kenarına dizilmiş yaldızlı mumlardan gelen alevlerin ışığını yansıtıyordu. Küvet, loşluğun içinde hafifçe parlayarak, bir ışık kaynağı oluyordu. Mavi elbisesinin üzerine kolalanmış beyaz bir önlük takmış olan bir hizmetli -söylemesi için baskı yapmamın üzerine bana isminin Zita olduğunu söylemişti- benim için yumuşacık beyaz bir havlu hazırlamıştı bile. Elimi havlunun üzerinde gezdirdiğimde, parmaklarım gerçek anlamda kumaşın içine gömülmüştü.

Trude, soldaki musluğu çevirdiğinde, su tıslayarak küvetin içine akmaya başladı. Zita odanın diğer ucunda, kapaklarının üzerinde birbirlerine sarılmış zambakların resmedildiği bir dolabın yanına gidip, mor pembe küçük bir cam şişe ve küçük bir hasır sepet çıkardı. Küvetin içindeki su yükseldikçe, yüzeyde buhardan çıkan narin kıvrımlar oluşuyor, odayı hoş bir nemle dolduruyordu. Zita şişenin kapağını çıkardı ve bir miktar sıvıyı suya döktüğünde, sıvı hemen köpürdü. Daha sonra hasır sepetin içine uzandı ve bir avuç dolusu bitkisel karışımı suyun içine attı, bitkiler suyun yüzeyinde yüzerken solgun noktalar oluşturuyorlardı. Bitki karışımının içinde nane yaprakları, tatlı badem, çam fıstığı, hatmi kökü ve kurutulmuş zambak soğanları olduğunu fark ettim.

Sonunda Trude musluğu kapattığında durgunlaşan su, şimdiye kadar köpüklerden oluşan, üzerinde kendi yansımamı

görebileceğim kadar büyük, pembemsi kabarcıkların olduğu gerçek bir denize dönüşmüştü.

Zita ve Trude soyunmama yardım ettiler, ki bu oldukça saçmaydı çünkü üzerimde bu sabah giydiğimden daha fazla kıyafet yoktu. Doğduğum günkü kadar çıplak kalıp, yanaklarım utançla yanarken ve ellerimle en mahrem yerlerimi kapatırken, Trude beni küvetin davetkâr derinliklerine doğru yönlendirdi.

Sıcak su, tenimin üzerinden bir kir katmanını dağıtırken omuzlarımda altı yılda oluşmuş gerilimi çözmeye başladı. Ağzımdan istemsiz bir inleme çıktı.

“Güzel, öyle değil mi?” diye sordu Trude bana.

Bunun ne kadar mükemmel hissettirdiğini tanımlayacak bir kelime yoktu, bu yüzden ben de sadece başımla onayladım. Daha şimdiden kendimi bu küvete adım atmadan önce hissettiğimden on kat daha hafif hissediyordum. Suyun yüzeyinde yüzmediğime şaşıırıyordum. Su neredeyse tüm bedenimi kaplıyor, ensemden küçük bir gelgit oluşturunuyordu.

Trude nazik bir şekilde, birkaç dakika için suyun içine girip, bunun tadını çıkarmam adına bana zaman verdi. Zita’nın şifalı bitkilerinden gelen tatlı kokuların nazik karışımı dans ederek buharın içinden çıkıyor, ben derin nefesler alırken solunum yollarımı temizliyordu. Sonra Trude, köşedeki saate bakarak, temizlenme kısmına başlamamız gerektiğini söyledi.

Hem Zita hem Trude, ahşap sopaların ucunda dayanıklı fırçalar çıkardılar. İkisi birden temizlenip parlamam için bedenimin bir parçası üzerinde çalışmaya başladı. Zita sırtımı temizlerken, Trude sol ayağımı suyun içinden aldı ve hayatım boyunca oluşmuş nasırları çıkarmaya çalışmaya başladı. “Ah, çok minik!” diye bağırdı, ayağımın küçüklüğünü inceleyerek. “Bayard’ın, ayağı senin ayakkabına sığacak başka birini bulamamasına şaşırmamak gerek!” Trude, bundan sonra ellerimi inceleyip, tırnaklarımda altındaki kirleri çıkarmak için küçük metal bir alet kullandı. “Canın acırsa bana söyle!” dedi sesi

titreyerek. Neyse ki hiç canım acımıyordu. Trude bana tamamen nazik davranıyordu. Zita'yla mırıldanarak konuşurken, ellerini ellerimin üzerinde gezdirdi. “Ev siparişlerine bir haftalık tek boynuzlu at sütü ekle. Elleri çatlamış... Düğünden önce ellerini iyi bir şekilde nemlendirmemiz gerek.”

Mahcup bir şekilde, yeniden suyun altına saklamak için ellerimi geri çektim. “Seni gücendirmek istemedim,” diye beni temin etti Trude. “Ellerinde utanılacak bir şey yok. Onlar sadece bu saraydaki soylu kadınların çoğundan çok daha fazla çalıştığın günlerin bir kanıtı.”

“Bunu fark ettim,” diye mırıldandım, soyluların bana uzanan ellerinin yumuşaklığını hatırlayarak.

“Ama yine de,” diye bastırdı Trude anlayışsız olmayan bir şekilde, “mümkünse bir prensesin elleri pürüzsüz olmalıdır. Ve tek boynuzlu bir atın sütü, yıpranmış deriyi ve lekeleri düzeltmek için dünyada olabilecek en iyi şeydir.”

En sonunda Trude, kuş yuvasına dönmüş karışık saçlarımın üzerinde hünerli elleriyle çalışmaya başladı, örgülerimdeki düğümleri açtı, tüm kafa derimi bal ve çilek kokan beyaz bir losyonla köpürttü ve sonunda kurum katmanlarının altında sertleşmiş çeşitli düğümleri fırça ile tarayarak açtı. “Çok üzgünüm!” diye özür diledi, fırçayı özellikle inatçı bir düğümün arasından geçirmeye çalışırken. “Ama sana söz veriyorum, işimiz bittiğinde saçların çok hoş altın rengi buklelerden...” Ve işte tam bu noktada fırça, sapından sertçe kopup ayrıldı.

Trude ile birlikte kahkahalara boğulmadan önce, etrafa yavaşça köpük saçan, kılları yukarı doğru dikilmiş bir hâlde neredeyse beş saniye boyunca havada süzülen fırçaya baktık. “Sanırım,” diye önerdim, “özellikle bu düğüm kesilmeye değer.”

Trude başıyla onayladı. “Artık baloya neden pudralı bir peruk takıp geldiğini anlıyorum! Öylesi çok daha kolay.”

Her şeyin sonunda, saçlarım temiz, ıslak ve parlak sarı bir şekilde sırtımdan aşağı dökülüyordu. Trude küvetten çıkmama

yardım etti ve Zita da havluyu bedenimin etrafına doladı. Banyonun kapısı çalındığında, Trude neşeyle cıyıkladı ve ellerini kavuşturdu. “Elbisen gelmiş olmalı!”

Trude’un ardından süitin ana odasına gittim, orada hayatımda gördüğüm en parlak pembe renginde, ipek bir elbise, düzgün bir şekilde yatağın üzerine serilmişti. İnkâr edilemeyecek bir şekilde güzeldi ama elbise nefesimi kesmiş olmasına rağmen, bunun nedeni elbiseyi giymek için heyecanlanmış olmam değildi; bunun nedeni elbisenin tam olarak üvey kız kardeşim Amalia’nın giyeceği türden bir elbise olmasıydı. Romantik renklere -her tondaki pembe, mor ve leylak rengine bayılırdı- ve bu kesinlikle onun en çılgın rüyalarından çıkmış gibi bir elbiseydi. “Uşak... daha küçük düşeslerden birinden elbiseler talep etmiş,” dedi Trude, fazlasıyla duyarlı bir şekilde. “Mükemmel görüneceksin, öyle değil mi? Saray halkı üzerinde muhteşem bir üçüncü izlenim bırakacaksın.”

İkinci, diye düzelttim içimden.

Giyindim ve ardından saçlarım zarif bukleler hâlinde tokalarla toplandı. Trude, koluma girerek beni kraliyet kanadından geçirerek, meşale ışıklarının titreştiği kocaman bir odaya götürdü. Kapılar açıldığında, bir araya toplanmış saray mensuplarının onaylar bir şekilde kükremesi karşıladı bizi. Yukarı bakıp, bu odanın ne kadar yüksek olduğunu anlamaya çalıştım. Mantıklı olan tek düşüncem, yukarıdaki büyük kirişlerin tozunu almak zorunda olan hizmetlilere fazlasıyla acımak oldu.

Uzun masa odanın uzak ucunda devasa bir dikdörtgen oluşturuyordu. Duvarların kenarlarına dizilmiş yüksek arkalıklı sandalyelerin ikisinde kral ve Bayard oturuyordu. Pek çok gümüş tepsinin üzerinde, büyük şamdanlar parıltıyordu. Trude beni, yemeğin sonuna kadar boş olacak dans pistinin ortasına doğru yönlendirdi. Muhtemelen, bu ihtişamlı ziyafetin karşısında ağzım sulanmış bir aptal gibi görünüyordum. Masalar, sunulan iştah kabartıcı lezzetlerin ağırlığı altında inliyordu:

iyice kızarana kadar fırınlanmış turuncu ördek, erimiş tereyağı üzerine yayılmış iri dilimli çavdar ekmeği, taze soğan çorbası, geyik eti ve suyu, fırınlanmış patatesler, salata, şekerle kaplanmış meyveler, limonlu dil balığı, dalından taze koparılmış üzümler ve hatta istiridyeler.

Belki de buradan ayrılmadan önce akşam yemeğine kalmamda sorun olmazdı.

Girişle kraliyet masası arasındaki geniş zemini geçmek sonuza kadar sürmüş gibi geliyordu. En sonunda Kral Alaric ve Bayard'ın önüne geldiğimizde, Trude eğilerek reverans yaptı ve ben de hızla onu taklit ettim. Parlak pembe elbisemin içinde, bana bakarken Bayard'ın yüzü garip bir şekilde ifadesizdi. İçimde ani bir sancı hissederek, belki de onun beklediği kadar güzel bir şekilde temizlenmediğimden endişelendim.

Kral Alaric, kadehinin altını sertçe masaya vurdu. “Onur konuğumuz geldi! Ve daha önce olduğundan çok daha layık görünüyor krallara.” Yanındaki, aynı onlarınkine benzer bir şekilde taht gibi yüksek arkalıklı boş bir sandalyeyi işaret etti. “Leydi Ellain, lütfen sol yanımda oturma onurunu bana bahşedin.”

Babasından bu kelimeleri duymasının üzerine, Bayard'ın yüzündeki boş ifade silindi ve yeniden gülümsedi. Kralın yanında yerimi almak için masanın etrafını dolaşırken, içimi anlatılamayacak bir rahatlama kapladı. Bana ayrılan yere ulaştığımda, Bayard sandalyemi çekmek için ayağa fırladı. Elimi tuttu ve bir daha öptü. “Sevgili Ell,” diye mırıldandı, “seni her gördüğümde o kadar farklı görünüyorsun ki, senin aynı insan olduğuna zar zor inanabiliyorum. Ama her hâlin nefes kesici derecede güzel.” O anda yüzüm kızardı. Buna engel olamıyordum. Bayard, kanunen yasak olması gereken derecede çekiciydi. Kelimeleri bu kadar iyi kullanabilen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Elbisemin eteğine çok fazla basmamaya dikkat ederek sandalyeme oturdum. Kral, yüzüklerle donatılmış nasırlı elini

uzatıp elimi üzerine koydu. Elimi havaya kaldırdı ve şunu duyurdu: “Artık gelinim olacak kişi burada olduğuna göre, hepimiz için yemenin, içmenin ve mutlu olmanın tam zamanıdır!”

Saray mensuplarından bir heyecan ve neşe tezahüratı daha geldi ve yemeye başladılar. Bir hizmetli, kadehimi kan kırmızısı şarapla doldurmak için omzumun üzerinden öne doğru eğildi. “O kırmızı şaraba dikkat et, canım,” dedi kral bana, kıkırdayarak. “Çok enfestir ama gücü için hazır değilsen, seni yere serer.”

Yanımdan biri zarif bir şekilde öksürdü ve sol tarafımda kimin oturduğunu memnuniyetsizlikle fark ettim. Üzerinde bu sefer kömür karası kıyafetler yerine kiremit rengi bir yelek ve ceket olan Maxim, gözünün ucuyla olayların gelişmesini izliyordu. Yüzünde acımasız bir gülümseme ile kadehini döndürdü ve konuşmaya başladı: “Ah ama Ell’in burada dikkat etmesi gereken hiçbir şey yok. En sonunda yuvasında, yeni ailesinin arasında. Kesinlikle onunla çok iyi ilgileneceğiz.”

Kıpırdanarak sağıma dönüp, sandalyemi yerin imkân verdiği ölçüde kralinkine yaklaştırdım. Bayard’ın kralın sağ tarafında oturması uygundu ama şu anda benim yanımda olmasını diliyordum. Neden Maxim’in söylediği kelimelerin hepsinde kaçamak konuşmanın çirkin havası vardı?

Uzun masaya göz gezdirdiğimde, masanın uzaktaki diğer ucunda Trude’u gördüm. İçten bir gülümsemeyle, şarabından ilk yudumunu almadan önce kadehini bana doğru kaldırdı. Ses çıkarmadan, birlikte oturabilmemizi dilediğimi söyledim ona dudaklarımla, hüzünlü bir şekilde.

“Ah, ben sizin için yeterli değil miyim?” dedi Maxim usulca. “Ama doğal olarak saray mensupları arasında sadece Bayard ve benden başka tanıdıklarınızın da olmasını isteyeceksiniz. Sizi birileriyle tanıştırmama izin verin.” Tembel bir şekilde, kralın masasında oturmasına izin verilen favorilerine doğru elini salladı. Hızla isimleri söylemeden önce işaret parmağını ihtar eder

gibi bana doğru kaldırdı. “Şimdi dikkat edin, leydim. Bir test olacak.”

Onun şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum ama Maxim’in mizah anlayışı yoktu, bu nedenle de muhtemelen şaka yapmıyordu.

Maxim benimle tanışmaları için saray mensuplarını yukarıdaki masadan tek tek çağırdı. Her biri kendilerine ayrılmış olan yerlerinden kalktılar ve önümde reverans yapmak ya da eğilerek selam vermek için yanıma geldiler. Maxim kulağıma, her bir kişinin birkaç önemli özelliğini fısıldıyordu.

“Leydi Josephine D’Accord. Saray halkı arasındaki en iyi raket oyuncusudur. Birkaç oyun sırasında insanlar hakkındaki bütün dedikoduları öğrenir.

“Baron Louis De Vere, krallıktaki en iyi üzüm bağlarının sahibi ve işletmecisidir. Onun bu akşam içtiğimiz şarabın üreticisi olduğuna inanıyorum.

“Kont ve Kontes D’Amiot. Yabancı ipek ticareti konusunda fazlasıyla iyi bağlantıları vardır.”

Telaş içinde, aldığım tüm bu yeni bilgileri aklımda tutmaya çalışıyordum. Maxim bana her yaklaştığında, pahalı parfümü duyularımı fazlasıyla etkilediği için odaklanmam özellikle zorlaşıyordu ve bundan utanıyordum. Kokusu erkeksi ve hoştu, bizzat kendisinden çok daha hoştu.

Bayard, yüzünde cesaretlendirici bir gülümsemeyle kralın başının üzerinden gözlerime bakıyor ya da iyi gittiğimi söylemek için bana doğru eğiliyordu. Onun varlığı inanılmaz derecede sakinleştiriciydi. En az o muhteşem banyonun içine gömülmek kadar sakinleştiriciydi.

Bu arada, Maxim hain bir fiskeden başka bir şey değildi.

Gece devam ettikçe, Kral Alaric giderek daha fazla sarhoş olmaya başlamıştı. Belli bir noktada -içtiği onca şaraptan dolayı dişleri mor renkle lekелendiğinde- benimle kesintisiz bir şekilde kendisi konuşabilmek için Maxim’in beni insanlarla

tanıştırmasının sona ermesine karar verdi. Elini sallayarak, Maxim'i masadan tamamen gönderdi. Maxim ayağa kalktığında, duman ve sandal ağacı karışımı kokusu hâlâ üzerimdeydi.

Maxim eğilip selam vererek yanımdan ayrıldı, yüzünde fırtına bulutlarının toplanması gibi bir somurtma belirmeye başlamıştı. Onun ayrıldığını fark eden birkaç kadın, onunla dans etmek için hızla yanına doğru ilerledi. Maxim kibirli bir ifadeyle onları uzaklaştırdı. Sanırım aynı benden çok yukarıda olduğunu düşündüğü gibi onlardan da çok yukarıda olduğunu düşünüyordu. Bazı insanlar, kendi iyiliklerine olmayacak kadar fazla yakışıklı oluyordu.

Kral dikkatimi çekmek için boğazını temizledi.

Hava soğuk olmamasına rağmen ürperdim. Maxim, aksı ve sevimsiz bir insandı ama onu tanıdığım sadece birkaç saat içinde ondan ne beklemem gerektiğini ve onun hakkında takdir ettiğim birkaç şey öğrenmiştim. Ama diğer yandan kral? O, tehlikeli bir muammaydı.

"Muhtemelen Prenses Bernadine'in başına ne geldiğini duymuşsundur," dedi Kral Alaric bana, dirseği masanın üzerindeydi ve sakallı çenesini eline yaslamıştı.

Başımınla onayladım. Bayard'ın kız kardeşinden bahsediyordu. Bu, özellikle de kraliçenin ölümünden sonra, büyük bir trajedi olmuştu. Holbein'de, prensesin gizemli kayboluşunu bilmeyen birinin olduğunu düşünmüyordum. "Ever, efendim. O kaybolduğunda, ordunun onu bulmak için krallığı baştan aşağı aradığını hatırlıyorum."

"Bu, olanın yarısı bile değil," diye mırıldandı kral. "Bir gün at sürmek için gitti. Benim Bernadine'im çok güzel at sürerdi... Ve kraliyet ormanından geri dönmedi. Tabii ki bu, o lanet olası perilerin işiydi. Bir kız başka nasıl on binlerce farklı günde, on binlerce farklı yoldan gitmiş olduğu bir ormanın içinde kaybolur ki? Söyle bana!" Avucunu masaya, yakınlardaki kupa altlıklarını zangırdatacak kadar hızlı bir şekilde vurdu.

Oturduğum yerde zıpladım, kemiklerime kadar gerilmiştim. Kralın elini, bana doğru savrulmasına karşı tedbirli bir şekilde izliyordum. “Ben... Ben korkarım ki bilmiyorum, efendim.”

Kral Alaric gözlerini devirdi. “Retorik bir şekilde söyledim.” “Üzgünüm,” dedim, kendi içime doğru çekilirken.

Kralın yeşil gözlerinin ardında bir ateş dalgalandı. İşaret parmağını irkilmeme neden olacak kadar yüzümün yakınına getirdi. “Prensesler korkuyla sinmez. Özür dilemezler ve küçük, titrek sütçü kızlar gibi sızlanmazlar.”

Nefes alamıyordum. Yeniden özür dilemek için ağzımı açtım ama bunu yaparken kendime hâkim olup ağzımı sıkıca kapattım. Bunun yerine bu yeni, gergin enerjiyi gidermek için ipek elbisemin eteklerinden bir tutamı elimin içinde büktüm. Kaskatı duruşumu fark eden kral, bana yan bir bakış attı, yüzünde tembel bir yılan gibi gülümsenme belirmeye başlamıştı. Öfke, yüzünden belirdiği kadar hızlı bir şekilde yok olmuştu. “Öfke krizlerimi çok ciddiye almamalısın, canım,” dedi bana. “Artık sen de ailenin bir parçasısın ve hiddetime karşı güvendesin.”

İçimden bir ses Kral Alaric’e, benim aile deneyimimin bu şekilde olmadığını anlatmamı söylüyordu. Ama bu, onun aradığı cevap gibi görünmediği için derin bir nefes aldım, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve cesurca davrandım. Kralın elini tutmak için uzandım, elini sıktım ve “Bana lütfedilenler arasında yeni bir baba olduğu için minnettarım,” dedim.

Kralın yüzündeki ifade hemen yumuşayarak hoşgörüyeye dönüştü. Yanaklarımı sıkıştırdı. “Ve ben de yeniden bir kıza sahip olduğuma memnunum.” Yine de belki altmışıncı kere bana kötü bir şekilde baştan aşağı baktı ve gözlemini belirtti: “Ama yine de uygunsuz bir şekilde kısasın. Sence erkek torunlarım da senin kadar kısa olur mu?”

Şarap kadehimden büyük bir yudum aldım. Boğazımdan geçen şarabın sıcaklığının tadını çıkardıktan sonra bardağın içine doğru konuştum: “Annem bana hamileyken fazla miktarda Küçülen Kök Yumru yemiş, bu nedenle de bunun genetik bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

Kral Alaric’in omzunun üzerinden, sandalyesinin arkasına yaslandığı yerden keskin bir kahkaha geldi. Bayard elini bana uzattı. “Ayakların bu yüzden bu kadar küçük diye tahmin ediyorum, doğru mu? Gel, benim minyatür çay fincanım. Dans edelim.”

Bayard ellerimi tutup, beni ayağa kaldırırken ve tüm dikkatini bana vermiş babasından beni kurtarıırken, ağızımdan yüksek sesli bir kıkırdama kaçtı. Bunun nedeni, içtiğim şarabın kafama etki etmesi miydi, yoksa içimin *vay canına, bu iş gerçekten yanıma kâr kalacak* düşüncesinin verdiği sarhoş edici bir neşeyle dolması mıydı, bilmiyordum. Ancak o anda bana “minyatür çay fincanım” denilmesi gururumu okşamıştı. Ama Bayard beni döndürüp dans pistine doğru yönlendirdiğinde, midemin ağızıma geldiğini hissettim ve sendeleyerek durdum.

O gece baloda, o kızla dans etmişti. Kesinlikle kız iyi dans ediyordu. Piste çıktığımızda ve ben beklediğimden daha kötü bir performans gösterdiğimde, benim o kız olmadığımı anlamayacak mıydı?

“Sorun ne, canım?” dedi Bayard, dudaklarıma küçük bir öpücük kondurmak için çenemden tutup başımı yukarı doğru kaldırırken.

“Ah!” dedim yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirip, saray halkından birinden ödünç alınmış olan ve bana birkaç numara büyük olan ayakkabılarımı ona göstermek için elbise-min eteğini kaldırırken. “Sadece en son dans ettiğimizden biraz daha az zarif olacağımı düşünüyorum.”

Bayard başını arkaya atıp kahkaha attı ve hemen bir dizinin üzerine çöküp, elbisemle aynı ton pembeye boyanmış

ayakkabılarımı ayaklarımdan çıkardı. Benim istediğim bu *değildi*. Bir çıkış yolu istiyordum. Ama Bayard yeniden elimi kavrayıp beni piste doğru çekerken ne yapabiliirdim ki?

Telaşla, üvey kız kardeşlerim saray dansı sanatını öğrensinler diye eve bir dans öğretmeni getirdikleri günleri düşündüm. Bazı zamanlar dışarıdaki koridorda oturur, başımı kapıya yaslar, özel öğretmenlerinin adımlarını saymalarını dinlerken -*Ve 1, 2, 3 ve 1, 2, 3 ve dön! Dön!*- gece boyunca süren olağanüstü parti ve danslara hazırlandığımı hayal ederdim. Bazen gecele-ri, evin geri kalanı uykudayken, tavan arasında kendi kendime şarkı mırıldanırdım ve orada olmayan bir talibe kollarımla sarılırken vals yapardım.

Tamam, artık karşımda bir talip vardı. Sağ elimi Bayard'ın sol omzuna koyup, sol elimin parmaklarını onunkilere dola-dım. Boşta kalan elini belime koydu, müzik başladı -titreşen yaylı çalgılardan gelen bir çağlayan gibiydi- ve Bayard beni oda-nın ortasına doğru götürdü.

Kalbim kanatlanmıştı. Beceriksizce atmıyor, bir çift olarak yaratılmışız gibi hareket ediyorduk. Tavan arasında kurduğum tüm fanteziler gerçeğe dönmüş gibiydi. Ritme uymak, diğer kadınların yaptığı gibi yapmak şaşırtıcı derecede kolaydı, ta ki kendimi dünyadan tamamen ayrılmış gibi hissedene kadar. Belki de Bayard'ın mükemmellik seviyesine erişecek şekilde yükseliyordum ve beni yönlendirdiği, o güçlü kollarında tuttuğu doğruydum ama kısa bir süre içinde yüzümdeki sahte gülümseme, fazlasıyla gerçek bir gülümsemeye dönüşmüştü. Tek bildiğim, bu odada yalnız olduğumuzdu. Zemin yok olmuştu, tavan da öyle, bizse havada süzülüyorduk.

Müzik durduğunda, başım dönüyordu. Kollarımı Bayard'ın boynuna dolayıp, onu yanağından öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. Oda, sarı mum ışığına boyanmıştı. Her yanımda titriyordu.

Daha önce hiç bu kadar tatlı bir an yaşamamıştım. En çılgın hayallerimde bile.

Orkestra yeni bir şarkı çalmaya başladı ve Bayard ile odanın etrafında yeniden dönmeye hazırlandık. Ama Kral Alaric masanın sonundaki yerinden ayağa kalktı ve kadehini çatalına vurarak, herkesin dikkatini kendisine çekti. “Sadık saray halkım!” diye bağırdı kollarını uzatarak. Müzik acı bir ses çıkarak durdu.

“Oğlumun, kendisine bir eş bulmak için kullandığı garip yöntemlerin... başarılı bir şekilde sonlanmasından çok memnunuz!” dedi Kral Alaric. “Onların hayatlarını birleştirmeleri için bir hafta bile beklememeliyiz.” Başıyla bizi işaret etti. “Ne de olsa, söz konusu bir veliaht sahibi olmak olduğunda, her günün önemi var.”

Dansımızın bana verdiği coşkunun ardından, pis bir sarıntı beni yeniden dünyaya döndürdü. Bu insanların arasından, düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde ayrılmam gerekiyordu.

Bayard memnuniyetsizlikle burnunu kırıştırdı ve dudaklarını başımın üzerine bastırarak, bana bir şeyler fısıldadı: “Torun sahibi olma saplantısı yüzünden onun adına ben özür dilerim.”

Alaric hâlâ konuşuyordu: “Bu nedenle de, bu evliliği kutsamam doğrultusunda, üç gün içinde, öğle vakti, kral odasında bu düğünü yapacağız! Tüm hazırlıklar kesinlikle o zamana kadar tamamlanabilir.” Sanki *hazır olsa iyi* olur der gibi, en yakındaki uşağa kötü bir bakış attı.

Kalbimin teklediğini hissettim. Üç gün. Bayard ile evlenmemize üç gün vardı. Bu, hayal ettiğimden çok daha hızlı gerçekleşiyordu. Bu da benim ürkütücü bir tokat yemiş gibi gerçeğe dönmeme neden olmuştu. Ben bir *yalancıydım*. Banyomu yapmış, akşam yemeğimi yemiş ve o mükemmel dansımı etmiştim. Bu düğün gerçekleşmeden önce buradan hemen ayrılmalıydım.

Evet, çok büyük bir parçam burada kalmak istiyordu. Yalancıların canı cehenneme! İçgüdülerim bağırarak bana bu fırsata

dört elle sarılmamı söylüyordu. Burada kalmamı. Prensle evlenmemi, mutlu ve *güvende* olmamı. Ve belki de, eğer düğüne bir ay olsaydı, kendimi Bayard'ın zamanla beni seveceğine ikna edebilirdim. Sanırım bu da işlediğim suçu daha affedilebilir bir hâle getirirdi. Ama üç gün? Bunun, gerçek aşkının ortaya çıkmasından önce, ödülümü çalmak için koşuşturmak gibi bir şey olduğunu hissediyordum.

Midemden gurultulu bir ses geldi ve bu sesi bastırmak için elimi karnımın üzerine bastırmak zorunda kaldım. Bedenim bile bu aldatmacayı ele vermek istiyordu.

“Sevgilim, sen iyi misin?” diye sordu Bayard, yüzümü kontrol etmek için bana doğru eğilerek. “Yüzün oldukça solgunlaştı.”

“Aslında kendimi biraz bitkin hissediyorum,” diye itiraf ettim. “Belki de çok fazla heyecandandır?”

Bayard becerikli parmaklarıyla, buklelerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Tabii ki. Uzun bir yolculuk yaptık ve yeni insanlarla tanışmak benim için de her zaman stres verici bir şeydir. Dinlenmelisin.”

Başımla onu onaylarken, yutkunarak boğazımdaki kuru yumruyu gidermeye çalıştım. “Bu, çok iyi bir fikir.”

Bayard belimi kavrayıp, iyi geceler öpücüğü kondurmak için havaya kaldırdı ve sonra da odadakilere, kısa süre içinde gerçekleşecek düğünümüz için ne kadar heyecanlı olduğumuzu duyurdu: “Umarım müstakbel eşimin bu akşam için aramızdan ayrılmasını mazur görürsünüz,” dedi cazip gülümsemesini kalabalığa yönlendirerek. “Hepinizle tanışmaktan çok heyecan duydu ama yarın yapacağımız organizasyon planlamasının pek çok zorlukları için gece iyi uyumasının gerekli olduğunu düşünüyorum.”

Kalabalık kahkahalar atıp, bir kere daha coşkulu bir şekilde bizi alkışladı. Biz dönüp oradan ayrılırken, Maxim önümüzde belirip yolumuzu kapattı. Aniden bana sarıldı.

“Bayard’la birlikte olmanız ne kadar harika, Ell,” diye fısıldadı kulağıma, her bir kelimesi bir hançer kadar keskin ve mezar kadar sessizdi. “Gerçekten dostum balodaki o kızı -tüm dünyadaki tek gerçek aşkını- bulmasaydı, biri onu kalbinden bir okla vurmuş gibi kahrından ölecekti diye düşünüyorum.” Geriye çekildi, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Herkesin duyabilmesi için daha yüksek bir sesle, “Bu yüzden ekselansları *sizi* bulduğu için Tanrı’ya şükürler olsun!” diyerek sözlerini tamamladı.

BEŞ

Merdivenlerden üst kata çıkarken, kafamda planımı yaptım. Eşyalarımı toplayacak, sarayın sessizleşmesini bekleyecek ve sonra da gece yarısında ortadan kaybolacaktım. Ama sonra, ben uyurken beni korumaya hazır bekleyen, hepsi dik ve dikkat kesilmiş bir hâlde duran kapımın önündeki muhafızları gördüm. Endişe beni ele geçirirken, görüşüm bulanıklaşmıştı. Oradan ayrılmamı onlara nasıl açıklayabilirdim? Ya da onların arasından gizlice çıkıp gidebilir miydim?

Cevap ortadaydı: İkisini de yapamazdım.

Zita, boynunda ve kollarında gümüş ve mavi renk işlemler bulunan bir gecelik giymeme yardımcı oldu. Hızla nefes alıp verdiğimi ya da alnımda birikmiş olan ter damlalarını fark ettiyse bile, hiçbir şey söylemedi. Bu noktada, üzerinde bir atın bile gerinebileceği kadar geniş ve her biri açıkça binlerce kaz tüyüyle doldurulmuş, üst üste dizilmiş en az dört şilteden oluşan muhteşem yatağım, aklıma güzel bir uyku çekip dinlenme fikrini sokuyordu.

Ve dışarıda konuşlanmış olan muhafızlar göz önüne alındığında, başka pek bir seçeneğim de yoktu. Ama gerçekten bir bulut kadar yumuşak, sırmalı ipek kumaşla kaplı yorganın üzerine kıvrılıp yattıktan sonra bile, yırtık pırtık battaniyelerin ve çok eski şiltemin paslı yayları olan kendi eski yatağımın üzerine uzanmanın daha iyi olacağını anladım.

Burada, omurgamda oluşan yumrular burulmasa bile, vicdanım buruluyordu. Gözlerimi her kapattığımda, Maxim'in beni geride bıraktığı o korkunç son görüntüde donmuş bir şekilde Bayard'ı görüyordum. Her seferinde karanlıkta beliren prens oluyordu, göğsüne gömülmüş demir bir ok vardı, paltosunun geniş, beyaz yakasındaki kan lekesi giderek büyüyordu. Ve benim ellerimde ise bir yay vardı.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ve eğer fazlasıyla korunan bir saraydan gizlice kaçamıyorsa, o zaman kralın emriyle salıverilmem gerekiyordu. Ve bu süreçte kraliyeti öfkeliendirme riskine giremezdim.

En sonunda yorganı üzerimden atıp, yalpalayarak yataktan kalktım. Zita'nın yakındaki bir koltuğun üzerine benim için bıraktığı, yere kadar uzanan sabahlığı üzerime geçirdiğimde, saatin ne kadar geç olduğunu bilmiyordum. Şömine rafının üzerindeki şamdanı aldım. Üzerindeki üç mumun fitilini raftaki kibritle yaktım ve gizlice koridora çıktım. Elimdeki ağır şamdanla, kapımın önünde duran muhafıza çarpıyordum neredeyse. Nazik bir yüzü olan, yaşı ilerlemiş muhafız, mavi şapkasını çıkardı ve eğilip bana selam verdi. Bunu yaparken mumlarımın yarattığı minik ışık halkalarının dışına çıkmıştı. "Leydim, bir sorun mu var?"

Sık sık nefes alıp veriyordum. "Benim bulmam... Benim prensle konuşmam gerek."

"Tehlikede misiniz?" diye sordu, kaşlarını çatıp dudaklarını büzerek. Garip bir şekilde, içimden *keşke bu kadar nazik görünmeseydi* diye geçirdim. Bu âna kadar yıllar boyunca üvey annem beni hiçbir neden olmadan kilitlemişti. Ama bu nazik insanlar tarafından cezalandırıldığımda, bunu gerçekten hak etmiş olacağımı bilecektim.

"Hayır," dedim yine de titrerken.

"O zaman size eşlik etmeme izin verin."

Kendimi hazırlayarak, koridorda onu takip ettim. Bayard’a her şeyi itiraf edecektim. Şimdiye kadar tamamıyla muhteşemdi ve kesinlikle yalan söylediğim için bana sinirlenecekti ama belki de affedici davranır ve zarar görmeden saraydan ayrılma- ma izin verirdi. Ama sonucu her ne olursa olsun, bu işin zaten daha da ileri gitmesine izin veremezdim. İyi bir adamı, benimle evlenmesi için kandıramazdım. Eğer buna devam etseydim, bu beni ne hâline getirirdi? Üvey annem gibi bir kara dul mu? Hayır. Hayır, onun gibi biri olmak yerine ölmeyi tercih ederdim.

Prensin, kraliyet kanadının diğer ucundaki süit odasına ulaştığımızda, gözyaşlarım istemsiz bir şekilde yanaklarımdan aşağı akıyordu. *Ne kadar aptalca*, diye düşündüm boştaki elimle kızgın bir şekilde yaşları silerken. *Senin öfkeden değil, kendini acındırmak için ağladığını düşünecek*. Amacım bu değildi, eğer ağlamanın birinin bana daha az kızmasını sağlayacağını düşündüysem bile, üvey annem uzun zaman önce bunun böyle olmadığını bana öğretmişti. Ama yine de Bayard’ı ve insanların bana *nazik* davrandığı bu hayatı kaybedecek olmak üzere olduğum için ağlamamı durduramıyordum.

Ama bu hayat benim değildi. Bu hayatı çalmıştım. Ancak yine de... burada kalamazdım.

Bayard’ın süit odasının önündeki iki muhafız, benim yüzüm yaşlarla dolu bir hâlde geldiğimi gördüklerinde hemen eyleme geçtiler. Biri bağırarak, içeri zorla giren biri olup olmadığını sorup bıçağını çıkarırken, diğeri açıkça belli olan herhangi bir yaralanmam olup olmadığını kontrol etmek için yanıma geldi. Şamdanı elimden alıp, ortağına verdi. Sonra sağ kolumu kaldırıp ışığa tuttuğunda, sabahlığımın kolu aşağı düşüp, kolumun ön kısmındaki, yıllar öncesinden kalan ince yara izi ortaya çıktı.

“Ben iyiyim,” diye ısrar ettim kolumu geri çekerken. Ama bu kelimeleri söylemek daha da fazla ağlamama neden oldu. “Ben sadece... prensle konuşmak istiyorum.”

Muhafız sertçe başıyla onayladı ve benim Bayard'ın süit odasına gitmeme izin verdi. Bana süslemeli bir girişe doğru yol gösterdi ve sonra Bayard'ın odasının kapısına üç kere sertçe vurup kapıyı açtı.

Bayard derin bir uykuya dalmış olmalıydı çünkü bu ses üzerine korkup, bükülerek yataktan kalktı. Uyuşuk bir şekilde gözlerini kırptırıyordu. Uyku ile uyanıklık arasındaki o garip yerde, karanlığın içinde ikimizi de tanımamış gibi görünüyordu.

Muhafız boğazını temizledi. "Ekselansları, Leydi Ellain sizi görmeye geldi. Sanırım oldukça acil."

"Ell!" diye bağırdı Bayard gözlerini ovuşturarak. Gözlerini kısıp bana bakarken, yüzümdeki gözyaşı izlerini fark etti. "Sorun ne?"

Gergin bir şekilde muhafıza baktım. Bu konuşma sonlandığında, Bayard'ın beni saraydan zorla çıkarması -ya da daha da kötüsü, beni bir zindana kapatıp anahtarını da atması- için onu çağıracağını düşünüyordum. Endişemi gören muhafız, başıyla selam verdi ve bizi yalnız bırakmak için odadan çıktı.

Bayard'ın bol, pamuk gömleği ve alt geceliği, onu prenslere özgü kıyafetlerinin içinde olduğundan çok daha incinebilir ve insani gösteriyordu. Kapıya doğru geldi ve omuzlarımı sıktı. "Ell, beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

Kelimeler ağızımdan dökülürken, ne söyleyeceğimi planlayamamıştım bile. Maalesef ki bu kelimeleri söylerken, gözlerimden bir yaş dalgası daha döküldü. "Seninle evlenemem," dedim. "Üzgünüm. Çok, çok ama çok üzgünüm..."

Bayard acıyla bağırdı. "Ne? Ell, seni anlamıyorum!"

"Seninle evlenemem!" diye tekrarlardım, sesim Bayard'ın paniklemiş ses tonu gibi çıkıyordu. "Yapamam. Beni sevmiyorsun..."

"Tabii ki seviyorum," diye ısrar etti Bayard, yüzü benimki-ne yakındı, yüzümü ellerinin arasına almıştı. "Seni bulmak için tüm krallığı aradım."

“Olay da bu...” Korkmuş bir koyun gibi sızlanıyordum. Anlamaya başlamıştı. Ama durgunlaşan beynim, söylediğim her kelimeye karşı benimle savaşıyordu. *Ona söyleme, seni aptal. Sadece bir aptal, bir prensin sevgisinin koruyuculuğundan ve güvenliliğinden vazgeçer.*

“Beni gerçekten sevmiyorsun!” diye yeniden anlatmayı denedim. “Sana yalan söyledim,” cümleleri dilimin ucunda gezeniyordu. Ben bu cümleleri zorla ağzımdan çıkarmaya çalışırken, Bayard elleriyle ağzımı kapattı. Bunu canımı acıtacak şekilde yapmamıştı ama yine de konuşmamı engellemeye yeterliydi.

“Ell, sevgilim,” dedi dizlerinin üzerine çökerken, elleri ilkbahar yeşili sabahlığıma kavrayacak şekilde aşağı inmişti. “Lütfen, sana yalvarıyorum, bir kelime daha etme. Bu çok acı verici. Benimle evlenmek konusunda tam olarak neden endişelendiğini biliyorum.”

“Biliyor musun?” dedim kaşlarımı çatarak. Onun bilmediğinden oldukça emindim ama belki de Bayard’ın sezgileri benim sandığımdan daha güçlüydü.

Bayard sesli bir şekilde yutkundu, yüzünde dalgın, endişeli bir ifade vardı. “Korkarım sana karşı tamamen dürüst olmadım.”

Ağzımdan boğuk bir kahkaha çıktı. Bu saçmaydı. *Onun, bana karşı dürüst olmaması mı?*

“Lütfen, umarım kalbinde beni affedecek duyguyu bulursun çünkü sana dürüst olmadığım için canının acıdığını görebiliyorum.” Derin, titrek bir nefes aldı. “Dünyada benim hakkımdaki bu gerçeği bilen sadece iki kişi var. Eğer kız kardeşimi sayarsan üç ama onun nerede olduğunu kim bilir.”

Araya girmek için bir ses çıkarttım ama o, elini kaldırdı. “Lütfen aşkım, sadece bunu söylememe müsaade et. Bana öfkeli olman gerektiğini biliyorum. Hangi erkek, sevdiği kadının yerini belirlemek için bir *ayakkabıya* ihtiyaç duyar ki? Yalnızca onun yüzünü hatırlayamaz mı? Saray halkı senin maskeni hiç

çıkarmadığını düşünüyor ama sen ve ben bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Kalbim tekledi, emin değildim. Eğer balodaki kız maskesini çıkardıysa, Bayard nasıl olur da beni onunla karıştırabilirdi?

“Ama gerçek şu ki,” dedi Bayard kollarını açarak, “çoğu gün aynada kendi yüzümü bile tanıyamıyorum.”

Buraya nasıl geldiğimizden emin değildim. “Ben... Ben kendini tam olarak neden suçlu hissettiğini bilmiyorum,” diye dikkatli bir şekilde konuşmaya çalıştım, “ama hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaparız bazen. Sen... hâlâ sensin.”

Bayard alt dudağını ısırdı, dudaklarında utangaç bir gülümseme oynayıyordu. “Hayır aşkım, mecazi olarak konuşmuyorum. Yüzleri tanıyamıyorum. Benim için en değerli olan insanların yüzlerini bile. Hatta kendi yüzümü bile. Demek istediğim, oldukça bilinçli bir şekilde aynaya bakarsam bile, mantiken kendi yansımama baktığımı biliyorum ama kendi yansımamda herhangi bir şey tanıdık gelmiyor. Bazen, aynaya ansızın baktığımda, kendi kendime, *Bu adam da kim ve neden bana bakıyor?* diye düşünüyorum.”

Bir kapının açılması gibi birden fark ettim. Ben odaya ne zaman girsem Bayard’ın bana attığı garip, boş bakışlarını ve biri benim ismimi söylediğinde nasıl gülümsediğini düşündüm. “Ama hayır,” diye karşı çıktım, yaşadığımız günü zihnimin içinde yeniden canlandırırken. “Bu doğru değil. Odaya girdiği anda Trude’u tanıydın!”

“Ah, evet,” dedi Bayard, dizlerinin üzerinden ayağa kalkarken. Sanki elimi aniden çekmeyeceğimden emin değilmiş gibi dikkatli bir şekilde elimi tuttu ve beni yatağın kenarına doğru yönlendirdi. Merak beni ele geçirirken, beni yönlendirmesine karşı çıkmadım.

Ben yatağın kenarına oturduğumda Bayard, “Haklısın,” diye kabul etti. “Trude’u tanıdım. Ama sadece gülümsediği için. Bir kişinin yüzüne baktığımda, sadece o yüzün çeşitli

unsurlarını görüyorum ve bunlar genellikle benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama bazen bir kişinin kim olduğunu anlamak için kullanabileceğim tek bir belirgin özellik oluyor: Bilmiyorum, birinin burnunun üzerindeki bir siğil ya da belki de bir göz bandı. Okulda sınıftayken, çocuk olduğumuz zamanlarda bile, Trude’u tanıyabiliyordum çünkü onun yanaklarında dünyadaki en tatlı gamzeler var ve bu çok sık rastlanılan bir şey değil.” Başını iki yana salladı. “Ama bu herkeste işe yaramıyor. Eğer yüzlerinde onlara özgü oldukça belirgin bir özellik yoksa, kayboluyorum. Kız kardeşimi her zaman tanırdım çünkü onun soluk, kızıl saçları vardı ama eğer başında taç olmazsa, kendi babamı bile tanıyamazdım.”

“Yani,” dedim, edindiğim bu yeni bilgiyle zihnim uğulduyordu, “yani şu anda bana baktığında, benim ben olduğumu anlamak için gördüğün hiçbir şey yok, öyle mi?” Ya da benim balodaki o kız *olmadığımı* anlamak için?

Bayard elini çenemin altına koydu ve daha önce babasının yaptığı gibi başımı bir o yöne, bir bu yöne çevirdi. “Çok mavi gözlerin var,” dedi babasının sözlerini tekrarlayarak. “Ve senin de dediğin gibi sarı saçların. Ama saraydaki kadınların yarısının sarı saçları ve mavi gözleri var, bu nedenle de bunun pek bir faydası yok. Dişlerin de düzgün, yani burada da yararlanabileceğim bir şey yok. Eğer dişlerinden biri diğerinin üzerine çıkmış olsaydı, bu seni ayıran bir şey olurdu.” Yüz ifadesi düzeldi, bir şey fark etmişti. Diğer elinin işaret parmağıyla burnumun hafifçe kalkık ucuna dokundu. “Bazen, bir şeyler düşünürken, burnunu hafifçe kırııştırıyorsun.” Kahkaha atıp, ekledi: “Ve sinirli olduğunda daha da *fazla* kırışıyor. Bu, sadece sana özgü bir şey ama her zaman olmuyor, zaten uzaktan da görünmüyor.”

İç geçirerek, elini çenemin altından çekti. “Aynı Max gibisin. O, benim en yakın arkadaşım ve görünüşünde elimde tutabileceğim bir şey yok. Belki siyah gözleri olabilir ama bu da *tamamen* ona özgü bir şey değil. Ondan, topuzunda bir kurt

kafası olan o aptal bastonu yanında taşımasını benim istediğimi biliyor musun? O baston ne zaman yanında olsa, onun Max olduğunu anlıyorum.”

Bayard o kadar üzgün görünüyordu ki, kendime engel olmadım. Sol kolumu, onun sağ koluna dolayıp, parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim. Bana doğru sokuldu, başını başımın üzerine yasladı. “Ell,” dedi nefes verir gibi, “anlamak zorundasın. Seni tanıyamamam, hislerimin derinliği hakkında... yani hislerimin olmadığını gösteren bir yorum değil. Bununla kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Senin yüzünü tanımasam bile, seni çılgınca seviyorum.”

Tüm bunları düşünürken, sağ elimle onun omzunu okşadım. “Ama... neden? Beni neden seviyorsun? Tamı tamına birbirimizi ancak yirmi dört saattir bile tanımıyoruz.” Bu ifade, ben balodaki kız olsam da olmasam da doğrudu. “Eğer benim nasıl görüldüğümü bile bilmiyorsan, sevgin neye dayanıyor olabilir?”

Bayard hafif bir kahkaha attı. “Yaşadığım bu durumun yan etkilerinden biri de, görünüşün benim için hiç önemli olmaması. Dış görünüşün aşkla hiçbir ilgisi yok. Seni yüzün simetrik olduğu için sevmiyorum. Aslında, güzel olmaktan çok ilgi çekici görünmenin çok daha iyi olduğunu düşünürüm. Keşke benim yüzümde de garip ve doğal olmayan bir şey olsaydı, böylece kendimi tanıyabilirdim!”

Gülerek yüzünü saçlarımin arasına gömdü ve sessizce fısıldadı: “Seni seviyorum çünkü ellerimiz birbirine dokunduğu ilk andan beri, hissettiğim şey bir yıldırım gibiydi. Bizim birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu hissettim. Âdeta sen, benim diğer yarımışsın gibi.”

“Ve şimdi?” diye sordum, onun gözlerinin içine bakmak zorunda olmadığımı memnundum. “Şimdi de hâlâ böyle hissediyor musun?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu Bayard, yumuşak dudaklarıyla yanağını, kulağını, boynumu öperken. “Seninle geçirdiğim her an, sana karşı olan duygularım güçleniyor. Bu akşam dans ettiğimizde, bunu yeniden hissettim. Evcil hayvanlarına karşı gösterdiğin nezakette... Bunu kahkahanda hissettim, Max’e cevap vermeye korkmamanda... Bu arada, onunla konuştuğun zamanların çoğunda burnunu kırıştırıyorsun.” Âdeta tüm hayatı yoluna giryormuş gibi, mutlu bir şekilde iç çekti. “Ve hayatımın geri kalanını, her gün seni sevmek için yeni bir sebep keşfederek geçirmek istiyorum.”

Geceliğimin altında kalbim gümbür gümbür atıyordu. Eğer bu doğruysa, eğer Bayard’ın sevgisi baloda gördüğü kızın güzelliğine dayanmıyorsa ve aynı ona karşı olduğu gibi bana karşı da elektriksel bir etkileşim hissediyorsa, o zaman neden ondan vazgeçmem gereksindi ki? Burada, *ben* onunla birlikte olmak *istiyordum*, o kız ise kaçmıştı. Bayard benimle dans ettiğinde de onunla hissettiği gibi hissetmişti, o zaman neden sırf ilk o karşılaştı diye Bayard’a onun sahip olması gerekecekti ki? Eğer üvey annem beni bodruma kilitlemiş olmasaydı, eğer benim de baloya gitmeme *izin verilmiş* olsaydı, belki de Bayard ile o zaman tanışmış olacaktık ve belki de sonumuz aynı bu akşamda olduğu gibi olacaktı...

Sonra, Bayard beni son bir darbeyle vurdu. “Lütfen gitme, Ell. Artık daha fazla yalnız olmak istemiyorum. Ben bir veliaht olmak için yetiştirilmedim ve yüzleri tanıyamayan bir prens olarak, hayatımın her ânı gerilimle dolu geçiyor. Eğer kaza eseri kendimi zaten tanıdığım yabancı bir diplomata tanıştıırırsam, *savaşa girmemiz* şu kadar basit olur.” (Parmaklarını şaklattı.) “Ben buna uygun değilim. Babamdan sonra onun yerine geçmesi gereken ben değil, Bernadine’di. Ama burada, sen yanımdayken? Kendimi çok daha sakin hissediyorum. En sonunda dürüst olabileceğim, beni olduğum gibi kabul edecek birine sahipmişim gibi. Lütfen gitme.”

Gözlerimi kapattım, bedenimin içinde derin bir nefesin tit-reştiğini hissediyordum. Bunu ya şimdi yapacaktım ya da hiç yapmayacaktım. Bu anda, ya Bayard'a gerçeği söyleyecektim ya da sonsuza kadar saklayacaktım. Yalanlarımı demir bir kutunun içine kilitleyecektim ya da gerçeği itiraf edip, bu dünyada yapayalnız kalacaktım. Ama neden yalnız kalmam gerekiyordu ki? Neden her gün korktuğum ve acı çektiğim altı yılın ardından, bu mutlu son seçeneğini fırlatıp atmam gerekiyordu?

Gözlerimi açıp, yüzüme utangaç bir gülümseme yerleştirdim. “Tamam,” dedim, pürüzsüz ellerini tutarak. “Kalacağım. Hayatımın geri kalanında seninle kalacağım.”

Bayard, bana çekingen, nazik bir öpücük vermek için eğildi. Bunu yapmasına izin verirken, aramızda bir anlaşma mühürlenmiş oldum. “Artık kaçmak yok, değil mi?” diye sordu.

Üvey annemin evinden kaçmak için, soğuk hava akımlı bir tavan arasında kafamda netleşen yüzlerce kaçış planını düşündüm. Uzun yıllar boyunca en içten arzum, sadece o evden kaçmak ve bir daha ardıma bakmamaktı. “Artık kaçmak yok,” diye söz verdim.

Bayard beni bir başka küçük, saf bir öpücükle ödüllendirdi. Sonra ayağa kalktı, odadaki birkaç mumu yakıp, odanın sıcak bir parıltıyla dolmasına neden oldu. Yatakta arkaya doğru uzandığımda temiz saçlarım başımın etrafına dağıldı. Yukarıdaki kadife gölgeliğe baktım. Bayard geri dönüp yanıma uzandığında, elinde gece mavisi bir kutu vardı. “Sana bir hediyem var,” diye mırıldandı.

Ona daha iyi bakabilmek için yan döndüm. Bayard kutuyu açarak, benzerlerini hayal bile edemeyeceğim bir çift ışıldayan küpeyi ortaya çıkardı. Nefesim kesilmişti. Küpelerin incileri ve dans eden mumların alevlerinde yıldızlar gibi parlayan elmasları vardı. Küpelerin tabanlarından, başparmağımın tırnağından biraz büyük, gözyaşı şeklinde safirler sarkıyordu. “Beğendin mi?” diye sordu Bayard kulağımı gıdıklamak için uzanırken.

“Gösterişli olduklarını biliyorum ama burada amaç, büyüklükleri. Eğer insanların arasındayken bunları her zaman takarsan, o zaman uzaktan senin nerede olduğunu anlayabilirim.”

“Çok güzeller, Bayard.” Duygularımdan dolayı boğazımın tıklandığını hissediyordum. Bunun nedeni, hediyeğin büyüklüğü değildi, ki bu da oldukça şaşırtıcıydı; az önce bana en yakın arkadaşı Maxim’i tanıyabilmek için ona da benzer bir hediye verdiğini söylemiş olmasıydı. Bu, onun için önemli olduğumu vurguluyordu. Gerçekten önemli olduğumu. Ona teşekkür etmek için kelimeler bulmaya çalıştım ama ben onun kadar güzel konuşan biri değildim. “Kimse... Çok uzun zamandır kimse beni umursamamıştı. Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu sana anlatamam.”

Bayard yatakta bana biraz daha yaklaştı ve nazik bir şekilde küpeleri takıp kulaklarıma sabitledi. Sonra beni kendisine doğru çekip, başımı göğsüne yasladı. Onun sabun ve safran kokusunu içime çektim ve -sonunda, *en sonunda*, en sonunda kendimi huzurlu hissettim.

Huzurlu bir sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından Bayard, “Kalacağın için çok rahatladım,” diye itiraf etti. “Bir an için seni ikna edebileceğimden emin olamadım.”

Cesaretlenmiş bir hâlde, onun burnunun ucuna dokunmak için uzandım. “Tamam, oldukça ikna edicisin. Ve bu kadar yakışıklı olman da şansını kötü etkilemiyor.”

Bayard bir kahkaha patlattı. “Tamam, teşekkür ederim. Sanırım bu son kısmı, sözüne güvenmemi sağlayacak.”

Dirseğimin üzerinde doğrulup onu inceledim. “Belki aynalarda kendini tanıyamıyor olabilirsin ama kesinlikle hoş olduğunu biliyorsundur, değil mi?”

Bayard sırtıtarak sırtüstü uzandı. “Kendimi nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum!”

“Ama insanlar devamlı olarak sana yakışıklı olduğunu söylüyor olmalılar!”

Bayard vurgulu bir şekilde başıyla onayladı. “Evet, devamlı olarak bana yakışıklı olduğumu söylüyorlar. Aynı zamanda bana çok zeki, zarif ve dünyanın en iyi dansçısı olduğumu da söylüyorlar. Ama ben bir prens olduğum için, bu kelimelere kuşkuyla yaklaşmayı ve belki de saray halkı arasında yerlerini yükseltmek için beni pohpohlayarak yalan söylediklerini göz önünde bulundurmamı tercih ediyorum.”

Onun gelmesi üzerine üvey ailemin nasıl kendilerini parçaladıklarını hatırlayarak *cık cık* ettim. Ona sahip olmak için kendi ayak parmaklarını kırmaya ve derilerini parçalamaya bile razıydılar. Devamlı yaltaklık yapan insanların arasında yaşamının, insanın nasıl tarafsız gerçeği sorgulamasına neden olabileceğini anlayabiliyordum. Ve muhtemelen benim yalanlarımın da bir faydası dokunmuyordu.

Ama bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım; Bayard beni seçmişti, kalmam için bana yalvarmıştı ve ben de kalacaktım.

Bir elimi Bayard’ın yanağına koydum. “Çok yakışıklısın. Güven bana.”

“Güveniyorum,” dedi Bayard. Elini hafif, gıcıklayıcı bir okşamayla kolumun üzerinde gezdirdi. Dışarıdaki muhafızın fark ettiği kabarık yara izine geldiğinde, kaşlarını çatarak duraksadı. “Bu da ne, aşkım?” İncelemek için elimi çevirdi.

Rahatsız olarak omuz silktim. “Sadece bir yara izi.”

“Oldukça büyük bir yara izi,” dedi düşünceli bir şekilde. “Sanki bir çatışmaya katılmışsın gibi görünüyor.”

Başım dönmeye ve sıcak basmaya başladı. İçimden, Bayard’ın baloya gelen kızın beyaz, lekesiz kolları olduğunu fark etmemiş olması için dua ettim. Boğazım tıkanıyordu. “On üç yaşımdayken kolum kırıldı.”

Bayard’ın yüz ifadesi gibi ses tonu da karardı. “Kolun *nasıl* kırıldı?”

Bir şey söylemedim. İnsanlara anlattığım bir şey değildi bu. Sadece insanların bana acımalarını istemediğimden değil, aynı zamanda bunu anlatsam da kimse bana inanmayacağı için.

“Ell,” diye bastırdı Bayard, sesi âdeta gerçeğin ne olduğundan şüpheleniyormuş gibi oldukça sert çıkıyordu. “Kolun nasıl kırıldı? Bir yerden mi düştün?”

Artık görüşüm bulanıklaşmıştı. “Evet,” dedim, sesim bir farenin çıkarabileceği en minik cıyıklama sesi gibi çıkıyordu. “Merdivenlerden düştüm. Kırılan kemik tenimin içinden dışarı çıktı.”

Ama bu da başka bir yalandı. Bayard’a gerçekten ne olduğunu nasıl söyleyebilirdim ki? Söylesem bana acırdı. Onun gözlerinin, duyduğu sevgiyi gölgede bırakacak bir şekilde acımayla bulutlanmasını görmeye dayanamazdım.

Bana karşı duyduğu bu sevgiyi korumak için her şeyi yapardım.

Bayard’ın bu sefer bana inandığından emin değildim... ama konuyu uzatmadı, şimdilik.

ALTI

Bayard'ın yatağında, küpeler hâlâ kulağымda, başım onun göğsünde uyandım. Bayard sakin bir şekilde uyuyordu ve pencereden gelen güneş ışıkları, bronz rengi saçlarının ve hatta kirpiklerinin kızıl bir şekilde parlamasına neden oluyordu. Yataкта doğrulup otururken, ensemdede koruyucu bir şekilde duran eli yatağa düştü. Midem bulanıyordu ve bir an için bunun nedenini anlayamadım. Gelebilecek en ufak sese karşı kulak kesilmiştim: sabırsız bir şekilde çalınan bir çan sesi, üvey annemin bağırarak ismimi söylemesi... Ama aşağıdaki bahçeden kuşların gürültüleri geliyordu. Bu, nabzımı hızlandırmıştı çünkü içgüdüsel bir şekilde kuşların şarkılarının benimle dalga geçtiğini hissediyordum. *Şafak söküyor, seni aptal, diyorlardı. Saatler önce kalkmalıydın. Şimdi zamanında kahvaltayı hazırlayıp, çamaşırları nasıl yıkayacaksın?*

Boğazımdaki kuru yumruyu gidermek için yutkundum ve üç derin nefes aldım. Bugün kahvaltı hazırlamam *gerekmediğini* kendime hatırlatmam gereken her bir aile ferdi için bir nefes.

Eğilip, Bayard'ın şakağına nazik bir öpücük kondurdum. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle döndü. “Erken kalkıyorsun,” diye mırıldandı.

“Yıllardır,” dedim.

“Gitmek zorunda mısın?” dedi esnerken, diğer yanına döndü ve yorganla üzerini daha sıkı örttü.

“Evet,” dedim ona şefkatle gülümseyerek. “Uyandım ve bir daha uyuyamam.”

Pembe şafak ışıklarının aydınlattığı süit odama geri döndüm. Ermengarde ve Jacques, pencere kenarındaki koltuğun üzerinde, gökkuşağı gibi sızan güneş ışıklarının altında kesti-riyorlardı. Nevresimlerim, bir o yana bir bu yana dönerek geçirdiğim geceden dolayı çılgınca çarpık bir hâle ggelmişti. Bu nedenle yatağı hızla toparladım ve bir yandan yatak örtüsünü düzeltirken bir yandan da geride kalmış olan kaygılarımı giderdim. Dün gece Bayard’a kalacağıma dair bir söz vermiştim. Bu sözü bozmaya niyetim yoktu.

“Siz ne yapıyorsunuz?”

Süitin diğer odalarına açılan kapı eşiğinden bir ses gelmişti. O tarafa baktığımda Zita’nın orada olduğunu gördüm, simsiyah saçlarını düzenli bir şekilde örüp, bir sarmal hâlinde başına tutturmuştu, parlak teni ışıltılı bir bakır bozuk para gibi kırmızımsı bir kahverenginde parlıyordu. Neredeyse ona askerî bir tavır verecek kadar dik bir şekilde duruyordu. Gökyüzü mavisi üniforması titiz bir şekilde temizdi ve mükemmel bir şekilde ütülenmişti. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş ve sakladığım hiçbir şeyi onaylamıyormuş gibi gözlerini kısmış olduğunu fark ettim.

Zita’nın benimle bu kadar zorlu bir tonda konuşmasına şaşırmıştım. Dün gece ona ismini sorduğumda, isteksizce söylemişti. Ben de utangaçlığıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ama şu anda odamın kapısında duran kız kesinlikle utangaç görünmüyordu. Çok sert bir duruşu ve yüzünde daha da sert bir ifade vardı.

Omuz silkip, ses tonu karşısında sinmemek için kasıtlı olarak kendimi durdurdum. Eğer daha az suçlu görünmek istiyorsam, güvenli bir hava oluşturmam gerekiyordu. Sakin ve kendinden emin bir hava. “Ben sadece yatağımı topluyordum,” diye açıkladım.

“Ah, gerçekten mi?” dedi Zita, bir ayağını sertçe öne doğru atarak. “Ama bu benim işim.”

Kahkahamı bastırdım. “Ama bu hiçbir şey değil ki, evdeyken yatağımı hep kendim toplardım.”

Evde değilsin, diye hatırlattım kendime. *O yer bir daha asla evin olmayacak.*

“Sizin için hiçbir şey olmayabilir,” dedi Zita sertçe, “ama bu süit dairelerde temizlik yapmak bana düşüyor. Bu, benim işim. Temizliği ben yaparım ve karşılığında ödeme alırım. Başkâhya, prensesin benim işimi yaptığını öğrendiğinde, ödeme almaya devam edeceğimi mi düşünüyorsunuz? Hayır, işimden olurum, olacak olan bu. O nedenle de bunu yapmayı bırakmalısınız.”

Kendimden emin bir şekilde durmaya devam etmek konusundaki kararlılığıma rağmen, Zita’nın bakışlarının harareti karşısında tenim kaşınmaya başlamıştı. Doğaçlama bir yorum yaparak anlaşmazlığı azaltmaya çalıştım. “Ah, ben sadece temizlik yapmayı seviyorum...” Bu, doğru değildi. Temizlik yapmayı sevmiyordum ama temizlik yapmadığım zaman kendimi gergin hissediyordum, bu yüzden de temizlik yapıyordum.

“Ah, temizlik yapmayı seviyor musunuz?” diye sordu Zita koyu renk kaşlarından birini kaldırarak. “Sizin için harika bir şey. Ben sevmiyorum ama hayatımı bu şekilde kazanıyorum, dolayısıyla bir daha söylüyorum, bunu yapmayı bırakmalısınız.”

Teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Tamam. Bir daha temizlik yapmayacağım. Sanırım burada kötü bir başlangıç yaptık. Seninle tanıştığıma sevindim.” Sıkması için elimi ona doğru uzattım. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, sonra elimi sertçe sıktı. Onun elinin yıllarca boş boş yaşamak ve losyon kullanımı nedeniyle pürüzsüzleşmiş değil de sertleşmiş olması, benim için neredeyse rahatlatıcıydı.

“Leydim,” dedi.

“Bana Ell diyebilirsin,” dedim bir arkadaşlık kurup, bir daha asla böyle bir etkileşime girmemeyi umarak.

Zita *cık cık* dedi. “Saygılarımla leydim, ama hayır.” Benden uzaklaştı, önlüğünün cebinden bir bez çıkarıp, şöminenin rafının tozunu almaya başladı. “Tanrı aşkına, şamdan nerede?”

Şaşkındım ve kafam karışmıştı, bu hizmetli kızın benden neden nefret ediyor gibi görüldüğünü hiç anlamıyordum. Aklıma, belki de Bayard’ın baloda dans ettiği kızın Zita olabileceği gibi çılgınca bir fikir geldi ama onun gri kıyafetine tek bir bakış atmak bile, ayağının o ayakkabıya sığmayacağını anlamam için yeterliydi. Bu öfke başka bir şeyden geliyordu. “Bir muhafız aldı,” dedim elimi havada sallayarak, kaybolan eşyayla ilgili endişelerini gidererek. “Neden bana Ell demiyorsun? Birbirimizi çok sık göreceğiz. En iyisi birbirimize alışmak gibi görünüyor. Bilirsin, arkadaş olmak.”

Zita rahatsızlık içinde elindeki bezi silkti, bezden uçarak uzaklaşan bir toz parçası, pencereden gelen güneş ışığında dans eder gibi aşağı indi. Kumaş parçasını katlayıp yeniden önlüğünün cebine koydu ve sonra şömine rafının üzerindeki saati işaret etti. Akrep, gökyüzüne doğru duruyordu. “Yeni bir saat az önce başladı, leydim. Birbirimize alışmak için -ve dolayısıyla aynı seviyede olan insanların birbirlerine karşı olabileceği gibi birbirimize karşı gerçekten dürüst olabileceğimiz- beş dakika boyunca uygulayacağımız ve sonra asla bir daha yapmayacağımız bir anlaşma yapalım.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, havadaki serinliği hissederek sabahlığıma sıkıca sarındım. “Tamam, anlaştık. Beş dakikalık dürüstlük. Neden bana isimle seslenmek istemiyorsun?”

Zita’nın dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. “Çünkü siz soylusunuz. Yakında kraliyet ailesinden olacaksınız. Leydi Trude ile samimi olmanız farklı bir şey. Kraliyet nedimleri iş başındayken *rol yapan* arkadaşlardır. Ama sonuç olarak o da aynı sizin gibi bir soylu. Hiç kimse, hiçbir zaman ondan bir lazımlığı ovalayarak temizlemesini istemeyecek. Ama *siz*, ülke

kanunlarını yapıyorsunuz ve fevri bir hareketinizle hayatımı değiştirebilirsiniz. Bugün arkadaş olmak istiyorsunuz. Benden size Ell dememi istiyorsunuz. Yarın ya da önümüzdeki hafta, muhtemelen fikrinizi değiştireceksiniz ve size ünvanınızdan başka bir şekilde seslenen hizmetli bir kızın saygısız olduğunu düşüneceksiniz. O zaman beni işimden atabilirsiniz, beni kile-re ya da hatta zindana bile gönderebilirsiniz. Bu değişimin ne zaman olacağını bilmiyorum. Ama işin gerçeği bu. Bir hanım ne kadar tatlı görünürse görünsün, hiçbir zaman kendisinin bir hanım ve senin de bir hizmetli olduğunu unutmaz.” Sıradan bir şekilde omuzlarını silkti. “Önümüzdeki ay ayağımın kaydırıl-masını istemiyorum, hepsi bu.”

Öfkeyle yanaklarımın ısındığını hissettim. “Ama anlamı-yorsun. Ben öyle biri değilim. Beni buraya getiren herhangi birine sor. Yıllar boyunca üvey ailemin hizmetçiliğini yaptım. Ellerimde nasırlar var, bir tencerenin nasıl ovulması gerektiği-ni bilirim. Ben bir tür zorba olmayacağım! Ben de aynı senin gibiyim.”

Parmağını bana doğru salladı. “Hayır. Hayır, değilsiniz. Artık değilsiniz. Çünkü az önce bana sizi buraya getiren birine sormamı söylediniz. Bu da... kim olabilir? Prens mi? Grandük mü? Benim o insanlarla konuşmam yasak. Ve şu anda doğruyu söylüyor olsanız, tüm hayatınız boyunca mütevazı ve tatlı biri olarak kalacak olsanız da sizce kral, bir hizmetlinin, geliniyle kendisiyle eşit biriymiş gibi konuşmasını hoş karşılar mı? Hayır. Beni buradan attırır. Ve o zaman giderlerimi nasıl karşılarım? Nasıl yemek yerim? Aileme para göndermem için şu an kulak-larızda olan o güzel küpeleri mi satacaksınız?”

Çıplak ayaklarımı gösterişli halının üzerinde sürürken aşağı baktım. Ellerim kendiliğinden Bayard’ın bana vermiş olduğu küpelere gitti. Oflayarak nefes verirken, “Tamam, eğer gerçek-ten bu kadar kötü biriysem, benimle bu kadar küstahça konu-şarak son derece büyük bir risk alıyorsun,” dedim.

“Ben ortama göre davranmam,” dedi Zita çenesini kaldırarak. “Bana bunu söylerler. Ben *onun* hizmetlisi, *onun* sırdaşırken, Prenses Bernadine’in benim hakkımda en çok sevdiği şey buydu. Ama o günler geride kaldı. Ve onun gidip ormanda kaybolması, bana bir sürü sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramadı. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.”

İçimi bir ürperti kapladı.

Düşüncelerimi toplamaya çalışırken, derin bir nefes verdim. “Dürüstlüğün için teşekkür ederim, Zita.”

Zita eliyle önlüğünü düzeltti ve başıyla onayladı. “Bir şey değil. Bu, muhtemelen burada duyacağınız son dürüstçe şey olacaktır. Diğer nedimelerinizi seçerken dikkatli olun. Kısa süre içinde, maiyetinize katılmak için birbirleriyle yarışacaklardır. Hepsi kraliyet etkisine sahip olmayı çok istiyor. Leydi Trude çoğunlukla zararsızdır ama saray mensupları arasında sizi ısırması arzulayan pek çok yılan var.”

Zita’nın yüzünü incelerken başımla onayladım. Onun beni soylular hakkında uyarmasını takdir ediyordum ve diğer her şeyle birlikte nereden geldiğini anlayabiliyordum. Üvey annem ile ilgili, zafere giden hiçbir yol olmayan, hatta acılı bir yenilgiden başka hiçbir yere gitmeyen tüm senaryoları düşündüm. Hizmetlimi arkadaşım olarak görmek istesem de, bu isteğim Zita’yı önünde sonunda incinmesine neden olacak pek çok kafa karıştırıcı seçimden oluşan bir dünyanın içine çekebilirdi. Ona bunu yapmak istemiyordum. “Özür dilerim,” dedim ses tonumu ifadesiz tutmak için mücadele ederken. “Şu andan itibaren senin sınırlarına saygı duyacağım ve... sana karşı nazik olmaya çalışacağım.”

Zita’nın omuzları dikleşti. Başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.”

Saate baktım. Açık açık konuşmaya karar verdiğimiz süreden geriye otuz saniyeden az bir zaman kalmıştı. “Ve zamanımız bitmeden önce, sana hayranlık duyduğumu söylemek

isterim. Keşke benim de üvey ailemle senin az önce benimle konuştuğun şekilde konuşma cesaretim olsaydı.”

“Tamam,” dedi Zita güzel ve uyanık gözleriyle beni baştan aşağı süzerken. “O zaman, arkadaş olamayacak olmamıza rağmen, en azından buna meyil göstermenizin sizin hakkınızda iyi bir şeyler gösterdiğini söyleyebilirim.”

Birkaç dakika içinde süit odamın kapısı çalındı ve ardından bir aşçıbaşı içeriye gümüş bir tepsiyle girdi. Zita tepsiyi yatak odama getirdi ve şöminenin yanındaki alçak bir masanın üzerine bıraktı. Tepsinin parlak kapağını açtığı anda, burnuma iştah kabartıcı kokuların uyumlu birleşimi geldi. Haşlanmış bildircin yumurtaları, iki dilim pastırma, üzerine erimiş peynir konulmuş patates ve hatta kışın dokunulmamış ilk karını bana hatırlatacak şekilde üzerine pudra şekeri serpilmiş yumuşak, dilimlenmiş katmerler. Aşçıbaşı, Zita’nın ardından odaya girdi, bana doğru fazlasıyla eğilerek selam verdi ve eliyle pencerenin yanındaki koltuğun üzerindeki fareleri işaret ederken, üzerinde ekmek kırıntıları, esmer pirinç ve taze meyveler olan ikinci, daha küçük bir tepsinin kapağını açtı.

Evcil hayvanlarımı düşündüğü için aşçıbaşına içten bir şekilde teşekkür ettim ve o da bana kocaman gülümseyerek, ısrarla, “Hiç sorun değil, hiç sorun değil,” diye cevap verdi. Sonra, Zita’ya doğru sert bir el hareketi yaparak, “Sevdiği herhangi bir şey olduğunda bana söyleyeceksin, tamam mı?” diye emir verdi.

Zita, *Şimdi aramızdaki farkı görüyor musun?* demek ister gibi imalı bir bakış attı bana.

Kahvaltı servis edildikten kısa bir süre sonra, giyinmeme yardım etmek için Trude istekli bir şekilde sıçrayarak süite girdi. Maalesef ki ödünç aldığı bir sonraki elbise, bir öncekinden daha da az uygun olmuştu bana. Daha da kötüsü, parlak yeşil tonuyla bana diğer üvey kardeşim Freida’yı hatırlatıyordu.

Aynaya bakıp, öğürmemek için çaba gösterirken, “Gardırobum üzerinde çalışan terzi hanımlara bir daha bu rengi asla görmek istemediğimi iletmemizin herhangi bir yolu var mı?” diye sordum Trude’a.

Trude, dehşetle açılmış gözlerle aynadaki yansımama baktı. “Bence de bu, en iyisi olur. Bu ton sana *hiç* yakışmadı.” Saray mensupları arasında kimsenin bana elbisenin yüzümü çirkin gösterdiğini söyleme cüretinde bulunmayacağını varsayarak kahkaha attım. Muhtemelen hepsi, müstakbel kraliyet gelininin üzerinde olduğu sürece bu elbise modanın zirvesindeymiş rolü yaparlardı.

Giyindikten sonra, sabahı çeşitli düğün hazırlıklarına bakmak için sarayın içinde oradan oraya sürüklenerek geçirdim. Söz konusu ister çiçekler olsun, ister gümüş çatal bıçak takımları, ister müzik, ister şarap olsun; hepsi hakkında eşit derecede bilgisizdim, zevk meselesi konusunda tamamen Trude’a güveniyordum. Onun yanımda olmasına aşırı derecede minnettardım. Başterzi, potansiyel gelinliğim için yaklaşık elli tane çizimi incelememi istediğinde, olağanüstü kabiliyetine hayran kaldım. Bu sırada Trude da günlük kıyafetlerim için bir asistanı ne istediğim -tamam, *onun* benim ne istememi istediği- konusunda bilgilendiriyordu: “Belli ki mavinin çok fazla tonu olmalı, özellikle de bazıları D’Harcourt gökyüzü mavisinde olacak. Birkaç tane kraliyet rengi koyu mor, menekşe rengi ve mürdüm. Ama çoğunlukla pastel renklerle çalışacağız. Pembemsi ve uçuk pembe, pasta kreması sarısı, nane yeşili, leylak rengi vesaire. Sadece zarif ve taze ama aynı zamanda silüet olarak kraliyet itibarını koruyan şeyler...”

Kraliyet gelininin Trude olmaması büyük talihsizlikti. Gerçekten ne yaptığını biliyordu.

Bundan sonra, sarayın mutfağını ziyaret ettik ve bana kahvaltı getiren, aynı yoğun aksanla konuşan aşçıbaşı, düğün menüsü için bana çeşitli olasılıkları sıraladı. Elllerinde fazlasıyla

keskin bıçaklar olan, iyi eğitilmiş bir sürü aşçının ve bunun yanında bir ordu kadar bulaşıkçının olduğu kocaman bir mutfakta durmak olağanüstü derecede garipti. Mükemmel bir şekilde organize olmuş bir dansın figürlerini yaparmış gibi oradan oraya koşuşturuyorlardı. Yer altında olduğu için burada herhangi bir pencere yoktu ama alevler saçan fırınlar ve meşaleler sayesinde mutfak ısı ısı aydınlatılmıştı.

Bu muhteşem ortamı, üvey annem ve üvey kız kardeşlerimin yemek yapmak konusunda hiçbir fikirleri olmadığı göz önüne alındığında, benim özel alanım olan evdeki mutfakla karşılaştırdım. Havanın açık olduğu günlerde benim mutfağımın muhteşem pencerelerinden altın rengi güneş ışığı içeri sızardı. Genellikle orada mutfak araç gereçlerimle yalnız kalırdım. İlk zamanlarda, yiyecek bir şeyler arayan fareler gelirdi mutfığa. Ama farelerin haricinde her zaman yalnızdım. Bu da benim için bir nimetti; odadaki tek insan ben olduğumda, kimse bana vuramıyordu. Ama yanımda cana yakın biri olması için neler vermezdim. Birlikte zaman geçirebileceğim başka bir hizmetli için...

Buradaki her şey telaşlı ve yüksek sesliydi. İçimde parlak ve sıcak bir kıskançlık alevi yanıyordu.

Ağlamaya başlamadan önce mutfaktan mümkün olan en kısa süre içinde çıkabilmek için bakışlarımı aşçıbaşına çevirdim. “Sanırım kararı sizin yıllar boyunca biriktirdiğiniz deneyiminize bırakacağım.”

Aşçıbaşı gülümseyip, hâlimden memnun bir kedi gibi gözlerini kapattı. Açık bir şekilde, tam olarak böyle bir şey söylememi umuyordu.

En sonunda, öğle yemeği zamanı geldi. Yemek, dün geceki yemeğin verildiği aynı salonda servis ediliyordu ama kesinlikle o kadar resmî değildi. Bu, benim için çok büyük bir rahatlamaydı. Kral burada değildi ve zaten masaya oturmuş olan herkes,

yemeğe başlamak için daha üst rütbeli birini beklememiş, yemeklerini yiyorlardı.

Ama büyük bir değişiklik daha vardı, ben odaya girer girmez Bayard'ın yüzü hemen parlamıştı. Işıldayan küpelerim işlevlerini yerine getiriyordu. "Ell!" dedi, neşeyle Maxim'in omzuna vurmak için uzanırken. "Ne kadar şahane biri, değil mi? Odaya girdiğinde bakışlarını ondan alamıyorsun."

Maxim, ağır ateşte pişirilmiş kuzu etinden bir parça aldı ve ağzına götürdü. "Evet, bu kadar parlak renkli bir elbiseye odaklanmamak zor olurdu."

Kaşlarımı çattım ve Bayard'ın yanına otururken, Maxim'e dilimi çıkardım. Bayard gülerken elime uzandı. "Evet, bu tam da onunla baş edilecek tavır. Max'in dili bir hançerden bile keskindir, dolayısıyla hepimizin de elimizden geldiğince iyi olmamız gerekiyor."

"Bu senin için zorlu olur, Bayard," diye cevap verdi Maxim. "Sözlü olarak bile karşı saldırıya geçemeyecek kadar naziksin."

Bayard hemen yüksek sesle bir kahkaha atarak ve onunla tartışmak yerine sırtını tıptıslayarak, Maxim'in suçlamasında haklı olduğunu kanıtladı.

Maxim, koyu renk gözlerini bana çevirdi. "Ellain, bugün düğün öncesi şenliklerde bize katılacak mısın? Saray meclisindeki erkekler bu akşamüzeri kutlama amaçlı bir av partisi için ormana gidecekler. Eğer gelersen, elbisen hakkındaki tüm acımasız yorumları geri alacağım çünkü başka hiçbir kıyafet, senin çalılarının arasında kesinlikle göze çarpmanı sağlayamazdı. Bugün hiçbir trajik kaza olmayacak, sana bu kadarını söyleyebilirim."

Burnumu kırıştırıp Maxim'e baktım ve "Eğer kendini yansıtıcağı eşyalar istiyorsan, sana memnuniyetle bir elbise verebilirim," dedim.

Maxim sandalyesinde arkasına yaslandı. Yaptığımı iğnelemeyi, bana karşılık vererek onurlandırmak istemiyormuş gibi

yemeğinden bir lokma daha aldı. İçimi aniden kaplayan memnuniyet ve gurur duygusu, yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Birbirimize sataşmamız yine büyük bir münakaşaya dönüşmüştü ama bu sefer ben kazanmıştım.

“Ne avlayacaksınız?” diye sordum Bayard’a.

“Kraliyet ormanında zor bulunan bir beyaz geyik sürüsü var,” diye açıkladı. “Saray halkı erkeklerinin ormana yayılıp, düğün ziyafetinde sunulması için bir geyik avlayıp eve getirmesi bir gelenektir.”

Endişeyle kaşlarımı çattım. “Ama orman tehlikeli değil mi? Ya periler?”

Bayard endişemi gidermek için elini salladı. “Ah hayır, önlemler alıyoruz. Hepimizin elinde demir yaylı tüfekler olacak ve kırmızı pelerinler giyeceğiz, dolayısıyla periler muhtemelen bize yaklaşmayacaklardır.”

Masanın altında parmaklarımı büktüm. “Kırmızı pelerinler ne işe yarıyor?”

Maxim, sanki gergin enerjiyi keser gibi bıçağının ucuyla hafifçe tabağına vurdu. “Periler kırmızıdan nefret eder. İnsan kanında küçük miktarda da olsa demir olduğu için, o renk onlarda korku uyandırır. Ellerinden geldiğince kırmızıdan uzak dururlar.”

Bayard, eliyle elimi okşadı. “Gelmelisin. Orman şahanedir. Sana eşlik edeceğimiz için tamamen güvende olacaksın.”

Yanaklarım kızarıırken başımı eğdim. “Tamam. Ayrıca, düğün planlamasından kaçmak istediğimi itiraf edeceğim. Hiçbir konuda fikrim yok! Sanırım herkesi hayal kırıklığına uğratiyorum.”

“Ah, kesinlikle uğratmıyorsun,” dedi Maxim sessizce. “Hiçbir şeyi, onlara kendi alanlarına hükmedebileceklerini söylemenden daha çok istemezler.”

Midem ekmek ve kuzu etiyle hoş bir şekilde dolduğunda, Bayard elimi tuttu ve beni sarayın etrafındaki yeşilliklerle bezeli

alana doğru heyecanla sürükledi. Benim bedenime uygun kırmızı bir pelerin getirilmesini istedi ve sonra sıralanmış hedef tahtalarının olduğu bir alana yöneldik. “Seni silahlandırırım ve sana nasıl ateş edeceğini öğretelim.”

Bir uşak, göz korkutucu bir şekilde uğursuz kıvrımlar ve açılarla, siyah metalden oluşturulmuş, ağır bir icat olan yaylı tüfek getirdi. Bayard tüfeği kollarımın arasına yerleştirdi ve bana tetiğin nerede olduğunu gösterdi. “Sabit bir şekilde tutuyor musun?” diye sordu.

Bu ölüm makinesinin tüm ağırlığını kollarımın arasında hissederek, dikkatle başımla onayladım.

“Harika!” dedi Bayard. “Şimdi sadece doğru duruşu bulman gerek.” Parmaklarını, yakınlardaki ahırların yanında oyalanan Maxim’e doğru şaklattı. “Max, sen benden daha iyi bir nişancısın. Ell’e nasıl hedef alacağını sen göstermelisin.”

Maxim hiç acele etmeden bize doğru ilerledi, birbirine bastırıldığı dudaklarındaki gülümseme, yakışıklı yüz hatlarını çarpıklaştırıyordu. “Prensime nasıl emrederse,” dedi. “Ama sonra ahır çalışanlarıyla konuşup, atlarımızı seçmelisin. Eğer saray mensuplarının hazırlanmasını geciktirirsek, zilzurna sarhoş olana kadar boş vakit geçirirler.”

Bayard nazik bir şekilde ve hafifçe eğilerek arkadaşını selamladı ve bana doğru iki başparmağını da kaldırarak, dönüp ahırlara doğru yürüdü. “Emin ellerdesin!”

Kollarımın daha şimdiden tüfeğin ağırlığı yüzünden yorulduğunu hissediyordum ama Maxim hızlıca arkama geçti, tüfeği kaldırıp uzaktaki bir hedefe doğru yönlendirirken, beni kendine doğru çekti. Aramızda, âdeta onun dokunuşu üzerine bana yıldırım çarpmış gibi bir elektriklenme oldu. Nefesim boğazımda tıkalı kaldı... Bu his tam olarak neydi? Sanırım karşılıklı duyduğumuz nefretti. Nefret olmak *zorundaydı*, çünkü mantıken başka herhangi bir şey olamazdı.

Maxim, “Azmin için seni takdir etmek zorundayım,” diye fısıldarken, sıcak nefesini kulağımın üzerinde hissedebiliyordum. “Şimdiye kadar kesinlikle aldatmacanı itiraf edip kaçacağını düşünüyordum.”

Bedenim kasıldı ve midemde buz gibi bir korkunun biriktiğini hissettim.

“Kesinlikle senin yalan söylediğini *bildiğimi* biliyordun, değil mi?” dedi Maxim tıslar gibi. “Yoksa sen de beni, benim seni aldığım gibi hafife mi aldın?”

Sırtım göğsüne yaslanmış, kollarım onun şaşırtıcı derecede kaslı kolları arasında hapsolmuş durumdaydım. Parfüm bulutu -artık bana tanıdık gelen o keskin, dumanlı misk kokusu- soluduğum havayı ağırlaştırmıştı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye karşı çıktım, onun karanlık, kurnaz gözlerine bakmak zorunda olmadığımı memnundum. Onun büyüleyici bakışlarına karşılık verseydim, saklamayı fazlasıyla tercih edeceğim sırların ağzımdan döküleceğinden korkuyordum.

“Daha fazla yalan yok, Ellain,” dedi Maxim. “Bunun ötesine geçtik. Senin o balodaki kız olmadığını biliyorum. Bu yüzden neden hemen bunu Bayard’a söyleyip, seni ele vermek zahmetinden kurtarmıyorsun beni?”

Kalbim, çılgınca çalınan bir kapı gibi küt küt atıyordu.

“Pekâlâ?” dedi Maxim sabırsız bir şekilde. Beni engelleyen kollarını bedenimin etrafından çekti, ona bakmam için beni döndürürken yaylı tüfek hâlâ havadaydı. “Git ve ona *söyle*. Şimdi.”

Benim konuşmamı sağlamak konusundaki bu acelesi duraksamama neden oldu. Bana parmağıyla ahırları gösterirken dudaklarının seğirmesindeki bir şey... Omzumun üzerinden bakıp, etrafta herhangi bir uşak ya da saray mensubu olup olmadığını kontrol ettim. “Neden?” diye sordum, aniden şüphelenmiş bir şekilde. “Neden bana bunu Bayard’a söyleme şansını veriyorsun?”

“Çünkü,” dedi Maxim küçümser bir tavırla, gözleri nefretle parlıyordu, “ben çok nazik biriyim.”

“Şimdi,” diye cıvıladım duruşumu dikleştirerek, elimde ölümcül bir silah tuttuğumun fazlasıyla farkındaydım. “Bu, kulağa pek de doğru gibi gelmiyor.”

Maxim, demir sürgüsü sürülmüş, ateşlemeye hazır yaylı tüfeğimin ucunda duran kemerli burnuna doğru bakarken duraksadı. “Ona kendim söylemek zorunda kalmak istemiyorum,” diye mırıldandı. “Buna pişman olursun. Eğer maskeni düşürmeye zorlanırsam, kral sonunun çok daha acı verici olmasını sağlayacaktır.”

Belki ellerimdeki soğuk ölümün sağladığı histen, belki de üzerimdeki elbisenin sessizce beni Freida’ya benzeten, bir işe yaramayacak olsa da savaşmaya devam etmek konusunda zorlayan renginden dolayıydı... ama onun blöfüne meydan okudum. “Neden gidip bunu yapmıyorsun?” diye sordum ona.

Maxim’in güzel dudakları yeniden seğirdi ama hiç bir şey söylemedi.

“Senin sadakatin Bayard’a,” dedim ona. “Ya da en azından öyle olmalı. Ama henüz ona bir şey söylemedin. Neden? Tüm sabah onunla birlikteydin. Dün gece onunla yalnızdın. Pek çok fırsatın vardı. O zaman neden...” Yüzümde enfes bir gülümseme belirirken kaşlarımı kaldırdım. “...neden ona söylemiyorsun?”

Maxim bana doğru bir adım attığında, tüfeğin ucu siyah deri gömleğine dayandı. “Benimle oyun oynama, küçük kız.”

Parmağımı, dikkat çekici bir şekilde tetiğin üzerine koydum. “Hayır, sen benimle oynama. Bunu Bayard’a söylememenin sadece iki nedeni olabilir. Ya elinde bir kanıt olmadığı için sana inanacağını düşünmüyorsun... ya da senin saklayacak daha büyük bir sırrın var.”

Maxim’in yüzü soldu, ki bu da bir şeyler üzerinde olduğumu doğruluyordu. Balodaki kızı ve bir prensin sevgi dolu

kollarından kaçmasının ne kadar şüphe uyandırıcı olduğunu düşündüm. Ve o kişi sadece bir prens değil, aynı zamanda tuhaf derecede çekici olan Bayard'dı. Kız neden böyle bir şey yapmıştı? Belki de zaten başka birine âşıktı. Ve Maxim de -tavırları ve kişiliği itici olsa da- *son derece* yakışıklıydı. Birinin onun güzel yüzü karşısında, rahatsız edici tavırlarını nasıl görmezden gelebileceğini anlayabiliyordum.

“Balodaki o kızın kim olduğunu zaten biliyordun,” diye mırıldandım. “Ona âşıksın. Bayard'ın ona sahip olmasını istemiyorsun. Ve benim o kız olmadığımı kanıtlasaydın, onun tam olarak kim olduğunu açıklamak zorunda kalacaktın. Bu nedenle de bizim, *yukarı tükürsem bıyık, aşağı tükürsem sakal* dediğimiz bir durumdasın.”

Maxim dişlerini sıkıp, hakarete uğramış gibi geriye doğru bir adım attı. “Çok zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Göğsümde, şöminede yanan ateş gibi bir neşe alevlendi. “Senin düşündüğünden daha zeki olduğumu düşünüyorum.”

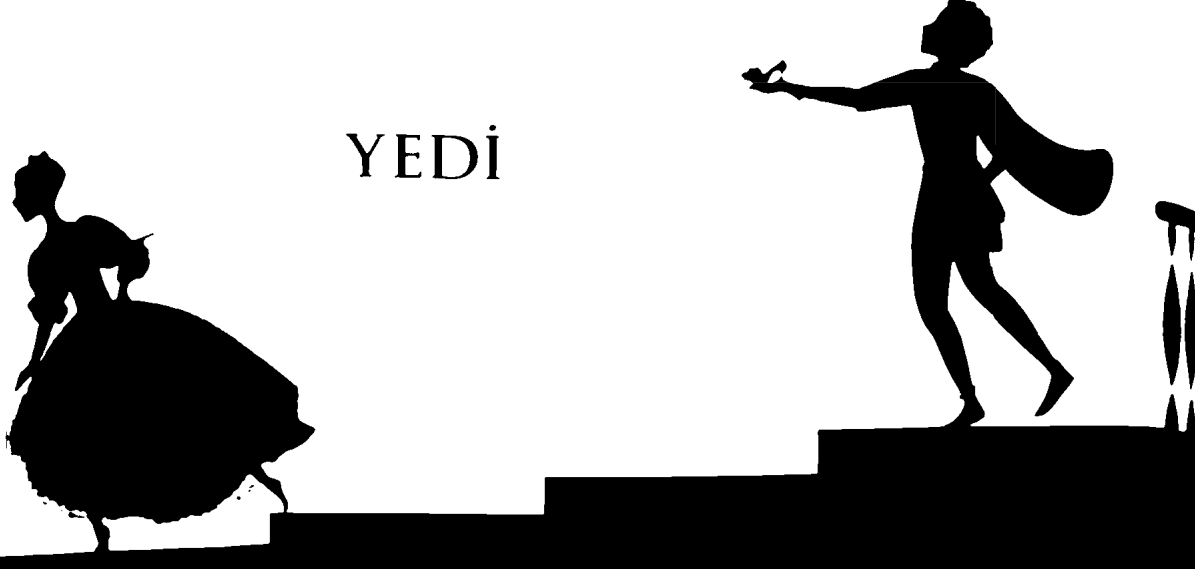
Bayard ahırlardan çıkıp, hafifçe bize doğru koşarken neşeli bir ses yankılandı: “Siz ikiniz orada iyi misiniz? Hedefi vurdu mu?”

Maxim'e -tamam, *ona* layık olan bir şekilde- yandan gülümseyerek, hızla yaylı tüfeği aşağı indirdim ve seslendim: “Tetik bozuldu ve yanlışlıkla Maxim'i karnından vurdum. Sorun olmaz, değil mi?”

Her zamanki gibi vurdumduymaz olan Bayard yanıma gelip kollarını ikimizin de omuzlarına attı. Parmaklarını Maxim'in saçlarının içine sokup şakacı bir şekilde karıştırdı. “O tam bir aktif yanardağ, öyle değil mi, Max?”

Maxim dişlerini sıkarak gülümsedi. “Gerçekten tam bir egzersiz ortağı.”

YEDİ

Ormanda giymem için bana verilen pelerin, aslında hem bir lütuf hem de bir lanetti. Bir lütuftu çünkü iğrenç yeşil elbisemin büyük bir kısmını gizliyordu ama aynı zamanda koyu kırmızı kadifenin elbisemin açıkta kalan kısmıyla oluşturduğu tezatlıktan dolayı bir lanetti. Her ne kadar Maxim'in periler tarafından kaçırılmasını ve hayatımdan sonsuza kadar yok olmasını istesem de, o haklıydı; bugün hiç kimse kaza eseri beni vurmayacaktı. Ama artık Maxim resmî olarak can düşmanım olduğu için, beni kasıtlı olarak vurmasına şaşırımdım. Ne de olsa... az önce ben de bunu yapmakla tehdit etmiştim onu.

Bayard beni, benim için seçtiği beyaz midillinin eyerine oturmam için havaya kaldırdı. “Bu, Lulabelle,” dedi atın yelesini okşarken. “Çok naziktir. Baş etmesi kolaydır. Senin ne kadar at binme deneyimin olduğunu bilmiyorum.”

Az bir deneyimim vardı, stoklarımızı doldurmak için ailemizin yaşlı gri kısırağını pazara götürüp getirecek kadar. Tabii ki kısrağın eskiden olduğu gibi değildi ve yorulmadan bu kısa yolculuğu bile tamamlayamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, eğer bu kadar kolay bitkin düşmeseydi, gözetim altında olmadan onunla gidebilmem için üvey annemin izin vermesinin imkânı yoktu. Benim kaçma girişiminde bulunmamı gerçekleştirilebilir hâle getiren herhangi bir şey yasaktı.

Hepsi kaliteli, pahalı atların üstünde, kırmızı pelerirlere bürünmüş başka bir grup saray mensubu da bize katıldı. Daha yeni akşamüzeri olsa da, içlerinden oldukça fazlası yarı sarhoş gibi görünüyordu. Prensın gelmesinden sonra soylu erkeklerin birkaçının alkışlayıp tezahürat yapmasının üzerine Maxim gözlerini kapattı. “Bu ahmaklar muhtemelen eyerlerinin üzerinden düşecekler,” diye yorumda bulundu Bayard’a.

“Rahatla, Max,” dedi Bayard gülerek, beyaz atının dizginlerini çekip, onu ileri doğru yönlendirirken. “Bunun bir kutlama olması gerekiyor!”

“Ki bunun amacı da,” dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından, “öldürülmesinin zor olmasıyla bilinen bir hayvanı öldürmek. Yanımızda bu salaklar olduğu sürece, geyik kilometrelerce öteden sesimizi duyacak.”

Ilık havaya ve pelerinden dolayı hissettiğim fazladan sıcaklık katmanına rağmen, sarayın güneşli alanlarından, ormanın gölgelerine doğru atlarımızı tırıs giderek sürerken, kendime engel olamadan ürperdim. Yine de herhangi bir korku belirtisi göstermemek konusunda azimliydım. Ne de olsa, bu av partisindeki herkes benim daha önce bir peri ile tanıştığıma inanıyordu.

Ama korkuyordum. İyi periler hakkında duyduğum hikâyelerin iki katı kadar, kötü periler hakkındaki hikâyeleri de duymuştum. Kral Alaric’in adamları, merkezden uzaktaki köylerde, bir şeyden şüphelenmeyen masum köylülere karşı perilerin işlediği pek çok suç hakkında bizi uyarmak için el ilanları dağıtmıştı. Hiçbir zaman aynı korku hikâyesini ikinci kez duymuyordunuz. Maxim, perilerin kandan korktuğunu söylemişti ama giderek daha fazla kan akıtmak hoşlarına gidiyor gibi geliyordu bana.

Ormana girmemizin üzerinden geçen birkaç saniye için, grubumuzun -kabadayı olanların bile- üzerine saygılı bir sessizlik çöktü. Hiç kimse burada hüküm süren kötücül havaya karşı

tamamen duyarsız gibi görünmüyordu. Tüfeğim dolu bir şekilde yolculuk etmem güvenli olmadığı için, bir gözüm devamlı olarak sürgülerimin olduğu çuvalın üzerindeydi.

Ama sonunda, gruptaki erkeklerin ormana karşı saygıları geçmiş gibi görünüyordu. Ormanda yaşayan canlıların peşinde, çalılıkların arasında sendeleyerek ilerlerken, sürgüleri kalkmış bir şekilde atlarını bıraktılar. Ayaklarının altında kırılan her dalın sesiyle, Maxim'in öfkesinin tadını çıkararak irkilmesini izliyordum.

Bayard atını benimkinin yanında durdurup, maiyetin çoğundan uzakta bir noktayı başıyla işaret etti. "O yöne doğru gidelim. Bir iz bulmak için daha fazla şansımız olabilir."

"Önden buyur," dedim.

"Ben de size katılacağım," diye homurdandı Maxim, bizi izlemek için dizginlerini çekerek. Birbirimize karşı rengimizi belli ettiğimizden beri, Bayard ile beni bir an ile yalnız bırakmak istemiyordu. Ama yine de bu süreçte kendimi de mahvetmeden onu mahvetmek için Bayard'a ne söyleyebileceğimi düşündüğünü hayal edemiyordum.

Tırıs giderek ormanın daha da derinlerine doğru -diğerlerinin sarhoş eşek şakalarından uzağa- gittikçe, ağaçlar kutsal bir sessizliğe büründü. Tam bir sessizlik değildi, hâlâ kuşların cıvıltısı ve rüzgârda hışırdayan yaprakların sesi duyuluyordu. Bir tür dinginlik hâli vardı. "Dikkatli ol," dedi Bayard parmağıyla otların arasında belli belirsiz gizlenmiş bir şeyi işaret ederek. "Bu, bir peri tuzağı. Demir iplerden yapıldı. Lulabelle'in tuzağı tetiklemesine izin verme."

"Bu ormanda çok fazla peri tuzağı var mı?" diye sordum etrafıma bakınarak. Gözlerimi kısıp baktığımda, bu sefer üzerimizdeki bir daldan sarkan bir tuzağı daha fark ettim. Çivit mavisi kanatları olan bir perinin, belinden tuzağa sıkıca yakalanmış, kaçmak için tekmeler atıp mücadele ettiğini zihnimde canlandırabiliyordum. Ama herkesçe bilinen bir şekilde, yıllar

önce Kral Alaric krallık sınırları içindeki tüm perileri yakalamış ve ısıltılı tozlar hâline getirip yok etmişti.

“Pek çok,” dedi Bayard dilini şaklatarak. “Daha derinlerde, aynı ayı kapanlarında olduğu gibi demir pençeler de bulacaksın. Pençeler, tutsak etmek yerine öldürüyor. Babam onların tüm orman içinde her yere konulmasını istedi ama Maxim bunların saraya bu kadar yakın olmasının akıllıca olmadığını savundu.”

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi Maxim atını parlak tuzaktan uzağı doğru sürerken, “eğer ayak bileğine demir dişli bir pençe geçirirsem, muhtemelen sen de ölürdün. Bu nedenle ben de krala bu pençeleri, dikkatsiz saray mensuplarından uzakta tutmasını tavsiye ettim.”

Bayard önde, biz tek sıra hâlinde onun arkasında ilerlerken, benden nefret eden Maxim’in kavurucu bakışları başımın arkasında bir delik açıyor gibiydi.

“Sanırım bir şey gördüm!” diye bağırdı Bayard ve atı benim onu yakalayamayacağım kadar hızlı bir şekilde öne atıldı. Bir an için onu yeşillik örtüsünün arasında kaybettim ve hangi tarafa gittiğini anlayabilmek için duraksadım. Sol tarafımdaki dallar çatırdıyordu. Başımı o yöne döndürdüm, Bayard’ın kırmızı pelerini görmeye çalıştım.

İşte o anda Maxim’in sakin sesi, ormanın sarhoş edici sessizliğini bozdu. “Hareket etme, Ell. Bir santim bile kıpırdama.”

Kendimden nefret etsem de içgüdüsel bir şekilde emrini uyguladım. Nefesimi tutarak bakışlarımı ona çevirdim ve yaylı tüfeğiyle bana nişan aldığını gördüm. Ateş etmeye hazırды.

Yutkundum. Boğazım kurumuştı. Nabzımın hızla attığını hissediyordum. “Bunu yapma, Maxim. Bayard seni affetmez.”

Maxim’in gözleri yavaş, baygın bir şekilde kısıldı. “Eğer bunu yapmazsam beni affetmez.”

Ve okunu ateşledi.

Acı hissetmeyi bekleyerek bağırdım ama demir ok yanımdan sol tarafıma doğru geçti. Oldukça ağır bir hayvanın

bedeni yere düşerken, hayvanın kükremesi ormanda yankılandı. Maxim'in yaraladığı hayvanın, sessizce bana doğru yaklaşmakta olması gereken büyük bir kurt olduğunu gördüğümde, neredeyse korkuyla öğürecektim.

Kurdun kalçasına, demir bir ok saplanmıştı. Kurt yaralarını yalamak için korkakça ve beceriksizce oradan sıvıştı. Kızıl kana ve beyaz dişlerine bakarken elimi hızla atan kalbime götürdüm.

Silahını yeniden doldurmakla meşgul olan ve neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünen Maxim'e dönerken, ağzımdan bir inleme kaçtı. "Seni hedef aldığımı düşünmediğini sanıyorum, öyle değil mi?" diye sordu umursamaz bir alaycılıkla.

"Hayır, *asla*," dedim ters bir şekilde.

Yüzünde yine o yırtıcı sırıtışı belirdi. Sadece anlık bile olsa, beni korkutmaktan memnun olmuştu. "O zaman ödeşmiş olalım... şimdilik. Aslında bunun bir kurt olması çok yazık. Onlar nispeten zararsızlar ve ekosistem için önemliler. Doğrusunu istersen, onun bir dev olmasını umuyordum. Biliyorsun, bu ormanda gizlice pusuda bekleyen tek tehlikeli yaratıklar periler değil."

"Tabii ki hayır," dedim. "Şu anda burada *sen* gizlice pusuda bekliyorsun."

Maxim'in siyah gözleri parladığında, benim onun düşmanı olduğumdan sapkınca bir zevk aldığından şüphelendim. Başını hafifçe sağa doğru eğdi. "Eğer merak ediyorsan, Bayard o yana doğru gitti. Ona yetişmeye çalış."

Kaşlarımı çatarak dizginleri çektim ve Lulabelle'i Bayard'ın gittiği yöne doğru dörtmala yönlendirdim. Onu yakaladığımızda, kendisini beyaz erkek geyiğin izini bulmaya o kadar kaptırmıştı ki bizi kaybettiğini bile fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Yemin ederim bir şey gördüm," diye mırıldandı Bayard, bakışlarıyla sık bitki örtüsünü tarayarak.

Arayışında ona katıldım ve bir başlangıç yaptım. “Orada!” diye bağırdım, uzakta, bol yeşilliklerin arasında beyaz bir şeyin kuyruğunu fark ederek.

“İyi gördün!” diye kükredi Bayard, onun peşinden gitmesi için atını dörtnala sürerek. Ben de onun gibi dörtnala gitmeye başladım, düşen her bir dalın üzerinden atlarken, midillimin eyerinin üzerinde zıplıyordum. Bayard’ın coşkulu kahkahası, ağaçların gövdelerinden sekerek havadan bize geri geliyordu.

“Dur!” diye bağırdı Bayard, dizginlerini sertçe geri çekip, atını durmaya zorlayarak. Bana da aynısını yapmamı söylemek için kolunu havaya kaldırdı. Bu kadar ani bir şekilde durmaya hazır olmadığım için ağzımdan tiz bir ses çıktı. Neyse ki Bayard benim için Lulabelle’i seçmek konusunda haklıydı. Ben dizginleri çektiğim anda, Lulabelle aniden durarak benim de güvenli bir şekilde durmamı sağladı.

Maxim’in siyah atı, Lulabelle’e ve bana çarpmadan önce dönerken, sırtımdaki her bir kas tutuldu. Atını tırıs yürümeye geçirip, yanımda durdu. Yüzünde beyaz, düzgün dişleriyle bana ormanın derinliklerindeki demir tuzakları hatırlatan bir şekilde gülümsedi.

Bayard, kristal berraklığındaki derenin diğer tarafındaki, iki yüz metre ötedeki bir geyiği işaret etti. Hayır, bu sadece normal bir geyik değildi. Toynaklarından boynuzlarına kadar tamamıyla en saf kar rengine beyaz olan muhteşem bir erkek geyikti. Bayard, bize fısıltıyla konuşmamızı söyler gibi bir parmağını dudaklarına götürdü. “Su içiyor.”

Maxim hemen atından atladı ve yaylı tüfeğini kaldırıp doldurdu.

“Bekle!” dedim, geyiği daha iyi görmek için gözlerimi kısıp bakarken. “Sadece su içmiyor, zaten tuzağa yakalanmış.”

Derenin yanındaki düz taşların arasına kurnaz bir şekilde saklanmış bir peri tuzağı, geyiğin ön ayağını kapmıştı.

“O zaman koşup kaçamaz,” dedi Maxim, dikkatli bir şekilde nişan alırken. “Kolay bir hedef.”

“Hayır,” diye emretti Bayard. “Bırak, Max. Bu, benim düğün ziyafetim için avlanacak geyik. Eğer bu şahane yaratığı biri öldürecekse, o kişi ben olmalıyım.”

Maxim, isteksiz bir şekilde silahını indirdi.

Bayard, atlayarak atından indi. O, dereye doğru ilerlerken ben de onu takip ettim. Onun atış yapmasına engel olmak için kolunu tutmayı düşündüm. Ama henüz yaylı tüfeğini kaldırmamıştı. Başı en gururlu kral gibi dik bir şekilde duran hayvanı incelerken, kaşları yakışıklı bir şekilde çatılmıştı.

“Onu gerçekten öldürecek misin?” diye fısıldadım, vereceği cevaptan korkarak.

Bayard, kolunu kavramama karşı koymadı, hatta buna izin vermek için bana biraz daha yaklaşmıştı. Kısık sesle konuşuyordu. “Neredeyse bunu yapmak istemiyorum. Düğün ziyafeti için beyaz bir erkek geyik öldürmek bir gelenektir ama evliliğimizin kutsanması için bu muhteşem canlıyı yememiz gerektiğini kim söylüyor? Eminim bu canlının canını bağışlarsak da en az o kadar kutsanmış olur.”

Arkamda duran Maxim inledi. Ama Bayard’ın söylediği kelimeler üzerine kalbim ermişti.

“Onun kurtulmasına izin vereceğim,” diye duyurdu Bayard. Yaylı tüfeğini yere, yanıma bıraktı.

“Delirdin mi?” diye sordu Maxim. “Seni boynuzlarıyla öldürür. Sadece şu boynuzlara bir bak!”

Bayard’ın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. “Tamam, o zaman sana ölüm isteğimi söyleyeceğim. Eğer bundan sağ çıkamazsam, senin Ell ile evlenmeni istiyorum. Benim yokluğumda, ikiniz de yalnız kalmamalısınız.”

Maxim’in ağzından kaba, havlamaya benzer bir kahkaha çıktı. Ben ise Bayard’ın yanağını öpmek için ayaklarımın ucunda yükseldim. “Sanırım ben bir dul olmayı tercih ederdim.”

“Çok onur verici,” diye homurdandı Maxim, “ama henüz evli değilsiniz.”

Bayard, dikkatli bir şekilde akıntının içinden ağır ağır, güçlüklerle ilerledi. Elinde bir silah olmadığını göstermek için, geyiğe yaklaşırken ellerini havaya kaldırmıştı. Derenin diğer ucuna ulaştığında diz çöktü, akan su onun etrafında dalgacıklar oluşturuyordu.

Maxim, ikimiz de nefeslerimizi tutarken, ağzı hafif açılmış bir şekilde bana biraz daha yaklaştı. Birbirimizden nefret ediyor olabilirdik ama ikimiz de Bayard’ın iyi olmasını istiyorduk.

Geyik, âdeta Bayard’ın yanağını burnuyla okşamak ya da oraya nazik bir öpücük kondurmak ister gibi başını aşağı eğdi. Onlara biraz daha yaklaştım ve geyiğin derenin üzerindeki parçalı yansımasında garip bir şey gördüm. Ya da gördüğümü düşündüm.

Bayard, fazlasıyla çalışıyor, yavaşça geyiğin toynağının etrafındaki ilmeği gevşetmeye çalışıyordu ve sonra en sinir bozucu kısma gelip, kurtarmak için geyiğin ayağını havaya kaldırdı. Toynağı serbest kaldığında, öldürülmekten kurtulduğunu bilen geyik, mutlulukla zıplamaya başladı.

Bayard gülümsedi ve iki başparmağını da havaya kaldırıp, ikimize de bakmak için bize doğru döndü.

Nefesim kesildi. Bayard’ın arkasında duran geyik, su gibi hareket ederek şekil değiştirip, çok güzel bir kadın hâline bürünürken ciğerlerimdeki hava söküldü. Ama bu bir insan değildi. Kar beyazı bir elbiseye bürünmüştü. Kulakları uzundu ve uçları sivriydi. Yüzü fazlasıyla mükemmel, fazlasıyla simetrikti. Parlayan kedilere özgü gözleriyle süslenmiş olan oval yüzünde, fazlasıyla belirgin olan elmacık kemikleri vardı. Ten rengi, en derin, en zengin kahverengi tonunda olmasına rağmen, beline kadar uzanan saçları, elbisesi kadar beyazdı. Köpek dişleri ise sivriydi.

Uzaklardan, derenin diğer tarafından, grubumuzdan birileri yanımıza yaklaşıyormuş gibi kahkaha sesleri ve çalılıklarda

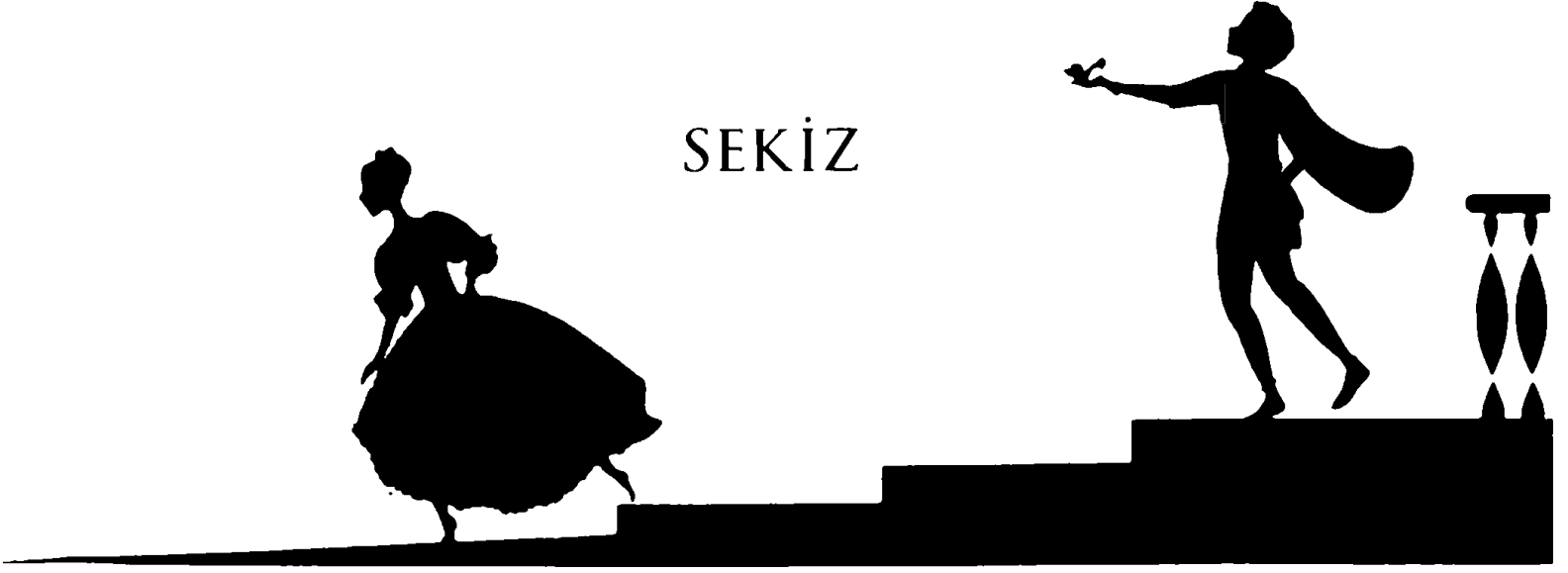
kırılan küçük dalların çatırdaması geliyordu. Ama benim için dünya, duyduğum korkuyla bir oyuk hâline dönmüştü ve onlara bakmak için gözlerimi canavardan ayıramıyordum. Peri, Bayard'ın omzuna narin elini koyarken Maxim bir kolunu uzatıp, "Hayır!" diye bağırdı, bense dehşetten kaskatı kesilmiş bir şekilde duruyordum.

Bayard onun dokunuşunun üzerine sıçradı, sanki kışın derinliklerine bırakılmış gibi titriyordu.

Konuştuğunda, perinin sesi hem her yerden geliyormuş hem de hiçbir yerden gelmiyormuş gibiydi, ürpertici bir sis gibi her yanımızı kuşatıyordu; boğuk, ahenkli ve etkiliydi. "Bana merhamet gösterdin. Bu, geri ödemesinin yapılması gereken bir borçtur. En çok yardıma ihtiyacın olduğu anda sana geri döneceğim. Sadece *Myranda* ismini söylemen yeterli, senin yanına geleceğim, nazik prens."

Ardından, bahar esintisiyle uçuşan kar tanelerine dönüşerek yok oldu.

SEKİZ

Kendimi dereye attım ve huz gibi su baldırlarıma sızarken, Bayard’a sarılmak için hızla atıldım.

Bayard gergin bir kahkaha attı ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. Saray mensupları çalılardan oluşmuş doğal bir duvarın arasından bize doğru geliyorlardı ama burada ne olduğunu algılayamayacak kadar sarhoş görünüyorlardı. “Of!” diye seslendi içlerinden biri. “Neden kar yağıyor? Düşündüm de, dışarıda hava oldukça ılık.”

Bir anlığına kendini içten bir duyguya kaptırmış olan Maxim, toparlanıp onlara doğru ellerini kaldırdı. “Paniklemeye gerek yok, millet. Burada bir perinin bulunmuş olması, tehlike-de olduğumuz anlamına gelmiyor.”

“Burada bir peri mi vardı?” diye cıyakladı soylu erkeklerden biri, bir mendille alnını silerken.

Bayard’ın kollarının arasında, Maxim’e doğru sert bir bakış attım. Bir şeyin peşindeydi. Neredeyse, ayaklı bir duvar saatinin gövdesinin içine baktığınızda olduğu gibi, onun zihninin içindeki iyi yağlanmış çarkların döndüğünü görebiliyordum. Bakışlarıma, nispet yaparmış gibi sırtarak karşılık verdi.

Apaçık nedenlerden ötürü, av partisi iptal edilmişti.

Prens bir peri ile karşılaşmış olduğu haberi grubun içinde hızla yayılmıştı. Tedirgin olmuş gibi görünen Bayard’dan detayları öğrenmek istiyorlardı. Bu garip hikâyeyi kendine

saklamayı tercih edeceğini düşünüyordum ama artık kesinlikle babasının kulağına gideceğini biliyordu. Yine de Bayard onlara tüm gerçeği anlattı. Saray mensupları bu hikâyeye karşısında şaşırıp kalmışlardı. Aralarında biraz daha ayık olanlar, artık ikimizin birbirimize uygun bir çift olduğumuzu belirttiler. Bildikleri kadarıyla, ikimiz de nazik periler tarafından bir iyilik kazanmıştık.

Saray mensuplarından biri, Bayard'a periden hangi iyiliği isteyeceğini sorma hatasını yaptı.

“Umarım geri dönmez,” dedi Bayard yüzü solarak. “Ondan hiçbir zaman bir iyilik istemeyeceğim. Bu, babamın bana öğrettiği her şeye ters düşer... öyle değil mi?”

Bu, grubun üzerine yeniden bir ciddiyet çökmesine neden oldu. Saray mensupları en sonunda içinde bulundukları iyimser, sarhoş sisin içinden çıkıp, Kral Alaric'in sarayının bu kadar yakınında yaşayan bir peri olduğunu öğrendiğinde ne kadar öfkeleneceğini fark ettiler.

Ormandan geri döndüğümüzde, Bayard elimi öptü ve “Gidip babamı görmek zorundayım,” dedi. Akli başka bir yerde gibi görünüyordu. “Eğer bu hikâyeyi ilk önce benden duymazsa, çok öfkelenir.”

“Muhtemelen her hâlükârda çok öfkelenecek,” diye belirtti Maxim.

“Doğru,” dedi Bayard. “Belki sen de benimle gelmelisin, Max. Ne dersin? Senin tavsiyelerini benimkilerden daha çok dinliyor.”

Maxim fazlasıyla eğilerek selam verdi. “Prensime nasıl emrederse.”

“Ben de size katılmalı mıyım?” diye önerdim.

“Hayır,” dedi Bayard elini sallarken. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Ell. Seni de bu işin içine çekmek istemiyorum.”

“Ama yardım etmekten mutlu olu...”

“Ne kadar da tatlı,” diye mırıldandı Maxim sözümü yarıda keserek. “Ama bir faydan olmaz. Kralı, ruh hâlini yönlendirecek kadar iyi tanımıyorsun. Belki zamanla. Ama şimdilik, neden rahatlayıp, akşamın tadını çıkarmıyorsun?”

Bayard, Maxim’in düşüncelerini tekrarladı ama tabii daha içten bir şekilde konuşmuştu. Yine de burada, aramızda olmadığını gösteren dalgın bir bakış vardı gözlerinde.

Akşam yemeğinde Bayard, Alaric ve Maxim yoktu. Yani yemek masasında yalnız kalmıştım. Trude, normalde Maxim’in oturması gereken sandalyeye oturdu ama onun neşeli tavrı bile, giderek artmakta olan endişelerimden dikkatimi uzaklaştırmıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Trude en sonunda, çoban böreğinin gevrek kabuğunu kırarken. “Kendinde gibi görünmüyorsun.”

Trude muhtemelen düğünden dolayı heyecanlı olduğumdan kuşkulanıyordu ama beni rahatsız eden -parlayan koyu renk gözleri ve milyonlarca alaycı sözleriyle- Maxim’di. Şu anda Bayard’a ve Alaric’e benim hakkımda neler fısıldıyor olabileceğini kim bilebilirdi ki? Bir an için ona layık bir rakip olmuştum ama şimdi bu, tamamen tek taraflı bir düello hâline gelmişti.

Trude bir elini kolumun üzerine koyup sıktı. “Leydim, ekselanslarının ormanda karşılaştığını söylediği peri hakkında mı konu?”

Yüzüme memnun olmuş gibi sahte bir gülümseme yerleştirdim. “Evet, beni endişelendiren bu.”

“Ama Bayard iyi,” diye fısıldadı Trude, sanki çok uzun zamandır arkadaşmışız gibi bana doğru eğilerek. “Endişelenmeye gerek yok.”

Midemde hissettiğim ağrı bana bunun doğru olmadığını söylüyordu. “Yaralanabilirdi.”

Trude nazikçe karşı çıktı: “Ama bütün perilerin kötü olmadığını en iyi sen bilmelisin.”

Yüzümdeki tüm kan çekildi. “Tabii ki öyle.” Lafı çevirdim. “Bütün periler kötü değil ama onlara sadece bakarak hangilerinin nazik hangilerinin zalim olduğunu söyleyemezsin, öyle değil mi? Farklı koşullar altında, işler Bayard için oldukça farklı sonuçlanabilirdi.”

“Ama neyse ki,” dedi Trude, yüzünde bir bulutun ardından ortaya çıkan güneş gibi bir gülümseme belirirken, “bu peri *na-zikmiş*. Sanırım periler de bu açıdan insanlar gibiler, öyle değil mi? Bir insanın da iyi mi kötü mü olduğunu söyleyemiyorsun.”

“Hayır,” dedim parmaklarımla oynayarak. “Hayır, sanırım söyleyemiyorsun.”

“Ah, *lütfe*n bana o peri ve annenle olan o deneyimini anlat,” dedi Trude, yuvarlak yanakları heyecanla daha da kızarmıştı. “Bunu öğrenmeyi çok istiyordum. Mürebbiyem bana periler hakkında en müthiş hikâyeleri anlatırdı...” Yüzü bir an için ciddileşti. “...tabii ki bu tür şeyler yasaklanmadan önce. Ve senin hikâyen de kulağa onun anlatacağı herhangi bir hikâye kadar *sihirli* geliyor!”

“Tamam,” dedim omuz silkerek, “aslında anlatacak çok bir şey yok. Onu neredeyse hiç tanıyamadım.” Peri ile birlikte geçirdiğim zamanın kısıtlı olduğu konusunda ısrarcı olursam, Trude’un pes edip konuyu değiştireceğini umuyordum.

Trude hayal kırıklığına uğramış bir şekilde *cık cık* etti. “Ah, yapma ama! Detayları vermelisin. Ne söyledi? Ona güvenebileceğini nasıl öğrendin? Ne *giyiyordu*?”

Zihnim, babamın anatomi kitabındaki çizimi düşünmek dışında tamamen bomboştu. “Tamam, o oldukça... pembeydi.”

Trude gözlerini kırıştırdı, ona daha fazlasını söyleyemediğim için açıkça hayal kırıklığına uğramıştı.

“Pekâlâ,” dedi hızla geri çekilirken, “söyleyebileceğim tek şey, senin perinin terzilik konusunda bir dâhi olduğu. O elbise! Peygamber çiçeği mavisi, Bayard’ın gökyüzü mavisi kraliyet kıyafetiyle rüya gibi bir uyum sağlıyordu. Dansta birlikte

dönerken, denizdeki bir girdap gibi görünüyordunuz!” Trude’un yüzü kızardı. “Tamam, öyle olduğunu düşündüm. Ben hiç denizde bulunmadım ama farklı hayatların nasıl olacağını hayal etmeyi gerçekten seviyorum. Demek istediğim, sırtında rüzgâr, altında safir rengi okyanus varken bir denizci olmak *ne kadar da fevkalade* olurdu.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Trude ile ortak bir noktamız vardı. Tavan arasındaki pencerenin yanına oturup, daha iyi bir hayatın hayalini ne kadar çok kurmuştum... Aslında, Bayard’a karşı kendi peri masalımı bu kadar kolay bir şekilde uydurabilmemin nedeni de muhtemelen buydu. Trude’un hayallerine bir yenisini ekledim: “Ya da sütçü bir kız olmak! İnekler otlarken çimenlerin üzerine uzanabilir ve yukarıda bulutların geçmesini izleyebilirsin. Üstelik her zaman taze süt ve peynir olurdu. Hiçbir zaman aç kalmazdın.”

Trude’un gözleri sevecenlikle kırıştı. Daha önce aç kalmış olmakla ne ima ettiğimi anladığını düşündüm. Saygılı bir şekilde, irdelemedi. Dirseğini masaya dayadı, çenesini eline yasladı ve başka bir fanteziyi paylaştı: “Ya da uzaklarda bir yerde bir ejderha terbiyecisi olmak. Bir ejderhanın pullarını görmeyi çok isterdim. Tüm o parlak, muhteşem renkler!”

“Eğer herhangi bir yere gidebilseydin -yani tam şu anda, dünyanın herhangi bir yerine- nereye gitmeyi seçerdin?” diye sordum.

Beni şaşırtacak şekilde, bu sorunun üzerine Trude’un alt dudağı hafifçe titredi. Sesini birkaç saniye önce olduğu kadar neşeli tutmaya çalıştı ama tam olarak başarılı olamadı. “Ah, sanırım aslında herhangi bir yer oldukça harika olurdu! Bana göre, seyahat etmenin başlıca meziyeti, şu anda bulunduğun yer olmayan bir yere gitmektir.”

Kararsız bir şekilde, gümüş tepsilerin üzerinde sunulan gurme lezzetlerin sıralandığı odaya göz gezdirdim. “Burada olmanın neresi bu kadar kötü?” dedim gülerek.

Trude, sanki ona vurmuşum gibi irkilip, “Seni gücendirmek istemedim,” diye mırıldandı. “Aslında, bunu kastetmemiştim. Bunu söylediğimi unut.”

Aklım karışmış bir şekilde elimi Trude’un elinin üzerine koydum. Fısıldayarak konuşmak için ona doğru eğildim. “Gücendemedim. Sadece neden bu şekilde hissettiğini merak ettim.”

Trude omuzlarını silkti, utangaç bir gülümsemeyle yüzü yeniden ısınmıştı. Ama yine de cevap verirken gözlerime bakmadı: “Sanırım herhangi bir yer, ne kadar güzel olursa olsun, eğer hiçbir zaman oradan ayrılamayacaksan, bir kafesteymişsin gibi hissettirir.”

Kuleyi çevreleyen mor salkımları, mermer parkeleri ve bir daha asla güneşi göremeyeceğimi düşünmeme neden olacak kadar derinde, karanlık bir mahzeni olan, çocukluğumdaki evimi düşündüm.

“Sana tamamen katılıyorum,” dedim. “Hem de ne kadar katıldığımı tahmin bile edemezsin.”

“Ailemdeki her bir kadın,” diye içini döktü Trude, “nesiller boyunca aynı şeyi yapmış. Aynı hikâyeyi yaşamış. Bizler doğarız, bize nasıl dans edileceği ve nasıl hoş bir şekilde konuşulacağı öğretilir. Bu döngüyü tekrarlamaları adına erkek ya da kız çocuklarımız olması için bir saray mensubu ile evleniriz. Seyahat etmeyiz. Yeni bir şey yapmayız. Bazen, yeni bir şey yapabilecek olmayı diliyorum.” Bundan sonra söyledikleri, bir tür bitkin itiraf gibiydi: “Annemin yaşadığı hayatı istemiyorum.”

“Ama sarayda bir nedime olmak konusunda çok iyisin,” dedim şaşkın bir şekilde. “Benim bilmediğim pek çok şey biliyorsun.”

“Bunu söylediğin için çok nazıksın,” dedi Trude. Gözleri yaşarmış, parlıyordu. “Ama bu benim tamamen farklı bir hayat yaşıyor olmayı dilememe engel olmuyor. Neyse ki hayallerim var. Hayallerimde, bir ejderha büyücüsü olabiliyorum. Ya da bir

matematikçi. Ya da sevdiğim insanı kurtarmak gibi büyük bir görevi olan bir şövalye bile oluyorum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi dikip Trude’a baktım. O da bakışlarım yumuşak, titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hayal dünyasında bir kere daha ona katılmaya karar verdim. “Çoğunlukla, sadece kendi zekâm sayesinde bir yerlerde bir hırsız olarak yaşadığımı düşünmeyi severim!”

“Bu hırsız konuşması da ne?” Kurnaz bir ses, Trude ile paylaştığımız keyfi bir bıçak gibi kesti. Maxim ellerini Trude’un, yani aslında *kendisinin* sandalyesinin arkasına koymuş duruyordu.

Onun arkasında duran Bayard, ayağını yere vuruyordu, güzel yüzünde huysuz bir ifade vardı. Açıkça Bayard’ın henüz sonlandırmaya tam olarak hazır olmadığı bir tartışma yaşamışlardı. “Biliyorsun, Max, senin son derece akıllı olduğunu düşünürüm ama bu yaptığın yanlış!”

“Max ne yaptı?” diye sordum, bir Bayard’a bir Maxim’e bakarken.

“İnan ki bir yanlışlıktı,” dedi Maxim yüzünde yatıştırıcı bir gülümsemeyle. “Bir dil sürçmesi. Ben sadece, senin herhangi bir ahlaki zayıflığın olduğundan dolayı değil, tamamen müstakbel gelinin iyiliği için geyiğin hayatını bağışladığını açıklıyordum krala.” Dudaklarını büzüp bana baktı. “Ell, ben hiçbir şekilde senin *perileri çeken bir mıknatıs* olduğunu ima etmek istemedim. Kral bunu bu şekilde anladığı için beni suçlayamazsınız.”

“Ah, öyle mi?” diye iğneledi Bayard.

Maxim’in yüzündeki gülümseme kayboldu. Karanlık bir tonda mırıldandı: “Eğer sadece tavsiyemi dinleyip, o lanet şeyi vursaydın, Bayard...”

“Durun,” dedim onları susturmak için iki elimi de havaya kaldırarak. Gözlerimi kapattım, Bayard’ın yanında Maxim’e kötü kötü bakmama engel olmamın tek yolu buydu. “Kral bana kızgın mı?”

“Ben böyle demezdim...” diye konuşmaya başladı Bayard tereddütle. “Ama yarın sabah seninle görüşmek istiyor.”

“Küçük bir gelin-kayınpeder bağ kurma görüşmesi,” diye ekledi Maxim.

Masanın altında ellerimi yumruk hâline getirdim, Maxim’in o mükemmel çenesine yumruk atma istediğime zor hâkim oluyordum. Freida’dan ilham almış elbiseyi çıkarmak için de sabırsızlanıyordum. Elbise beni daha önce hiç olmadığım bir şekilde şiddete meyilli hâle getiriyordu.

Zita, temiz bir gecelik ve sabahlık giymeme yardım ettikten sonra, dikkatli bir şekilde ağır küpeleri kulağımdan çıkardım ve onları makyaj masamın üzerindeki yassı bir kutunun içine koydum. Ağrıyan kulak memelerime masaj yaparken aynada kendimi inceledim, küpelerin klipslerinin sıkılığından ve mücevherlerin ağırlığından dolayı kulak memelerimin hafifçe morardığını fark ettim.

Aynadaki yansımama, karşımda sanki bir arkadaşım varmış gibi omuz silktim. Çok daha kötü zedelenmelerle baş etmiştim. Bunlar en azından aşağılama ve zulmün değil, sevgi ve şefkatin sonuçlarıydı.

Yatağıma girerken, kralla yarın buluşmamızda beni ne beklediğini düşünürken, midemde bir oyuk oluştuğunu hissediyordum. Uykum gelmediğinden, pelüş halının üzerinde diz çöküp, yatağın altına doğru Jacques ve Ermengarde’a seslendim. Yatak odasında tüm günü geçirdikten sonra, belli ki etrafı keşfetmeye başlamışlardı ama yıllar boyunca tavan arasındaki yatağımın altındaki güvenliğin tadını çıkardıkları için, onların eski alışkanlıklarına geri döndüklerinden şüpheleniyordum.

Böylesi lüks bir hayat yaşamalarının sebebi ben olsam da -bencil küçük kemirgenler- onlara seslenmemin üzerine hemen gelmediler. Ama Jacques’ın cıyaklaması, doğru yere baktığımı

göstermiş oldu. Dilimi damağıma değdirerek bir şaklama sesi çıkardım. “Güzellerim, gelin!”

Koşarak dışarı çıktılar. Onları kaldırıp yatakta yanıma aldım ve mini minnacık çenelerinin altını okşadım. Yatağa uzandığımda, karnımın üzerine yatıp, onları daha fazla okşamam için parmaklarımı yaladılar. Hâlimden memnun bir şekilde iç geçirdim, onların sıcak bedenleri ve sinek kuşlarının kanadı gibi atan kalpleri, beni dünyada hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde sakinleştiriyordu. Elimin altında uyuyakaldılar ve ben de uzun süre geçmeden uykuya daldım.

Gördüğüm rüyalar karanlık ve telaşlıydı. Beyaz bir erkek geyik, pelerinin ucunu ısırp koparıyor ve beni kömür karası bir ormanın içinde sendeler hâlde bırakıyordu. Bir bitki köküne takılıp düşüyordum ve -en kaliteli camdan yapılmış olan- ayak-kabılarım paramparça olup, ayaklarımı yaralayıp parçalıyordu.

Zita, yatağımın tiril tiril perdelerini açarken uyandım. Güneş ışığı gözlerime çarparken, gözlerimi kısıtım. “Kahvaltı hazır,” dedi, iştah açıcı kahvaltılıklarla dolu yatak tepsisini önüme koyarken. Ama bunun tadını çıkaracak zamanım yoktu çünkü Trude hızla odaya girdi, tırnaklarını o kadar şiddetli bir şekilde yiyordu ki parmak uçlarını da ısıracağından endişelenmiştim.

“Ah, güzel!” dedi. “Uyanmışsın. Çok öfkeliyim. Terzi ekibi, günlük olarak giymek için istediğimiz elbiselerden herhangi birini hâlâ bitirmemiş ve elimizde sadece ödünç aldığımız üçüncü elbise var.”

“Adil olmak gerekirse,” dedim yataktan çıkarken, “düğünün yarın olmasını isteyen kralın onları gelinliğe odaklanmaya zorladığını düşünüyorum.”

“Evet, ama...” Trude iç geçirdi. “Bu elbise... tamam, benim zevkime göre biraz fazla gösterişli. Bu kadar genç biri için fazla dramatik...” Bıkkın bir şekilde, yatağın üzerine yaymış olduğu elbiseyi işaret etti. Bu elbise gerçekten üçü arasında en gösterişli olanıydı, fırfırlı bir kuyruğu vardı ve morun hepsi bana

yiyecekleri hatırlatan tonlarında parlayan ipek kumaştan yapılmıştı: patlıcan, mürdüm eriği, kralın en sevdiği kırmızı şarabın yapılabileceği üzümler.

İç geçirdim. Eğer işin aslını bilmeseydim, bu kıyafetlerin evrensel bir cezanın bir parçası olduğunu söyleyebilirdim. Bu elbise, üvey annemin en sevdiği, görkemli krallık elbiselerine benziyordu. Elbiseyi üzerime doğru tutup, yaldızlı aynaya doğru yürüdüm, elbiseyi üzerime giyme fikri bile kaşlarımı çatma-nma neden olmuştu.

“Biraz fazla, öyle değil mi?” dedim inleyerek. “Ama başka bir seçeneğimiz olmadığına göre...”

Kralla buluşmaya, üzerimde hava atmanın tanımını olan bir elbiseyle gittim. Bana onunla taht odasında buluşmam söylenmişti, bu nedenle de ihtişamlı bir kubbesi olan salona yeniden girerken kendimi hazırladım. Kralın beni mahvedici bir aşağılamayla vurmasını bekliyordum ama bana baktığında yüzünde isteksizce onayladığını gösteren bir gülümseme de vardı. “En sonunda,” diye homurdandı, “hanımından kıyafet çalan bir bulashıkçı yerine bir kraliçe gibi görünüyorsun.”

Ki sanırım bu *hâlâ* bir aşağılamaydı ama en azından şu anda bulunduğum duruma değil, geçmişime yönelikti. Her hâlükârda bu doğru yöne atılmış bir adımdı ve belki de kralın bana korktuğum kadar ateşli bir şekilde öfkeli olmadığıнын bir göstergesiydi.

Reverans yaparak selam verdim. “Majesteleri.”

Kral bana kolunu uzattı, zırhının altındaki gümüş rengi içliğı parlıyordu.

Onun koluna girmekten başka seçeneğim yoktu, beni platforma doğru yönlendirdi. Başını tahta doğru eğdi. “Otur,” diye homurdandı.

Gözlerimi dikip ona baktım. Kesinlikle bu bir aldatmacaydı...

“Otur,” diye tekrarladı, bu sefer daha öfkeli bir şekilde.

Oturup altın rengi minderin içine gömüldüm, ihtişamlı elbisemin kumaşı etrafımda toplanmıştı.

Kral arkasından deri kaplı bir defter çıkardı. “Bunu oku,” dedi defteri bana verirken. Sonra gözlerini kıstı. “Okumayı *bi-liyorsun*, değil mi?”

Ona doğrudan cevap vermek yerine, sayfada yazanları yüksek sesle okudum. Bu, D’Harcourt hanedanının soy ağacıydı ve en son eklenenlerle başlıyordu. “Kral Alaric D’Harcourt ve Kraliçe Eloise’den doğma, meşru veliaht Bernadine D’Harcourt. Aynı kişilerden doğma, ikinci sıradaki veliaht Bayard D’Harcourt.”

Kral işaret parmağını sayfaya bastırdı. “Yarın, senin adın da oğlumunkinin yanına eklenecek. Sen de bir D’Harcourt olacaksın. Soyumuzda senden önce ne kadar fazla kişinin olduğunu fark etmelisin.” Soy ağacının dallarının ne kadar geriye uzandığını bana göstermek için defterin sayfalarını çevirdi. Burada D’Harcourt kral ve kraliçelerinden oluşan en az yirmi altı nesil ve sayısız yedek soylu çocuk vardı. Alaric’in isminin olduğu sayfada, ondan daha önce vefat etmiş olan üç abisi olduğunu gördüm.

“Soy ağacımız bir çubuğa dönüşecek kadar küçüldü,” diye mırıldandı kral. “Artık geriye sadece Bayard kaldı ama o, hiçbir zaman tahta geçmeyecek. Bir tür peri lanetinin onun zihnini karıştırdığından eminim. Ama korkaklık? İrade yoksunluğu? Bunlar doğuştan onun yapısında var.”

Karşı çıkmaya çalıştım ama kral, bir orkestrayı susturan bir orkestra şefi gibi elini havada sallayarak beni susturdu. Tahtta ben oturuyordum... tüm güç onun elindeydi. Gözlerimin kenarlarının gözyaşlarımla yandığını hissedebiliyordum. Kendi oğlu hakkında nasıl bu kadar gaddarca konuşabiliyordu? Bayard iyi bir insandı ve aptal ya da korkak değildi, lanetlenmiş hiç değildi.

Kral sol kulağımdaki küpeyi çekiştirdiğinde irkildim. Bu hareketi bana Freida’nın bana sataşmaya başlayıp... sonra fazla

ileri gittiği zamanları hatırlatmıştı. “Bu mücevhere dayanarak... Bayard’ın kusurundan sana da bahsettiğine inanıyorum, öyle değil mi? Söyle bana, insanların yüzlerini tanıyamayan bir oğul, tahtımın varisi olmaya layık mı?”

Dişlerimi sıktım. “Bayard muhteşem bir adam.”

Kral Alaric acımasız bir kahkaha attı. “Bu, bir cevap değildi.” Defteri sertçe kapattı. “Maxim, dün geyiğin hayatını bağışlamanın senin fikrin olduğunu söyledi. Küçük, pis bir peri olduğu ortaya çıkan geyiğin.”

Korkudan kilitlenen kaslarıma rağmen, kendime engel olmadan Myranda’yı tarif edecek kelimenin “küçük” olmadığını düşündüm. Sonuç olarak o minik bir peri değildi. O, ihtişamlı ve güçlüydü, hatta rahatsız edici derecede güzeldi.

“Senden bir periyi tanımanı beklemiyorum,” dedi Alaric elini havada sallayarak. “Ama şu gerçek hâlâ geçerli: Sen Bayard’a perinin hayatını bağışlamasını söyledin ve o da bunu yaptı. Kendisine ait içgüdüleri yok ve güvenebileceği çok az kişi var.” Bana doğru bakarken beyaz kaşlarından birini kaldırdı. “Artık senin rolünün bu olacağının farkındasın, değil mi? Yarın oğlumla evlendiğinde, bu krallık içinde ona rehberlik edecek-sin. Krallığın kaderi senin omuzlarında olacak.” Dudaklarını büzdü. “Bu, üstesinden gelebileceğin bir şey mi?”

Düşünmeden ağızımdan bir cevap kaçtı: “Bu da mı cevap beklenmeyen bir soru, efendim?”

Alaric havlar gibi bir kahkaha attı. “Kültürsüz bir kadın olabilirsin ama en azından kalın kafalı değilsin. Hayır, cevap beklenmeyen bir soru değildi. Bana cevap ver: Bir krallığı yönetebileceğini düşünüyor musun?”

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine parmağımı tahtın kolunda gezdirip, koruyucu yastığın üzerindeki tozu topladım. Düşünürken, elimdeki tozları silkeledim. Ortada olan, bu muazzam, ısıltılı odada yankılanana kadar bağırmak istediğim

cevap, *Hayır!* idi. “Ben bugüne kadar sadece bir hizmetçi oldum. Nasıl bir kraliçe olup, bir krallığı yönetebilirim?”

Ama diğer yandan... ben bir hizmetçiysem, diğer soylular neydi ki? Onlar birer hiçti. Ben çok çalışmayı biliyordum ve onlar bunu bilmiyorlardı bile. Ve kesinlikle bir kraliyeti yönetmek çok çalışmayı gerektiriyordu.

“Altı yıl boyunca bir köşkü yönetmeyi başardım,” dedim. “On bir yaşımdan beri.”

Kral Alaric hafifçe kıkırdadı. “Hizmetlilerin işi. Bu ikisi aynı şey değil.”

Yüzümün alevlendiğini hissettim. Karşılık olarak ben de bastırdım: “Belki aynı ölçekte değil ama ikisi de benzer yetenekler gerektiriyor. İnsanların çoğunun, kimsenin yardımı olmadan bir malikânenin ayakta kalmasını sağladığını görmek isterdim. Hiçbir hizmetli olmadan o evi her gün temizledim. Tavuklarımızı besledim. Her hasat zamanı, insanlar baronluğa aşar vergisini ve diğer vergileri öderken, muhasebesini ben tuttum. Paramız azaldığında, ne rehin verilmesi gerekiyorsa ben rehin verdim. Üvey ailem kasamızı boşaltmaktan başka hiçbir şey yapmazken, bunların hepsini ben yaptım.”

Kral düşünceli bir şekilde gülümsedi. “O zaman belki de sana bir hizmetçi değil, bir kâhya demeliyiz. Ama bir kraliçenin daha fazlası olması gerekir. Kararlı olması gerekir. O geyik önündeyken, ölüm kararını vermesi gerekir. Kısacası, cesur olması gerekir.”

Artık iyice sinirlenmiştim. Dünyadaki en cesur insan olmadığımı biliyordum çünkü güvende olmayı çok istiyordum. Bir şeye bel bağlayabileceğim bir yerde olmayı. Ama bu, bir korkak olmanın bir işlevi değildi. Bunun nedeni, ormanın en karanlık kısmından geçmiş olmam ve geri dönmek istemememdi. Ve bu kralın -Zita’nın dediği gibi bir kapris nedeniyle insanların hayatlarını mahvedebilecek bu adamın- hizmetlilerin her gün yüzleşmek zorunda olduğu cesareti bilmesi mümkün değildi.

Başımı kaldırdım ve elimden geldiğince sakın bir şekilde, “Bir baca temizlemenin ne kadar cesaret istediğini bilseydiniz şaşırırdınız,” dedim.

Kralın dudakları gerildi. “O zaman belki de sadece saçlarında kir değil, içinde de biraz cesaret vardır.”*

Bana arkasını dönüp, bakışlarını soyluların genellikle toplandığı alana doğru çevirdi. “Öğrenmen gerekecek çok şey var. Soylu ailelerimiz üzerinde çalışacaksın. Onların isimlerini, yüzlerini öğreneceksin. Oğlum ile beraber soyluları karşıladığınız zaman, her zaman ilk önce yeni üyenin ismini duyuracaksın. Sokulgan, sevimli, popüler olacaksın. Oğlumun kusurlarını telafi edeceksin. Sen, insanların kraliçesi olacaksın, değil mi?”

Yeniden bana döndü, parmaklarını çenemin altına koydu ve başımı zorla aşağı yukarı hareket ettirdi. Omuzlarına dökülen beyaz saçlarını kavrayıp, sertçe çekmeyi çok istiyordum. Ama kendimi tutmanın zaferi içinde, bu isteğime karşı koydum.

Maxim’in saraydaki ilk gecemde beni pek çok saray mensubu ile tanıştırtırken söylediği bir şeyi hatırladım: “*Şimdi dikkat edin, leydim. Bir test olacak.*” O zaman, bunun zalim bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Ve artık onu daha iyi tanıdığım için, hâlâ bunun bir şaka olduğunu düşünüyordum... sadece farklı türde bir şakaydı.

Kral parmaklarını şaklattı ve onun emri üzerine salonun uzak ucundaki altın kapılar açıldı. “Bizimle burada buluşması için öğretmenini çağırttım. Ondan, sanki hayatın buna bağlıymış gibi bir şeyler öğren.”

Verdiği üstü kapalı mesaj açıktı: Hayatım *gerçekten* buna bağlıydı. Çünkü eğer Bayard için istediği eş olamazsam, onun hiçbir işine yaramayacaktım.

Ve işte o anda, öğretmenimin ince, gölgelere bürünmüş silüeti taht odasına girdi.

* *Ing. Grit*, hem *kir*, *pis*, hem de *cesaret*, *metanet* anlamına gelmektedir. -ç.n.

Maxim.

Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim.

Maxim, fazlasıyla uzun bacaklarıyla hızla platformun yanına yürüdü. Alnından geriye doğru taranmış koyu renk saçları, sanki bir uşak telaşla onu yatak odasından alıp kralın yanına getirmiş gibi hâlâ ıslaktı.

“Geç kaldın,” dedi Alaric ters bir şekilde.

Maxim üst gövdesini fazlasıyla eğerek selam verdi. Tahta oturduğumu görünce, açlıkla bakan gözleriyle beni dikkatle inceledi. Yüzü öfkeyle solmuştu. Tabii ki oraya oturmaya cüret ettiğim için çok öfkelenmişti. Alnına düşmüş o üçgen şekilli saçları ve aç görünüşüyle, her zaman olduğundan daha da zalim görünüyordu. Tıpkı çok aç kalmış bir kurt gibi.

Yine de kralla kibar bir şekilde konuştu, ses tonu bedeninin bu kadar kaskatı kesilmesine neden olan öfkeden hiçbir iz taşı mıyordu: “Binlerce kere özür dilerim, efendim. Sizi ziyaret edecek bir kılıkta değildim ve size düzgün görünebilmek için acele ettim.”

Kral, kan çanağına dönmüş gözlerini devirdi. “Yeniden köylü rolü yapıyordun, öyle mi? Zaman kaybı.”

Köylü rolü yapmak mı? Alaric’in Maxim hakkında söylediği bu şey çok garipti. Maxim, tanıdığım en kalburüstü aristokratı. Kralın ne demek istediğini anlamak için Maxim’in yüzünü inceledim ama yüzündeki ifade sakin kalmaya devam etti.

“Majesteleri,” dedi Maxim kadife kadar yumuşak bir sesle, “Leydi Ell’e saray kurallarını öğretmekten onur duyarım. Ama eğer niyetiniz şekillendirerek bir hükümdar yaratmaksa, bir kraldan öğrenmesi daha doğru olmaz mı? Ben nasıl sizin belirlediğiniz yüksek standart için yeterli olmayı umabilirim ki?”

Maxim’i incelerken Alaric’in bana arkasının dönük olması iyi bir şeydi çünkü yüzümdeki kurnaz gülümsenmeyi tam olarak saklayamayabilirdim. Maxim de bana bir şeyler öğretmeyi, en az benim ondan öğrenmek istemediğim kadar istemiyordu.

Bu iltifatlara rağmen Alaric'in öfkesi alevlenmişti. "Bir kralın zamanının değerli olduğunu düşünmüyor musun, D'Arcy? Saatlerimi daha iyi harcayamam mı?"

Blöfü çürütülen Maxim bakışlarını yere çevirip, hafifçe eğilerek selam verdi. "Her zaman olduğu gibi haklısınız, majesteleri. Bunu düşünmemiştim."

Alaric sakinleşti ve Maxim bir soru sorma cesaretinde bulundu. Yakışıklı yüzü, kasıtlı bir şekilde masum görünüyordu. O uzun, koyu renk kirpiklerin ve sahte bir gülümsemenin saklayabildiği hainlik karşısında hayrete düştüm. "Bugün saatlerinizi hangi iyi amaç için harcamayı planlıyorsunuz, efendim?"

Kral somurttu. "Bir değeri olacak tek şey için. Atımla askerî birlikleri incelemeye gideceğim."

Maxim dudaklarını büzdü. "Ah, evet. Tabii ki."

Kralın yeşil gözlerinde, bana Bayard'ı anımsatan çocuksu, coşkulu bir parıltı belirdi. Bu, aile olduklarına dair gördüğüm ilk benzerlikti ama Alaric'in gözlerinde beliren bu bakışta bile *yanlış* bir şeyler var gibi görünüyordu. "Adamlarım bir harika oldular!" diye bağırdı. "Tamamen demir silahlarla donatılmış, muhteşem bir savaş gücü. Onlar benim muazzam mirasım olacaklar. Üç yüz yıl sonra, insanlar Fatih Alaric'i hatırlayacaklar; peri tehlikesini yok eden kralı."

Platformdan aşağı inerken, yüzünde mest olmuş gibi bir gülümseme belirdi. Umursamaz bir şekilde elini Maxim'e doğru salladı. "Mızımızlar bugün gelecek. Yargıda bulunurken Ell'in yanında ol. Onun aşırı cömert olmasına izin verme."

Ve böylece, bizi yankılı taht odasında yalnız bıraktı. Savaş düşüncesiyle birlikte, neredeyse gerçekten vals yapar, havada süzülür gibi uzaklaştı.

DOKUZ

Çift kanatlı altın rengi kapılar kralın ardından kapandığında, dimdik bir şekilde Maxim'e döndüm. "Mızımızlar?" diye sordum.

Maxim somurttu, homurdanırken sesinde bir alay vardı. "Majesteleri ricacılara böyle diyor. Muhteşem krallarının, önemsiz hayatlarını umursayabileceğine inanacak kadar aptal ya da iyimser olan birkaç köylüyü kastediyor." Yakışıklı yüzü tiksintiyle çarpıldı, bu tiksintisinin kime karşı olduğunu bilmiyordum. "Kralın ayda bir ricacıları kabul etmesi bir gelenektir ama Alaric mümkün olduğu kadar bundan kaçınır." Maxim, saatini almak için elini yeğinin cebine soktu. "Şimdiden sıraya girmeye başlamışlardır. Endişelenme, uzun bir sıra olmayacak. Yürüme mesafesinde yaşayan halktan olan kişilerin çoğu, bir taştan yardım alamayacaklarını biliyorlar."

"Ama," diye karşı çıktım şaşkınlık içinde, "bu, Bayard'ın krala yardımcı olması gereken bir şey değil mi?" Ne de olsa Bayard, tahtın varisiydi.

Maxim'in dudaklarının kenarlarında acımasız bir gülümseme belirdi. Ses tonu oldukça sertti. "Alaric'in herhangi bir konuda oğluna güvendiğini düşünmene ne neden oldu? Bayard'ın bu sarayda senin düşündüğün kadar gücü yok." Saatini yeniden cebine koydu, koyu renk kaşlarını rahatsız olmuş bir şekilde

çatmıştı. “Tamam, eğer soracağın aptalca sorular bittiyse, kalabalığın içeri girmesine izin verelim.”

Koyu mor elbisemin kıvrımlarını düzelttim ve tahtta oturduğum yerde dikeldim. “Pekâlâ,” dedim, sesim beklediğimden daha güçlü bir tonda çıkmıştı. “İçeri girsinler.”

Maxim muhafızlara kapıları açmalarını söyledi ve otuz kadar kişi, ayaklarını sürüyerek taht odası olan bu yaldızlı canavarın içine girdiler. Ağızları açık bir şekilde, bu ihtişama bakıyorlardı. Üvey aileme hizmet ettiğim zaman benim olduğum kadar kirliydiler; her biri üzerlerinde yamalı pantolonlar ve yırtık botlarıyla pejmürde, zayıf ve yaptıkları yolculuktan dolayı yıpranmış durumdaydılar. Bakışlarım, ellerindeki çok az şeyle yetinmeye çalışan insanların belirgin işaretleri üzerinde gezindi.

Midemin utançla bulandığını hissettim. Ben, şatafatlı bir kostümün içindeki bir çocuktan başka bir şey değildim. Onlar, benim görüldüğümünden daha çok bana benzer görünüyorlardı.

“Tahtın önünde sıraya girin!” diye haykırdı Maxim. Bu, kaba, emreder tonda bir sestti. Ona kötü bir bakış attım.

Omuzlarını silkti. “Ne? Burası büyük bir oda. Fısıldayarak konuşursam, beni duyarlar mı sanıyorsun?”

“Hoş geldiniz,” dedim gelen insanlara, yumuşak bir şekilde platforma yaklaşırlarken. “Benim adım Ellain DeBrun. Bugün bize katılabildiğinize çok sevindik.”

“Eğilerek selam vermeyi unutmayın,” dedi Maxim, uyuşuk ve usulca bastonunun kurt kafasıyla oynarken, ailemin evini ziyaret ettiği günkü ses tonuyla. “Prens Bayard’ın nişanlısının huzurundasınız. Gelecekteki kraliçenizin. Prens Bayard’ın onu bulmak için krallıkta nasıl seyahat ettiğini duymuşsunuzdur.”

Ricacılar eğilerek ve reverans yaparak selam verdiler, gözlerinde hayranlık ve güvensizlik karışımı bir ifadeyle bana bakıyorlardı.

“Onu dert etmeyin,” dedim elimi Maxim'e doğru sallayarak. “Burada hepimiz arkadaşız. Şimdi, bana sorunlarınızı söyleyin ve ben de bunlara nasıl yardımcı olabileceğime bir bakayım.”

Maxim'in ağzından homurdanmayla kıs kıs gülme arasında bir ses çıktı ama bir şey söylemedi. Kapkara gözleri, konuşmalarımız onu sıkıyormuş gibi odada geziniyordu.

Kızıl sakallı, kel bir adam, kalabalığı iterek öne çıktı. Üzerinde çuval bezinden bir kıyafet olsa da sesi kararlı ve gururlu bir şekilde çıkıyordu. Çalışmaktan dolayı güçlü bir bedeni vardı ve dimdik duruyordu. Diğerlerinin aksine, sarayın ihtişamından etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Hanımım, Hawthorne Köyü'nü temsil etmek için buradayız. Kralın savaş zamanı vergilerini ödemek için mücadele ediyoruz, hanımefendi. Köyümüzdeki genç erkeklerin yarısı askere alındı ve tarlalarda çalışacak çok az insanımız var. Genç erkeklerimizden bir kısmı askerî hizmet vermekten çıkarılabilir mi ya da vergi yükünün bir kısmı azaltılabilir mi? Bu durum, krala ödeme yapmak ya da ailelerimizi beslemek arasında bir seçim hâline geldi artık. Bununla birlikte, yabani bölgelerden gelen yaratıklar bölgemize giriyorlar. Köyün sınırlarında devler pusuda bekliyorlar. Geçen ilkbahar bir ölüm perisi buğday getirimizi lanetledi. Bunları kovalamamız için savaşabilecek gençlerimizin eve geri dönmeye ihtiyacımız var.”

Yüzümdeki gülümseme yavaşça silindi. Bunlar, kralın *önemsiz* olduğunu düşündüğü sorunlar mıydı? Onların ne istemelerini beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim bu değildi.

Ellerimi gergin bir şekilde birbirine geçirip, tahtta öne doğru eğildim. “Beyefendi, içinde bulunduğunuz bu kötü durumu duyduğum için üzgünüm. Köyünüzün ihtiyaçları konusunda kralla *konusacağım*. İnsanlarımızın tehlike altında ya da aç olmasını istemeyiz.” Açlığın ne olduğunu biliyordum. Eğer birinin bunu yaşamasını engelleyebileceksem, bunu yapacaktım.

Maxim, eldivenli elini önce hafifçe omzuma koydu, sonra mengene gibi sıktı. “Leydimiz kralla konuşabilir,” dedi, köylüye doğru bakarken gözleri çakmak taşları gibi parlıyordu. “Ama korkarım daha şimdiden size onun vereceği cevabı söyleyebilirim. Kral vergileri indirmeyecek ya da askerlik hizmetini yapan herhangi birini geri göndermeyecektir. Böylesi mantıklı bir neden için bile.”

Çiftçinin yüzünde daha önce belirmiş olan ihtiyatlı memnuniyet ifadesi yok olup, yerini coşkulu bir öfkeye bıraktı. “Ama, *efendim...*”

Maxim bir elini kaldırdı. “Özürlerimizi kabul edin. Duyamak istediğiniz şey bu değil, anlıyorum. Ama size boş yere ümit vermeyeceğim. Eğer sizin köyünüz için bunu yaparsa, bunu her köy için yapmak zorunda kalır.” Maxim bu noktada, gümüş rengi işlemeli manşetindeki çok minik bir kumaş tiftiğini almak için duraksadı. “Kral, ordudaki her kişi için demir silahlar ısmarladı. Bu ucuza mal olan bir şey değil. Eğer bu sizi rahatlatırsa, kral peri tehlikesinin hızlıca bastırılacağına inanıyor ve sonra tüm askerlerin evine geri dönmesine izin verilecek.”

Ama Maxim’in ses tonu, kişisel olarak kralla aynı fikirde olduğunu göstermiyordu.

Yanaklarım yanarken, hızla başımı Maxim’e doğru çevirdim. “Tamam, onlar için *bir şey* yapmak zorundayız!”

Maxim, yüzünü benimkine yaklaştırmak için öne doğru eğildi. Gaga gibi burnu, benimkinden birkaç santim ötedeydi. Aramızda bir enerji dalgası daha oluştu, belirgin bir sıcaklık gibi bir nefret dalgası. Sesi ölçülü, kısık ve boğuk çıkıyordu. “Yapabileceğin çok az şey var. Alaric bu savaşın sonlanmasına karar verene kadar *herhangi* birinin yapabileceği çok az şey var. Kralın yetkisi mutlaklır.”

Tahtın kolçaklarını kavramaktan ellerimdeki eklemler bembeyaz olmuştu. Bu çalışkan insanlara karşı gösterdiği kayıtsızlık ve umursamazlık... Ona tokat atmamak için elimden

gelen her şeyi yapmam gerekti. Maxim'in krala uygunsuz olduğumu bildirmemesi için krala sadık kalmak zorundaydım.

Kucağında uyuyan bebeğini sallayan bir kadın, âdeta ben iyi haber müjdecisiymişim gibi bana odaklanmıştı. "Savaş daha çok sürececek mi?"

Verecek bir cevabım yoktu ve yavaşça tükenen öfkem, bedenimi daha zayıf bir hâlde bırakıyordu.

Savaşın ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Maxim, alaycı bir şekilde bana doğru eğildi. "Leydim, savaş hakkındaki fikrimi bu iyi insanlarla paylaşmama izin verir mi?"

Sert bir şekilde başımı sallayarak ona onay verdim ama onun ateşli bakışlarımdaki tehditkâr mesajı aldığını hissediyordum: *Eğer onlara zalimce davranırsan, sana bunu ödettiririm.*

Maxim genç kadına doğru döndü ve defalarca prova edilmiş bir metni okur gibi duygusuz bir sesle konuştu: "Periler bizim kanımızı dökemiyorlar. En azından doğrudan olarak. Bizi, birbirimize zarar vermemiz için kandırabilirler ama kendileri bizi yaralayamazlar. Kan dökmek, onları güçsüzleştiriyor. Eğer ordumuzla perilerin kalesine yürürsek, zaferimiz kaçınılmaz olacaktır."

Kaşlarımı çattım. Zihnim karışmıştı. "Ama... hayır," diye araya girdim, artık öfke duymaktan çok kafam karışmıştı. "Bu doğru değil. Tüm broşürler tam aksini söylüyor. Henüz geçen ay, bir perinin *kendi iç organlarıyla boğduğu* genç bir oğlan hakkında bir broşür okudum."

Maxim'in koyu renk gözlerinin ardında yeni bir duygu belirdi, ne olduğunu anlayamıyordum. Başka birinde olsa, bunun... sevinç olduğunu söylerdim. Ama bunun bir anlamı yoktu.

Maxim benimle fısıldayarak konuştu, bunu yaparken de küstah bir şekilde işaret parmağını kulağımın kıvrımının üzerinde gezdirmeye cüretinde bulundu. Ürkütücü bir dehşet hissiyle ürperdim. "Yüce kralımız, köylülerin peri tehlikesinin karmaşıklıklarını anlayacak beyin gücüne sahip olmadıklarına

inanıyor, bu yüzden de onlara, onları korkutup kaçırarak kadar vahşi bir hikâye anlattı. Tabii ki onların kendi iyilikleri için.” Bu söylediğini, küpemin safır kısmına bir fiske vurarak vurguladı.

“Tamam,” dedim sesli bir şekilde yutkunurken ve hepsi bana boş bakışlarla bakan ricacılara baktım. “Bu... öğretici oldu.” Maxim’in söylediğini duymuş olamazlardı. Ayrıca onlara, krallarının peri karşıtı bir propaganda yaptığını nasıl söyleyebilirdim ki?

Konuyu değiştirdim, çirkin altın duvarların üzerime geldiğini hissediyordum. “Ekselanslarının da dediği gibi, konuyu majesteleri ile paylaşacağız ama size istediğiniz sonuca ulaşacağınızı garanti edemeyiz. Bugün bizimle paylaşmak istediği herhangi bir konu olan başka biri var mı?”

Yaşlı bir kadın hızla öne doğru gelirken çatlak bir ses duyuldu. “Ben varım!” Boğumlu elleri ve gür, düz, beyaz saçları vardı. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. “Ormana giren o insanlar hakkında ne yapacaksınız?”

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kısıp kadına baktım. “Kaçak avcılar mı kastediyorsunuz, hanımefendi?”

“Kaçak avcılar değil, seni akılsız kız!” diye feryat etti yaşlı kadın. “Ormana gidiyorlar ve tek bir tanesi bile geri dönmüyor! Ormana giriyorlar. Ama çıkmıyorlar. Siz soylular bu konuda ne yapacaksınız?”

Çok şaşırmıştım. Holbein’deki herkes, ormandan korkması gerektiği öğretilerek büyütülmüştü. Ormanlar, perilerin yaşadıkları yerdı. Alaric kesinlikle bu batıl inancı güçlendirmek için kendine düşeni yapmış olmalıydı. İnsanlar neden şimdi bu cesareti gösteriyordu?

Kadını incelerken, başımı bir yana eğdim. “Kaç kişi, hanımefendi?”

Yaşlı kadın parmaklarıyla insanları saydı. “Sadece bu geçen sene içinde benim köyümden on iki kişi. Koşullar zorlaştığında, daha da fazlası olacak.”

“Bir tür büyülü ya da başka bir tür canavarın onları yediğini mi düşünüyorsun?”

Kadın dudak büktü. “Eğer yedilerse, o yaratıkların muazzam güzel sofrada adaları var demektir. Geride kalan bir atkı ya da bir damla kan bile görmedim. Sana söylüyorum, ormana giriyorlar ve ortadan kayboluyorlar. Son zamanlarda onların *yok olmak* için gittiklerini duyuyorum.”

Bu, belki de kulağa çok gerçekçi geldiği için iliklerime kadar ürpermeme neden oldu. Eğer biri bana, üvey annemin evinden kaçmak için öylece *yok olabileceğimi* söyleseydi, bu anlaşmayı ben de kabul edebilirdim.

Doğrulup, tahttan kalktım. “Bu konu kulağa ciddi geliyor,” dedim kalabalığa. “Kaybolmuş köylüleri aramaları için ormana bir muhafız bölüğü göndereceğim. Belki de onlara dair bir iz bulurlar. Eğer bunun nedeni büyülü olmayan bir şeyse, bunu buluruz. Eğer gerçekten onlara dair bir iz bulunamazsa...”

“O zaman kesinlikle,” diye kıkırdadı Maxim, “*sizin* bu konuyla ilgileniyor olmanız iyi bir şey.”

Maxim’e sert, sorgulayan bir bakış attım ama o istifini bozmadı. Ellerini iki yana açıp, köylülere toplantının başından beri ilk defa rahat bir şekilde gülümsedi. “Bir peri tarafından kutandığı için, Leydi Ellain peri halkıyla görüşmek konusunda doğuştan bir diplomat. Eğer komşularınız kendi istekleri dışında tutuluyorlarsa, yeni prensesimizin onların serbest bırakılmasını sağlayacağından eminim.”

Midem öyle sarsıldı ki, gerçekten yer değiştirdiğini sandım.

Ağzı hayranlıkla açık kalan köylüler önümde diz çökerlerken, Maxim’in tek yaptığı sırıtmak oldu.

Akşamüzeri, kraliyet portrem için poz vermem gerekiyordu. Zihnim dolu bir şekilde yatak odama döndüğümde, Zita’nın banyo suyunu açmış, beni beklediğini gördüm. “Leydi

Trude geliyor,” dedi bana, suya bir tutam köpüren sabun atarken. “Terzilerden portrenizde giyeceğiniz elbiseyi almaya gitmiş.”

Üvey annem gibi giyinmiş bir görüntüm yarım yüzyıl boyunca sarayda asılı kalmayacağı için rahatlayarak iç geçirdim. Zita, musluğu kapatırken bana delici bir bakış attı. “Ricacılarla mı konuştunuz?”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Köyde arkadaşlarım var,” dedi Zita, banyo suyuna her zamanki o şifalı ot karışımını atarken. “Savaşı sordular...” Bunu bir soru sorar gibi söylemişti ama aslında bir soru değildi.

Umutsuz yüzüm, banyo suyundaki büyük bir kabarcığın üzerine yansımıştı. “Evet, sordular.”

Zita sabahlığımı çıkardı ve ben de suyun içine girdim. Belki de çıplak ve savunmasız olduğumda, daha dürüst olacağımı düşünerek yılmadan konuşmayı sürdürüyordu. “Peki siz bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz... leydim?”

Saçlarımı suya batırdım. “Korkunç derecede fazla sayıda erkeğin, gerçekliğine dair herhangi bir kanıtımız olmayan bir tehdide karşı savaşmak için ailelerinden ayrıldıklarını, evlerinden ve işlerinden koparıldıklarını düşünüyorum.”

Kralın broşürlerinin yalanlardan oluştuğu gerçeğini düşünmeden edemiyordum. Periler, ormanda insanları öldürmüyordu. Eğer tehlikelilerse, beklenenden çok daha farklı bir şekilde tehlikeliydiler. İnsanları sakat bırakmıyorlardı, öylece sırta kadem basmalarına neden oluyorlardı. Zita’ya bakmak için arkaya doğru döndüm. “Kralın perilerden neden nefret ettiğini biliyor musun? Bunun gerçek nedenini? Broşürlerin büyük bir saçmalık yığını olduğunu biliyorum.”

Saçlarımı köpürtürken Zita’nın yüzündeki gülümseme haşin ve çarpıktı. “Ah, bunu öğrendiniz, öyle değil mi? Ben de sadece amcam matbaada çalıştığı için biliyorum.” Gülümsemesi,

titreyerek sönen bir alev gibi soldu. “Ama evet, kralın perilerden neden nefret ettiğini biliyorum.”

“Neden?” diye sordum.

Zita cevap vermedi ve duyabildiğim tek şey, saçımdaki minik köpüklerin patlamasının sesi idi.

“Zita,” dedim, sesimin otoriter bir tonda çıkmasını sağlamaya çalışarak. “Sana konuşmanı emretmek istemiyorum.”

“Ağzından bir şeyler kaçırın soylu kadınlar var,” dedi Zita keyifle. Öfkeli değildi ama âdeta haklı olduğu kanıtlanmış gibi konuşuyordu. “Tam zamanında.”

“Zita...” dedim yeniden.

“Tamam,” diye mırıldandı, parmaklarını saçlarımdan çıkarıp, köpükleri temizlemek için suya batırırken. “Eğer bu bir emirse, size söyleyeceğim. Ama size söylediğim şeyi birilerine söylerseniz, beni öldürürler. Dolayısıyla, *bunu* vicdanınızdan çıkarmayın. Kral, onlardan nefret ediyor çünkü bir zamanlar bir periyle ilişkisi olmuş. Bir anlaşma yapmış ve sonu kötüye gitmiş. Periler çok güzel yaratıklar... Kral bir periyi arzulamış. Ama duyduğum kadarıyla, kral anlaşmanın kendisine düşen tarafına uymamış ve intikam olarak peri, kraliçenin ölmesine neden olmuş.”

“Kraliçe nasıl öldü?” diye sordum, sesim o kadar kısıp çıkıyordu ki kendim bile zar zor duyuyordum.

Zita, boğazını bir bıçakla keser gibi bir hareket yaparken, dilini dışarı çıkardı. “Bıçaklandı. Kalbinden. Dişbudak ağacından yapılmış bir hançerle.”

Refleks olarak elim kalbimin üzerine gitti. Küvetin kenarına doğru eğilip, yerde oturan Zita’yı izledim. Şimdi ellerini başının arkasında birleştirmişti, oldukça huzurlu görünüyordu.

“Onu kim öldürdü? Hançeri ona kim sapladı?”

Zita doğrulurken, gökyüzü mavisi elbisesinin eteğini aşağı doğru indirdi. Bana doğru parmağını salladı. “Şimdi bunlar çok farklı iki soru. Hançeri saplayan bir hizmetçiydi, bu suçundan

dolayı kazıkta yakılarak öldürüldü. Kral, onu kraliçenin yanında, ellerinde onun kanıyla bulduğunu iddia etti.”

Kendime ait bir görüntü zihnimden geçti. Zita yüzünde meczup bir sırıtişla yanımda dikilirken, ahşap bir dal göğsüme saplanmış bir hâlde, yerde uzanıyordum.

Bir an için, Zita'nın da bunu zihninde canlandırıdığını söyleyebilirdim. Çünkü, yüzünde kasvetli bir ifadeyle ekledi: “En azından söyledikleri buydu. Buna inanıp inanmadığımdan bile emin değilim. Ama onu gerçekten kimin öldürdüğü konusu? Bunu yapan kraldı. Broşürler olsun ya da olmasın, doğrudan şiddet olsun ya da olmasın; sadece bir aptal, bir peri ile yaptığı anlaşmayı bozar. Böyle şeylerin ağır sonuçları olur.”

İç geçirerek ayağa kalktı. “Ve şimdi de kazandığımı paranın yarısı, demir silahlara verilmek üzere vergi olarak alınıyor.” Gözlerini devirdi. “Sanki ay sonunu getirmenin daha zor olmasını gerekli kılmak isterler gibi. Hem de sadece on beş sene önce Kral Alaric uçkuruna sahip olamadığı için.”

Onun, kralın karakter değerlendirmesine katılıyordum ama bunu ona söylemeye cesaret edemiyordum çünkü Zita muhtemelen beni yeniden onunla arkadaş olmaya çalışmakla suçlayacaktı. “Ve daha ilk başta bu işlere dâhil olmaması gereken bir hizmetli için acı bir son,” dedim, kraliçenin hizmetlisinin korkunç ölümünü düşünerek. Bıçaklanmak ve bir kazıkta yakılmak arasında bir seçim yapmak gerektiğinde, ölmek için hangisinin daha korkunç bir yol olduğuna karar veremiyordum.

“Nella,” diye fısıldadı Zita, burnunu çekerek benden uzaklaşırken. “Adı Nella’ydı.”

“Onu tanıyor muydun?” diye sordum.

Zita olumsuz anlamda başını salladı. “Şahsen tanımıyordum. Ben çok küçüktüm. Ama teyzemin bir arkadaşıydı.” Sanki bunların hiçbirini onu *gerçekten* biraz bile rahatsız etmiyormuş gibi omuzlarını oynattı. Sert bir şekilde, neşeli bir ses tonuyla

konuşmaya başladı: “Eh, işler bu şekilde yürür! Soylular verdikleri sözden döner ve bedelini ayaktakımı öder.”

Başka bir olaydan mı bahsediyor diye sormak istedim ama dışarıdaki süitin kapısının çalınması bana engel oldu. “Gelen, elbiseyle birlikte Leydi Trude olmalı,” dedi Zita hızla dışarı çıkarken.

Bir havluya sarınıp, yatak odasına gittiğimde, Trude’un çok öfkeli olduğunu gördüm. “Ell!” diye bağırdı bir kolunu bana doğru uzatarak. “Bu bir felaket!”

“Felaket olan ne?” diye sordum yüzümde alaycı bir gülümseme belirmesine engel olmaya çalışarak. Zita ile yaptığımız konuşmanın ardından, terzilikle alakalı komik görünmeyecek herhangi bir felaket olamazdı.

“Bu!” diye feryat etti Trude. Muhteşem bir gece mavisi renginde olan elbiseyi kaldırdı. Elbisenin görünüşü dramatik olmasa bile zarıftı. Üzerindeki birkaç süslemeler ince ve komplıkeydi. Bu, daha önce ödünç aldığım parlak elbiselerden hiçbirine benzemiyordu.

“Çok güzel, Trude. Buna neden üzüldüğünü anlayamadım.”

Trude elbiseyi çevirip, bana henüz tamamlanmamış arkasını gösterdi. Elbisenin arkasında, bir dizi düğmenin olması gereken ama herhangi bir düğmenin olmadığı açık bir yarık vardı. “Elbise doğrudan üzerinden düşecek!” dedi Trude elbiseyi silkeleyerek. “Kraliyet portren için bunu giyemezsin.”

Arkamda duran Zita, eliyle ağzını kapatıp kıs kıs güldü.

“Bir fikrim var,” dedim sakinleşmesi için Trude’a doğru elimi uzatarak. “Zita, geldiğim gün yanımda olan eşyalarımı nereye koydun? Kullanabileceğimiz bir dikiş takımım var.”

Zita, yırtık pırtık kıyafetlerimi koyduğu çekmeceye doğru gitti ve bir dakika sonra elinde dikiş takımıyla geri döndü. Bir zamanlar içinde annemin şapkalarından birinin durduğu, açık mavi bir kutuydu. Elim kutunun içine sokup, bulabildiğim

tüm toplu iğneleri çıkardım. En koyu mavi renkte olan ip makaramı Trude'a uzattım. "Elbiseyi üzerimde dik!"

Trude'un dolgun dudakları şüpheli bir şekilde büzüldü. "Ben daha önce hiç dikiş dikmedim..." dedi.

"Gerçekten mi?" Trude'un elbiseleri ne kadar çok sevdiği ve onlar hakkında ne kadar çok şey bildiği düşünülünce, bu beni çok şaşırtmıştı. "Tamam, şimdi yeni bir şey deneme şansın oldu!"

Trude, iç eteğimin ve tarlatanımın içine girmeme yardım etti, ben de ona düğmelerin olması gerektiği yerde ipliği nasıl ilmek hâline getireceğini ve kancaları geçirmek için nasıl çekmesi gerektiğini anlattım. Aynada sonucu görmek için başımı uzattığımda, bunun en şık çözüm olmadığı açıktı. Elbisemin arkası, gereksiz düğümlerin olduğu, birbirine dolaşmış iplerle doluydu. Ama önden bakıldığında? Bir prensese oldukça benzer görünüyordum.

Elbisenin arkası, hatasız olmaktan çok uzak olsa bile, Trude'un yüzünde geniş, parlak bir gülümseme belirdi. "Ah! Demek istediğim... Korkunç olsa da işe yaradı, öyle değil mi?" Memnuniyetten yüzü kızarmıştı. "Vay canına! Demek istediğim, bunu gerçekten ben mi yaptım? Çok iyi hissettim! Sanırım dikiş dikmek oldukça hoşuma gidebilir. Demek istediğim, bu aptalca karmaşadan değil, *gerçekten* dikiş dikmekten bahsediyorum. Çok yazık..." Yüzünde daha dalgın, daha isteksiz bir ifade belirdi. "Ne kadar eğlenceliymiş. Farklı bir hayata bir bakış atmak gibi."

Trude, koridorlarda yürürken elbisemin üzerine sabahlığı-mı giymem için ısrar etti çünkü elbisenin arkasında hâlâ korsemin görüldüğü birkaç uygunsuz delik vardı. Ve ben de sadece onu sakinleştirmek için olsa bile bunu kabul ettim.

Portre, taht odasının dışındaki küçük bir salonda resmedilecekti ve gök mavisi rengin içinde, bronz rengi buklelerinin üzerinde -babasınınkinden biraz daha zarif bir şekilde

biçimlendirilmiş- bir taçla ihtişamlı görünen Bayard'ı gördüm. Beni gördü ve dalgalanan sabahlığını görünce kahkahalara boğuldu. "Bu da neyin nesi?" diye sordu.

Ona göz kırparak sabahlığını çıkarıp, elbisenin darmadağın bir şekilde dikilmiş sırt kısmını gösterdim.

Üzerinde uzun bir önlük olan sarayın portre ressamı çoktan gelmiş, çok büyük bir tuvalin önünde duruyordu. Kral da oradaydı. Benim için olduğunu düşündüğüm zarif, zambak desenli, mücevherli bir tacı bize uzattı. "Bunu tak, Ellain. Belki de yarına kadar evlenmeyeceğiniz için, sana bir taç vermek zamanından önce yapılmış bir şey gibi görünebilir ama rahat ol. Bu taç, sadece bronz ve yaldızlı boyayla yapıldı."

Yüzümde sahte bir gülümsemeyle, hafifçe reverans yaptım. Tacı kraldan aldım ve başımın üzerine yerleştirdim.

Portre ressamı boya fırçasını yüksek arkalıklı maun bir koltuğa doğru ihtişamlı bir şekilde salladı. Koltuğun üzerinde, birbirlerine geçmiş sarmaşıklar ve bitkilerin arasına dikkatlice yerleştirilmiş, anatomik olarak doğru görünen insan kalbi desenleri oyulmuştu. "Prensi, âdeta tahta oturur gibi koltuğa oturtmalıyız," diye talimat verdi ressam. "Müstakbel eşi de bir elini koltuğun arkasına koyup onun arkasında durmalı."

"Hayır," dedi kral, buyurgan sesi odada yankılandı. "Kız fazla kısa, bu tüm oranları tamamen bozar. Ellain oturacak. Bayard ayakta duracak."

Kral, emirlerinin uygulanmasını bekleyerek odadan ayrıldı.

Alaric'in istediği pozisyonlara geçtik. Süslü koltuğun içine çöktüğümde, portre ressamı, Jacques gibi koşarak yanıma geldi ve diz çökerek, istediği gibi görünene kadar elbisemin eteklerini düzenledi. Sonra, Bayard'ın koltuğun arkasını kavrayan parmaklarını istediği konuma getirdi. En sonunda, çenemi kaldırarak, beni doğruca karşıya bakmaya zorladı. "Mükemmel," dedi, kendi parmak uçlarını öperek. "Şimdi ikiniz de bir santim bile kıpırdamayın."

“Söylemesi kolay,” diye mırıldandı Bayard, ressam yanımızdan uzaklaşırken. “Burnum daha şimdiden kaşınmaya başladı.”

Kıkırdadım. “Boynum tutuldu.”

“Konuşmak yok!” diye bağırdı ressam tuvalinin ardından. Kömürden bir çubuk seçti ve çizmeye başladı.

Yüzüm bu şekilde ileri dönük dururken, bakışlarım karşımızdaki duvarda asılı olan tamamlanmış portreye takıldı. Parıltılı, altın rengi bir çerçevenin içindeydi ve ressamın şu anda kullandığı tuvalle aynı boyuttaydı. Resimde dört kişi resmedilmişti. Bunlardan birinin belki de yaklaşık üç yaşlarında olan Bayard olduğunu fark ettim. Ama yuvarlak gri gözleri ve parlayan bukleleri hâlâ aynıydı.

Portredeki diğer kişilerin kim olduğunu belirlemek kolaydı. O zamandan bu yana yaşından dolayı beyazlamış olan parlak kızıl saçları ve hâlâ dağınık olan sakallarıyla Kral Alaric vardı. O da, benim şu anda oturmakta olduğum oymalı koltukta oturuyordu. Yaşça Bayard’dan büyük olan kız çocuğunun, Alaric’le şaşırtıcı derecede benzer parlak kızıl saçları vardı; pembe, kadi-fe bir elbise giymişti ve kralın sağında duruyordu. O da Prenses Bernadine olmalıydı. O küçük kızın bir gün ormana gidip bir daha asla dönmeyeceğini bildiğim için midemin bulandığını hissettim.

Son olarak, beyaz danteller içinde, vefat etmiş olan Kraliçe Eloise vardı. Başının üzerinde toplanmış, bukleli kahverengi saçları vardı. Onunkinin gerçek altından olduğundan şüphelensem de, başında benimkine benzer bir mücevherli taç vardı. Bir eli kralın oturduğu koltuğun arkasında zarif bir şekilde dururken, diğer eliyle Bayard’ın tombul, küçük elini tutuyordu. Bayard o kadar minikti ki, annesinin elini tutmak için elini yukarı kaldırmıştı.

“Annen güzelmiş,” diye fısıldadım Bayard’a.

“O, benim annem değil,” dedi Bayard. Bunu kısa ve öz bir şekilde söylemişti. Öfkeli olduğu için mi yoksa ağzını çok fazla hareket ettirmek istemediği için mi, anlayamadım.

“Öyle mi?” diye sordum, yanıldığımı gösterecek işaretler görebilmek için uzaktaki portreyi inceleyerek.

“Hayır,” dedi Bayard, kelimeler ağzından neredeyse bir nefes gibi çıkıyordu. “Demek istediğim o, annem gibi *görünmüyor*.”

Kendime engel olamadım. Ona bakmak için başımı yukarı doğru çevirdim. “Bunu nereden biliyorsun?” Alaric’in, Bayard’ın her zaman bu hâlde olmadığını söylediği ateşli ifadesini düşünüyordum. Perinin lanetinin onu değiştirdiğini söylerkenki ifadesini.

“Çünkü annemle ilgili hatırladığım tek şey onun gözleri,” dedi Bayard, işaret ve orta parmaklarıyla kendi gözlerini göstererek. “İki farklı renkteydiler. Biri benimkiler gibi griydi, diğeri ise ablamınki gibi maviydi. Bu nedenle de onu tanımak konusunda hiçbir zaman bir sorun yaşamadım.” Dolayısıyla bu, kesin olarak kanıtlıyordu ki Alaric yanılıyordu. Bayard’ın üzerinde bir lanet yoktu. Pek çok yönden, yaşanan şeyin onun sezgilerini çok daha kuvvetli yaptığını düşünüyordum. Çok az insan, her bir kişiye özgü benzersiz bir özelliği aramak zorunda kalırdı.

Fırçasını boya paletinin üzerinde hışırdatan ressam, durmamız gereken pozisyonlarımıza bizi geri döndürmek için hızla yanımıza koştu. “Hareket etmeyi bırakın!”

Ressam şövalesinin yanına geri döndüğünde, Bayard bana fısıldadı: “Yeniden, daha yakından bak. O portrede iki gözü de mavi. Bu yüzden, o benim annem değil. O annemin sahte bir versiyonu. Benim bile tanımadığım bir versiyonu.”

“Bu, bir yalan,” dedim. Başımın üzerindeki sahte taç sık-maya başlamıştı. Üzerimde taklit mücevherler ve sadece önden bakıldığında kraliyete ait gibi görünen bir elbise varken, çoğunlukla sahte bir şeylerle donatılmış olmam normaldi. “Belki de portreler her zaman yalanlardan ibarettir.”

ON

Kral Alaric, içime işe yaramaz olma korkusu salmıştı, bu nedenle de bir başka uzun, huzursuz gece geçirmek için aralarından ayrıldım. Trude'a, yarın olacak düğün balosundan önce saray mensuplarının isimlerini ezberlememe yardımcı olmasını istediğimi belirten bir mesaj gönderdim. Mutfaktan bir tutam konyak katılmış sıcak çay ve bir kâse kavrulmuş fındık gönderilmişti. Trude ile birlikte odamdaki masada geç saatlere kadar oturup, isimleri yazdık. Ben soylu aile ağaçlarını incelerken, Trude bana onların öne çıkan üyelerini tanımladı. O da, birini hatırlanmaya değer kılan bir şeyi belirlemek konusunda, en az Bayard kadar iyiydi. "Kontes D'Amiot'un fazlasıyla uzun kirpikleri var! Ve eşinin saçları hâlâ koyu olmasına rağmen, bir nedenden ötürü kaşları erkenden beyazlamış."

Şömine rafının üzerindeki saat gece yarısını göstermeye doğru ilerlerken, konyaklı çaydan dolayı çakırkeyif bir hâle geldik ve Trude, çerezleri havaya atıp ağzıyla nasıl yakaladığını -abileri öğretmiş- gösterdi. Bir fıstığı, ince, yüksek bir kavis yapacak şekilde havaya fırlattı ve sonra kusursuz bir yetenekle fıstığı dudaklarının arasında yakaladı. "Bir zamanlar bu oyunu sınıftaki herkesle oynardım," dedi kıkırdayarak. "Ama Bayard bu oyunu en iyi oynayan kişiydi. Biz bir takımdık, gösteriş yapmak için atıştırmalıkları ileri geri atardık. Bir keresinde onun üst üste *otuz yedi* parça yakaladığını hatırlıyorum. Sonra da

tüm sabah boyunca karnı ağrımıştı.” Gülerken, gözünden akan bir damla gözyaşını sildi.

“Bırak deneyeyim!” dedim gülüp, ağzımı kocaman açarak.

Trude, fıstıkları bana doğru atmaya çalıştı ama dört ya da beş tanesi yanağıma çarpıp düştükten ve biri de gözüme çarptıktan sonra, bu eğlenceyi durdurmamızı söyledi. “Buna son vermek zorundayız,” dedi kontrol edilemeyecek şekilde kıkırdayarak oturduğu sandalyenin üzerinden düşerken. “Yoksa düğününde şişmiş bir gözün olacak.” Ayakkabılarını bulmak için ayağa kalktı. Çayından ikinci ve dördüncü yudumunu alması arasında biraz zaman geçti. “Uyuman gerek. Yarın evleneceksin.” Ama kapı aralığında oyalanıyordu. Yüzünde yarı burada, yarı hayal gücünün diyarlarında olduğunu gösteren dalgın bir ifade vardı. “Çok şanslısın, bunu biliyor musun?”

Tam olarak ne demek istediğini bildiğim için başımla onayladım. Ama sonra konuşmaya devam etti ve iyi ruh hâlim değişmeye başladı.

“Bu saraydaki her bir kız, konuşacak yaşa geldiklerinden beri ona âşıktır,” dedi Trude, yüzünde alametifarikası olan gamzeleriyle gülümserken, hafifçe sallanarak. “İtiraf edeceğim, onlara ben de biraz dâhildim. Ama o seni bulduğu için çok mutluyum, sen ona çok iyi geleceksin. Ben sadece, sizin ikinizi sevdiğiniz kadar tamamen sevebileceğim birini bulmayı umuyorum.”

Boğazımda sert bir yumru oluştu. Trude, bir noktada, biraz da olsa Bayard’a âşık mı olmuştu? *Benim* Bayard’ıma? Bir seviyede bu, tamamen doğal, mantıklı bir tepkiydi. Bayard son derece muhteşemdi. Ama *Trude*’un onu sevdiğini düşünmek istemiyordum. O, kesinlikle ama kesinlikle balodaki kız değildi, yoksa şimdiye kadar bir şey söylemiş olurdu.

Tabii eğer Trude’un saraydan kaçma arzusu, prensle evlenmesine engel olacak kadar büyük değilse.

Paranoya zihnimin arkasında bir saat gibi tıkırdarken, oturduğum yerden kalktım, ona doğru yürüdüm ve yüzünü incelerken ellerini ellerimin içine aldım. Onun tepkisini görmek için nazik ve son derece gerçek bir şey söyledim: “Trude, sen benim tüm hayatım boyunca sahip olduğum en iyi arkadaşsın.”

Trude’un parlak gülümsemesi yeniden yüzünde belirdi. Eğer o, gerçekten balodaki kız olsaydı, bu coşkunun yüzünde beliremeyeceğini düşündüm. O, hilekâr bir insan değildi. Benim gibi değildi. Güvendeydim. Sadece onu doğru yönlendirmem gerekiyordu, yani Bayard’dan uzağa ve *benim* mutlu sonuma doğru.

Onun ellerini sıktım ve son derece ciddi bir şekilde, “Sen çok özel bir insansın,” dedim. “Seveceğin o muhteşem *kişiyi* bulacaksın. Kalbinin dileğini bulacaksın; bu ister çok çekici bir sevgili, isterse de çok muazzam bir hayat olsun. Sadece gözlerini önündeki yola odaklamaya devam etmen gerekiyor. Bir gün dileğinin gerçekleşeceğini biliyorum.”

Yüzü hoş bir şekilde kızaran Trude, yanağımı öpmek için bana doğru eğildi. “Çok tatlısın. Çok uzun zamandır burada yalnızım ve eğer hayatımı bu boğucu yerde yaşamak zorundaysam, senin gibi bir dostun yanında yaşayacağım için memnunum. Ve gerçekten dilekler konusunda haklı olduğunu umuyorum. Şimdi, biraz dinlenmen için *ısrar etmek zorundayım*. Benim de gerçekten biraz dinlenmem gerekiyor.”

O giderken başımı önüme eğdim ama onun talimatlarını dinlemedim. Bir prenses olmaktan sadece bir uyku uzaktaydım ve ne kadar iyi niyetli olursa olsun, artık kimseden emir almayacaktım.

Trude ve saray mensupları arasındaki onlarca kızın Bayard’a âşık olması konusundaki endişelerimi bir kenara bıraktım. Bakışlarımı önümdeki yol üzerinde tutmalıydım, biraz daha çalışabilirdim. Trude’un gözlemlerine dair pek çok not almıştım.

Zihnimin tavan arasında, henüz yüzleri ve isimleri düzenleyecek alan vardı.

Birkaç saat sonra, kaşlarını çatmış olan Zita, alnımı dürterek beni uyandırdı. Doğrulup oturdum. Markiz DeGlace'in soy ağacının yanağıma yapışmış olduğunu fark ettim. Dışarıda hava hâlâ zifirî karanlıktı, bu nedenle de -hızla cennetimin küçük bir parçası olmaya başlayan- yatağıma doğru ilerledim ve kendimi yatağımın derinliklerine bıraktım.

Düğünümün olacağı günün sabahında, Ermengarde'in bıyıklarının yüzümü gıdıklamasıyla uyandım. Bir daha uyuduğumda Bayard'ın eşi ve bir prenses olacağımı bildiğim için, keşke iyice dinlenmiş olduğumu söyleyebilseydim. Ama kâbuslarım her zaman olduğu gibi yerli yerindeydi.

Uyanmış bir hâlde gözlerimi dikip başımın üzerindeki güneşlik perdesine bakarken, bugün yolunda gitmeyebilecek her şeyin bir listesini oluşturunuyordum zihnimde. Bayard mihrabın önündeysen, sonuç olarak beni sevmediğine karar verebilirdi. Maxim bağırarak saray mensuplarına benim bir hain ve yalancı olduğumu söyleyebilirdi. Balodaki gerçek kız, ayağında cam ayakkabılar ve üzerinde nefes kesici kar beyazı bir elbiseyle gelip, kilisenin sıraları arasından bize doğru hızla yürüyebilirdi.

Ermengarde, kulağıma cıyıklamak için minik patileriyle yanağımın üzerine tırmanıyor, yüzümün üzerinde yürüyordu. Onu elime aldım ve sarayda sadece birkaç gün yemek yemesinin ardından, dikkat çekici bir şekilde kilo aldığını fark ettim. Onun sırtını okşadım ve o da gördüğü ilgiden memnun bir şekilde gözlerini kapattı. "Acıktın mı, küçüğüm? Çok çabuk şımardın."

İlk başta işler sorunsuzca yolunda gitti. Küvet, Trude'un Zita'dan ısmarlamasını istediği tek boynuzlu at sütüyle doluydu. Gül ve bal gibi kokuyordu. Sıcaklığını ölçmek için parmağımı

içine soktuğumda, parmağım karıncalandı. Tek boynuzlu at sütünün büyüğü özellikleri olduğu aşikârdı çünkü küvetten çıktığımda, ellerimdeki nasırlar bayağı bir yumuşamıştı.

Trude geldiğinde, gelinliğim ellerinde değildi. Ama benim boyumdan daha uzun bir kutunun içindeki gelinliği taşıyan altı uşağı yönlendiriyordu. Uşaklar kutuyu yere bıraktılar ve Trude kutunun kapağını açtı. Gelinliğe baktığı anda hemen gözyaşlarına boğuldu. “Bu... Bu, muhteşem!” dedi nefesi kesilmiş bir hâlde.

Gelinliğe iyice bakmak için diz çöktüm. Gelinlik, ne olduğunu bilmediğim tiril tiril bir kumaştan yapılmıştı. Başka herhangi bir şeyden çok örümcek ağlarına benziyordu, hayalî ve incecik olsa da güçlüydü. Olabilecek en soluk açık mavi rengindeydi. İnsan, yanılarak beyaz olduğunu sanabilirdi. Fazlasıyla uzun kuyruğunda, gözyaşı boylarında minik camdan damlacıklarla parlayan gülibrişim çiçekleriyle bezeliydi.

En sonunda gelinliğin içine girmemi sağlamayı başardık -pek çok dantel ve düğme olduğu için bunu yapmak karmaşıktı- ve kendi yansımama baktığımda nefesim kesildi. Bedenim sımsıkı sarılarak bir kum saati hâline gelmişti. Belimdeki camdan boncuklar, belimin inceliğine dikkat çekiyordu. Saçak bulutların kabartıları gibi görünen kolları, omzumun etrafında kıvrımlar oluşturuyor, çıplak boynumu vurguluyordu. Kendimi tanıyamıyordum. Zenginlikten ve güçten gelen bir güzellik görüyordum. Küller içinde olan o kızı hiçbir yerde görmüyordum.

Tam süitin kapısı çalındığında, hâlâ mor olan kulak memelerime Bayard’ın verdiği küpeleri geçirmiştım. Trude, buklelerime son dokunuşları yapıyordu, bu nedenle de kapıyı açmaya Zita gitti. “O nerede?” dedi, bu kadar iyi tanımıyor olmayı dilelediğim o soğuk, otoriter ses.

“Sanırım hanımım şu anda ziyaretçi kabul etmiyor, ekselansları,” diye direndi Zita. Ama Maxim onun yanından geçmiş olmalıydı -başka bir odada olmama rağmen, zihnimde

Maxim'in kahrolası bastonuyla onu kenara ittiğini canlandırabiliyordum- çünkü uzun adımlarla yatak odamın kapısına kadar geldi.

"Leydin benim için bir istisna yapacaktır. Biz birbirimizi anlıyoruz."

Kapılar savrularak açıldı. Maxim görkemli bir şekilde kapı eşiğinde duruyordu. Uzun, ince bedenine giydiği, bu sefer ipekten yapılmış, daha da simsiyah şık kıyafeti ona bir avantaj sağlıyordu. Ona baktığımda, kalbim daha hızlı atmaya başladı. Buraya ne yapmak için gelmişti?

Ama yine de, beni gördüğünde Maxim kendisine uymayan bir şekilde sessiz kalmış gibi görünüyordu.

Onun bana yapacağı en son hakareti bekleyerek iç geçirdim. "Tamam, sadece söyle gitsin. Hazırladığın o berbat şey ne ise söyle."

Maxim dudaklarını yaladı ve bastonunun uç kısmını Trude'a doğru salladı. "Dışarı çık. Süitin dışına kadar. Konuşmamıza kulak misafiri olmanı istemiyorum."

Gelinliği gördüğünden beri ağlamaya devam eden Trude, ne yapacağından emin olamayarak bana baktı. Yanımdan ayrılip, beni Maxim'le yalnız bırakmak istemiyordu. Onaylar gibi başımı ona doğru salladım. "Gidebilirsin. Endişelenme." Birbirine bastırduğım dudaklarımla Maxim'e gülümsedim. "Eminim prensin en yakın dostu olduğu için, bana evlilik hakkında birtakım son dakika tavsiyelerinde bulunmak istiyordur."

Trude, ikimize belli belirsiz bir şekilde elini sallayıp, süitten çıktı.

Maxim oflarken, siyah ipek ceketinin kolunun ucundan kıvrılmış olan beyaz manşetini düzeltti. "Tavsiyeden çok, bir uyarı."

Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. Bu adamdan korkmayacaktım. Artık bana zorbalık yapılmasına izin

vermeyecektim. Zaferin -güvenli, emniyetli bir geleceğin- eli kulağındayken bunu yapmayacaktım.

Maxim'in siyah gözlerindeki bakış, neredeyse bir bıçak gibi keskindi. "Onunla evlenme. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

Boğazım sıkıştı. "Neden bu kadar yanlış? Ben Bayard'a iyi davranacağımı ve o da bana iyi davranacak. Bunun nesi yanlış olabilir?" Bakışlarımı suçlu bir şekilde kapıya doğru çevirdim. Trude'ü dışarı göndermişti ama Zita'yı göndermeyi unutmuştu. Eğer Zita şu anda kulağını anahtar deliğine yaslamış, bizi dinliyorsa, bu beni hiç şaşırtmazdı. Ne de olsa, bir hizmetli olarak geçirdiğim günlerde benim de yapacağım şey bu olurdu.

Maxim'in verdiği cevap, sinir bozucu olduğu kadar suçlayıcıydı da: "Siz birbirinize eşit değilsiniz."

Kalbim, yanan kömürler kadar yakıcı bir öfkeyle doluydu. "Beni tanımıyorsun. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Gerçekten kim olduğum hakkında... Senin düşünebileceğin kadar kalitesiz değilim."

Maxim, bir elini uzatarak bana biraz daha yaklaştı. Yanağıma tokat atacağını zannederek irkildim. Ama bu hareketi fazla yavaş, fazla durgundu. Eliyle her ne yapmayı planlıyorsa, bunu yapmamaya karar vermiş gibi görünüyordu. "Bunu yapma. Onunla evlenme," diye tekrarladı Maxim. Bakışları bir cam gibi parlıyordu. "Buna pişman olacaksın."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Seni tehdit ettiğim zaman bunu anlarsın," dedi, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken.

"Bayard beni seviyor," dedim kollarımı göğsümün üzerinde cüretkârca kavuşturarak. "Bunu ziyan etmeyeceğim."

Maxim'in yüzündeki gülümseme soldu. İğrenmiş gibi görünüyordu. "Kesinlikle buna inanacak kadar saf olamazsın. Eğer seni biraz bile seviyorsa, bu kazara olmuştur."

Bu yorumu, atacağını zannettiğim tokattan *daha kötü* bir şekilde yaktı canımı. Buna verebileceğim bir karşılık yoktu, en azından Zita'nın bizi dinliyor olma olasılığı varken söyleyeceğim hiçbir şey yoktu.

Maxim bana biraz daha yaklaştı, artık iğneleyici sözlerine fiziksel olarak kolayca karşılık verebileceğim kadar yakındaydı. Ama onun ağzına yumruk atmayı ne kadar çok istesem de, kimseye vurmamam gerektiğini biliyordum.

Korkutucu bir şekilde bana tepeden bakıyordu, kadife gibi çıkan sesi kısıktı: "Gittiğin yolu yeniden değerlendir, leydim. Sana söz veriyorum, eğer Bayard'la evlenirsen, bu hata hayatının geri kalanı boyunca yakarı bırakmayacak. Ölüm sizi ayırana kadar birbirinize bağlanmış olacaksınız. Bu hatanın geride bıraktığı yanan enkazın içinden hiçbir zaman çıkamayacaksınız. Bedenindeki yaradılışın son kıvılcımı yavaş yavaş sönene kadar, berbat ettiğin şeyi temizliyor olacaksınız."

Burun deliklerim açıldı. Uzun bir süre biri beni kovalamış gibi sık nefesler alıp veriyordum. "Şimdi, bu gerçek bir tehdit," dedim, kelimeleri vahşi ve acımasız bir şekilde söylemiştim. "Tebrikler, ekselansları. Ama itilip kakılmakla işim bitti. Gittiğim yolda devam edeceğim. Eğer bu bir hataysa, olsun varsın. *Tüm* hayatım, başka insanların berbat ettiği şeyleri temizleyerek geçti. Artık en azından, kendi yaptıklarımı temizleme lüksüne sahip olacağım."

Maxim'in zarif yüzünde, sakın ama öfke gibi bir ifade belirdi. "O zaman öyle olsun. Bir sonraki kozumu oynayacağım ve yalanlardan oluşan kalenin çökmesini izleyeceğim."

Gözlerim kendiliğinden seğirmeye başladığı anda, süitin kapısının bir daha çalındığını ve birileri içeri girerken kapının gıcırdarak açıldığını duyduk. "Ell!"

Maxim de ben de Bayard'ın sesini duyunca donakaldık.

"Ekselansları!" Zita, Bayard için yatak odamın kapılarını hızla açarken, Maxim'e zehirli bir bakış attı. Bayard için kapıyı

açma hızına dayanarak, bizi dinlediğine dair olan şüphemin tamamen doğru olduğu açıkça ortaya çıktı.

Bayard uzun adımlarla içeri girdi, onunla tanıştığımı gün olduğu gibi en saf beyazlıktaki tören kıyafetinin içinde muhteşem görünüyordu. Bir an için odamda bir erkek olduğunu görerek kafası karıştı ama sonra bakışları Maxim'in elindeki bastona gitti ve arkadaşını selamladı, yine de şaşırmıştı. "Max! Tanrı aşkına, burada ne işin var?"

Maxim'in yüzünde cansız bir gülümseme belirdi. Onu yakalayıp koluna girdim ve onu sinirlendirmesini umduğum bir şekilde kolunu tıptırladım. "Max, senin için nasıl iyi bir eş olacağım konusunda bana bazı tavsiyeler veriyordu. Ne de olsa, seni en iyi tanıyan kişi o, değil mi?"

Maxim, ona dokunuşum sanki kaynayan bir çaydanlık kadar sıcakmış gibi kolunu hızla çekip benden kurtardı. "Ellain, aslında hiç de ortada olmayan bir iyiliği atfederek bana nazik davranıyor. İtiraf edeceğim ki çoğunlukla ona sataşıyordum, bir kaçak gelin durumundan kaçınmak için sarayı katranla kaplamayı öneriyordum."

Bana, *Gördün mü?* der gibi bir yan bakış attı. *Senin kaçmanı engellemek için herhangi bir önlem alınmadı, o yüzden neden kaçıp gitmiyorsun?*

Başımı yana eğip Bayard'a baktım. "Ama ben bunu aklımdan bile geçirmeyeceğimi söyledim ona." Ellerini sıkmak için onun yanına gittim. "Bir sorun mu var? Seni törenden önce göreceğimi düşünmüyordum."

Bayard, bir an için Maxim'in yüzüne baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Aslında, beklenmeyen bir gelişme var. Senin bazı... ziyaretçilerin var."

Kalbim, şaftı çıkmış bir at arabası gibi sendeledi. "Ziyaretçiler mi? Ama ben... hiç kimseyi tanımıyorum."

Bayard'ın yüzünde ümitsiz bir ifade vardı. Bunun nedenini sormama gerek kalmadı çünkü insanı kör edecek kadar parlak

elbiseler giymiş iki kişi aniden odaya girdi, yürüyüşleri kısa süre önce yaşadıkları yaralanmalardan dolayı garipti. “Ell, canım!” dediler aynı anda.

Aniden karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Ciğerlerimden koparılmış gibi isimlerini söyledim: “Amalia? Freida?”

Bayard omuz silkti, çaresiz görünüyordu. Fısıldayarak benimle konuştu: “İçeri nasıl girdiklerini bilmiyorum. Kâhyaya onları davet etmemelerini söylemiştim.”

Göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Oda bulanık bir hâle gelmişti. Sesim histerik bir tonda çıkmaya başlamıştı. “O zaman nasıl öğrendiler?”

Maxim odanın diğer tarafına geçip, şöminenin rafına yaslandı, dudaklarında duman gibi kıvrılan kötü bir gülümseme belirmişti. “Evet, *kim* onlara bir davetiye göndermiş olabilir ki?”

“Ne yaptığının farkında mısın?” Hızla ona doğru dönerken, kelimeler ağzımdan âdeta boğuluyormuşum gibi çıkmıştı. Üvey kız kardeşlerimin burada olması yeterince kötüydü. Ama bu aynı zamanda üvey annemin de yakınlarda olduğu anlamına geliyordu. Maxim’e kolumun üzerindeki yarayı göstermek istiyordum. *Kimi içeri aldığını biliyor musun?* diye bağışmak. *Bunu yapabilecek birini!*

Korsemin fazla sıkıydı. Bayılacaktım.

Ben öne doğru meylederken, Bayard hızla beni yakalamak için öne atıldı ama Maxim’in attığı adımlar daha uzundu ve yanıma ilk önce o geldi. Kolumun üst kısmını kavradı ve ayakta kalmamı sağladı. Onun bir dakika önce yaptığı gibi, şimdi de ben kolumu hızla çekerek kendimi ondan kurtardım. “Ben iyiyim!” Bu çürümüş odanın duvarları üzerime üzerime geliyordu.

Freida topallayarak öne doğru ilerlerken, kocaman tüylü şapkasını çıkardı ve odadaki erkekleri, sıkıntı veren sineklermiş gibi eliyle savuşturdu. “Ah, ona bebek muamelesi yapmayın. Ell her zaman *fazlasıyla* dramatik davranırdı. Göründüğünden daha güçlüdür.”

“Ayrıca, biz onunla ilgileniriz,” diye araya girdi Amalia yüzü parlayarak. “Siz ikiniz gidebilirsiniz. Eminim siz büyük beyefendilerin törenden önce ilgilenmesi gereken çok fazla şey vardır.”

Bayard tereddüt etti. Bir cevap almak için bana baktı.

Gitmesini söylemek ister gibi başımla onayladım. Üvey kız kardeşlerimin burada olma sebebini Bayard yanımızda değilken öğrenmem gerekiyordu. Onlar, her zaman yaptıkları gibi benim için her şeyi mahvetmeden önce. “Evet,” dedim boş bir ses tonuyla. “Lütfen bizi yalnız bırakın.” Sesim kapının dışından da duyulabilsin diye daha yüksek sesle konuştum: “Sen *de*, Zita.”

Onun orada beklediğini fark ettiğimi bilmesini istedim, bizi gizlice dinlemediğinden emin olmak zorundaydım.

Bayard açık bir şekilde rahatsız olmuştu ama Maxim tarafından odadan dışarı yönlendirilirken karşı çıkmadı. Maxim, yüzünde zafer kazanmış bir sırıtmayla dönüp bana baktı. Siyah gözleriyle -ki üvey anneminkilerle aynı tondaydılar- beni inceledi. Odadan ayrılmadan önce, alaycı bir saygıyla başını eğdi. “Ve leydim? *Çok* hoş görünüyorsunuz.” Bir *tık* sesiyle kapıyı ardından kapattı.

Üvey kız kardeşlerimle yalnız kalmıştım. Amalia vals yapar gibi gelip yatağımın üzerine yayıldı. Ama Freida gergin bir şekilde, bir orman kedisinin açlığıyla odada sinsice dolaşıyordu. Altın bir saç fırçasını eline alıp hayranlıkla inceledi. “Bak, bak, bak, sevgili kız kardeşim,” dedi. “Şans eseri burada gerçekten güzel bir şeylere sahip olmuşsun.”

Ağır saç fırçasını sertçe Freida’nın elinden aldım. “Eşyalarıma dokunma,” diye gürledim. Benden bir hayat boyunca yetecek kadar çok şey çalmışlardı zaten.

Freida kıs kıs gülerken, beni alt etmek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Sinirlenme, Ellain. Paylaşmayı öğrenmek zorundasın. Yoksa senin için işleri çok zor hâle getiririz.”

Amalia, güvenli bir şekilde esneyerek, yatakta doğrulup oturdu. “Ve annem de bunu yapar.”

İrkildim ve ona bakmak için arkamı döndüm. “O burada mı?”

“Tabii ki burada!” diye kıkırdadı Freida. “Sanki kralla haşır neşir olma fırsatını kaçırmış da. Şu anda onunla yemek yiyor. O kibirli yaşlı adamı parmağında oynatmayı başarırsa buna şaşır-mam.”

Hayır.

Böyle bir şeyi hayal bile etmek istemiyordum. Üvey annem bir termit gibiydi. Bir kere bir evin içine girmenin yolunu bulursa, oradan asla ayrılmazdı. Bu kadere mahkûm edilmişim. Tam da en sonunda mutlu olacağımı düşündüğümde, bunu zorla elimden alacaklardı. “Sizin burada ne işiniz var?” diye sordum duygusuz bir şekilde.

Freida bu soruyu, bir köpeğin kemiği yakalaması gibi sıkıcı kavradı. “Senin yeni bulduğun servetten faydalanmak için buradayız. Yeni bulduğun saray mensupları arasından Amalia ve bana zengin kocalar bulmanın zamanı geldi. Belki de burada sahip olduğun konforların bazılarını biricik ailenle paylaşmanın zamanı gelmiştir.”

Ağzımdan uzun, vahşi bir kıkırdama çıktı. “Aklınızı falan mı kaçırdınız? Size hiçbir şey vermeyeceğim. Aynı sizin de bana *hiçbir şey* vermediğiniz gibi.”

Freida dişlerini sıktı ve bana doğru adım attı. “Çok fazla seçeneğin olacağını düşünmüyorum, Ell. Çünkü yalan söylediğini biliyoruz.”

Önemsemez bir şekilde gülmeye çalıştım ama gülüşüm kulağa istediğim kadar ikna edici gelmiyordu. “Buna dair ne gibi bir kanıtınız var?”

“Bütün gece boyunca bodrumda kaldın,” dedi Amalia yataktan kalkıp, Şam işi örtüleri özenle düzelterek. “Biz geri döndüğümüzde hâlâ oradaydın. Baloya gitmiş olamazdın. Ayağının

o ayakkabıya sığması sadece şans. Dolayısıyla eğer sen bu şans-tan faydalanıyorsan, bizim de faydalanmamız oldukça adil.”

Elimdeki saç fırçasını daha da sıkı kavradım. *Adil mi?* Eğer bu hayatta hepimiz adil olana sahip olsaydık, doyumsuzluk ve tahammülsüz bencillikle üzerimde hüküm süren üç canavar yerine, beni seven bir annem ve babam olurdu. Hiçbir zaman kendi evimde bir esir olmamalıydım. Hiçbir zaman üvey annemin ellerinde yaralanmış, kanlar içinde kalmış ya da dayak yemiş olmamalıydım.

Bayard, şans adına yoluma çıkan tek şeydi. Bunu da elimden zorla almalarına razı olmayacaktım. Kendilerini zenginleştirmek için, büyüdüğüm yerde yaptıkları gibi bu yeni yuvamı da paramparça etmelerine izin vermeyecektim.

Hayır. Bunu durdurmak için bir şansım vardı. *Onları dışarı çıkarmak* için bir şansım.

Saç fırçamı tüm gücümle süslü aynaya fırlatmak için köşedeki makyaj masasına doğru dönerken, ağzımdan çarpık bir çığlık çıktı. Bu darbenin üzerine ayna paramparça olarak, camdan oluşmuş sağanak bir yağmur gibi, makyaj malzemelerimin, yastıklı koltuğun ve kalın halının üzerine yağdı.

Freida'nın yüzünde yavaşça bir şok ifadesi belirdi. “Sen ne...”

Adımlarının sesi hızla yaklaşıyordu. İnsanlar benim yardımına geliyorlardı.

Odamın kapısı hızla açılmadan hemen önce kendimi yere attım, kapı açılınca bana şok içinde ve gözleri yerlerinden fırlamış bir şekilde bakan Zita ve bir çift muhafız gördüm. “Ne oldu?” diye sordu, daha uzun boylu olan muhafız.

Ben yerdeydim, Göğsüm bastırdığım hic-kırıklarım-la hızla inip kalkıyordu. Elimle Freida'yı işaret ettim. “Saç fırçamı bana fırlattı. Ben de eğildim ve aynaya çarptı.”

Amalia'nın ağzından kuşlarınkine benzer bir cıyıklama çıktı. Bir yandan kolumu büken Freida'nın gözleri yerinden fırladı. "Seni küçük yalancı! Öyle bir şey yapmadım!"

Ama ona suç atarken, en ufak bir suçluluk bile hissetmemiştim. Freida her ne zaman öfkelenirse, şiddete başvururdu. Bu sefer saç fırçasını bana fırlatmamış olması, bunu daha önce binlerce kez yapmadığı anlamına gelmiyordu.

Muhafızlar, onu üzerimden çekmek için hızla yanıma koştular. Ama onu zekice üzerimden çeken kişi, önlüğünün üzerindeki fazladan iğnelerden birini ona batıran Zita oldu.

Freida, Amalia ile birlikte hızla odadan çıkarılırken çırpınıyordu. "Teşekkür ederim," dedim muhafızlara nefes nefese. "Lütfen onları ön kapıya götürün. Onların törende olmasını istemiyorum. Onları bir daha asla görmek istemiyorum."

"Emredersiniz, leydim," dedi muhafızlardan ilki.

"Ve üvey annemin de onlarla birlikte gitmesini sağlayın," diye seslendim muhafızların arkasından.

Muhafızlar gittiğinde, en yakındaki koltuğa çöktüm. Soluk renkli gelinliğim, banyodaki kabarcıklar gibi etrafımda yükseliyordu. Zita üzerime eğilmiş, herkesin gitmesini izliyordu. Herkesin süitten çıktığına ikna olduğunda önüme çömeldi, yüzüne bir orman kedisi kadar vahşi bir ifade vardı.

"Her ne yaparsanız yapın, Maxim'e güvenemezsiniz," dedi bana.

"Güvenmiyorum," diye mırıldandım, ellerim başımın arasında. "Ama artık bunun hemen hemen hiç önemli olmadığını düşünüyorum. Üvey annemi sarayın dışına çıkarmamız gerek."

"Onu boş verin," diye ısrar etti Zita. "Her ne söylerse söyleyin, Maxim sizi sevmiyor."

Ona bakmak için başımı kaldırdım, hissettiğim kafa karışıklığı aniden şakaklarımın ağrımına neden olmuştu. "Ne?"

“Kapıdan sizi dinliyordum,” dedi Zita gözlerini devirerek. “Sizin onunla birlikte kaçmanızı istiyor. Ama bu bir tuzak. Buna kanmayın.”

“Bunu istemiyor... Hayır.” Kahkaha attım. Nasıl da bir sonuç çıkarmıştı. “Sadece benim Bayard’la evlenmemi istemiyor. Benim onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüyor.”

Zita, âdeta birini boğazlarmış gibi birbirine geçirdiği ellerini önünde tuttu. “Öyle olun ya da olmayın, prensle birlikte kalın. O, zararsızdır. Oysa düğ, güvenilmez, hastalık yayan bir faredir.”

Doğrulup oturdum, omurgam dik duracak şekilde sırtımı sandalyenin arkasına yasladım. “Hayır, o bir fare değil. Ben fareleri *severim*.”

Zita’nın yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi. Daha ileri gitmek istemediğini biliyordum ama cevapları bilmeyi çok istiyordum. “Tam olarak neden Maxim’in hain bir yılan olduğunu düşünüyorsun?”

“Onun gibi kendini beğenmiş, küstah bir soylunun yılan olduğunu söylemek için bir nedene ihtiyacım yok, tamam mı?” dedi Zita hızla ayağa kalkıp, arkasını dönerek. Derin bir şekilde iç geçirdi ve sonra bana döndü. “Ama eğer bilmek zorundaysanız, Düğ Maxim, Prenses Bernadine ile çok yakındı. Sanırım o... prenses ile flört ediyor, duygularını kullanıyordu. Biliyorsunuz, eğer D’Harcourt aile ağacı son bulursa, onun aile ağacı ikinci sırada geliyor. İlk başta, sadece onunla evlenmeye çalıştığımı düşündüm. Veraset yoluyla tahta çıkma sırasında Bayard’ın önüne geçmek için. Ama daha sonra, prensesin kaybolduğu gün, ona kendisiyle ormanda buluşmasını söyledi ve prenses bir daha asla geri dönmedi.”

Nefesimi tuttum, başım söylediklerinden çıkardıklarımla dönüyordu. “Maxim’in onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?” diye fısıldadım. “Neden?”

Zita yavaşça olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır. Onu öldürmedi. Onun kaybolmasına neden oldu.”

Kanım dondu. “Kaybolan köylüler gibi.”

Zita, rahatsız olmuş bir şekilde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “O gün, prensesi ormanda takip ettim. Maxim’e güvenmiyordum ve prenses de beni dinlemiyordu. Bir an, önümdeki ağaçların arasında prensesi onunla birlikte orada görebiliyordum ve sonra yok oldu. Çığlık falan yoktu. Sadece sessizlik vardı.”

Sert bir kahkaha attı, anıların içinde kaybolmuş bir hâlde bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Ama Maxim gayet iyi bir şekilde geri döndü. Prensesi arayan grup dışarı gittiğinde, onunla birlikte olduğunu itiraf etmedi. Onun prensesle olduğunu benden kimse bilmiyordu, ben de söyleyemezdim. Fazlasıyla etkileyici olurdu. Sonunda Kral Alaric, Bernadine’in hizmetlilerinin suçlu olduğuna karar verdi. Onun ormana tek başına gitmesine engel olmamız gerektiğini söyledi.” Yakındaki bir koltuğun ayağını tekmeledi. “Kralın bizi de Nella’ya yaptığı gibi yakacağını düşünüyordum ama o, bunun yerine bizi üç gün boyunca depoya kilitledi. İnsanlar bize çürük meyveler attılar, yiyecek hiçbir şeyimiz yoktu, dolayısıyla bu *yine de* bize gösterilen bir merhametti.” Bakışlarını, sanki alevlerin hâlâ orada olduğunu hayal ediyormuş gibi, şöminenin ortasına dikmişti. “Bir gün, kaypak dükün Bernadine’e ne yaptığını bulacağım. Buna yemin ederim. Ve yaptığının onun da başına gelmesini sağlayacağım.”

Ayağa kalkıp, öne doğru ilerleyebilmek için eteklerimi kaldırdım. “Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim, Zita.”

Zita, gözlerini dikip bana baktı. “Bundan dolayı bizim arkadaş olduğumuzu düşünmeyin. İki hanımımın öylece ortadan kaybolmasına razı olamam. Bir sonraki seferde, kral beni yakacaktır.”

ON BİR

Düğün, öğle vakti taht odasında gerçekleşecekti. Zita ile yaptığım konuşmanın ardından, sadece üvey kız kardeşlerimin değil, üvey annemin de saraydan bir vebaymış gibi kovulduğundan emin olmuştum. Onun yaldızlı kapıların dışında, törene girmesini engelleyen muhafızlarla tartıştığını görmüştüm. Muhafızlardan biri onun omzunu kavramaya çalışırken, üvey annem hemen onun yüzüne bir tokat attı.

“Bana dokunabilmeye cüret mi ediyorsun?” diye bağırdı. “Ben gelinin annesiyim! Kral bu hakareti duyacak.”

“Evet,” dedim ona doğru süzülerek, kalbim çelik kadar soğuktu. “Kral bunu *duyacak*. Ama senden değil. Artık burada önemli olan tek şey benim sözüm.”

Üvey annem, bana öfkeyle bakarken kapı aralığında belirdi. Bedeninden öfke yayılıyordu ama kendini iğrenç bir şekilde gülümsemeye zorladı. “Ellain,” dedi zehirli bir tatlılıkla, “bu aptal adamlara, sana aşırı düşkün *anneni* rahat bırakmalarını söyle.”

“Bana aşırı düşkün olan tek *annem* ölüp, gömüldü,” dedim. Yalan, çayın içindeki süt kadar pürüzsüz bir şekilde çıkmıştı ağzımdan. “Sen benim çocukluğumu çalan canavarsın. Bu adamlar, şimdi dışarıya çıkarken sana eşlik edecekler.”

Üvey annemin boyalı dudaklarından gürleyen bir kıkırdama çıktı. “Beni alt ettiğini düşünüyorsun, öyle değil mi? Bunun senin mutlu sonun olduğunu düşünüyorsun.” Siyah gözleri

kötülükle parlıyordu. “Ama yanılıyorsun, Ellain. Bunu göreceksin.”

Bu tehdit içeren konuşma karşısında, muhafızlar üvey annemi kollarından yakalayıp çevrelediler. Olduğu yerde kalmıştı, hareket edemiyordu. Ama kraliçelere yakışır bir şekilde doğruldu, mücadele ederek saygınlığından vazgeçmeyi reddediyordu. “Tamam, gideceğim,” dedi muhafızlara, burnunu havaya kaldırarak. “Ama geri *döneceğim*.”

Onun, oradan ayrılmasını izlemedim. Eğer bunu yaparsam, cesaretimin parçalanacağından korkuyordum. İçimden bir parça, şu anda bile üvey annemin kötücül yetilerinin mutluluğumu çalabileceğine hâlâ inanıyordu.

Taht odasının altın kapılarının önünde, sakinleşmek için nefes alıp veriyordum. Akar gibi görünen gelinliğimin kuyruğunu düzelttim. Kırılan ayna parçaları hâlâ dantel etek ucuna takılmış, duruyordu. Parlamaları için onları orada bıraktım.

Çift kanatlı kapılar benim için açıldığında, içeri tek başıma girdim. Eğer bir ailem olsaydı, geleneksel olarak kapıların benim için açılmasını bekliyor olacaktardı. Bu, eski soy ismimi yenisiyle değiştirmeden önce, birbirimizle vedalaşmamız olacaktı.

Ama sahip olduğum tek aile kovulduğu için, Ellain DeBrun’a veda edecek hiç kimse yoktu.

Trompetçiler gelişimi duyurdular. Hizmetliler, tüm saray mensuplarının oturabileceği kadar çok yaldızlı sandalye getirmişti, iki kanat hâlinde dizilen sandalyelerin arasında uzun bir koridor oluşmuştu.

Ben içeri girdiğimde, saray mensupları ayağa kalktılar.

Onayladıklarını belirten yumuşak bir mırıltı duyuldu. Ama saray mensuplarını, görünüşümü beğendiklerini söylemelerinin gerçekten öyle olduğu anlamına gelmediğini bilecek kadar iyi tanımıştım.

Yine de *ben* bugünkü görüntümü sevmiştim. Temizdim, yıldız tozları ve ay ışınlarından dikilmiş bir gelinlik giyiyordum. Ya dün gece bu tatlı dilli yalancıların isimlerini ezberlemek için uykusuz kaldığımdan gözlerimin altında torbalar varsa? Bunun bir önemi yoktu. Eğer *ben* kendi görünüşümü beğeniyorsam, başka kimsenin fikrinin beş kuruş değeri yoktu.

Düğünümüze, kral başkanlık ediyordu. Sanırım bu mantıklıydı. O, bu ülkenin kanunuydu.

Bayard platformun üzerinde beni bekliyordu. Buklelerinin üzerinde altın bir taç vardı ve gri gözleri mutlulukla parlıyordu. Maxim, siyah kıyafetinin içinde onun ardında durmuş, kurnaz, onaylamayan bir gölge gibi pusuda bekliyordu.

Titreyerek uzun koridorda Bayard'a doğru yürüdüm. Gelinliğimin incecik kumaştan eteklerini yukarı çekerken, ellerim terliyordu.

Platformun benim olduğum tarafında Trude vardı, *geleneksel* en yakın arkadaşım olarak yerini almıştı. Yüzünde kocaman gamzeli ve çekici gülümsemesiyle Trude'u orada görmek beni rahatlattı. Yufka yürekli şapşal, hâlâ ağlıyordu. İçim, enerjik, hülyalı, ağzıyla fıstık yakalayan yeni arkadaşıma duyduğum ani sevgiyle dolmuştu. Platformda beni bekleyen, Bayard ile ömür boyu güvence içinde geçireceğim bir hayat değildi sadece.

Beni bekleyen, her açıdan mutlulukla geçireceğim bir hayattı. Sadece hayalini kurduğum ve hiç hissetmediğim bir mutlulukla.

Ben oraya vardığımda, Trude ve Maxim platformun üzerinden aşağı indiler. Reverans yaparak kralı selamladım. Ardından Trude ve Maxim beni ayağa kaldırdılar. Bana ilk sarılan Maxim oldu. Bu noktada gelinlerin çoğu yakında eşleri olacak kişinin sağdıcının mırıldadığı tebrikleri alırdı ama Maxim nazik herhangi bir şey söylemek yerine, "Onu sevmiyorsun," diye kulağıma fısıldadı.

Trude beni kollarıyla sımsıkı sararken, boğazımın kuruduğunu hissettim. Trude'un gözyaşlarıyla ıslak yanağı yanağıma değerken, ıslaklığı zar zor hissettim. Maxim'in söylediği şey doğru muydu? Bayard'ı sevmiyor muydum? Bunun bir önemi var mıydı ki?

"Rüya gibisin," dedi Trude, beni kollarıyla kavramışken hafifçe sallanıyordu. "Mutlu sonun seni bekliyor. Sadece oraya çıkman ve talep etmen gerek. Benim için Bayard'a iyi bak. Tanrı biliyor ya, gerçek, bencil olmayan bir sevgiyi -senin ona verebileceğin bir sevgiyi- dünyadaki herkesten çok hak ediyor."

Kafamın içinde, Jessamin'in eskiden bahçesinde bulundurduğu arı kovanlarındaki gibi bir vızıltı vardı. Düşünceler kafamın içinde sağa sola, baş aşağı o kadar hızla uçuşuyorlardı ki, onları zar zor fark edebiliyordum. Trude, *Bayard'a iyi bak*, dememişti. *Benim için Bayard'a iyi bak*, demişti.

Trude beni bıraktı ama söylediği kelimeler zihnimde yankılanıyordu. Bayard ellerimi tutmak için uzandı ve platforma çıkmama yardım etti. Ellerinin dokunuşu sıcak, davetkâr ve yumuşaktı. O, babamın yaşadığı zamanlardan bu yana ilk defa kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Tabii ki Bayard'ı seviyordum. Onu sevmemek imkânsız olurdu, öyle değil mi? O, ideal erkeğin ta kendisiydi. Uzun boy-luydu, çekiciydi, düşünceli ve samimiydi. Şefkatli, cömert, yakışıklı olduğu kadar da nazikti. *Kahretsin*, o aynı zamanda bir prensti de. Adına bir servet ve doğum hakkıyla sahip olduğu bir krallığı olan bir prens. Onu sevmemek için ancak deli olmak gerekirdi. Peri masallarının bana genç bir kadının istemesi gerektiğini söylediği her şey...

Maxim saçmalıyordu. Sevgi somut bir şey değildi. Birinin sizi sevip sevmediğini kanıtlayamazdınız. Ama Bayard'dan gerçekten *hoşlanıyordum*. Ondan çok ama çok hoşlanıyordum. Sadece birkaç günün ardından ondan hoşlanmaya başlamıştım. O gerçekten sevilebilir biriydi, tüm şüphelerin ortadan

kalkmasının sadece zaman meseclesi olduğundan emindim. Ve o zamana kadar, hoşlanmak yeterli olacaktı. Hoşlanmak, hayat yolumdaki *muhteşem* bir değişiklik olacaktı.

Beni hiçbir zaman incitmeyecekti. Bunu çok derinden hissediyordum. İşin sonuna bakıldığında, önemli olan tek şey derinde ne hissettiğiniz oluyordu.

Gelin ve damadın birbirlerine kendi hazırladıkları yeminlerini etmeleri bir gelenektir. İlk önce Bayard başladı. Bir şövalye gibi kibar bir şekilde elimi öptü ve sonra konuşmaya başladı: “Ellain DeBrun. Benim tatlı Ell'im. Seninle ilk tanıştığım zamandan beri, seninleyken tamamen kendim gibi olabileceğimi biliyorum. Her günü senin yanında uyanarak geçirmek için sabırsızlanıyorum. Seni sevmeye yemin ediyorum. Seni tüm kötülöklere karşı korumaya yemin ediyorum. Ve içimizden biri bu dünyadan ayrılana kadar seni her gün mutlu etmeye yemin ediyorum.”

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken, gülümseyen dudaklarım titredi. Bayard olağanüstüydü. Hayır, onu ruhumun diğer yarısı olarak görmemin uzun sürmesi mümkün değildi.

Ama bugün ona edeceğim hiçbir yeminin bir yalan olmaması konusunda kararlıyım. Bu nedenle, ben de yemin ederken, romantik aştan bahsetmedim. Bunun yerine, birlikte bir aile kurmayı düşündüm ve gerçek ailemin bana karşı olabileceğini düşündüğüm her şeyi hatırladım. Ve şunu söyledim: “Bayard D'Harcourt. Kapıma geldiğinde hayatımı kurtardın.”

Bayard, gülümsemesini bastırmak için o kadar çok uğraşıyordu ki, alt dudağını ısırarak zorunda kaldı.

“O gün için sana hiçbir zaman yeteri kadar teşekkür edemem,” dedim. “Sonsuza kadar sana borçlu olacağım. Bu nedenle şunu söyleyeyim ki, bu andan sonra senin en sadık dostun olacağıma yemin ederim. Sana her zaman hak ettiğin merhametle davranacağıma yemin ederim. Ve seni hiçbir zaman

bırakmayacağıma yemin ederim. İçimizden biri, diğerinin takip edemeyeceği yere gidene kadar senin yanında olacağım.”

“Bu yeminlerle,” diye kükredi kral, gururla göğsünü kabartarak, “bu iki kişinin evlendiğini ve bundan sonra bir çift olarak bilineceklerini ilan ediyorum, bir ismi ve bir kalbi paylaşacaklar: Prens Bayard ve Prenses Ellain D’Harcourt, Holbein Krallığı’nın olası varisleri. Bir zamanlar ikiye ayrılmış olan, şimdi bir bütün oldu.”

Bu kelimelerin üzerine, Bayard çocuksu gülümsemesine daha fazla engel olamadı. Beni kendine çekip, olabilecek en tatlı, en nazik öpücüğü verirken, bu gülümseme yüzünü ikiye bölmüştü.

Sallanan bir yığın kirli bulaşık gibi titriyordum. Kollarımı Bayard’ın boynuna doladım ve o da beni aynı ilk gün yaptığı gibi havaya kaldırıp, baş döndürücü bir şekilde havada çevirdi. Taht odasında neşeli, uyumsuz bir şekilde tezahüratlar patladı. Her yanımızda, beyaz kuş tüyleri kar gibi aşağı düşmeye başladı. Havada yavaş yavaş süzülen bir tanesini yakalamak için elimi uzattım ve bakışlarımı kaldırıp, dört hizmetlinin çatı kirişine tünemiş, devasa metal varillerden tüyleri aşağı boşaltıklarını gördüm. Düzensiz bir işti, coşkulu mutluluk ânımın sarsılmasına yetmişti.

Tahtın ardından gelen bir köpek düdüğü sesi, oraya bakmak için başımı hızla çevirmeme neden oldu: O uçtaki duvara kalıplanmış bir şekilde duran altın rengi ızgaralar, yerden sadece bir ayak kadar yukarı uzanıyordu. Ama ızgaraların iç kısımlarından gelen alkışların yankısı geliyordu ve ızgaraların ardındaki karanlığın içinde, insan kafalarının silüetini görebiliyordum. Bu kafaların, töreni duvarların arasından izleyen mavi giyimli hizmetlilere ait olduğunu görünce irkildim. Bu sarayın odaları arasına inşa edilmiş gizli geçitler olduğunu fark etmemiştim ve şimdi de bunların amacının ne olduğunu merak ediyordum.

Bayard elimi tuttu ve beni koridorda ileri doğru çekmeye başladı. Ağzımdan şaşkın bir kahkaha kaçtı. “Nereye gidiyoruz?” diye seslendim alkış gürültüsünün arasından.

“Hazineye!” diye bağırarak karşılık verdi Bayard.

“Nereye?”

“Bu bir gelenek!”

Ben takılıp mermer zemine düşmemek için eteklerimi kaldırmış, nefes nefese taht odasından dışarı hızla koşarken, saray mensupları akan bir nehir gibi ardımızdan geliyordu. Kral da bizim yanımızda koşuyordu. Oldukça geniş olan gelinliğimin içinde koşmaya çalışmama gülüyordu ama sanırım bu sefer iyi niyetli bir şekilde gülüyordu. Bayard ani bir hamle yapıp beni belimden kavrayarak kucağına alırken, saray mensuplarının keyifli nidaları yankılanıyordu. O beni havada tutarken ve kollarım onun boynuna dolanmışken, artık çok daha hızlı hareket ediyorduk.

Sarayın daha önce hiç gitmediğim bir bölümünde olan hazineye ulaştık. İnanılmaz derecede yüksek; kubbeli tavanı ve en az on adet büyük kasası olan, çok geniş ve seslerin yankılandığı bir yerdi. Kral öne doğru bir adım attı, boynuna asılı olan zincirden bir altın anahtar aldı ve kasalardan ilkini açtı. Mavi üniformalı muhafızlar kasanın kapısını açmak için koşuştular ve görüşüm âdeta güneşe çok uzun bir süre bakmışım gibi alacalı noktalarla kaplandı.

Pek çoğu kalıplar hâlinde istiflenmiş, parlayan altınlardan oluşan dağlar görüyordum ama aynı zamanda, parlayan mücevherler ve inci sıralarının arasına serpiştirilmiş çok miktarda altın paralar da vardı. Köşede, yüzeyleri tozla kaplı çok sayıda kilitli sandıklar bekliyordu. Bayard beni kasanın eşiğinden atlattı ve ben de gözlerimi kısarak, üzerindeki etikette “Arazi Tapuları” yazan bir sandığa baktım.

Şaşkınlık içinde bakışlarımı kaldırıp Bayard’a baktım. “Burada tam olarak ne yapıyoruz?”

Bayard beni altın paralardan oluşan yığına doğru çevirdi. “D’Harcourt geleneklerine göre, bir kraliyet düğününde yeni çift, hazineye gider ve taşıyabildikleri kadar çok altını, aşağıdaki kapılarda bekleyen halka dağıtır. Kader birlikteliğimizi kut-sasın diye altınları onlara atacağız!”

Yanımda duran Kral Alaric, dağınık sakallarını okşuyordu. “Asalet bunu gerektirir, sevgili kızım.”

Bu bana fazlasıyla küçümseyici görünüyordu. Maxim’in söylediğine göre, krallığın yarısı ön tarafta bekliyor gibi görünüyor. Burada servetle dolu tahminen altı kasa daha varken, onlara sadece taşıyabileceğimiz kadar altın vermek...

Ama sanırım onlara bir şeyler vermek, hiçbir şey vermemekten daha iyiydi. Bayard diz çöküp, parlak paraları kollarının arasına aldı. Doğal olarak bazıları, parmakların arasından sızan su gibi kollarının arasından döküldü. “Hayır, onun yerine bunu doldur!” diye bağırdım. Gelinliğimin eteğinin en üst katını kaldırıp, kollarımızla taşıyabileceğimizin dört katını taşıyabilecek, çok büyük bir sepet oluşturdum. Bayard neşeyle kükredi ve altınları gelinliğimin eteğine doldurmaya başladı.

Kral Alaric’in kaşları çatıldı. “Kesinlikle bunların hepsini oraya kadar taşıyamazsın, Ellain. En iyisi birazını bırak.”

Bunun nedeni, kalabalığın beklentisini gösteren izdiham mıydı yoksa en sonunda mutlulukla geçireceğim değerli geleceğimi güvenceye almanın telaşı mıydı, bilmiyorum ama yeni kayınpederime göz kırpma cesaretinde buldum. “Ben o kadar emin olmazdım... Zamanında pek çok ağır kirli çamaşır taşıdım.”

Hazineden heybetli ön kapılara kadar üç kat merdiven vardı. Bir at arabası, nehrin üzerindeki köprüden ön kapılara giderken bize eşlik etmek için bekliyordu. Gelinliğimin katmanlarının altın kenarlarının serinliği, dizlerimi soğutuyordu. Ön kapılara doğru yaklaşırken, orada toplanmış kalabalığı gördüğümde nefesim kesildi. Hepsi gök gürültüsünden daha yüksek bir sesle

kükreyen, renkli kıyafetler içindeki insanlar bir hengâme içindeydi.

At arabası durdu ve uşaklar arabadan aşağı inmemiz için küçük bir merdiven indirdiler. Bayard, ben altınları düzgün bir şekilde tutmak için eğretili yapılmış torbamı sıkıca tutmaya çalışırken yaslanmam için kolunu uzattı.

Yaldızlı kapılar, beklediğimin aksine açılmadı. Parmaklıklar genişti, dolayısıyla ilk başta altınları en öndekiler alabildi. Çiftlerin altınları sadece kollarında taşıdıkları daha önceki düğünlerde, ilk sıradaki insanlardan sonra altın paraların bittiğini sanıyordum. Altınları onlara verirken, erkekler teşekkür ederek Bayard'ın ellerini kavıyorlardı. Kadınlar ise sevinçten ağlıyorlardı. En ön sıradakilerin çoğu, altınlarını aldıktan sonra başımı kapının üstüne doğru çevirdim. "Bayard, sence altınları arkadaki insanlara doğru atabilir misin?"

Bayard başıyla onayladı, benim daha önce ona yaptığım gibi bana göz kırptı ve eteklerimin içinden bir avuç daha altın aldı. "Henüz raket oynadığımı görmedin. İyi atış yaparım."

Sıcaklığın yanaklarıma yayıldığını hissettim. "Sana inanıyorum."

Ve Bayard'ın böbürlenmesi doğru çıktı. Sportif bir şekilde altın paraları -tıpkı Trude'un fıstıkları çok daha büyük bir ölçekte atması gibi- uzun, ince bir kavisle fırlattı ve bu sayede çok daha geride olanlar da altın alıp ailelerine götürebildiler.

Elimizdeki altınlar biterken Bayard, benim de birkaç altın vermem için beni dürterek parmaklıklara doğru yönlendirdi. "Bunu yapmak iyi hissettiriyor!"

Tereddütle kabul ettim, gözlerime yüzünde gözyaşı izleri olan, karnı oldukça büyümüş, hamile bir kadın takılmıştı. Sesi kısılınca kadar bağıırıyordu ve ilk turda Bayard'ın onu duyduğunu düşünmüyordum. Onun avucuna üç tane iri altın para koyduğumda, inleyerek bana teşekkür etti. Ama geri çekilmeye çalıştığımda, benim gitmeme izin vermedi. Bunun yerine

kolumu sertçe çekti, böylece öne doğru sendeleyip, parmaklıklara çarptım, gelinliğimin kabarık kolu metale takılmıştı.

“Perinin kutsadığı,” diye bağırdı, burnundan sümük damlıyordu. “Perinin kutsadığı prenses, elini bebeğimin üzerine koy! Onun da özel olmasını sağla, senin gibi kutsanmış olmasını. Şansını ona da ver. Lütfen, prenses!”

Ağzım açıldı, bu kesinlikle benim köylü ahmak gibi -tam da olduğum gibi- görünmeme neden olmuştu. Ama kadın açık avucumu karnına doğru yönlendirdi ve kendimi, “Hayatınız kutsansın,” diye mırıldanırken buldum.

Yakınılardakiler çok daha farklı, daha heyecanlı bir tonda, ilgiyle kükrediler. Bir gözünde katarakt olan bir adam, parmaklıkların arasından elimi yakaladı. Elimi başının yanına bastırdı. “Kutsa beni, prenses! Bana bir peri iyiliği ver!”

Bu kelimeler, duyma mesafesinde olanlar tekrarlarırken, alev alıp kontrol edilemeyen bir yangın hâline geldi. “Peri iyiliği! Peri iyiliği!” Bağırışlar dalgalar hâlinde yayılıp, yeni bir şeye dönüştü; anne olmak üzere olan hamile kadının söylediği kelimelere: “Perinin kutsadığı! Perinin kutsadığı! Perinin kutsadığı!”

Korkudan boğazım tıkanıyordu. Nasıl olur da bana bu şekilde seslenebilirlerdi? Benim elimde onların hayatlarını daha iyi hâle getirebilecek bir büyü yoktu. Bu sorumluluğu benim omuzlarıma yüklemiş olmaları beni rahatsız ediyordu. Ne kadar çaresiz durumdaydılar ki, âciz bir kızıdan yardım istiyorlardı?

Bir başka adam elimi tutup, kulağıma doğru anlamsız bir şeyler bağırarak bir talepte bulundu. Fazlasıyla güçlüydü ve elimi o kadar fazla sıkıyordu ki, parmak kemiklerimin ezilmesine neden oluyordu. Acıyla geriye doğru irkildim ve Bayard hızla eyleme geçip, kılıcını çıkardı -kılıç kınına sürtündüğünde, eskiden mutfakta bıçak biletiğim zamanlarda çıkan metal çınlaması duyulmuştu- ve demir parmaklıkların arasından geçirerek, elimi kavramış olan adamın bileğinin üzerinde tuttu. Tek

kaşını kaldırıp ona bakarken, kılıcını kullanması için bir neden vermesi adına sessizce ona meydan okuyordu.

Adam beni serbest bıraktı, ben de bileğimi ovalayarak kapıdan geriye doğru sendeledim.

Kalabalığın çıkardığı kargaşa, zemini sarsıyordu. Çığlıklar atıyor, ayaklarını yere vuruyorlardı. Bazıları kollarını bana doğru uzatmış, kapıya tırmanmaya başlamışlardı. “Perinin kutsadığı! Savaş bitsin! Perinin kutsadığı! Savaş bitsin!”

Kan basıncından kulaklarımın uğuldadığını hissediyordum. Endişeyle görüşüm bulanıklaşmıştı. İnsanların, perileri düşmanımız olarak görmediğini fark etmiştim. Kralın propagandasına rağmen, hâlâ sorunlarının çözümünün büyüde olduğunu düşünüyorlardı. İşin aslını bilmiyorlar mıydı? Perilerden yardım beklemenin bir faydası olmadığını bilmiyorlar mıydı? Perileri çağırsak da gelmezlerdi. Tamamen yalnızdık.

Bayard kollarını bana dolayıp, başımın üzerini öpmek için öne doğru eğildi. Kapının parmaklıklarına çarpan bir şeyin çıkardığı metalik sesi duyduğumda, beni arabaya doğru geriye döndürmek üzereydi. Hızla arkamı dönerken, tüylerim diken diken olmuştu. Ve işte oradaydılar, diğer herkesi iterek yollarının üzerinden çekmişlerdi. En parlak ipek kıyafetlerine bürünmüş olan üvey ailem, kraliyet muhafızlarıyla boğuştuktan sonra oldukça perişan görünüyordu. Onlarla aramda sadece yalızlı kapı vardı. “Ell!” Yalvarıyor, aç köpek yavruları gibi feryat figan ağlıyorlardı. “Ell, bizi yeniden içeri al!”

Üvey annemin gözleri, bir çift kömür gibi aralanmıştı. Hızlı, sessiz bir tonda bir monoloğa başlarken, dudaklarından tükürükler saçılıyordu. “Ellain DeBrun. Üç gün önce is ve kül içindeki bir yaratıktın. Seninle olan hikâyemiz sonlanmadan önce, ait olduğun pisliğin içine geri atıldığını bir daha göreceğim. O kadar karanlık ve derinde bir bodruma konulacaksın ki, hayatın boyunca tanıdığın herkes ismini unutacak. Merhamet göstermem için, seni affetmem için bana yalvaracaksın

ama merhamet de af da olmayacak. Bu, kapının kilidini açıp, o değersiz bedenini kurtarman için son şansın.”

Kaslarım acı verecek bir şekilde kasılmıştı. Göğsüme gömülü olan cevabım, ağzımdan bir fısıltı olarak çıktı: “Hayır.”

İki parmağımın arkasını öpmeden önce, büyük düşmanıma zoraki bir şekilde gülümsedim. Kapının parmaklıklarının ardına uzandım ve parmak uçlarımı sıkıca ama kibarca onun dudaklarının üzerine bastırdım. “Elveda, üvey anne,” dedim.

Bayard üvey kız kardeşlerimin benzersiz, garip kıyafetlerini tanımış ve yanlarındaki yaşça daha büyük kadının kim olduğu bağlantısını kurmuş olmalıydı. Bu kötü niyetli, tüküren yılan-dan beni nazik bir şekilde uzaklaştırdı ve destek olarak arabaya bindirdi. Arabanın sürücüsüne, atları hareket ettirmesini söyledi.

Başımı çevirip, parmaklıkların ardından üvey aileme baktım. Sanırım daha iyi bir insanın sürücüye arabayı durdurmasını söyleyeceği kısmı buydu hikâyenin. Kapıları açmak ve onları içeri almak için. Onları affetmek için.

Ama ben onları asla affetmeyecektim.

Bunun yerine ölmeyi tercih ederdim. Ateşle yakılmayı tercih ederdim. Milyonlarca parçaya bölünmeyi tercih ederdim.

Üvey annemin sesi kargaşanın içinde yükseliyordu: “Sen perinin-kutsadığı değilsin!” Kalbim duracak gibi hissettim. Bayard elimi tuttu, avucum nemliydi. “Sen bir hiçsin, Ellain DeBrun. Sen bir sahtekârsın! Senin küllerin arasına döndüğünü göreceğim, seni nankör, küçük...”

Sesi, diğer seslerin arasına karışıp yok oldu. Arabayla, artık onun sesini duyamayacağım kadar uzaklaşmıştık. Yine de söylediği kelimeler göğüs kafesimin içinde hızla dolanıyor, kalbimi sökmekle tehdit ediyor gibi görünüyordu.

ON İKİ

Tavan arasında, zihnimde kaçabileceğim güzel bir dünyayı canlandırarak geçirdiğim pek çok gecede, sayısız balo hayal etmiştim. Zihnimde ipek elbiseler, yükselen peruklar, ziyafetler ve büyük orkestralar canlandırmıştım. Ama evliliğimizi kutlamak için düzenlenen balo, hayal gücümün oldukça zayıf olduğunu kanıtlıyordu.

Bu, Periler Ülkesi'ne adım atmak gibi bir şeydi, sanki böyle bir şey yapmanın cezası idam edilmek değilmiş gibi. Yaylı çalgılar o kadar yüksek sesle çalıyordu ki kulak zarımın titremesine neden oluyordu. Tavana asılmış, gökkuşağının her renginden kurdeleler nazik bir şekilde havada süzülüyordu. Şampanya akan bir çeşme, balo salonunun bir köşesinde köpürüyor, kadehlerimize doldurmamız için zarif şelaleler oluşturuyordu. Hokkabazlar, şarkıcılar, soytarılar ve hatta dans eden bir ayı bile vardı. Saray mensupları, mum ışığında onların garip ve tuhaf görünmelerine neden olan altın ve gümüşle süslenmiş maskeler takmışlardı.

Ve yiyecekler. Yiyecekler...

Biftekler, büyük miktarda parlayan kuzu etleri, sulu hindiler. Böldüğümüz zaman çatırdayan, içi hâlâ sıcak ve yumuşak olan, üstü un kaplı ekmekler. Sonsuz çeşitte peynirler. Kokuları burnunuza geldiğinde, isminizi şakır gibi görünen -ve en sonunda annemin hamileyken neden sadece yeşillikleri aşerdiğini

anlamamı sağlayan- fırınlanmış sebzeler. Her yerinden tereyağı damlayan ıstakoz. Muhallebiler, turtalar, romlu sufleler. Kraliyet sarayının, sadece şekerle kaplanmış zencefilli şöreklerden oluşan duvarlardan, en hassas badem ezmesinden tuğlaların bulunduğu kule tavanlarından ve en kırılğan kristal şekerlerden yapılmış pencereleden inşa edilmiş, iki yüz elli santimlik bir kopyası. Detaylara verilmiş olan dikkat ise hayret vericiydi: Her bir girişin üzerine asılmış, yakından bakıldığında sakızlı şekerlemeden yontulmuş gibi görünen, minik demir at nalları bile vardı.

Görmediğim tek yiyecek ise geyik etiydi. Bu yemek için kraliyet ormanındaki hiçbir soylu geyik öldürölmemişti.

Dans başlayana kadar çoktan üç kadeh şampanya içmiştim ve yanaklarım mutlulukla ışıldıyordu. Bayard ile birlikte, buraya geldiğim akşam olduğu kadar zarif bir şekilde hareket ediyorduk. Hava kadar hafif bir şekilde dönüyorduk ve saray mensupları bu çevikliğimizi tezahüratla karşılıyordu. Dönüşlerimizin ortasında birkaç kere Trude'un kendi kaval-yeleriyle dans ettiğini gördüm ama yine de gözlerini benden ve Bayard'dan alamıyordu.

Dans vermeye ara verdiğimizde, saray mensupları bizi poh-pohlamak için yanımıza geldiler. Her birinden benim için maskelerini çıkarmalarını istedim. Ve sonra sahte bir şaşkınlık ve keyifle, onların isimlerini ve yüzlerini *gerçekten* bir önceki karşılaşmamızdan hatırladığımı duyurdum. "Ah, Leydi Josephine! Kesinlikle bana raket oynamayı öğretmelisiniz. Bu, Bayard'ın en sevdiği spor dalı ve ben de ona ayak uydurmalıyım, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Ah, General D'Chamberd! Majesteleri dün bana askerî birliklerden bahsetti. Sanırım onların becerileri ve disiplinleri için size teşekkür etmeliyiz, öyle değil mi?"

Ben her bir yeni misafirle konuştuğumda, Bayard yüzü ışıldayarak bana bakıyordu. Kendisiyle kimin konuştuğu

konusunda hiç endişelenmesine gerek kalmadığı için, hayatının en eğlenceli zamanını geçiriyormuş gibi görünüyordu. Omuzlarında taşıdığı gerginlik, bal mumu gibi eriyip gitmişti.

Kendimden çok memnundum. Bir işe yarıyordum.

Kral bile saray mensupları hakkında ne kadar çok bilgi sahibi olduğumu fark etmişti. Dördüncü şampanya kadehimi bitirirken, kral kadehimi yeniden doldurması için hizmetlilerden birini çağırdı. Eğilip, onayladığını belirten bir şeyler mırıldandı kulağıma: “Bu akşam şaşırtıcı derecede hoşsun. Bu düğün pastasından bile daha tatlısın ve bu salaklar sana doyamıyorlar. Seni yiyip bitirmeye hazırlar.”

Tek kaşımı kaldırarak, krala sakın bir şekilde gülümsedim. Bu insanlarla etkileşime girmek için çok istekli olma tavrımda bir samimi yetersizlik olduğunu görebiliyordum -ne de olsa, onun bana emrettiği gibi onları cezbediyordum- ama ne fark ederdi? Aksine, kral bu ikiyüzlülüğümden dolayı beni daha içten bir şekilde onaylıyormuş gibi görünüyordu. Kendisinin onlardan çok daha yukarı bir seviyede olduğuna inanıyordu ve benim de aynı şekilde hissettiğimi varsayıyordu. Ama coşkulu olma rolü yapmak bir yana, ben Alaric gibi bu insanları küçümsemediyordum. Bir ağırlıklarının olmaması onların suçu değildi. Yaradılışları itibarıyla ince katmerler gibiydiler, dilinizin üzerinde eriyor ve midenizin boş kalmasına neden oluyorlardı.

Ama Bayard’ı ya da Alaric’i hayal kırıklığına uğratmadığımı bilmek güzeldi. Zaten benden nefret eden bir ebeveyn figürüm olmuştu hep ve hayatım bu sayede daha iyi bir hâle gelmemişti. Her ne kadar kralı... nahoş bulsam da, onunlata ters düşmemeyi tercih ederdim. Bu işi iyi yapmama şaşırmıştı. Ama bir malikâne yi yönetme deneyiminin bana yardımcı olacağını söylerken saflıkla konuşmuyordum. Biri bana bir görev verdiğinde, katıksız kararlılığım bunu başarmamı sağlardı.

Hızla atan kalbim, bedenimin hâlâ üvey annem için bir şeyler yaptığımı düşündüğünü söylüyordu bana. Bir ismi ya da

bir yüzü unutursam yüzüme sert bir tokat ya da burnuma bir yumruk yerim diye düşünüyordum hâlâ.

Ama hayır. Üvey annem kapıların dışındaydı ve ben de içerde güvendeydim. Ben bir prenses ve gelecekteki kraliçeydim. Bir daha asla yuvamı istila edemeyecekti.

Bayard kısa süre içinde beni babasından kurtarıp, balo salonunda fırıl fırıl döndüğümüz bir başka dans için yönlendirdi. Bayard'ın güvenli kollarına geri döndüğümde, ona karşı duyacağım sevginin coşkulu bir şekilde açan çiçekler gibi parlacağından artık emindim. O, aksinin olamayacağı kadar harikaydı.

Müzik daha keskin -daha tehlikeli ve daha şiddetli- bir hâl aldığı anda, beyaz eldivenli bir el Bayard'ın omzuna dokundu. Maxim onun arkasında duruyordu. "Baban seninle konuşmak istiyor. Bu arada, araya girebilir miyim?"

Rahatsız olan Bayard'ın bedeni gerildi, yemek masasında oturan babasına endişeli bir bakış attı. Elimi hızlıca, üstünkörü bir şekilde öptü ve beni Maxim'in var olmayan merhametine bıraktı.

Maxim, nispet yaparcasına sırtarak elimi tuttu. Diğer elini belime koydu ve beni yeni, daha hızlı bir şarkıda dans etmek için piste doğru yönlendirdi. Onun ellerinde eldiven olduğu için minnettardım. Eğer teni gerçekten tenime değişiyor olsaydı, bana karşı duyduğu katıksız nefretten dolayı gelinliğimin kumaşının kavrulup eriyeceğinden şüpheleniyordum. Prenses Bernadine'in yok olmasına neden olan adama bu kadar yakın olmaktan dolayı duyduğum tiksintiyle tenim karıncalanıyordu. Bir hain. Potansiyel bir gaspçı. Ruhu benimkinden çok daha kirli olmasına rağmen, *beni* hainlikle suçlama cüretini gösteren, en üst seviyede bir yalancı.

"Artık beni rahat bırakamaz mısın?" diye sordum. "Üvey ailemle yaptığın hamle başarısız oldu. Oyunu kazandım."

Maxim, hayıflanarak başını iki yana salladı. “Canım, daha yeni oynamaya başladık. Ama bu gece için, kısa bir ateşkes yapalım. Sen zaten hamleni yaptın. Ben de her iki hamlemi yaptım.”

Kalbim tekledi. *Her iki mi?*

“Görünüşte senin hamlelerin benimkilerden iyiydi, bunu itiraf edeceğim,” diye devam etti Maxim. “Ama ben kendi hamlemi çok daha şeytanca akıllı bir şekilde yaptım. Köylülerin seni artık nasıl çok sevdiklerini fark ettin mi? Onların perinin-kutsadığı prensesleri olarak?”

Korku, şafağın ufukta beliren gül rengi parmakları gibi sinsice cildimin üzerinde sürünüyordu. *Perinin-kutsadığı*. Bunlar, Maxim’in dün ricacılara söylediği kelimelerdi; kesinlikle kralın yeni gelini tanımlamak için duymak isteyeceği kelimeler değildi. Dışarıdaki dehşet verici, bunaltıcı coşku... bunların hepsi Maxim’in işiydi. Aleyhimde tek bir ilgi kıvılcımını yakmış ve benim idam edilmemde kullanılacak odun yığınının aniden alevlere boğulmasını beklemişti.

Bu kadar coşkulu olmaları şaşırtıcı değildi. Köylülerin ortadan yok olmak için gönüllü olarak ormana gidecekleri kadar işlerin vahim olduğu bir durumda, herhangi bir umut kırıntısına tutunacaklardı. Perinin kutsadığı bir kız hakkındaki sahte söylentiye bile. Ve Maxim, beni felakete sürüklemek için bu çaresizliklerinden yararlanmıştı.

Müzikle beraber beni havaya kaldırırken, öfkeyle gözlerimi kısıtım. Beni yeniden ayaklarımın üzerine bıraktı ve biz dışarı doğru dönerken sırtıttı. Beni yukarıdan yere atmamasının tek nedeninin, insanların izliyor olduğunu düşündüm.

“Şeytani planında bundan sonra ne geliyor?” diye homurdandım kulağına, dans ederken yeniden yakınlaştığımızda.

“Bekle ve gör, canım,” diye cevap verdi Maxim. “Beklemek eğlencenin yarısıdır.”

Söyleyecek bir şeyim olmadığı için, dışarıdaki adamın bana yaptığı gibi tarak kemiklerini birbirine geçirecek şekilde elini sıktım. Maxim, bir anlığına şoke olsa da, patlayan bir kahkahayla bunu gizledi. Karşılık olarak elimi daha sıkı kavradı ama neyse ki intikam almak için kemiklerimi kırma girişiminde bulunmadı. Ve benim tenimle onunkinin arasındaki kâğıt kadar ince kumaş katmanının üzerinden bile, eldiveninin pürüzsüz ipeğinin altındaki nasırları hissettim.

Dans etmeyi bırakıp, parlayan gözlerine samimi bir şaşkınlıkla baktım. “Kim sana ağır iş yaptırdı, zengin çocuk?”

Maxim’in normalde küstah görünen dudakları, şaşkınlıkla aralandı. Müzik yüksek bir tonla sona erdiğinde, cevap vermek üzereydi. Bir dizi muhafız hızla balo salonuna girmişti. Muhafızların komutanı, misafirlerin arasından gelip kralın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Üç uzun, korkunç saniye boyunca, saray mensuplarının hepsi muallak bir canlandırma içinde bekledi. Kralın yüzünün öldürücü bir öfkeyle kıpkırmızı olmasını izledik. “Bu *cüreti* nereden buluyorlar?” diye bağırdı komutana.

Maxim ile parmaklarımız birbirinden ayrılmıştı. Midemde ağır, bunaltıcı bir hayal kırıklığı hissettim. Önemli bir şey konuşmak üzereydik ve bunun yarıda kesilmesine üzülmüştüm. O nasırlar belki de düşmanıma dair elde ettiğim ilk ipuçlarıydı ve eğer fena şekilde yanılmıyorsam, bana bunların ardındaki gerçek hikâyeyi anlatacağını düşünüyordum.

Kral Alaric ve Bayard’ın yanına gittik. “Bir sorun mu var, efendim?” diye sordu Maxim, alnı fazlasıyla kıvrılmıştı. Tavrından dolayı, kralı neyin sinirlendirdiğini bildiğini -ya da en azından neyin sinirlendirdiğinden şüphelendiğini- anladım. Muhtemelen bunun sebebi kendisinin başlattığı dedikoduydu.

“O dışarıdaki kahrolası köylüler!” diye kükredi kral. İçtiği şaraptan dolayı dişleri mor renge bulanmıştı. Babası bağırmaya

devam ederken Bayard'ın elini tuttum. "Kesinlikle akıllarını kaybetmişler. Kapıdan tırmanıp içeri girmeye çalışıyorlar!"

Maxim kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yüzünde baharda ilk açan gül goncası gibi minik bir gülümseme belir-meye başlamıştı. *Yılan...* "İstedikleri bir şey mi var?"

"İstedikleri mi?" dedi Kral Alaric tükürükler saçarak. Bu soru onu sarstı, duraksamasına neden oldu. Ama sonra yeniden muhafızların komutanına aniden çıkıştı. "Tamam? Ne istiyor-lar? Bir şey istiyor olmalılar!"

Bayard'a bakmak için bakışlarımı kaydırdım. Biz onların ne istediğini biliyorduk. Ne de olsa kapıya tırmanma girişimleri ilk başladığında, ne istediklerini bağırarak bize söylemişlerdi. Bir peri iyiliği istiyorlardı bir de savaşın sonlanmasını.

Muhafızların komutanı, balonun kalıntılarının atılmış ol-duğu yere baktı ve bu anlamda bir şeyler mırıldandı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu, Alaric'i sakinleştirmek için işe yarama-dı. "O pis kalabalık oyunu bu şekilde mi oynamak istiyor? Biz onlara altın verdik, onlar bize itaatsizlikle karşılık veriyorlar! Biz onları iğrenç perilerden koruyoruz, onlar savaşın bedeli ko-nusunda sızlanıyorlar! General D'Chamberd!"

Soyluların pudralı kafalarının üzerinden bağırdı. D'Chamberd kalabalığın arasından koşarak geldi, fazla ihti-mam ve ani efor yüzünün şişip kızarmasına neden olmuştu. Kralın önünde aniden durdu ve selam verdi. "Majesteleri!"

Alaric, parmaklarını kesin bir şekilde ona doğru şaklattı. "Gidip kalenin önünde toplananları getir ve halkı galeyana ge-tirenleri darmadağın et. Bu, anlamsız sinir krizlerinin sonuçla-rını onlara öğretecektir."

O gürültücü, harika kalabalığın, bir dizi katı yürekli asker tarafından mağdur edildiğini zihnimde canlandırırken, elim hızla ağzıma gitti. Alaric'in sevgili demir silahları bizim halkı-mızın üzerinde kullanılamazdı, öyle değil mi?

"Şaka yapıyorsunuz!" dedim nefes nefese.

Alaric'in ateşli bakışları hızla Bayard'a döndü. "Küçük gelin benim otoritemi mi sorguluyor?"

Bayard kolumu kavrayıp, beni arkasına doğru çekti. Ben, "Evet!" diye bağırırken, o ise aynı anda, "Hayır, tabii ki hayır," dedi.

Kral uyarır gibi bir elini bana doğru kaldırdı. "Bu, mutlu bir gün, Ellain. Ben kadınlara vurmam. Senin yerine oğluma vurmak zorunda bırakma beni."

Bayard gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı. Bana birkaç santim daha yaklaştı ama onun dışında asil ve dik duruşunu korudu. Boğazımda beliren sert yumruyu yutmaya çalıştım. O anda, Alaric'in oğlunu şiddet göstermekle ilk kez tehdit etmediğini anlamıştım. Bayard ile çevik olmaktan çok daha fazla ortak noktamız vardı.

Öfkeyle başım döndü. Mantıksız bir şekilde, *bana vurmak "kabul edilebilir" bir şey olarak varsayılabilir ama benim yaptığım bir şey için Bayard'a vurmak bambaşka bir şey*, diye düşündüm. Bayard'ın uzattığı kolunu iterek, onunla Alaric'in arasına girdim. Belki de beni bu kadar kullanışsız bir biçimde cesur yapan, hâlâ midemde çalkalanan beş kadeh şampanyaydı. "Silahlarınızı halkımız üzerinde kullanamazsınız..."

Bayard'ın sesi arkamda yankılandı: "Ell, lütfen..."

Öfke yüzümü ısıtırken, pot kırmaya devam ettim: "...hangi olası neden..."

"Sen kimsin de bana ne yapıp yapamayacağımı söylüyorsun?" diye kükredi Alaric. "Kendi saray mensuplarımdan önünde?"

Yeniden kolunu kaldırdı, bakışları benimkilere kilitlenmişti. O anda onun kadınlara vurmamak konusunda söylediklerinin sadece kelimelerden ibaret olduğunu anladım. Başkalarına zorbalık yaparken, kendisini soylu hissetmek için söylediği kelimeler.

Ama kral kolunu indirme şansı bulamadan, parlak, siyah bir baston pat diye aramıza girip, Alaric'in duraksamasına neden oldu. Maxim'in pürüzsüz sesi, kan dolaşımının içinde dağılan zehir gibi, çatışmayı dağıttı: "Majesteleri, sanırım ekselansları düzgün konuşamayacak kadar sarhoş. Prenses Ellain'in sizin bilgeliğinizi ya da kraliyet otoritenizi sorgulamayı kastettiğini düşünmüyorum."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Maxim beyaz eldivenli elini, sessiz kalmamı söylercesine bana doğru titretti. Giderek yumuşayan kralın karşısında, kendine güvenen bir şekilde konuşmaya devam etti: "Onun yanlış bir şekilde ifade ettiği görüşünden benim anladığım, sadece... köylülere karşı yapılacak böylesi kesin bir hareketin halk üzerinde uyandıracak görüşlere dair sizi uyarmak istemesiydi. Hepimizin de bildiği gibi, kendi aralarında konuşuyorlar ve sizin de doğru bir şekilde söylediğiniz gibi, efendim, tüm gün boyunca *sızlanıyorlar*. Eğer bu kalabalığı etkisiz hâle getirirseniz, onlar bunu köylü arkadaşlarına söyleyeceklerdir ve kısa zaman içinde, ilk kalabalığa yaptığınız muameleyi şikâyet edecek üç kat fazla bir kalabalık gelecektir. Bu da majesteleri için gereksiz yere sinir bozucu bir döngü olacaktır, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Kral Alaric, iç geçirirken boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi. "Söylediklerinde bir gerçeklik var." Açık bir şekilde, Maxim'in öne sürdüklerini tatlı bir dille söylemesini takdir ediyordu. Midemde bir tedirginlik kabarcığının oluştuğunu hissettim. Bir kral, kendisi pohpohlanarak söylenmediği sürece gerçekleri kabul edemiyorsa, kendi halkını nasıl gerçekten tanıyabilirdi? Kral, düşünerek gözlerini kapattı. Hızlı bir şekilde Maxim'e, "Diğer seçeneğimiz ne?" diye sordu.

Maxim, fazlasıyla eğilerek selam verdi. "Sizin adınıza insanlarla konuşmama izin verin, efendim. Onları neyin kızdırdığını bulacağım ve size bildireceğim. Belki de onlara verebileceğimiz

bir tür küçük, yatıştırıcı bir kırıntı bulabiliriz. Muhteşem cömertliğinizin bir göstergesi olarak.”

Alaric başıyla onayladı. “Evet. Bunu yap. Şimdi.”

Maxim bir kez daha eğilerek selam verdi ve bir mürekkep balığının mürekkebi kadar yapışkan ve kaygan bir şekilde kala-balığın içine karışıp balo salonundan dışarı çıktı.

Şimdi, yavaşça doğrulan Alaric, tersçe bakmak için bana döndü. “Bundan sonra, bana tavsiye vermeye kalkıştığında, bunu akli başında bir insanın yaptığı gibi yapacaksın. Böylece ben de bir daha asla seni bir tür toy, yufka yürekli, itaatsiz, *ap-tal* bir hayalpereste benzetmeyeceğim.” Ses tonu, yumuşayarak alaycı bir ebeveyn şefkatine büründü. “Bu, yeterince açık mı?”

Bayard parmak uçlarıyla el bileğimi okşadığı için, söyleyeceğim kavgacı kelimelere karşı koydum. Maxim’in kralın gözüne girmek için yaptığı gibi yüz ifademi düzelttim ve fazlasıyla eğilerek reverans yaptım. “Beni affedin, efendim. Saygısızlık yapmak istemedim. Topluluk önünde konuşmak konusunda öğreneceğim çok şey olduğu belli. Söylediğim kelimeleri daha dikkatli seçmeliydim.”

Kral başıyla onayladı ve çenemin altına koyduğu işaret parmağını beni yeniden ayakta duracak bir pozisyona getirmeye zorlayacak şekilde kullandı. Âdeta ben bir kuklaymışım ve iplerim onun elindeymiş gibi. “Buraya ilk geldiğinde sana ne söyledim? Prensesler özür dilemez. Bu, uygun değil.”

Gözlerimi kapattım, zorla da olsa acı verici bir şekilde gülümsedim. Kazanmanın yolu yoktu. Kendimi tekrar, tekrar ve tekrar benzer bir konumda buluyordum.

Alaric’in bakışları oğluna kaydı. “Küçük karını düğün yatağına götür. Beyni çalışan bir varis yapmak için çalışmaya başlayın.”

Bayard’ın sadece kulaklarının ucu değil, tüm yüzü parlayan bir ocak demiri gibi ısındı. Ama eğilerek babasını selamladı ve beni kolumdan kavrayıp balo salonunun dışına doğru

yönlendirdi. Bir çift muhafız nöbet tuttukları yerden ayrılıp, kralın tam olarak gitmemizi istediği yere gittiğimizden emin olmak için altı adım ardımızdan kraliyet kanadına kadar bizimle geldiler.

Parti kesinlikle bitmişti.

Bayard'ın üst kattaki süitine çıktığımızda, ikimiz de kesinlikle artık herkesin bizden ne beklediğini biliyorduk ama içinde bulunduğumuz koşullar göz önünde bulundurulduğunda, havada herhangi bir romantizm yoktu. Okyanus mavisi bir halının üzerinde duruyorduk, aramızda on adım mesafe vardı. İkimiz de birbirimizle göz teması kuramıyorduk.

Aramızdaki sessizlik, altınlarla dolu bir etekten daha ağır geliyordu. En sonunda Bayard bu sessizliği bozdu: “Neden onunla o şekilde konuştun? Bunu bir daha yapamazsın.”

Titreyen ellerimle eteklerimi kavradım. “Askerî birlikleri kendi halkının üzerine gönderecekti! *Bir şey* yapmak zorundaydım!”

Bayard dişlerini sıktı. Solgun yüzü terle kaplanmıştı. “Söz konusu babam olduğunda, neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. O... bağışlayıcı biri değil, Ell. O, değişken, sinirli ve sert biri. Senin zarar görmeni istemiyorum. Biliyorsun, bu akşam sana vurabilirdi.”

Ağzımdan boğuk bir kahkaha kaçtı. Sanki biri bana ilk defa vuracaktı da... “Bazı şeyler, birinin sana vurmasına değer,” dedim.

“Hayır,” dedi Bayard yanıma gelip, nazik ellerini belime koyarak. “Aşkım, bu oyunu oynamak riskli olur. Yapma. Sen sadece...” Boğazındaki âdemelması çıkıntı yaptı. Konuşmayı bir daha denedi: “Dikkatli olmamız gerek. Babamla aranı iyi tut. Ailenin güvenli olduğunu söylerken, yalan söylüyor. Senin zarar görmeni istemiyorum.”

İçtiğim şampanyadan dolayı başım dönüyordu. Bu gece duygularım normalde olduğundan daha yoğundu muhtemelen, yoksa Bayard'a sorduğum şeyi sormaya asla cüret etmezdim: “Bugün bana ettiğin o yemine ne oldu? Beni koruyacağına dair? Şimdi bana sadece saklanmamı söylüyorsun.”

Bayard derinden incinmiş ve şaşırmış görünüyordu. “Ell, seni koruma *yolum* saklanmak. Babamın intikam alma şekli şiddetli bir hâl aldı.”

“Peki ya halk?” diye sordum. “Onları kim koruyacak?”

Bayard başını iki yana salladı, saçlarından bir bukle alnına düşmüştü. “Bir gün, seninle birlikte bu krallığı biz yöneteceğiz ve işler daha iyi olacak. Ama sabırlı olmamız ve o günü beklememiz gerek.”

Ellerimi onun ellerinden sertçe çektim, gülünç gelinliğimin içinde sendelerken eteğine bastım ve yere düştüm. Zorlukla oturur pozisyona geçtim, göğsümde tanımlanamaz bir ağrı vardı. Boşu boşuna avuçlarımı halının üzerine vuruyordum. “Beklemekten *yoruldum!* İşlerin daha iyi olmasını dilemekten, umut etmekten ve bunun için dua etmekten yoruldum. Artık kımıldamadan daha fazla oturmayacağım, Bayard. Bu krallıkta bir gücümüz var, öyle değil mi? Neden bunu kullanamıyoruz?”

Bayard sessizce bana yaklaşıp, gözlerimin içine bakmak için çömeldi. “Ne yazık ki aşkım, benim senin hayal ettiğin gibi bir gücüm yok. Belki babam benden biraz hoşnut olsaydı olabilirdi... ama o, benim fırtınalı bir yağmurdaki kibrit kadar işe yaramaz olduğumu düşünüyor. Uzun zamandır sarayda değilsin ama kesinlikle fark etmişsindir: O, benim yerime Max'in sözünü dinliyor.”

Duraksadım. Bu doğrudu. Alaric defalarca, o da oğlu ve varisiyle aynı yaşta genç bir adam olmasına rağmen, tavsiye almak için Maxim'e danışmıştı. Başımı bir yana eğdim. “Neden?”

Bayard omuz silkti ve benim seviyeme gelmek için yere oturdu. “Nedenini söylemesi zor. Max'in babası vefat etmeden

önce, babamın başdanışmanıydı. Belki de Max'in onun yerini aldığını düşünüyordur? Ama sanırım babamın, Max'i benden çok sevmesinin nedeni tam olarak hanedandan *olmaması*. Babamın, çocuklarından saçma beklentileri var. Benden, Bernadine'den. Biz mükemmel soylular olmak zorundayız. Bizim cesur ama uysal, çekici ama otoriter, acımasız ama nazik olmamızı istiyor..." Bayard derin bir şekilde iç geçirdi ve başı dört ayaklı yatağın kenar tahtasına değene kadar geriye doğru yaslandı. "Babam bunların yarısı bile olduğundan değil... ama yıllarca süren pohpohlama, onun kendisinin mükemmelliğinin ta kendisi olduğuna inanmasına neden oldu."

Bayard'a karşı olan öfkem, âdeta üzerine bir kova su dökülmüş gibi hızla yok oldu. Onunla yan yana oturabilmek için ona doğru emekledim. Elimi başının üzerine koyup, omzuma yaslaması için çektim. Nazik bir şekilde saçlarını okşadım. "Sorun yok," diye mırıldandım alçak sesle. "Her şey yoluna girecek."

Odaya, bağışlayıcı bir sessizlik çöktü. En sonunda ona, "Seni onun kızmasına neden olacak bir pozisyona soktuğum için üzgünüm," dedim.

"Sen, doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyordun. Ben, olduğumu umduğun mücadeleci şövalye olmadığım için üzgünüm sadece."

Hüzünlü bir kahkaha attım. "Baban şu anda birbirimizden *özür dilediğimizi* duysaydı ne kadar öfkelenirdi?"

Bayard da kıkırdadı. "Korkutucu derecede!"

Doğrulup oturdu ve beni kısa ama hassas bir şekilde öptü. Öpüşmeyi fazla kısa bir sürede kesti; öpüşme başka bir şeye doğru gitmeden önce bitmişti. Hayal kırıklığıyla, kocamın neredeyse fazla centilmen olduğunu fark ettim. Artık evlenmiştik; öpüşmelerimizin daha derin, daha uzun, daha şiddetli olmasını isterdim. Bunun mümkün olacağını düşünmemiştim ama bu kısa öpüşmeyi, Maxim eldivenli elini kulağımın üzerinde

gezdirdiğinde hissettiğim hisle karşılaştırırken buldum kendimi. İkisi de daha fazlasını arzulamama neden olmuştu.

“Ama bak sana ne diyeceğim,” dedi, elimi tutup ayağa kalkmama yardım ederken. “Ben, emir üzerine üreyen bir at olmayacağım. Sen bir damızlık kısarak değilsin ve ben de bir tür soylu aygır değilim.”

Bayard iyiydi. Nazik ve düşünceliydi. Ama benliğimin czici bir çoğunluğu, onun beni kollarının arasına alıp, şiddetle öpmesini istiyordu. Buna ihtiyaç duyuyordum. Eğer bunu yapsa, o zaman Maxim’e karşı hissettiğim bu garip dürtüler, tutkumuzun içinde yanıp kül olurdu belki.

Belki de sadece kocamı cesaretlendirmem gerekiyordu. Ona, onu arzuladığımı söylemem gerekiyordu, böylece o da benim için fazla hızlı hareket ettiği konusunda endişelenmek zorunda kalmazdı. Aksine, ben hızlı hareket etmek istiyordum.

Kıkırdadım ve cilveli bir şekilde parmaklarımı kolunun üzerinde gezdirirken, gömleğinin altındaki kol kaslarına hayran kaldım. Ona biraz daha sokulup, kirpiklerimi davetkâr bir şekilde kırıştırdım. “Anlaşamadığımız konusunda anlaştık. Sana yakın olmayı seviyorum. Beni öpmeni, bana dokunmanı seviyorum. Daha fazlasının olması hoşuma giderdi.”

Bayard çocuksu bir şekilde sırtıttı. Kirpiklerimin yabancı bir nesneyi uzaklaştırmak için çıldırdığını düşünüyormuş gibi, gözümün önüne düşmüş bir tutam saçı arkaya doğru çekti. İçtiği içkiden dolayı o da ayakta biraz zor duruyordu. “Çok naziksin, sevgilim.”

Nazik mi? Ben, nazik olmaya çalışmıyordum. Yaşayan bir cazibe olmaya çalışıyordum. Acaba daha net mi davranmam gerekiyordu?

“*Hemen şimdi* daha fazlasını isterdim,” diye açıkladım, aramızdaki mesafeyi kapatıp, tatlı bir öpücük daha almak için başımı kaldırırken.

Bayard çok hafifçe irkildi ama nazikçe avucunu yanağımın üzerine koydu. Bu masum dokunuş tenimin alev almasına, doyumsuz bir şekilde daha fazlasını istememe neden oldu. “Ell, sen mükemmelliğin ta kendisisin. Ama sanırım ben bu anlamda gerçekten daha yakın olmak için biraz daha zamana ihtiyacı olan türden bir insanım. Seni seviyorum ama birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz. Önümüzde bizi bekleyen bir ömür var. Neden ağırdan almıyoruz?” Benden bir adım uzaklaştı. “Şimdi, geceliğini giymene yardım etmeme ve yatağa girmemize ne dersin... sadece uyumak için? Babası, karısıyla yatmasını emrettiğinde kim performans gösterebilir ki zaten?”

Başım la onayladım. “Tabii ki. Tamamen anlıyorum.” Ve bir seviyede anlıyordum da. Acele etmemek her insanın hakkıydı. Ama aynı zamanda, Bayard’ın acele eden *türde* bir insan olmasını çok istemenin de benim hakkım olup olmadığını merak ediyordum. Çünkü ben kesinlikle bunu istiyordum.

Yine de alaycı bir düşünce beni rahatsız ediyordu: Eğer Bayard Trude’la -yıllardır tanıdığı biriyle- evlenmiş olsaydı, muhtemelen bu bir sorun olmazdı.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” diye sordu , kaşlarını olabilecek en içten bir endişeyle çatmıştı.

“Sadece biraz,” diye itiraf ettim. “Ama sorun değil. Zamanla o noktaya geleceğimize eminim.” Zaten güneşin doğmasına az kalmıştı. Heyecan ve dehşeti eşit derecede getirmiş olan bir günün ardından bitkin düşmüştüm. Uykuyu hoş karşılayacaktım.

Zita, balo sırasında gece kıyafetlerimi getirmek için buraya gelmiş olmalıydı çünkü bir gecelik ve yeşil sabahlığım katlanarak, çekmeceli sandığımın yanına konulmuştu. Onları almaya gittim ve kıyafetlerimin yanında duran, üzeri safirlerle süslenmiş, oymalı, ahşap bir kutu olduğunu gördüm. “Bu ne?” diye sordum kutunun kapağını kaldırırken.

Beyaz kadife üzerinde duran, sadece birkaç gün önce Bayard için denediğim cam ayakkabının açık mavi parıltısıyla karşılaştım.

Bayard odanın diğer tarafında, zincirli içliğini çıkarıyordu. Çıkarılmış olduğu pantolonu, hizmetlilerden birinin sabah alması için yere atılmış duruyordu. “Ayakkabın! Bilirsin, ben de... diğerine ne olduğunu merak ediyordum? Sen diğer tüm kıyafetlerinin gece yarısından sonra yok olduğunu söylemene rağmen, bu ayakkabı kaldı. Diğerinin de bir sonraki güne kaldığını hayal etmek zorunda kaldım.”

Parmaklarımla kutunun kenarını kavramış bir hâlde donakaldım. Ortaya açık bir çözüm çıkmıştı ve ben de açık çözümleri geri çevirecek bir insan değildim. Yüzümde hüznü bir gülümsemeyle Bayard’a döndüm. “Üvey annem kırıp paramparça etti.”

Bayard’ın yüzü yeniden öfkeyle dalgalandı. Ama artık onu, öfkesinin bana karşı olduğundan korkmayacak kadar iyi tanıyordum. Hızla attığı üç adımla odanın diğer tarafından yanıma geldi ve sonra beni kollarına alıp, sağlam bir şekilde sarıldı.

Kollarının arasına kendimi bıraktım, o an için umutlu hissettim. Bayard ile aramızda tutkunun patlak vermesi için hâlâ zaman vardı. Belki de sabah, ona sırlıklam âşık bir şekilde uyanacaktım.

Ve üvey anneme gelince... Ona iftira attığım için hiçbir suçluluk hissetmiyordum. Ne de olsa, eğer kırılacak cam bir ayakkabım olsaydı, kesinlikle kırardı.

ON ÜÇ

Uyuyabildiğim kısıtlı saatlerde, belirsizlikle dolu rüyalar gördüm. Önümde giden Bayard bir köşeden dönüyordu ama ona yetiştiğimde gözden kayboluyordu. Üvey ailem, ön kapının parmaklıklarını sarsıyordu ama boşluktan onlara uzandığımda, elimin bilekten aşağı olan kısmı küle dönüşüyor, ufalanıp, rüzgârla uzaklara uçuyordu. Trude, Maxim'in bastonunun fil dişi kurt kafasını burnunun üzerinde dengede tutmaya çalışıyordu ve ben de devamlı olarak ona *durmasını* söylüyordum. Eğer baston gürültüyle yere düşerse, ona korkunç bir şey olacağını hissediyordum. Baston kaçınılmaz bir şekilde yere düştüğünde parçalanarak, hançer benzeri binlerce cam parçasına dönüşüyordu.

Nefessiz kalmış bir şekilde uyandım, cam parçalarının delik deşik etmesini beklediğim yüzümü ellerimle kavramıştım. Avuçlarımın kanlı olmadığını fark ederken, nefes alıp verişlerim zamanla yavaşladı. Kalp atışlarımın sakinleşmesini dileyerek, kendimi yastıkların üzerine bıraktım.

Pencereden görünen gökyüzü pembe tonunda ışıırken, yanımda Bayard uyumaya devam ediyordu. Uykusu inanılmaz derecede ağır olmalıydı. Eğer dışarıdaki bahçeden muazzam bir fasulye sırıgı çıksa ve bir dev bulutlardan aşağı inseydi bile, muhtemelen horlamaya devam ederdi.

Ama bu keyifli uykusuna sadece bir ya da iki saniye daha devam edebildi çünkü yatak odasının kapısı aniden ve sertçe iki muhafız tarafından açıldı. Ahşabın duvara çarpmasıyla çıkan ses, Bayard'ın çığlık atarak aniden uyanmasına neden oldu. Yorganı üzerimde daha yukarı çektim ve gözlerimi kısarak içeri izinsiz girenlere baktım. "Sen muhafızların komutanı değil misin?" diye sordum Bayard'ın yerine, benzer üniformalar içindeki tüm muhafızların ona aynı görüldüğünü düşünerek. "Burada ne işiniz var?"

Komutan eğilerek selam verdi. "Kral sizi taht odasına bekliyor. İkinizi de."

Sersemlemiş bir hâlde, Bayard'a bakarak gözlerimi kırptırdım. Bayard ise uyanmaya çalışırken gözlerini ovuşturdu. "Tamam, giyinmek için bize birkaç dakika verin," diye mırıldandı.

Komutan olumsuz anlamda başını salladı, dudakları acımasız, rahatsız olmuş bir çizgi hâline gelmişti. "Olduğunuz hâlinizle gelmeniz gerektiğini söyledi."

"Bu saçmalık!" dedim düşünmeden ama Bayard bana doğru başını iki yana salladı, bu o kadar küçük bir hareketti ki neredeyse fark edilemezdi. "Tamam..." dedim kabullenerek. Yorganları üzerimden attım ve hızla yataktan çıktım. Yarı şeffaf geceliğimin üzerinde bir kat daha olması için çok sevdiğim sabahlığımı giydim.

Bayard da yataktan çıktı, ağzını o kadar fazla açarak esnedi ki çenesinin yerinden çıkacağından endişelendim. Bronz rengi saçları uyurken karışmıştı. Komutan bizi Bayard'ın süitinden dışarı doğru yönlendirirken, aynada yansımamı gördüğümde saçlarımın bütün gece dönüp durmaktan dolayı garip yönlerde dikelmiş olduğunu fark ettim. Koridora çıkarken, elimle saçlarımı düzeltmeye çalıştım ama bir işe yaramıyordu.

Biz girdiğimizde taht odasında oturan birkaç soylu vardı ve çok erken saatler olduğu için ilk başta bu beni şaşırtmıştı. Ama sonra onların kan çanağına dönmüş gözlerini ve dün gece

giydikleri kıyafetlerin aynısını giydiklerini gördüm. Aralarından hiçbiri erken kalkmamıştı, bunun yerine daha hiç uyumamışlardı.

Aynı şey kral için de geçerli gibi görünüyordu. Elinde yarısı boş bir kırmızı şarap şişesi sallanıyordu ve bacaklarından birini tahtın kolunun üzerine atmıştı. Biz içeri girdiğimizde, bizi kükreleyen bir kahkahayla karşıladı. Bayard eğilerek selam verirken, ben de geceliğimin içinde garip bir şekilde reverans yaparak selam verdim. Kral eliyle, özellikle sağ tarafı darmadağınık olan saçlarımı işaret etti. “Şimdi, uygun bir şekilde evlenmiş ve eşiyle yatmış bir kadın işte böyle görünür! Bayard, gerçekten bir şeyi doğru yapmış olabilir misin?”

Bir araya toplanmış olan saray mensupları çapkınca kahkahalara boğuldular. Bayard yüzünü buruşturdu, yüzünün ısındığını görebiliyordum.

Maxim, sarhoş kalabalığın arasından platforma doğru yürüdü. Belli ki o da uyumamıştı çünkü üzerinde hâlâ siyah, ipek takımı vardı. Ama artık kıyafeti hafifçe kırıışmış görünüyordu. Koyu renk halkaları olan, kurnaz bakışlı gözleri, bir şey arar gibi yüzlerimizi inceliyordu. Sıradan bir şekilde tahta doğru eğilip, kralın kulağına bir şey fısıldadı.

“Doğru!” diye bağırdı kral, şarap şişesini yere bırakıp, normal bir oturma pozisyonuna geçmek için bacağını tahtın kolundan indirirken. “İkinizi de buraya köylü sorununu konuşmak için çağırdım.” Önce sol elinin işaret parmağını kaldırdı, sonra sağ elinin işaret parmağını kaldırarak ikisini bir araya getirdi. “Ve peri sorununu... Ki şu anda bu ikisi aynı sorun hâline gelmiş durumda.”

Korkudan tüylerim diken diken oldu. Alaric eliyle beni işaret etti. “O alt tabakadan gelen salaklar, Ellain’in perilerin küçük arkadaşı olduğunu düşünüyorlar. Ve bu da onların, perilerin en vahşi düşmanlarımız olduğunu unutmalarına neden oldu! İnsanların perilerden korkması gerekiyor, onların

sızlanmalarını ve boş dileklerini dinleyeceklerince inanmaları değil...” Cümlesini tamamlamadan, gözlerini tavana dikti. Bir şey çiğniyormuş gibi görünüyordu.

Bayard, parmaklarını parmaklarıma dolamak için elini uzattı. Yüzü ifadesizdi ama gözleri çılgınlık atıyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu. Bu konuşmayı, planlanmış sonucuna doğru hızlandırmaya ve ne kadar endişeli olduğumu bulmaya karar verdim. “Efendim?” dedim başımı sorgular bir şekilde yana eğerek. Gözlerimi elimden geldiğince masum bir şekilde açmaya çalışarak, zoraki bir şekilde gülümsedim. “Lütfen devam edin. Peri tehdidi konusunda haklısınız -Bayard da ben de böyle düşünüyoruz- ve planladığınız sonucu duymayı çok isteriz.”

Kralın yanında duran Maxim’in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dün gece verdiği örnekten bunu öğrenmiştim ve o da bunu biliyordu.

Kral başını sallarken, maviye boyanmış dişleriyle hoşgörü içinde bana gülümsedi. “Güzel söyledin, Ellain. Benimle aynı fikirde olman akıllıca. Ve perilerle aramızdaki bu savaşı sonsuza dek sonlandıracak bir planım olduğunu duyduğuna sevineceksin! Sonra o nankör köylüler en sonunda, bunca zaman yapmaları gerektiği gibi bana şükredecekler.”

Duvardaki deliğinden çıkan bir fare gibi, göğsümde bir şeyin kımıldadığını hissettim. Faydalı içgüdülerimin hepsi aksini söylese de, gerçek bir merakla, “Gerçekten mi, majesteleri?” diye sordum çekinerek. “Savaşa ara mı veriyorsunuz?”

Kral gürleyen bir kahkaha attı. “Savaşa ara vermiyorum, canım. *Sonlandırıyorum*. Ve senin yardımına ihtiyacım olacak.”

Bu kavramı anlayamadığım için, sessizce parmağımla kendimi gösterdim.

“Ell mi?” diye sordu Bayard, dehşet içindeymiş gibi görünüyordu. Belki de zihninde babasının elime demir bir balta verip,

beni cephe hattına göndereceğini canlandırıyordu. “Ell ne yapabilir ki?”

Kral Alaric sırtarak, bir elini havada salladı. “Prenseslerin en iyi yaptığı şeyi yapabilir. Diplomasi. Ne de olsa, kişisel olarak bir periyi tanıyor. Bu... iyilik perisini... insanlar ona böyle diyorlar... çağırarak ve onunla konuşarak. Medeni türler gibi birbirimizle görüşüp, bir barış anlaşması yapabiliriz, değil mi?”

Bayard şüpheli görünüyordu, belki de bir tuzak olduğunu hissediyor ama bu tuzağın çalılarının arasında nerede olduğunu bilmiyordu.

Ama ben biliyordum. Tuzak bu kadar özenle hazırlanmış bir şey değildi. Kral basitçe yalan söylüyordu.

Alaric’in güçlendirilmiş ordularıyla nasıl gurur duyduğunu hatırladım. Ama eğer onları nereye yönlendireceğinizi bilmiyorsanız, askerler ne işe yarardı ki? Periler Ülkesi’ne nasıl gideceğini bilmiyordu, hiç kimse bilmiyordu.

Platformun üzerinde duran Maxim gözlerime baktı. O da Alaric’in yalan söylediğini biliyordu.

Dudaklarımda iğneleyici bir gülümseme belirdi. “Majesteleri mütevazı davranıyor. Kesinlikle planınızın en akıllıca kısmını söylemiyorsunuz. Gerçekten sadece bir anlaşma imzalamayacağız, öyle değil mi?”

Kral Alaric şaşkınlık içinde bana baktı. “Kader beni korusun, algıların güçlü. Hayır, senin çağrına cevap verdiğinde, senin perine böyle *söyleyeceğiz*. Sonra, onu kandırıp evlerinin yerini ortaya çıkarmasını sağlayacağız ve onun türünü tamıyla bozguna uğratacağız. Kanat çırpabilecek tek bir yaşayan peri bile bırakmayacağız. Ve sen bunların hepsini mümkün kılacaksın.”

Kalbim durmuş gibi hissettim. Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır. Kral Alaric daha önce de bir kere bir periyi çağırmamdan bahsetmişti ama bunu zar zor fark etmiştim. Şimdi ise yüzümdeki tüm kan çekilmiş, her yerimin üşüdüğünü

hissetmiştim. Maxim'in yüzündeki ifade, bastırılmış bir sırıtıdan, tüm dişlerini gösterdiği parlak bir gülümsemeye dönüşmüştü. Benim bir iyilik perim yoktu. Maxim de benim bir iyilik perimin olmadığını biliyordu. Ve benim başarısız olacağımı bildiği için açık bir şekilde kralı, bu plan için büyük umutlar besleyeceği şekilde yönlendirmişti.

Kralın beklentilerini aşağı çekmeliydim. Hem de hemen.

Kelimeler ağzımdan hızla çıkmak için birbirleriyle mücadele ediyorlardı. "Majesteleri, bu çok zekice bir plan olmasına rağmen, planı harekete geçirebileceğimden emin değilim."

Kralın yüzü memnuniyetsizlikle gölgelendi. "Bunun nedeni ne?"

Saray mensupları artık her yönden bana ve Bayard'a doğru yaklaşıyor, aç köpekler gibi taht odasının köşelerinde sinsi sinsi dolaşıyorlardı. Zayıflığımı hissetmişlerdi. Sabahlığıma daha sıkı sarınıırken, bir kere daha ne kadar kaba göründüğümü, bir prenses gibi görünmediğimi fark ettim. "Efendim, kendime düşeni yapmak istemediğimden değil..." diye konuşmayı denedim, âdeta kaçabileceğim gizli bir geçit ortaya çıkacakmış gibi bakışlarımla odayı tararken. "Ama bana perinin ismi hiç söylenmedi. İstesem de onu nasıl çağıracağımı bilemezdim! Ve iyilik borçlu olduğu kişi de ben değil, annemdi. Bana çok da borçlu olduğu söylenemez... Karşılığında hiçbir şey yapmadığım için, onu çağırdığımda cevap vermeyebilir."

Kralın dudakları büzüldü. Kelimeler ağzından hırlar gibi çıktı: "Kesinlikle en azından *deneyebilirsin*, değil mi?"

Kısa, keskin bir kahkaha attım. "Memnuniyetle," dedim. Gerginlik mideme pençelerini geçirmişti ama abartarak platformun basamaklarında diz çöktüm ve yalvarır gibi ellerimi kaldırdım. "Ah, yüce, nazik peri! Senin adını bilmiyorum ama çağrıma cevap vermeye gönlün razı olur mu?"

Hiçbir şey olmadı. Taht odası o kadar şiddetli bir sessizliğe bürünmüştü ki, yere düşen bir iğnenin sesini bile duyabilirdiniz.

Soylular, bir periyi bu kadar hızlı bir şekilde çağırmanından dolayı korkuyla geriye çekilmişlerdi. Ama hiçbir şey olmadı.

Bayard pijama üstünün pamuk yakasını çekiştirdi. “Tamam. Denedi, baba. Ve bu da gerçekten...”

Alaric, Bayard’ı susturmak için elini hızla ona doğru kaldırdı. “Aptallaşma, çocuk! Burada bir peri çağıramaz çünkü peri buraya gelemez. Her bir girişin üzerinden demirden bir at nalı var. Ellain, demirin engelleyemeyeceği bir yerde çağırmalı periyi.”

Zorlukla yutkundum, daha şimdiden ormandaki çam dallarının bana doğru uzandığını, tenime sürtündüğünü, kavrayıcı cılız eller gibi kıyafetlerimi yakaladıklarını hissedebiliyordum. “Sanırım, eğer bu majestelerini memnun edecekse, ormana gidip orada deneyebilirim...”

Alaric şaşkınlıkla bir kahkaha attı, gözleri açılmıştı. “Ne, sen aklını mı kaçırdın? Perilerin en güçlü oldukları yer olan ormana gitmek ve onları çağırmak? Ben *onları* pusuya düşürmeyi planlıyorum, bizi değil. Prenses Bernadine zaten o ormanda kayboldu, orada bir başka kızımı daha kaybetmeyeceğim.”

Göğsümü sıcak bir rahatlama kapladı. Demek sonunda kral bana tamamen karşı değildi. Bana *kızım* demişti ve güvenliğim için endişeleniyordu. Periyi çağırmakta başarısız olmam, buradaki yerimi tehlikeye atmamıştı. Henüz.

“Hayır,” diye devam etti kral başını iki yana sallayarak. “Hayır. Eğer bir peri çağıracaksak ve onun kahrolası ismini bile bilmiyorsak, yapılacak mantıklı tek bir şey var. Ellain’in onunla ilk karşılaştığı yere gitmek zorunda kalacağız. O yarattığı babasının bahçesinde çağırarak.”

Mideme yumruk yemiş gibi nefessiz kaldım. Göğsüme doğru bir top atışı yapılsaydı bile ciğerlerimdeki nefesin bu şekilde tamamen çıkmasına neden olmazdı. Hayır. Beni üvey annemin evine geri dönmek zorunda bırakamazdı. Bunu yapamazdı.

Özellikle de sadece *bir gün önce* onları saraydan attırmak için yaptığımı onca şeyin ardından. Köprüleri yakmıştım ve üvey annemin ağına geri dönmek, intihara yakın bir aptallık olurdu.

Ayağa kalktım. “Hayır.”

Kral Alaric kaşlarını kaldırdı. “Bana ne dedin, Ellain?”

Dişlerimi sıkıca sıktım. “Hayır dedim. O eve geri dönmeyeceğim. Bir daha asla o eve geri dönmeyeceğim. Beni bunu yapmaya zorlayamazsınız.”

Alaric tahtından kalkıp bana doğru yürüdü. Sesi yumuşak ama ölümcüldü. “Seni canım ne isterse onu yapmaya zorlayabileceğimi öğreneceksin, kızım.”

Damarlarımda kan gök gürültüsü kadar şiddetli bir şekilde akıyordu. Alevler, kafatasımın içini yalıyordu. Kollarımı havaya kaldırdım ve işaret parmağımı yere bastırdım. “O eve geri gitmekten, *kuşların gözlerimi oymasını* tercih ederim.”

Kral yavaş hareket ediyordu, platformun basamaklarından inerken neredeyse hiç enerji harcamıyor, botları uğursuzca yere vuruyordu. Yüzünde, öfkeyle eğlence arasındaki ince çizgide bir ifade vardı. Ellerini dizlerine yaslayıp, sanki ben dizi kanadığı için ağlayan bir bebekmişim gibi, benimle burun buruna gelene kadar çömeldi. Bir yılanın tıslaması gibi konuştu: “Kraliyet doğancısını çağırayım mı, canım?”

Onun blöf yaptığını *düşünüyordum*, yine de kalbim hızla atıyordu çünkü bundan *emin değildim*.

“Baba, araya girebilirim.” Bayard öne doğru bir hamle yaptı, çekingen bir şekilde elini havaya kaldırmıştı. “Ell tanıştığı perinin ismini bilmiyor. Belki de ben ormanda tanıştığım periyi çağırmalıyım çünkü onun adını biliyorum. O zaman hiç kimse geri dönmek zorunda kalmaz...”

Alaric, ters bir bakışla oğlunu susturdu. “Aptallaşma, çocuk. İhtiyacım olan son şey, zayıf iradeli oğlumun vurup öldürebileceği bir perinin hayatını kurtarmış olduğunu köylülerin

öğrenmesi. Maalesef, Ellain'in küçük değış tokuşunu zaten biliyorlar. Ve eğer ona yardımcı olan periyi ortadan kaldırmazsak, köylülerin hepsi benim emirlerimi yok sayarak, perilerin kutsaması için onlara yalvarabileceklerini düşünecekler. Ama Ellain'in savaşı kazanmamız için o sersem periyi kandırdığını duyurduğumuzda, her şey daha da iyi olacak. Daha en başından bunu planlamışız gibi görünecek.”

Yeniden bana doğru döndü ve işaret parmağını bir baltanın ağzıymış gibi boğazımın üzerine koydu. “Bu öğlen, bu saray mensupları babanın evine gidecek. Periyi çağıracaksın. Ve bu krallığın gördüğü en büyük askerî harekâtı başlatacağız. Eğer bu plana uymazsanız, *ikiniz de* bir işime yaramazsınız.” Gözlerini sertçe Bayard’a çevirdi, dudakları tiksintiyle bükülmüştü.

Kral elini boynumdan çektiğinde, kendi elimi boynuma götürüp, boğazımı kesmekle tehdit ettiği yeri ovuşturdum. Göğsüm hızlı, kesik nefeslerle inip kalkıyordu. Hâlâ platformun üzerinde durup, sağ elini tahtın arkasına koymuş olan Maxim’e gizlice bir bakış attım. Diğer eli, bastonunun başının üzerindeydi. Tamamen huzurlu ve çok ama çok kendini beğenmiş görünüyordu.

Kaderime razı olmak için bir an durup gözlerimi kapattım. Gözlerimi hızla açarak Maxim’e yakıcı bir bakış attım ve “Tamam,” diye mırıldandım. Bunun için suçlanması gereken kişi oydu. Yaşadığım bu yeni sefalete araç olan kişi kraldı ama bunu planlayan kişi Maxim’di.

Arkamı döndüm ve yeşil sabahlığım ardımda dalgalanırken, tek bir kelime daha etmeden hızla taht odasından çıktım.

Kralın açıklaması, sarayda telaşlı bir hareketlilik oluşturmuştu. Kral, kendisine hayran saray mensupları yanında olmadan hiçbir yere gitmiyordu. Bu nedenle de artık her bir hizmetli,

akşamdan kalma saray mensuplarını hazırlıksız seyahate hazırlamak için işe girişmek zorunda kalmıştı.

Ağlamaktan gözlerim kızarmış bir hâlde yatak odama geri döndüm. Bir grup hizmetli, kraliyet terzilerinin benim için yaptığı elbiselerin bulunduğu kutuları içeri taşıyordu. Portre için kurcaladığımız kraliyet mavisi elbisenin aksine, bunlar mükemmel olacak şekilde tamamlanmışlardı. Çok ince bir zevkin eseri olmalarına rağmen, hissettiğim dehşetten dolayı onları takdir edemeyecek kadar uyuşmuş bir hâldeydim.

Bu çalışmayı yönlendiren Zita, yolculuk için bana bavul hazırlarken ağzının içinden huysuz bir şekilde bela okuyordu. Çeşitli hizmetliler, onun ya kabul ettiği ya da dâhil etmeyi reddettiği elbiseleri ona veriyorlardı. “Siyah bir elbise mi?” diye bağırdı talihsiz hizmetlilerden birine. “Yas mı tutuyor? Bu elbiseyi depoya kaldırın ve biri ölene kadar bir daha bana göstermeyin.”

Kısa süre içinde Trude, giyinmeme yardım etmek için kapı eşiğinde belirdi. Sıkıntımın farkında olduğundan bana nazik davranıyordu. Ellerimi ellerinin içine aldı ve “Bak ben ne düşünüyorum, giyeceğin elbiseyle bir mesaj vermeliyiz,” dedi. “Üzerinde güzel bir gün ışığı ya da sarı olmalı. Sarı, mutluluk anlamına gelir.” Elimi tuttu ve sıktı. “Her şeyin ötesinde, onlar olmadan mükemmel derecede mutlu olduğunu bilmeliler.”

Minnettarlıkla ağlama isteğime engel oldum. Trude’un bir kalkan olarak doğru elbiseyi giymeye ihtiyacım olduğunu bilmesi, benim için hiçbir zaman bilemeyeceği kadar anlamlıydı. Bu bir merhamet göstergesiydi ve kalbim ona karşı sevgiyle dolmuştu. Ve bundan sonra yaptığıyla, kalbimde hissettiğim şey kesinlikle dolup taşı; üzerine acemice kadife çiçekler işlenmiş bir mendil çıkardı. Mendili burnumun altında salladı ve “Şuna bak!” dedi. “Elbisenin tadilatını yaparken o kadar çok eğlendim ki, hizmetlimden bana nasıl dikiş dikileceğini öğretmesini istedim. Bu da bir şey, değil mi? Bunun tam olarak *ne* olduğunu bilmiyorum ama bu kesinlikle önemli bir şey.”

“Çok güzel,” dedim, bunu bütün kalbimle hissederek. Evet, orada burada dolaşmış birkaç iplik vardı ve dikişler pek minik değildi ama mendil yeni bir şey denemenin harikalığını haykırıyordu.

Onaylamamın üzerine Trude’un gülümsemesi iki katına çıktı. Gözlerimin altındaki ıslaklığı silmek için mendilini kullandı. Sonra sıcak bir fincan çay yapıp, yaptı ve sinirlerimin yatışması için içmem konusunda ısrar etti.

Şimdiye kadar, diğer hizmetliler gitmişti ve Zita bavulumu kapatmıştı. Gergin bir şekilde ona baktım. Zita, kralın öfkeli mizacını çoğu kişiden daha iyi biliyor gibi görünüyordu. Bu kadar değişken bir insan olduğu için, ilk birkaç başarısız periyi çağırma girişiminden sonra fikrini değiştireceğini umuyordum ve Zita’nın topladığı eşyaların bu umudu güçlendirmesi için dua ediyordum. Ama Zita, kötümser bir insandı. Bavula yedi elbise koyduğunu söyledi. Eski evimde bir hafta geçirme fikri, kusmak istememe neden olmuştu.

“Bu seyahatin gerçekten savaşın sonlanmasına yardımcı olacağını mı düşünüyorsunuz, yoksa daha kötü hâle getireceğini mi?” diye sordu bana, hizmetlilerden birine bavulu taşımasını işaret ederken.

Midemin burulduğunu hissettim. “O ya da bu şekilde, hiç bir şey yapmayacağını düşünüyorum.”

Zita’nın dudakları yargılar gibi büzüldü. “Sanırım hiçbir şey yapmaması, kötü bir şey yapmasından daha iyidir.”

Trude’un bana verdiği çay fincanını bıraktığımda, çay tabağının üzerinde bir tıngırtı çıkardı. “Eğer savaş kaçınılmazsa,” dedim ona, “sence bunu şimdi yaşayıp kurtulmak mı daha iyi olur, yoksa mümkün olduğunca ertelemek mi?”

Zita, bir temizlik bezi çıkarıp, bir önceki gün saç fırçasıyla yapmış olduğum numaranın ardından hemen yenilenmiş aynayı âdeta bir nokta ona kişisel olarak hakaret etmiş gibi sertçe

silerken omuz silkti. “Fark etmez. Her hâlükârda bunun için kan dökcek olan halk olacak.”

Uğursuz bir hüznle hizmetlimi ve onun huzursuz enerjisini izledim. “Belki de başka bir seçenek bulabiliriz.”

“Ah evet,” dedi Zita sert bir kahkaha atarak. Bir elini karyolanın direklerinden birinin üzerine koydu ve bana doğru döndü. “Evet, belki de barışa giden beklenmeyen bir yol olacaktır. Ve belki de bir gün, beklenenin aksine soylular ön cephede savaşacak ve biz fakir insanlar için kan dökcektir.”

Bu yorumun üzerine konunun kapanmasına izin verdim. Bu, düşünmeye dayanamayacağım bir şeye fazlasıyla yakındı: Kral sonunda bu saçma plandan vazgeçtiğinde ne olacaktı? Çağırılacak bir peri yoktu, dolayısıyla başarı şansı da yoktu. Kralın öfkesini benden ya da daha kötüsü benim adıma Bayard’dan çıkarmasını nasıl engelleyecektim? Her şeyin ötesinde, onun benim hatalarımdan dolayı halkı cezalandırmasını nasıl engelleyecektim?

ON DÖRT

A ile malikânemize doğru giden at arabalarından oluşan kervan çok büyüktü. Gelenler sadece soylulardan ibaret değildi, arabalarda aynı zamanda piknik sepetleri içindeki yiyecekleri taşıyan hizmetliler de vardı. Aslında bu benim önerimdi. Eğer bunu bir bayram hâline getireceklerse, en azından yanlarında yiyecek bir şeyler de getirmeleri gerekiyordu. Üvey annemin sığınağında tam olarak ne bulacağımızdan emin değildim ama saray mensuplarını doyuracak kadar iyi depolanmış yiyeceklerin bulunacağı bir mutfak bulmayı beklemiyordum.

Arkamızda arabalardan oluşan uzun bir sıranın önündeki arabamızın penceresinden dışarı baktım. Orada bir yerde Zita, Bayard'ın ve kralın favori uşaklarının yanında bir vagonun içindeydi ve onun yüzündeki somurtkan ifadeyi hayal etmek bana garip bir rahatlık veriyordu.

Kral, tamamen kendisine ayrılmış, *kimsenin boş gevezeliklerini dinlemek zorunda olmayacağı* bir at arabasında gitmeyi tercih etmişti. Dolayısıyla bir kere daha kendimi, Bayard ile iki kişilik koltuğa oturmuş, en kötü düşmanıma bakar hâlde buldum.

“Bugün kesinlikle muhteşem görünüyorsunuz, ekselansları,” dedi Maxim bana, yüzünde her zamanki sırıtışıyla başını eğerek. “Bayard, güneş sanki arabamızın içine girmiş ve burada kalmış gibi, değil mi?”

Dudaklarım, sanki limon kabuğunu emiyormuşum gibi büzülmüştü. Ama Bayard elimi tuttu ve öptü. “Maxim’in ses tonu alay eder gibi çıktı ama tanımlaması kesinlikle doğru, sevgilim.”

Trude’un benim için seçtiği elbise, üvey annemin evine ağlayarak gitmemem için bana cesaret veren tek şeyken, Maxim’in görünüşümle dalga geçmek için o kadar gün içinden bugünü seçmiş olması sinirlerimi bozuyordu. Trude, *zırhımı* seçerken oldukça başarılıydı: Omuzları açıkta bırakan, ışıқта parlayan tiril tiril dışarı doğru açılan kolları olan, muhteşem sarı renkte bir elbise. Saten fularım, safir küpelerime uyum sağlayan bir D’Harcourt gök mavisi rengindeydi. Ki safir küpelerim bana ve diğer herkese benim de *soylu* olduğumu hatırlatıyordu.

Maxim’in küçümsemesini görmezden gelmeyi tercih ettim. Bayard’a dönüp ona nazik bir öpücük verdim ve hatta burnumu onunkine sürttüm. Bu, benim normalde dışarıya gösterdiğimden çok daha duygusal bir hareketti ama kısa bir süre içinde çekici prensime âşık olacağım ve aramızda oluşmasına ihtiyaç duyduğu güvenin oluşacağı umuduyla, Bayard’a derinden âşık olmuş gibi davranma konusunda karar verdiğim bir stratejiydi. Ayrıca, eğer üvey annemin kapanına geri döndüğüm bu seyahat beni sarsmıyormuş gibi davranırsam, belki o zaman oraya vardığımızda sakın kalabilirdim.

Bayard yüzünde meraklı bir ifadeyle bana baktı ama yine de memnun olmuş gibi görünüyordu. Yüzümü inceleyip, “Olmanı beklediğimden daha neşelisin,” dedi. “Bunun zor olacağını biliyorum.”

Kolumu onun koluna geçirip, sıkıca sarılırken omuz silk-tim. “Olumlu bir bakış açısıyla bakmaya karar verdim. Eğer buna izin vermezsek, ailem bizi yıkamaz.”

“İşte, olması gereken de bu!” dedi Bayard neşeyle. Ama o mutlu oldukça, Maxim’in yüzündeki ifade daha aksi bir hâle geliyordu. Sanırım benim saçma sapan konuşarak darmaduman

olmamı ve dolayısıyla yenmesi daha kolay bir düşman hâline gelmemi bekliyordu. Ama yeniden sindiğimi görüp tatmin olmasına izin vermeyecektim.

Arabayla birkaç saat daha yolculuk ettikten sonra ailemin evi uzakta belirdi. Bayard bu süreyi, birinin pencereden dışarı bakıp bir renk söylediği ve diğerlerinin de o kişinin hangi nesneyi seçtiğini tahmin ettiği gibi yolculuk oyunları oynayarak geçirmemizi önerdi. “Yine o oyun olmaz,” diye inledi Maxim, kendini son derece zarafetsiz ve eğik bir pozisyona soktu. Bu sırada omurgasını acıtmış olmalıydı. “Senin müstakbel eşini ararken saatlerce bu aptal oyunu oynadık. Aşk acısı çekerken sana ayak uydurdum ama mutluyken bunu yapmayacağım.”

Maxim’in kötü tutumu Bayard’ın daha fazla gülmesine neden oldu. Maxim parmaklarıyla kulaklarını kapatmak zorunda kalıncaya kadar elimizden geldiğince yüksek sesle ve neşeyle renkler söyleyerek karşılık verdik. Prenses Bernadine’e her ne yaptıysa bunu hiçbir zaman telafi etmeyecekti ama onu adalete teslim etmenin bir yolunu bulana kadar böyle küçük ızdıraplarla ona işkence etmekten derin bir zevk alacaktım. Dağın, çayırların ve vadinin arasından geçtikten sonra, kendimizi köyümün hemen dışındaki yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan ormanda bulduk. Ormanın tehlikeli dallarının sessizliğinde, yokmuş gibi davranamadığım bir korku midemin içine sızıyor, iç organlarımın tereyağı gibi çalkalanmasına neden oluyordu. Ağaçların içinden çıkıp, nihayet aile ocağımı gördüğümüzde, iç geçirdim.

Kuzeybatı kulesine tırmanan mor salkımları ve dövme demir çatısının üzerine tünemiş cıvıldaayan mavi kuşlarıyla, bıraktığım gibiydi. Pencerele hâlâ büyük ve davetkârdı. Perdeler, açıldığında iç koridorları güneş ışığına boyayacak kadar büyüktü. Eve giden yol hâlâ çakıllarla kaplıydı ve üzeri sarmaşıklarla kaplı kuyu yerli yerindeydi. Burası, hâlâ benim evimdi, büyüdüğüm yerdi.

Hâlâ beni şöminenin islerine ve tavan arasının ürkütücü karanlığına doğru çeken o boş, siyah cehennemdi.

“Her şey göz önüne alındığında,” dedi Bayard yumuşak bir şekilde, “bu gerçekten güzel bir ev.”

Düşünürken bir yandan kendi kendime mırıldandım: “Evet, öyle. Sen de dünyanın görüldüğü kadar güzel olmasını istemez miydin?”

Ön yolda ilerlerken, kralın arabası bizimkinin hemen önündeydi. Yavaşça ön kapıya doğru ilerlerken, garip, topallayan birinin arka bahçeden öne doğru bir el arabası sürüklediğini gördüm. Daha yakından baktığımda, el arabasının paslı, dengesiz tekerleklerini yönlendirme çabasıyla kamburu çıkmış Freida'yı fark ettim.

Freida, ciğerlerinin gücünün yettiği kadar yüksek sesle bağırdı: “Tamam, dışarı çıkarın!”

Biri zorla dışarı çıkmaya çalışırken, ağır kapılar gıcırdayarak açıldı. Bu, parmak uçlarında çekinerek geriye doğru adım atan Amelia'ydı, yaralı sağ topuğuna ağırlık vermek istemediği belliydi. Çok büyük, koyu renk ahşaptan yapılmış bir şey taşıyordu. O sendeleyerek merdivenlerden aşağı inerken, eşyanın diğer ucunu tutan üvey annem belirdi.

Biz evin önünde arabaları durdururken, muazzam bir şangırtı duyuldu, bunu ahşap ve camın çatırtısı izledi. Üvey annem kapılardan içeri giren bitmez tükenmez at arabalarının oluşturduğu konvoyu görmüş ve yaşadığı şokla eşyayı elinden bırakmış olmalıydı.

Sonra her şey hızla gerçekleşti -uşaklar çeşitli arabalardan aşağı iniyor, basamaklar indiriliyor, arabaların kapıları açılıyordu- ve ben tek bir nefes bile almadan önce, Bayard kolunu güvenli bir şekilde yere basmamı sağlamak için uzatmış, aşağıda duruyordu.

Boğazımı temizledim ve öne doğru adım attım. Artık yerde olduğum için, Amelia ve üvey annemin taşıdığı çok büyük

eşyanın üst kattaki koridorda duran ayaklı duvar saati olduğunu görmek daha kolay olmuştu. Düşüşün etkisi, kadran yüzünün parçalanmış camlardan oluşan bir ağ hâline gelmesine neden olmuştu.

Amalia'nın ağzı bir su kurbağası gibi açık kalmıştı. Yakından baktığımda, leylak rengi elbisesinin eteğinin yırtılmış olduğunu gördüm. Freida -onun da elbisesi toprak ve çamurla lekelenmişti- el arabasını bıraktı ve bize bakmak için tamamen şoke olmuş bir şekilde hızla yanımıza geldi.

“Sen,” dedi üvey annem, siyah gözleri nefretle beni yaka-cakmış gibi bakıyordu.

Başına her zaman taktığı, modaya uygun peruğunu takmamıştı. Daha şimdiden onu rehin verip vermediğini merak ettim.

“Benim,” diye karşılık verdim. Bakışlarım yeniden saatin kırılan kadranına ve sonsuza kadar gece yarısını gösterecek olan akrebe takıldı. “Peki, buradaki planınız neydi?” diye sordum alt dudağımı ısırarak. “Yiyecek satın almak için onu rehin mi verecektiniz? Artık hiç kimse onu almaz. Çünkü bozuldu.”

Üvey annemin yanakları öfkeyle kıpkırmızı oldu. “Pekâlâ, artık bozuk. Senin ve eve yaptığın bu zamansız ziyaretin sayesinde.”

Maxim sinirli bir kahkaha atarken, bastonunun ucuyla saatin kadranına vurdu. “Evet, şimdi de bozuk ve daha önce de bozukmuş. Saat öğlen ya da gece yarısı değil ama akrep öyle gösteriyor.”

Bir kereliğine de olsa, Maxim bir başkasını sinirlendiriyordu. Bayard'ın boyun kıvrımına doğru sokuldum. O da kolunu belime daha sıkı, daha koruyucu bir şekilde doladı. Arkadaşının iğnelemeleriyle en ufak bir şekilde bile ilgilenmiyordu. Çekici prensim, yapabildiğini bile bilmediğim ilkel bir öfkeyle gri gözlerini üvey anneme dikmişti.

Kendi arabasından inmeyi ağırdan alan kral -belki de bunun nedeni Bayard ve benden önce inmesinin rütbesine bir

hakaret olduğunu düşünmesiydi- çatırtı sesleri çıkararak yanıma gelip durdu. Beklenti içinde ellerini üvey annemin olduğu yöne doğru birleştirdi. “Hanımefendi, bahçenizi kullanmamız gerekiyor. Sizin buna razı olacağınıza inanıyorum, öyle değil mi?”

Üvey annem, bir fırsatı kaçırarak biri değildi. Orada şaşkınlık içinde durmak yerine, krallığın gördüğü en muazzam kadınmış gibi, fazlasıyla eğilerek zarif bir reveransla kralı selamladı. Şu an düşündüğümde, belki de öyleydi. Üvey kız kardeşlerimin kıyafetlerinin aksine, dantellerle süslü elbisesinin hâlâ düzgün ve kusursuz bir şekilde temiz görünmesinin de faydası oluyordu. “Majesteleri,” dedi yumuşak ve hırıltılı bir ses tonuyla. “Sizi evimizde misafir etmekten anlatılamaz derecede onur duyuyoruz. Sadece sizin fazlasıyla hak ettiğiniz misafirperverliği sağlamak için zamanımız olmasını dilerdik.”

Yüzündeki ifadenin herhangi bir şekilde yumuşayıp yumuşamadığını görmek için Alaric’in yüzünü inceledim. Üvey annemin erkekler üzerinde garip bir gücü vardı. Babam üç günlük bir iş seyahatine çıkmış, kolunda yeni evlendiği üvey annem ve peşlerinde çocuklarıyla geri dönmüştü. Hızlı çalışırdı ve erkekler üzerindeki hâkimiyeti güçlüydü. Kralı aldatıp aldatmadığından emin değildim ama onun etkisine karşı koymak için elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Hızla öne doğru ilerledim ve kayınpederimin koluna girdim. Bayard’ın ağzından, ben ondan uzaklaşırken yumuşak bir ses çıktı.

“Majesteleri,” dedim, “size çocukluğumun geçtiği evi göstermeyi çok isterim. Devam edelim mi?”

Kral Alaric, daha önce Bayard’ın arabanın içinde gösterdiği aynı merakla koluma girdi, benim bu kadar yumuşak başlı olmama şaşırmıştı. Evin içine doğru yürürken, onun kulağına fısıldadım: “Üvey annem hakkında bilmeniz gereken bir şey onun sinsî bir parazit olduğudur. Çok çekicidir ama tehlikelidir. Güçlü erkeklerin peşindedir.”

Kral beyaz saçlı başını arkaya atıp güldü. “Kendi yöntemiyle, her kadının yaptığı gibi. Ama hanımefendiler her zaman çoğunlukla diğer hanımefendilere güvenmiyor gibi görünüyorlar. Ve üvey annenle yediğim yemek sırasında, birbirinizden hoşlanmadığınızı anladım, öyle değil mi? Yine de, *bana* akli melekelerimin kontrolünü elimde tutacağım konusunda güvencibilirsin. Ben bir kralım, kolaylıkla etkilenecek zayıf iradeli bir erkek değilim... böylesi bir güzelliğin karşısında bile.”

Omzunun üzerinden üvey anneme baktı, yıpranmış yüzünde kıskanç bir gülümseme belirmişti.

Belki de uyarılarımın geri teptiğinden ve sadece üvey annemin cazibesine daha fazla dikkat çektiğinden endişelendim. Ama Alaric fark etmeden, yüzümdeki somurtmayı yok ettim. Girişe adım atmamızın ardından saray mensuplarının geri kalanı da bizim peşimizden içeri akın etti. Trude, yanımda durabilmek için dikkatle kalabalığın arasından yolunu açarak ilerledi. Heybetli göğüslerini gösteren dekoltesinin olduğu, mürdüm eriği renginde, brokar kumaştan yapılmış boğazlı elbisesinin içinde ışık yayıyordu. Bu sabah bana, benim elbiscemi tamamlaması için kasıtlı olarak bu elbiseyi seçtiğini söylemişti. Belli ki yan yana durduklarında sarı ve mor birbirlerini güzelleştiriyordu.

Soyluların onu, bir hizmetliye yol açacak kadar fark etmeyeceğini bilen -muhtemelen içinde geldiği araba sıranın sonlarında olan- zeki Zita, annesinin ardından giden bir yavru ördek gibi Trude’u takip ediyordu. Arkamda kale gibi dikiliyor, gri ayakkabılarının topuklarını karo zemine vuruyordu.

Girişte, havada süzülen garip bir koku vardı. Kokunun kaynağını bulmaya çalışarak burnumu kaldırıp havayı kokladım. Biraz bozulmuş balık gibi kokuyordu ve bu garipliği fark eden tek kişi ben değildim. Portrelerin asılı olduğu ana merdivenlere bakan saray mensuplarının arasında yavaş bir mırıldanma vardı. Hatta erkeklerden biri bir savaş zırhının yanına gidip,

oyuncu bir şekilde siperliğini aşağı yukarı hareket ettirerek, odada zırhın eklemlerinden çıkan metalik, tiz seslerin yankılanmasına neden oldu.

Kral hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. Burun delikleri açılmıştı ve belli ki o da kokunun kaynağını bulmaya çalışıyordu. Yerde, at gübresi olduğundan şüphelenerek merakla baktığım birkaç çamur izi vardı. Önsezimi dinleyerek, kralın kolundan çıktım ve şömine rafına doğru yürüdüm. Parmağımı, aynı Maxim'in burayı ilk ziyaret ettiğinde son derece küstahça yaptığı gibi rafın üzerinde gezdirdim ve orada birikmiş tozlar olduğunu fark ettim. Başparmağımın üzerindeki pisliği silkelerken, yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi.

“Bahçe o tarafta,” dedim elimi babamın çalışma odasına doğru sallayarak. (Odanın araziye açılan bir arka girişi de vardı.) “Ama ilk önce majestelerine bu uzun yolculuğun ardından çay içmeyi teklif edebilir miyim?”

Arkama döndüm ve gün ışığı rengindeki eteklerim etrafımda savrulurken mutfığa açılan kapıları iterek açtım. “Hayır, bekle!” diye bağırdı Freida, beni durdurmak için yolunun üzerinde duran Markiz DeGlace'i iterken. Ama kırık sağ ayak parmağının üzerinde sendelerken, onu yakalayacak bir hızla hareket edemiyordu.

Bayatlamış mutfak havası yüzüme vurduğunda, şoke olup nefessiz kaldım. Girişteki gübre, üvey ailemin ev işi becerileri hakkında olumlu bir şeyler göstermemesine rağmen mutfak, anlatılmaz boyutta bir kâbus gibiydi. Çürümüş balık kokusu bunaltıcı bir hâle geldiğinde, elimle ağzımı ve burnumu kapattım. Ardımda bıraktığım mutfağın zihnimdeki görüntüsüyle, önümde gördüğüm tiksindirici şeyleri bağdaştıramıyordum: eskiden parlayan bakır demlikler, dökme demir tavalar vardı, her biri iyice ovulmuş ve olması gereken yere yerleştirilmiş kavanozlar vardı. Altın rengi ışık hâlâ pencerelerden içeri sızıyordu ama diğer her şey tanınmaz hâldeydi. Şimdi ise, sanki gittiğimden

beri geçen günler içinde, mutfaktaki her bir eşyayı kullanmışlar ve önce lavaboya sonra da tezgâhın üzerinde kullanılabilecek her santime yığılmışlar gibi görünen kirli bulaşıklara ve çanak çömleğe bakıyordum. Artık boyumdan çok daha yükseğe kadar, tehlikeli bir şekilde üst üste dizilmiş, üzerlerinde yanmış yiyecek artıklarıyla kabuk tutmuş ve korkunç bir şekilde çürümüş hâlde duruyorlardı.

Kral, Bayard, Zita, Trude ve Maxim ile birlikte, birkaç huy-suzca meraklanmış saray mensubu da benim ardımdan mutfağa geldi. Şaşılacak derece fazla olan bu pisliğin karşısında tiksinen kralın gözleri irileşmişti. Amalia ve Freida endişeyle ağırlıklarını bir o ayaklarına bir diğerine veriyorlardı, yüzlerinde keskin bir rahatsızlık ifadesi vardı.

Lavaboya doğru bakıp, üst üste yığılmış bulaşıkların en altındaki porselenlerin bir kısmının kırıldığını fark ettim. Üvey annemin favori çaydanlığı, alt kısmı simsiyah yanmış bir şekilde orada duruyordu. “Peki, bu ne?” diye sordum parmağımla çaydanlığı işaret ederek. “Biri su ısıtıcı yerine suyu çaydanlığın içinde ısıtmaya mı çalıştı?”

“Ben düşündüm ki...” diye cıyakladı Amalia, kollarını sıkıca göğsünün üzerinde kavuştururken. “Ben bunun bu şekilde yapılacağını düşündüm.”

Trude, benimle göz teması kurarken, alt dudağını dışarı sarkıttı.

“Öyle olmuyor mu?” diye sordu Amalia, bir ton daha tiz bir ses tonuyla.

Ona doğru başımı iki yana salladım ama içimde bir şey serbest kalmıştı. Kahkahalar. Kahkahalara boğulmuştum. Elimle ağzımı kapatmıştım ama hiçbir şey bunu engellememi sağlayamazdı. Neredeyse uluyordum. “Gitmemin üzerinden daha bir hafta bile geçmedi!” dedim sevinç gözyaşlarımı silerken. “Siz ne yaptınız?”

Beni her işlerini yapmaya zorlayan -ve bunları mükemmel bir şekilde yapmadığım her seferde bana vuran- insanların, ben olmadan çiftlikteki hayvanlardan başka nasıl yaşayacakları konusunda hiçbir fikirlerinin olmadığını bilmekte, muhteşem bir haklılık payı vardı.

Sonra Amalia çığlık attı. Bu herhangi bir çığlık değildi. Kolunu hızla havaya kaldırdı. Lavabonun içinde koşuşturan, yemek lekeli bulaşıkların içindeki boşluklara girmeye çalışan bir şeyi işaret ediyordu. “Bir fare! Ah, onu öldürün. Biri onu öldürsün!”

Freida harekete geçip, en yakındaki çekmecedен bir satır aldı. Gözlerinde öldürücü bir bakışla, sendeleyerek yanımdan geçip, lavaboya gitmeye çalışırken, kolunu yakaladım. Hırlar gibi konuştum: “Onu rahat bırak. Burası onların da evi ve onlar sizden önce de buradaydılar.”

Üvey annem diliyle *cık cık* sesi çıkardı, kestane rengi doğal saçlarının dalgalarını düzeltirken. “Sen her zaman için saçma bir şekilde bu pis, tiksiniç yaratıkları sevmişsindir.” Freida, sert bir şekilde kolunu elimden kurtardı ama bunu zar zor hissetmiştim. Satırı onun elinden aldım ve ona bakarken zamanda geriye savruldum.

Üvey annem, Freida'nın burnunun akmasına neden olduğunu iddia ederek yavru köpeğimi sattığında, babamın ölümünün üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Üvey annem, çocukluğumun geçtiği odadan çıkıp, bunun yerine tavan arasında yatacağımı duyduğunda ve odamı Amalia'ya verdiğinde, babamın ölümünün üzerinden iki hafta geçmişti. Hizmetliler işten çıkarıldığında ve onların çeşitli işlerini benim yapacağım söylendiğinde, babamın ölümünün üzerinden sadece üç hafta geçmişti.

Ve üvey annem burnumu ilk kanattığında, babamın ölümünün üzerinden sadece bir ay geçmişti. O gün, farelerin ara sıra

mutfağa girdiğini görmüş ve içlerinden birini demliğin içinde bulmuştu. Sanki bu benim suçummuş gibi avucunun alt kısmıyla burnuma vurmuş ve bana onu öldürmemi emretmişti.

Bana bir satır verip odadan ayrılmıştı. Burun deliklerimden kan akarken ve gözyaşlarım gözlerimde birikirken, suçlu fareyi kovaladım. Kesim tezgâhının üzerinde hızla hareket eden farenin üzerine satırla vurmayı başardım ama ona ortasından vurmayı başaramasam bile, satır çınlayan tok bir sesle kuyruğunun ucunu koparmıştı.

Fare sızlandı -aslında gerçekten yumuşak bir sesle inledi- ve titreyerek, kanı akarken masanın kenarında kıvrıldı. Kan burnumun altında pıhtılaşmaya başlamasına rağmen, benim ellerim de titriyordu. Ve ikizimin de aynı olduğumuzu fark ederken, aniden içime bir bıçak saplanmış gibi bir acı hissettim, bir bıçak kalbimin içinde dönüyordu. Ben de kendi kuyruğumu kesmiş olabilirdim.

Fareyi ellerimin içine aldım. Benim ona yaptığım şeyin ardından doğal olarak beni ısırды. Ama gitmesine izin vermedim. Tavan arasına giden pek çok merdivenden koşarak yukarı çıktım. Orada kanamasının durması için farenin kuyruğunu bir mendille sıkıca sardım ve ona uyuyacak yumuşak, destekli bir yer yapmak için eşyalarımın arasından dikiş takımımı çıkardım. Ondan sonraki birkaç hafta içinde, her gün yediğim yetersiz yemeğimin yarısıyla onu besledim. Ben zayıfladım. O şişmanladı ve güçlendi. Ama bu, benim özür dileme yöntemimdi. Ucunda bir yumruyla kuyruğunun yarası kabuk bağladığında, bana güvenmeye başlamıştı.

Ona Gustav ismini vermiştim.

Kendime geldim ve satırı gürültüyle çekmeceye koydum. Fare, cıyaklayarak lavabonun içinden çıktı. Yerde hızla ilerleyip kilerre doğru kaçarken, Amalia'nın ayak parmaklarının üzerinden geçti. Amalia yeniden cıyakladı ve ayakları sıcak kömürlerin üzerine değmiş gibi, dans edercesine hareketler yaptı.

Ona ters bir bakış attım. “Eğer sadece bulaşıklarınızı yıkamış olsaydınız, onlar lavaboya gelmek zorunda kalmazlardı.”

“Bu, kolaylıkla çözülecek bir sorun,” dedi üvey annem küçümseyerek ve parmaklarını kapı eşiğinde duran Zita’ya doğru şaklatarak. “Sen. Hizmetçi. Bunları yıkamaya başla. Senin işin bu, öyle değil mi? Köşede bir süpürge var. İşin bittiğinde ortalığı süpürebilirsin.”

Zita irkildi ve âdeta bir saldırıyı savuşturmak için kullanacakmış gibi sivri dirseklerini bir araya getirdi. Mutfağın içinde kirle dolu lavaboya doğru ilerlerken, üvey anneme temkinli bir bakış attı.

Nabzımın attığını kulaklarımda duyarken, ellerimi yumruk yaptım. Üvey annemin Zita’yla bu şekilde konuşmaya cüret etmesi... Sesim, buyurucu, emreden ve kraliyet ailesinden gelen birinin sesi gibi çınladı: “Zita, eğer tek bir tabağı ovar, eğer tek bir eşyanın bile tozunu alırsan, eğer *o süpürgeye elini bile değdirirsen...* seni hizmetimden kovarım. Sen onlar için değil, benim için çalışıyorsun ve ben de sana gidip bir mola vermeni emrediyorum.”

Zita’nın yüzü alaycı bir eğlenceyle dalgalandı. Akıllıca arkasına döndü ve ilk başta kapının yanında durduğu yere geri döndü. “Sakin cüret etme...” derken yüzü solan üvey annemle yüzleşmek için ona döndüm.

Onu susturmak için elimi kaldırdım. “Kendine sakla. Bir kere de olsa kendi pisliğin içinde otur, üvey anne.”

Bundan sonra, kralın ve Bayard’ın durduğu yere baktım. İkisinin de yüzünde yoğun bir merak ifadesi vardı ama Bayard endişelenmiş gibi görünürken, Alaric’in yüzünde bir tür onaylama ifadesi vardı. Daha da bastırmam gerektiğine karar vermiştim. Başarısızlığın batışı, gözlerinde kısa bir süre önce beliren başarıyla karıştığında onu hayal kırıklığına uğratmam en iyisi olurdu. “Maalesef ki görünüşe göre size şu anda temiz bir fincanda çay sunamıyoruz. Bahçeye geçelim mi?”

Kral bir kere daha bana kolunu uzattı ve yavaşça mutfaktan çıktık.

Arka bahçedeki hava, kır çiçeklerinin kokusuyla yoğunlaşmış, ilkbahar polenleriyle ağırlaşmıştı. Ardımızdan gelen saray mensupları, âdeta bu yer hürmet gösterilmesini hak ediyormuş gibi sessizliğe bürünmüştü. Sanırım böyle düşünmelerinin nedeni, ebeveynlerimin mezarlarının burada olmasıydı. Onların, mezarlardan birinin içinde hiçbir şey olmadığını, sadece sahte bir boşluk olduğunu bilselerdi ne kadar saygı duyacaklarını merak ettim.

Çitin üzerinden, yan komşumuz olan cadının bahçesine baktım. Uzun yıllardır evi boştu ama büyüğü yer yüzeyinden kolaylıkla sökülüp atılmamıştı. İrilik Su Kabakları hâlâ her sonbaharda büyüyor, kendiliğinden topraktan dışarı çıkıyor ve muazzam boyutlara ulaşıyordu. Çürümeye karşı büyülü olmayan bal kabaklarından çok daha uzun süre dayanıyorlardı ve şu anda... neredeyse bir at arabası büyüklüğünde olan bir tanesi solup, kuruyordu.

Kral Alaric kolunu kolumdan çekip, üzerinde annemin adı olan, sarmaşıklarla ve pembe akasma çiçekleriyle kaplanmış mezar taşına doğru kolunu tembelce salladı. “Sanırım en iyisi bu işi bitirmen olur,” dedi. “Aynı o gece yaptığın gibi periye çağır.” Sözde ölmüş annemin mezarının yanında diz çökmemi söylerken, çok küçük bir tören oldu. Bana onun nasıl biri olduğunu sormak için bir an bile duraksamamıştı.

“Bu mantıksız,” diye homurdandı kalabalığın arkasında duran üvey annem. “O gece onu *bodruma kilitlemiştim.*”

Gerildim ama buna gerek yoktu. Kimse onu dinlemiyordu. Herkesin bakışları benim üzerimdeydi, ne yapacağımı görmek için bekliyorlardı. Üvey annem yeniden konuşmaya başladığında, Trude onu susturdu. Onun normalde hep neşeli olan yüzünde hiç bu kadar sert bir ifade görmemiştim. “Bu kadarı

oldukça *yeterli*, hanımefendi. Burada gevezeliğinize ihtiyacımız yok. Şimdi, ya sessiz kalın ya da gidin.”

Üvey annem içeri girmedi ama yüzünde boyun eğmiş, aksi bir ifadeyle evin yan tarafına yaslanırken, muhteşem bir şekilde sessiz kaldı. Freida ve Amalia, ellerini bir araya getirmiş bir hâlde, birbirlerine sokulmuşlardı.

Moralimi yükselten bu olağanüstü görüntüyle birlikte, içimdeki sonsuz, acı verici korkuyu dağıtmaya çalışarak derin bir nefes verdim. Belki de bu bahçede nefes alıp veren *tek* kişi bendim. Bahçedeki yabancı otların arasındaki bir farenin burnunu çekmesinin sesini duyabilirdiniz. Endişelenecek hiçbir şey olmadığını kendime hatırlattım çünkü tam olarak ne olacağını biliyordum. Bir peri çağıracaktım ve hiçbir peri gelmeyecekti. Kral öfkelenecekti. Beni yeniden denemeye zorlayacaktı. Yeniden. Ve yeniden. Sonunda kraliyet rengi gibi mosmor olup vazgeçene kadar. Sonra muhtemelen göze çarpmayacak bir şekilde, dolaylı bir yoldan beni cezalandıracaktı. Ama bana, şimdiye kadar bana yapılmamış olan ne yapabilirdi ki?

Yine de tüm bu çarpıcı mantığa rağmen, annemin mezar taşının önündeki uzamış çimenlerin üzerine diz çökerken, midemde acı verici bir düğüm oluştuğunu hissettim. Saray mensupları benim biraz duygusal olmamı bekleyeceklerdi, bu nedenle de biraz gözyaşı döktüm. Bunu yapmak zor değildi. Zaten ağlayacak kadar gergindim ve bakışlarımın babamın mezar taşının üzerinde gezinmesi, kendimden geçmem için yeterli olmuştu.

Babam mükemmel bir adam değildi -hatta *iyi* bir adam bile değildi- ama onu çok fazla özliyordum. Ve her gün, onu benden aldığı için üvey anneme bela okuyordum. Neredeyse daha en başta onu hayatlarımıza soktuğu için babama bela okuduğum kadar.

Sarı eteklerim, ince, çiyle ıslanmış çimlerin üzerinde birikirken ve kollarımı mezar taşına doğru uzanırken, akan tek bir sıcak gözyaşı yanağımı yaktı. Jessamin’le gidip bizi *terk ettiği*

için annemden tam olarak nefret etmesem de -babam diren-
nip benim burada kalmamı isteyene kadar beni de yanlarında
götürmeye çalışmışlardı- onun hiçbir zaman geri dönmemesi
gerçeğine içlerime sığdırmıştım. Beni burada, korunmasız bir şekilde,
üvey annem kadar acımasız biri tarafından yeri doldurulmak
üzere bıraktığı için. Bu, benim gerçek annem ile üvey annem
arasındaki farktı; Clara DeBrun'un kalmasını sağlayamazken,
Claudette Tremoille'i gitmesi için ikna edemezsiniz.

“İyilik perisi,” dedim yere düşürülen bir tabak gibi çatlak
bir sesle, “lütfen geri döner misin? Geri dönüp, benimle konu-
şur musun? Bu, çok önemli. Senin rehberliğine ihtiyacım var.”
Uzanıp yanağımdan akan gözyaşını sildim. “Lütfen. Lütfen
beni duyuyorsan gel.”

Hiçbir şey olmadı, zaten ortada bir şey olmadığı için bu
normaldi. Hepimiz son derece hareketsiz bir hâlde bekliyorduk.
Yukarı kaldırmış olduğum kollarım ağırlaşıyor, giderek daha
aşağı, yere doğru iniyordu. Kendime, yüzümde sanki gerçekten
bir perinin gelebileceğini düşünüyormuşum gibi beklenti dolu
ve umutlu bir ifade olması gerektiğini hatırlattım. Ama hiçbir
şey olmuyordu.

“Bir daha dene!” dedi kral ters bir şekilde. “Belki de yaşlı
böcek zor duyuyordur.”

Omuzlarım acı verici bir şekilde gerildi ama başımla onay-
ladım. Dizlerim çoktan acımaya başlamıştı. Dizlerimden birini
küçük bir kaya parçasına bastırmıştım ama pozisyonumu de-
ğiştirmek için zaman harcamaya cüret edemiyordum. Bir daha
seslendim, bu sefer sesim daha da yüksek çıkıyordu: “Eğer beni
duyabiliyorsan, iyilik perisi... sana hediyen için teşekkür etmek
istiyorum. Lütfen eğer...”

“Bağırmana gerek yok, canım. Buradayım.”

Gözlerimi kırptırdım, şok içinde yeniden ayağa kalktım.
Çünkü annemin mezar taşının üzerine tünemiş, pembe yusuf-
çuk kanatları olan bir kadının, tek kelimeyle güzel denilebile-
cek yüzüne bakıyordum.

ON BEŞ

Saray mensupları korku ve sevincin bir araya karıştığı çılgınlıklara boğuldular. Kalbim, göğüs kafesimin içinde gümbür gümbür atıyordu.

Hayır, diye düşündüm. Hayır, bu doğru olamazdı. Gözlerime inanamıyordum.

Çünkü gördüğüm şeyin olması... imkânsızdı.

Önümde duran perinin boyu neredeyse iki metre boyundaydı, başına dokunabilmem için bir midillinin üzerinde oturmam gerekirdi, görüntüsü yukarı doğru yükseliyordu; tıpkı Bayard'ı kutsayan peri Myranda gibi, onun da ince, sivri kulakları ve ürkütücü derecede simetrik yüz hatları vardı. Bu perinin o kadar soluk, o kadar anormal derecede beyaz bir teni vardı ki, inek sütünden yapılmış olabilirdi. Kanatları, bir sinek kuşunun kanatları gibi hareket ediyordu; güneş ışığının altında mencevişli görünüyordu ve bir vitray inceliğinde renklendirilmişti. Bedeninin geri kalanı, baş döndürücü tonlardan oluşmuş, görülmeye degecek bir pembeydi. Saçları ise, manolyaların o parlak rengindeydi. Yuvarlak, dost canlısı gözlerinin irisleri, erken ağaran bir günün pembemsi tonunda parlıyordu. Yanaklarında güller açıyordu. Olağanüstü derecede hacimli olan elbisesi de bir bahçeyi yansıtıyordu ve her türden, her boyuttan çiçeklerin yapraklarından dikilmişti: açelyalar, petunyalar, kiraz çiçekleri, laleler, şakayıklar ve sayısız başka türler.

İnkâr etmek mümkün değildi. Bu, bir periydi. Ama neden buradaydı?

“Gerçekten, tatlı Ell,” dedi peri gülerek. “Ağzını kapatman gerek. Bu, bir prenses için uygun değil. Ağlamaklı çağrını duymazlıktan geleceğimi mi düşünüyordun?”

Ağzımı -ki açıldığını bile fark etmemiştim- hızla kapattım. Başımı iki yana sallayarak, zorla gülümsedim. “Öyle olmayacağını bilmeliydim,” dedim, olumlu bir şekilde yüzü parlayarak bana bakan periye.

Kral Alaric, tereddütlü bir şekilde öne doğru bir adım attı. Yanındaki muhafız, demirden bir yaylı tüfeği kaldırıp, periye nişan aldı.

Peri alt dudağını sarkıtıp surat astı. Muhafıza doğru başını iki yana salladı. “Arkadaşlar birbirine bu şekilde davranmazlar. Böylesi mutlu bir kavuşmada neden tehditler olmak zorunda olsun ki?”

Kral, perinin güzel yüzünü büyük bir dikkatle inceliyordu. “Sen kimsin? İsmi söyle.”

Peri, bileğini zarif bir hareketle kıvrarak, “Bana Galiena diyebilirsiniz,” dedi. “Bugün hepinizle burada olduğum için çok mutluyum. Bu, kesinlikle çok önemli bir olay.”

Kral Alaric’in sol kaşı, artık tam olarak istediğini elde etmiş -önünde gerçek, yaşayan bir peri vardı- ve iyi şansına inanamıyormuş gibi seğirdi. “Sen Ellain’e büyümlü eşyaları ve ayakkabıları veren peri misin? Balomuza gelmesini ayarlayan peri?”

Korkudan boğulacak gibiydim, zor nefes alıyordum.

Ama Galiena göz alıcı başını arkaya attı ve güldü. Kahkahasının sesi, kadeh kaldırmadan önce, bir şampanya kadehinden çıkana benzeyen bir tınlamaya benziyordu. Elini bana doğru salladı. Ciğerlerimdeki tüm havanın çıktığını hissederken, etrafımda dönmeye başladım, kendimi kontrol edemiyordum. Saray mensupları mırıldanmaya ve alkışlamaya başladılar ama

bunu neden yaptıklarını hiç anlamamıştım. Kontrolden çıktığımı göremiyorlar mıydı?

Ben dönerken, etrafımda bir girdap oluşturan elbisem renk değiştirmeye başladı, parlak bir peygamber çiçeği mavisi kan akışı gibi kumaşa işliyordu. En sonunda, bacaklarımı acı verici bir şekilde bükerek, ani bir şekilde kendimi durdurdum ve ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Parlak mavi bir tül denizinin içinde, kalçamın üzerinde oturuyordum. Ve elbise-min kıvrımlarının altından çıkan bir çift yeni cam ayakkabı, güneş ışığında davetkâr bir şekilde parılıyordu.

“Bu, sorunuza cevap veriyor mu?” diye sordu Galiena, artık yüzünde haylaz bir gülümseme vardı.

Hayır, diye düşündüm, aptalca gözlerimi kırptıştırırken. Hayır, hem de hiçbir şeye cevap vermiyordu.

Bayard yüzünde endişe dolu bir ifadeyle yanıma koştu ve yerden kalkmama yardım etti. “İyi misin?” diye sordu. Başımla onayladım ve Bayard rahatlayarak elini çenemin altına koyup, beni öpmek için yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. “İşte, benim rüyalarımın kızı.”

Ama ben, Galiena’nın verdiği karşılığın hiçbir şekilde hiçbir şeyi onaylamadığını ya da reddetmediğini bilsem de kral, bu büyü gösterisiyle onun kim olduğuna ikna olmuş gibi görünüyordu. Nihayetinde, neden olmayacaktı ki? Bu peri hakkındaki her şey, ona bizzat söylediğim yalanlara mükemmelen uyuyordu.

Kendime engel olamadım. Bakışlarım kalabalığın arka tarafına doğru kaydı. Trude’un arkasında gözlerim üvey ailemi buldu; kanlı canlı bir peri gördükleri için mest olmuş, kalabalıktakilerin kafalarının üzerinden görebilmek için zıplıyorlardı. Üvey annemin yüz ifadesi, gözlerini hafifçe kısmasının dışında neredeyse hiç değişmemişti ama Freida, öfkeli bir şekilde kaşlarını çatarak yüzünü buruşturmuştu. Amalia ise kendini tamamen yere bırakmış, elini kalbinin üzerine bastırmış, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

En sonunda, tepkisini herkesten çok görmek istediğim kişiyi aradım. Maxim, bahçemizi Jessamin'in terk edilmiş bal kabağı bahçesiyle birleştiren kapının orada pusuya yatmıştı. Bedeninin yarısı gölgelerin içindeydi, bu nedenle de yüz ifadesini göremiyordum. Yine de onun akılalmaz derecede şaşkına dönmüş olduğunu hayal ediyordum ve bundan zevk alıyordum.

Benim de neler olduğuyla ilgili hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bunun kucağıma düşmüş olan bu mucizenin tadını çıkarmama engel olmasına izin vermeyecektim.

Kral Alaric, güvensizlik duyduğu o ânı atlatmıştı. Kendinden memnun bir şekilde çenesini kaldırdı. “Tamam o zaman, işin aslına gelemim. Peri Galiena, eğer kraliçenize karşı bizim elçiliğimizi üstlenirsen, türlerimiz arasındaki barış konusunu açmak isterim.”

Galiena, bakışlarını yukarı çevirip, bu konuyu düşündü. “Barış, ideal *olurdu*. Sizin de bildiğiniz gibi, bizim bu krallığa girişimizi yasaklayan fermanınızdan dolayı peri türü derinden içerledi. Ama size güvenebileceğimizden emin değilim, Alaric D’Harcourt. Eğer söylentiler doğruysa, siz bizim dostumuz da güvenilebilir bir anlaşma yapıcısı da değilsiniz.”

Kral Alaric’in yüzü soldu. “İsmime ve itibarıma iftira atılmasına müsamaha göstermeyeceğim.”

Galiena ona doğru imkânsız derecede ince olan parmağını salladı. “Bu, ancak gerçek değilse bir iftira olur. Periler *sadece* gerçeği uygularlar. Yalan söyleyen ve sözlerini tutmayanlar insanlar, biz değiliz. Borçlarımızı ödemeye ve bize borçlu olanların borçlarını ödenmesine inanırız. Adil olan bu ve biliyorsunuz ki biz adalete değer vermek zorundayız. Yoksa bize neden *Adil Halk* desinler ki?”*

* *Ing.* Fair, “adil” anlamına gelirken; fairy, “peri” anlamına gelmektedir. Perilerden “adil halk” olarak bahsedilir. -ç.n.

“Periler bana karşı adil olmadılar,” dedi Alaric neredeyse tükürür gibi.

“O zaman kendi davranışlarınızı gözlemleyin,” diye karşılık verdi Galiena canlı bir şekilde. “Çünkü periler merhametsizliğe merhametsizlikle, cömertliğe cömertlikle karşılık verir. Bizden aldığınız her şey, ilk başta bize verdiğinizdir.”

Bayard beni kendine doğru çekerken, eliyle belimi daha sıkı kavradı. Korkmuştu. Galiena’nın, babasını oracıkta ve o anda öldüreceğine inanıyormuş gibi nefes alıp verişleri sıklaşmıştı.

Alaric’in yüzü gölgelendi. “Geçmiş konuşmak için burada değilim,” dedi. “Bunun yerine daha parlak bir geleceği güvenmeye almak için buradayım.”

“Eğer bu doğruysa,” dedi Galiena tereddütlü bir şekilde, “o zaman belki bir anlaşmaya varabiliriz.”

Alaric’in kaşları kalktı. “Anlaşma mesajımı kraliçenize iletecek misin? Barış arayışıyla bizimle buluşmayı kabul edecek mi?”

Galiena, bir parmağını gül goncasına benzeyen dudaklarına götürdü. “Bunu yapabilirim. Kraliçe Tanaquill ile birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Ama sizin küçük perilere karşı kötü davranışlarınıza içerlediğini ve kız kardeşiyle olan anlaşmanızı bozduğunuzun fazlasıyla farkında olduğunu bilmelisiniz. Sadece sözünüze dayanarak sizin gibi bilinen bir yalancıya güvenmeyecektir.”

Alaric’in dudaklarının kenarında, âdeta oraya bir olta takılmış gibi bir gülümseme belirmişti. Bu hakarete rağmen, perinin söylemesini umduğu şeyin tam olarak bu olduğunu anlayabiliyordum. “O zaman, bu konudaki ciddi niyetimizin bir simgesi olarak, belki de saray mensuplarından birini yanında götürürsün, olur mu? Bizim arzularımızı Kraliçe Tanaquill’e iletecek birini? Prens Bayard’ı... benim *sevgili* oğlumu alabilirsin.”

Bayard’ın nefesi kesildi ve ben de sert bir şekilde, “Hayır,” dedim.

Demek başından beri Alaric'in planı buydu. Benim iyilik perimle birlikte, onun kraliyet sarayına bir casus göndermek. Bu, tehlikeli bir hamleydi... Bu planı gerçekleştirmek için tek oğlunun ve varisinin hayatını riske atmaya istekliydi. Ya oldukça zeki ve ölümcül olan periler, Bayard'ın kendilerine yapılacak saldırının bir başlangıcı olduğunu anlayıp, bu hainliğin karşılığını onun ölümüyle verirlerse ne olacaktı?

Galiena, bana bakmadan önce bakışlarını Bayard'ın solmuş, gevşemiş yüzünde gezdirdi. "Korkarım bunu yapamam," dedi. "Eğer prensi saraya götürürsem, bir daha asla geri dönmesine izin vermeyebiliriz. Tanaquill'in sarayında, ölümlülerin keşfetmesini istemeyeceğimiz sırlar var." Yeniden Alaric'e bakarken dudaklarını büzdü. "Eminim siz de bunu biliyorsunuzdur. Bizim âlemimize seyahat edenlerin, orada kalması gerekir."

Bayard ile aynı anda nefeslerimizi verdik.

"Yapabileceğim şey ise," dedi Galiena yeniden beni izleyerek, "sizin çıkarlarınızı gözetecek bir temsilciyle şimdi konuşmak. Yalnız bir şekilde. Bizim türümüzle daha iyi anlaşılan biriyle. Örneğin, Ell ile memnuniyetle baş başa konuşurum."

Galiena, yıldırım kadar hızla çırpıtığı kanatlarıyla, sivri ayakları toprağın hemen üzerinde havada süzülerek yanıma geldi. "Ell, bugünkü toplantının mimarı sen misin? Dürüstçe konuş, canım. Beni çağırmak tamamen senin fikrin miydi?"

Dilimin ağzımın içinde şiştiğini hissediyordum. Ama o bir periydi ve bana dürüstçe konuşmamı söylemişti. Bu, benim fikrim değildi, bu... Başımı olumsuz anlamda sallarken yüzümde büyük bir gülümseme belirdi.

"Bu, akıllıca bir fikirdi," dedim bakışlarım Maxim'in hâlâ altında durduğu gürgen ağacına giderken. "Ama üzgünüm ki bu benim fikrim değildi. Bugünkü buluşmanın parlak fikrinin sahibi Dük Maxim D'Arcy idi!"

Galiena sevinçle ellerini çırpıtı. "Ne kadar da harika! O zaman ikinizle birden konuşacağım."

Galiena beni kollarının arasına almadan önce bunu *-ikimizle* de konuşmak mı?- sorgulayacak sadece bir saniyem olmuştu. Havada, atılmış bir bez bebek gibi uçuyordum. Beni hızla çeken hareket, bedenime bir halat bağlanmış gibi hissetmeme neden olmuştu, bu sabah bir şey yememiş olduğum için minnettardım. Galiena, bir elini benim belime dolayıp, diğeriyle büyüdü bir şekilde Maxim'i yanına çekmek için kullanırken, Galiena'ya çarptım. Galiena, hepimizi havaya uçurdu. Ayaklarım yerden kesilirken, acıyla bağırdım. Malikânenin ilk katından yukarı doğru uçarken, refleks olarak ayaklarımla tekmeler attım.

"Mücadele etme, seni aptal!" diye bağırdı bana Maxim, perinin diğer tarafından. "Eğer seni düşürürse parçalanırsın!" Maxim haklıydı. Bunu fark ettiğimde kalbim sarsıldı ve bedenimi serbest bıraktım.

Bu ani hareketi, iki kişinin kaçırılması olarak yorumlayan altımızdaki kalabalık, çığlıklardan oluşan bir kakofoniye bürünmüştü. Kralın yanındaki muhafız, yaylı tüfeğini kaldırdı ve Galiena'ya nişan aldı. "Hayır!" diye bağırdı Bayard, silahı aşağı indirmek için öne doğru koşarak. "Onları vuracaksın!"

Ama çok geç kalmıştı. Muhafız tetiği çoktan çekmişti. Bizi havada tutan tek yaratığa korkunç bir ölüm getirmeye odaklanmış demir sürgü vınlayarak havada ilerlerken, çığlık attım. Neyse ki Galiena hazırlıklıydı. Sürgünün, göğsünü delip geçmesine bir milisaniye kala, belime doladığı elinin iki parmağını çevirip, bir buz saçağına çok benzeyen ve sürgüyü yakalayarak yere düşüren ince bir cam parçası yarattı. Sürgü, Jessamin'in çürüyen bal kabaklarının çoğunu mide bulandırıcı cıvık bir sesle delip geçerken, uçmaya devam ettik.

Kuzeybatı kulesinin etrafında dolanarak, bir süre önce titreyerek uyuduğum tavan arasının yanından geçtik. Galiena, parmaklarını bir kere daha hafifçe hareket ettirerek, mor salkım rengindeki çerçeveli pencereyi açtı. Ardından uçarak pencereden içeri girip, eski odamın zeminine tok bir sesle

indik. Artık mülkün içindeki herhangi birinden pek çok merdiven uzakta, dolayısıyla kimsenin bizi duyamayacağı bir yerdeydik, ki ben de Galiena'nın aklında bunun olduğunu düşünüyordum.

Galiena elini belimden çekti. Yatağımın kenarına tutunarak duruşumu düzeltmeden önce, cam ayakkabılarımın üzerinde sendeledim. Şiltenin haşın yayları, bunu onaylamadıklarını gösterecek şekilde gıcırdadılar.

Benden daha sakin olan Maxim, her şeyi gözleriyle inceleyerek, tavan arasında adımlıyordu. Bakışlarını yukarı kaldırıp, örümcek ağıyla kaplı kirişleri ve güneş ışığının içeri girmesini sağlayan eksik kiremitleri inceledi. “*Burada* mı uyuyordun?” diye sordu bana dudaklarını büzerek.

Cam ayakkabılarımdan birini çıkarıp, Maxim'in karnına doğru fırlattım. Hızlı hareket eden becerikli elleriyle ayakkabıyı yere düşmeden yakalamıştı. “Kaldığım yer majestelerinin zevkine uymuyor mu?” diye homurdandım.

“Çocuklar, çocuklar,” diye cıvıldadı Galiena. “Sakinleşin. Hepimiz aynı takımdayız, öyle değil mi?”

Darmadağın olmuş saçlarımı düzelterek ve kraliyet itibarımın bir kısmını geri kazanmaya çalışarak ayağa kalktım. “Ah, evet, sizin... şey... periliğiniz? Kesinlikle sizin türünüz ve Holbein Krallığı arasında bir anlaşma...”

Galiena sözümü kesmek için bir elini havaya kaldırdı, sıcak bir şekilde kıkırdıyordu. “Tatlım, hayır. Belli ki burada ne olduğunu anlamıyorsun. Burada sizin krallığınızla Periler Ülkesi arasında bir anlaşmadan bahsetmiyorum çünkü hepimiz o ahlaksız Alaric'in aklında olanın bu olmadığını biliyoruz. Ben, *bizim* aramızda yapılacak bir anlaşmadan bahsediyorum. Bu odadaki üç kişi arasında. Birlikte, bir kraliyet hanedanlığını devirmek ve bunu yaparak kazanç sağlamak için her türlü avantaja sahibiz.”

Dilim damağıma yapışmıştı. Bakışlarım bir Galiena, bir Maxim arasında gidip geliyordu. Beynim, bir saniyeden diğerine zar zor geçen, paslı dişlileri olan bir saat gibiydi. Neden bir peri, benim yalanlarımı örtbas etmek için büyülü bir şekilde ortaya çıkmıştı ki? Bu, ona nasıl bir çıkar sağlayacaktı? Ve neden Maxim'e dostça davranıyordu?

Sonunda, *en sonunda*, ne olduğunu anladım.

Parmağımyı, suçlayıcı bir şekilde Maxim'e doğru uzattım. "Bunu sen planladın. Onunla karşılaşmam için bütün saray mensuplarının buraya gelmesini ayarladın."

Maxim, eldivenli parmaklarını birbirine doladı. Konuşmadı. Sadece başıyla onayladı.

Başımı Galiena'ya doğru çevirdim. "Ve sen!" Eteklerimi kaldırdım ve diğer ayağımda kalmış olan ayakkabıyı işaret ettim. "Bu ayakkabı, Bayard'ın ayağıma giydirdiğinin tamamen aynısı! Ama eğer ilk ayakkabı çiftini *görmüş* olmasaydın, aynısını nasıl yapabilirdin ki? Ama onları sadece görmekle kalmadın, değil mi? Onları sen yaptın."

Galiena başıyla onayladı, yanaklarının üzerinde hain pembe kurdele gibi görünen bir gülümseme belirmişti.

Ellerimi arkamda kavuşturmuş, ikisinin arasında gidip geliyordum. Cam ayakkabım yer döşemesinin üzerinde yumuşak tıkırtılar çıkarıyordu. "Ve eğer bu ayakkabıları sen yaptıysan, Maxim bunu önceden biliyordu. Ben de zaten bundan şüpheleniyordum çünkü yalanımı ortaya çıkarmak konusunda eli kolu bağlıydı *ve ikiniz de D'Harcourt Hanedanı'nı devirmek istiyordunuz...*" Nefesim kesilmişti, o kadar hayrete düşmüştüm ki, elimi sertçe alnıma vurdum. "Baloya gelen bir kız hiç olmadı, değil mi?"

Maxim, haşın, inanmaz bir kahkaha attı. Ona doğru bir hamle yaptım, onu göğsünden o kadar sert ittim ki, geriye doğru birkaç adım atmak zorunda kaldı. "Ya da *gerçek* bir kız mı demeliydim?" diye bağırdım. "O ayakkabıları Galiena yarattı.

Elbiscyi de. Ben senin de Bayard'ın hoşlandığı kızıdan hoşlandığını düşünmüştüm ama gerçek bundan da kötü. Kesinlikle benim yalan söylediğimi söyleyemezdin çünkü o zaman Bayard'ın hayalindeki kızın, senin yaptığın bir tür çarpık sevgili icadın olduğunu itiraf etmiş olurdun. Onun, var olmayan bir kadının peşinden koşmasını istedin!”

Maxim, yavaşça alkışlar gibi ellerini bir araya getirdi. “Doğru düşündün, Ellain. Balodaki kız, aslında Galiena’ydı. Onun Bayard ile dans etmesi ve daha fazlasını istemesine neden olacak şekilde büyüleyebilmesi için, sarayda pencerenin üzerinde olan demir at nalını bir geceliğine kaldırdım. Dürüst olmam gerekirse, bir ipucu olarak arkada bırakılan ayakkabının, gerçek bir kadının giyemeyeceği kadar, mantıksız derecede *fazlasıyla* küçük olduğunu düşünüyordum. Böylece ideal olarak Bayard onu aramaya devam edip duracaktı.”

Bayard için kalbimin ağrıdığını hissettim. Bunu öğrenmek onu parçalayacaktı. “*Neden?*” dedim tıslar gibi. “Neden böylesi zalim bir şey yapasın ki?”

Odanın diğer ucundaki Galiena, pencereden hayranlıkla manzarayı izlerken, kısa, keskin bir kahkaha attı. Maxim ise hiç eğleniyor gibi görünmüyordu. Âdeta yüzüne bir tokat atmışım gibi, hakarete uğramış görünüyordu. “*Ben* zalimim, öyle mi? Saraydaki hayatından nefret eden ama yine de bunu düzeltmek için eyleme geçmeyen bir arkadaşımı gördüm. Bu nedenle de onu yeniden başlamak için ihtiyacı olduğu şekilde teşvik ettim. Bu, çok mu yanlış? Daha yüksek bir konuma gelmek için yalan söyleyen *sendin*.”

“Saçmalık!” dedim tersçe. “İnsanların yüzlerini tanıyamayan bir çocuk gördün ve bundan faydalandın. Ama hâlâ bunu neden yaptığınızın cevabını vermediniz. Neden onu sonu olmayan bir arayışa gönderdiniz?”

Maxim, uzun adımlarla benden uzaklaşırken omuz silkti. “Amacın kendisi onu sonu olmayan bir arayışa göndermekti.

Onun krallıktan ayrılmasını ve bir daha asla geri dönmemesini sağlamak. Tahta geçecek herhangi bir D'Harcourt varisi kalmadığında, taç bana geçecekti. Senin de bildiğin gibi, sıradaki aile benimki ve ben de ailenin son üyesiyim."

İçimde karışık duygular birbirleriyle savaşmaya devam ediyordu. Maxim'e karşı duyduğum tiksinti, başlangıçta söylediğim yalanın zararsız bir hâle gelmesinin verdiği sersemlikle boğuşuyordu. Baloda gerçek bir kız yoktu. O sadece bir sanrıydı. Aslında, benim Bayard'ı kurtardığım bir hile. Nihayetinde, bu hikâyedeki kötü karakter ben değildim!

Ve hiçbir zaman yakalanmayacaktım. Uzun süredir içimde sakladığım gerilimin, nefis bir şekilde omuzlarımdan kalktığını hissettim.

"Senin hain bir pislik olduğunu *biliyordum*," dedim gülererek. "Bernadine'in kaybolmasına neden olmanın sebebi de buydu. Bunu inkâr etme."

"Bunu inkâr etmeyeceğim!" dedi Maxim, teslimiyet içinde ellerini havaya kaldırarak. "Ona bir oyun oynadım ve bu, sonunda onun kaybolmasına neden oldu. Ama ben ona, senin Bayard'a söylediğin gibi yalan söylemedim. Bernadine'e söylediğim her şey doğrudu." Yüzünde yırtıcı, çarpık bir gülümseme belirdi. "Hem sana bunu kim söyledi ki? O küçük hizmetçin mi?"

Bedenimi soğuk bir ürperti kapladı. Ellerim titriyordu ama ölçülü bir ses tonuyla konuşurken bakışlarımı onun gözlerinden hiç kaçırmadım: "Eğer Zita'nın yanına yanaşırsan, şahsen gidip elime bir satır alır ve omurganı dışarı çıkartırım."

"Ah, harika," dedi Galiena, pencerenin yanından ayrılıp, uçarak yanımıza gelirken. "İçinde bir yangın var, küçük kız. Bundan oldukça hoşlandım, bir kraliyet ailesini kandırabilme yeteneğinden daha da çok hoşlandım. Biliyorsun, periler yalan söyleyemezler. Bu nedenle de, başta minicik ayaklarının

planımızın içine etmesi beni hayal kırıklığına uğratmış olsa da, şu anda cephanemizde kullanışlı bir araç olacağını düşünüyorum.”

Cık cık sesleri çıkararak, tüm bunları kavramak için bir an durup düşündüm. Sonra çok yavaş ve dikkatli bir şekilde, söylediği kelimelerin üzerine bastırdım: “Yalan söyleyemiyoruz derken ne demek istiyorsun? Aşağıda söylediğin her bir kelime yalandı. Hatta gerçek ismin Galiena mı?”

Peri yeniden bir kahkaha attı. “Ah, kusura bakma, hayır. Tabii ki değil. Eğer gerçek ismimi söyleseydim ya da gerçek şeklimi gösterseydim, o zaman Alaric benim tam olarak kim olduğumu anlar ve oracıkta beni öldürtürdü.”

“O zaman yalan söyledin,” diye belirttim, kafam karışmıştı ama öfkeliydim.

Galiena olumsuz anlamda başını sallarken, *cık cık* sesi çıkardı. “Aslında yalan söylemediğimi anlayacaksın. Aşağıda söylediğim hiçbir şey gerçek dışı değildi. En azından doğrusunu söylemek gerekirse, öyle. Kelimeleri tam olarak doğru seçme sanatı, peri halkı için önemlidir. Biz asla ama asla yalan söylemeyiz. Biz sadece gerçeğin etrafında dans ederiz.”

Yeni bir dehşetle gerçeği anladım. “Sen, Kraliçe Eloise’i öldüren perisin.”

Galiena, havada hafifçe süzüldü ve yatağımın üzerine tündü. “Lütfen, seni hayal kırıklığına uğratmış olmayayım, Ellain. Unutma, teknik olarak ben hiçbir zaman hiç kimseyi öldürmedim. Periler kan dökemez, biz sadece... kanın dökülmesini ayarlarız. Onu öldüren Alaric’ti.”

Bu, kabaca Zita’nın bana söylediği düşünceyle aynıydı ama içimde Galiena’nın gerçeği çarpıtmadan konuştuğuna dair zeki bir kuşku vardı. Alaric’in, karısını öldüren silahı kendisinin kullanması, sonra da bu suçu bir hizmetlinin üzerine yıkmış olması mümkün müydü?

Kollarımı sıkıca göğsümün üzerinde kavuşturdum, aniden hem Galiena ile bu odada hem de yeni ailemin içinde kendimi fazlasıyla tehlikede hissetmiştim. Kralı, kraliçeyi öldürdüğü için suçlamıyordum -tabii eğer o sırada bir perinin büyüü altındaysa- ama bunu örtbas etmek için Nella'yı idam ettirdiği için onu suçluyordum.

Galiena ayağa kalkıp, süzülerek yanıma geldi. Boğucu dercede çilek ve krema kokuyordu. Yumuşak avucunu yanağıma dayadı. Benimle konuşurken perinin sesi çok yumuşak çıkıyordu: “Ve şuna güven: Kral ilk başta bana büyük bir merhametsizlik yaptı ve bunun bedelinin ödenmesi gerekiyordu. Onu asla affetmeyeceğime, onun hükümdarlığını ve hanedanını yok etme işini yürüteceğime yemin ettim. Biz periler ettiğimiz yeminleri çok ciddiye alırız. Bu sefil, yaşlı dünyada zalimlikleri için cezalandırıldıklarını görmeyi istediğin hiç kimse yok mu? Benim tek yaptığım da buydu.”

Kalbim buna bağırarak cevap veriyordu: *Üvey annem. Üvey annemi cezalandırın. Onu da benim ağladığım gibi ağlatın. Onun babamı benden aldığı gibi, sevdiği herkesi onun elinden alın.*

Galiena, gözlerimdeki parlak intikam ışığını görmüş olmalıydı. “Evet, ufaklık! Bir cevabın olduğunu görüyorum. Bana o canavarın adını ver ve bir anlamaya varalım. Sen şimdiden kraliyet ailesinden bir soylusun; sana konumunun daha yukarı çıkacağına sözünü veremem. Ama sana ruhunun istediği tatmini verebilirim. Kötülere, yaptıklarının karşılığını kötülükle verebilirim. Bana onların isimlerini söyle ki birbirimize yardım etmek için söz vermiş olalım.”

Ama hayır. Geriye doğru bir adım atıp, yüzümü onun kremi ellerinin arasından çektim. Eğer zalim olan Alaric'se, o zaman onun cezalandırılması gerekiyordu. Ama Galiena onun suçları için kraliçeyi cezalandırmıştı ve her ne söylerse söylesin, bu kesinlikle adil değildi. Ve üvey annemin yaptıklarının

karşılığını ödemesini sağlamak için, Galiena ile komplo kurarak Bayard'a ihanet etmek zorunda kalacaktım! Eğer bunu kabul edersem, dünyadaki en kötü hain olacaktım.

"Hayır." Sesim kısık ama kararlı çıkmıştı. "Seninle herhangi bir anlaşma yapmayı kabul etmiyorum. Bu hayatta hiçbir şey için kocamı incitmeyeceğim." Yakışıklı yüzü duyduğu rahatsızlıkla kırıışmış olan Maxim'e doğru parmağımı uzattım. "Ve sen! Kendinden utanmalısın. Bayard seni en yakın dostu olarak görüyor. Tahtı ele geçirebilmek için ona zarar vereceğini düşününce... Belli ki onu hiç umursamamışsın."

Tanıştığımızdan beri, Maxim'in yüzü ilk defa, saf bir öfkeyle, aç bir alevin parıltısıyla parlamıştı. Yüzündeki soğuk ve ilgisiz ifade eriyip gitmişti. Gözleri, öfkeyle dolu bir cehennem gibi görünüyordu. "Buna nasıl cüret edersin, seni... *küçük, pis gaspçı*. Tahta geçmek istiyorum ama eğer dostumu önemsemediğimi düşünüyorsan, sen bir aptalsın. Eğer gerçekten benim için bir değeri olmasaydı, eğer istediğimi elde etmek için ona zarar vermek isteseydim, çoktan başımın üzerinde bir taç olurdu."

Dişlerimi sıktım, sık sık nefes alıp veriyordum. En sonunda, sıkıttığım dişlerimin arasından mırıldandım: "Bernadine'e zarar vermeye mükemmel derecede istekliydin."

"Ben ona zarar *vermedim*," diye kükredi Maxim. "Ben ona bir çıkış yolu gösterdim. Şu anda Periler Ülkesi'nde güven-de ve mutlu. Bana bu krallığı gerçekten yönetmek isteyen bir D'Harcourt varisi bul -ki bunlara Bayard da *dâhil*- ve ben de sana bir iğne deliğinden geçebilecek bir kısırak göstereyim."

Kapının dışında, döşeme tahtaları gıcırdadı. Nefesim tıka-landı. Merdivenler... Gece yarısı kendime yiyecek bir şeyler çalmak için üzerinden sessizce atlamam gereken birden fazla gevşemiş basamak olduğunu biliyordum. Biri bizi kontrol etmek -ya da büyük bir olasılıkla bizi gizlice dinlemek- için geliyordu.

Hem Maxim hem de Galiena'yı susturmak için elimi kaldırdım. "Herkes sussun. Dışarıda biri var."

Kulağımı ahşap kapıya yaslayıp dinledim. Kapı deliğinden birinin nefes alıp verdiğini duydum ve bizi dinleyenlerin dışarıda olduğundan emin olmuş bir şekilde, uyardan kapıyı hızla açtım. Amalia ve Freida, etekleri birbirine karışmış bir şekilde tepetaklak odanın içine düştüler.

Amalia, parlak kestane rengi saçlarını düzeltirken, süklüm püklüm sırtıyordu. Freida ise ağzının içinden bana sövüyordu.

“Merhaba, kız kardeşlerim,” dedim.

Galiena küçümseyerek onlara baktı ve sonra Maxim’e doğru elini hareket ettirdi. “Etrafta casuslar varken görüşme yapmayacağım. Prenses Ellain ile konuşabilir ve bu görüşmeyi yeniden yapacağımız bir zaman ayarlayabilirsiniz.” Sonra bulunduğu yerde etrafında döndü, çiçek yapraklarıyla dolu elbisesi bir girdap oluşturup içe doğru kıvrılırken, bir hiçliğe bürünüp, geride sadece küflü kirislerin kokusuyla karışmış, çok hafif bir çilek kokusu bıraktı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, ayağımı yere basarken, kızgın bir şekilde üvey kız kardeşlerime baktım. “Bu zevki neye borçluyum?” diye sordum. “Daha önce hiç yukarı gelip beni ziyaret etmemiştiniz.”

Freida, açık yeşil elbisesinin pileli eteklerini düzelterek, asaletini geri kazanmaya çalışıyordu. Ellerini kalbinin üzerinde birleştirip, “Bir peri tarafından *kaçırıldın*,” dedi. “Senin için çok endişelendik.”

Amalia, yeşil gözlerini cilveli bir şekilde kırıştıtırırken, elini Maxim’e doğru uzattı. Açık bir şekilde, Maxim’in onu ayağa kaldırmasını bekliyordu. Maxim ise ona tiksintiyle bakmaktan başka bir tepki vermedi. Onun elini, sanki ayakkabısındaki gübreyi silmesini istemiş gibi bir kararlılıkla görmezden geldi. Bana çok saf bir nefretle baktı ve “Bu konuda daha fazla konuşacağız,” dedi. “Yarın kahvaltıdan sonra gelip beni bul.”

Sonra hâlâ yerde olan kız kardeşlerimin yanından geçti ve merdivenlerden aşağı indi.

ON ALTI

Maxim'in ardından kapıyı kapatıp, merdiven gıcırtilarını dinleyerek onun gerçekten gittiğinden emin oldum. Gittiğinden kesinlikle emin olduktan sonra, nihayet yerden kalkmayı başaran üvey kız kardeşlerime döndüm. “Ne istiyorsunuz?” dedim tersçe. “Bana yeniden şantaj mı yapacaksınız? Tamam, size iyi şanslar. O periyi çağırmadan önce kralın gözündeki yerim hiç bu kadar yüksek olmamıştı.”

“Evet, o periyi gördüm,” diye cevap verdi Freida gözlerini kısarak. “Çürümüş alabalıktan daha kötü kokular salıyor. Bu özel konuşma işi de ne?”

Eteklerimi kaldırıp, onun yanına gittim. “Evet haklısın, bu bir iş. Ama seni hiç ilgilendirmiyor. Yolumdan çekil.”

Amalia kolumu kavradı. “Ell, lütfen! Eğer bizi saraya almazsan, nasıl zengin kocalar bulabiliriz? Hayatımızın geri kalanı boyunca buraya tıkılıp kalırız.”

Alaycı bir şekilde dudak büktüm. “Burada bir adaletsizlik göremiyorum.”

Freida, kendisini kapıya doğru atıp çıkışımı engelledi. “Dinle, sana önereceğimiz bir şey var, bilirsin.”

“Neymiş bu?” diye sordum, şüpheci tavrım, Linden Nehri’ni bile taşkına uğratacak kadar derin ve çoktu.

“Sadakat,” diye cevap verdi Freida.

Bu sefer ağzımdan çıkan kahkaha daha çok bir çığlığa benziyordu.

“Freida haklı!” dedi Amalia dudak bükerek. “Kendini kraliyet yılanlarının yuvasına yerleştirdin. Saray mensupları arasında hiç dürüst bir erkek ya da kadın yok ve destekler hızla gelip gider. Sana nerede durduğunu söyleyecek ve çıkarlarına hizmet edecek, güvenebileceğin insanlara ihtiyacın var.”

“Peki, ben neden siz ikinize güveneyim?” diye sordum.

“Çünkü,” dedi Freida cevap çok aşıkârmış gibi gözlerini devirerek, “içinde bulunduğumuz durum hiç daha vahim olmamıştı. Kendimizi zengin etmemizin tek yolu, artık senden geçiyor. Eğer sen gözden düşersen, elimizdeki fırsatı kaybederiz. Bizim çıkarımıza en uygun olan, senin mutlu olmaya devam etmen. Bu nedenle de sana rüzgârın hangi yönden estiği konusunda her zaman doğruyu söyleyeceğiz. Ve ek bir şey, duygularını incitmemek için sana asla yalan söylemeyeceğiz ya da seni pohpohlamayacağız çünkü senden pek hoşlanmıyoruz.”

Sırıttım. “Çekici bir argüman. Yine de bunu kabul etmeyeceğim.” Freida’ya, yoldan çekilmesi için elimi salladım ama çekilmedi. “Ya çekilirsin ya da seni iterim.”

Freida bana dişlerini gösterdi. “Denediğini görmek isterim.”

İçimde bir şey koptu. Kavga etmek mi istiyordu? Onunla hak ettiği şekilde kavga edecektim. “Mükemmel! En sonunda ben de karşılık verebileceğim.”

Hızla ona doğru hamle yaptım, kolunun üst kısmını kavradım ve tüm gücümle geriye doğru çektim. Ama Freida benden çok daha güçlü ve uzun boyluydu, bu nedenle de çok fazla ilerleme sağlayamadım. Karşılık olarak bir tutam saçımı kavradı ve başımı arkaya doğru çekti. “Her zaman,” diye homurdandı Freida, “bana ancak annem bizi izlerken sana vuracak kadar cesur olduğumu söyledin. Ama aslında tam aksiydi! Sana sadece annem *izlediği* için vuruyordum!”

Bu sırada Amalia odanın içinde çırpınıyordu. “Hayır! İkiniz de durun. Durun! Birbirimizle iyi geçinmemiz gerekiyor!”

“Sen barış yanlısı biri değilsin, Freida,” dedim tersçe, bana attığı binlerce eşyayı hatırlayarak. Freida’nın saçlarımı kavrayan eline uzandım ve tırnaklarımı elinin üstüne geçirdim. Cıyaklayarak, büyüyle oluşturulmuş mavi elbisemin kabarık kolunu yırttı ve omzumun üzerinden çıkmasına neden oldu. Buna karşılık olarak, ben de ayağımda kalmış olan cam ayakkabımla onun bacağını tekmeledim. Bunun yarattığı etki ayakkabıyı paramparça etti ve Freida korkuyla çığlık atıp, beni serbest bıraktı. Bu fırsatı kullandım ve kaçmak için kapıyı hızla açtım.

Elbisemin eteğini dizlerimin üzerine kadar çekmiş bir hâlde, uzun ve dar merdivenlerden hızla indim. Hızlı olmam gerekirken bile, gıcırdayan merdivenlerin üzerinden içgüdüsel olarak atlıyordum. Bu evin içinde, bu alışkanlıkları bırakamayacak kadar uzun yıllar boyunca gizlice gezinmiştim. Freida, bir namlu kadar hızlı bir şekilde arkamdan geliyordu. Kırık ayak parmağına rağmen hızlıydı. Amalia, ikimizin arkasından da bağıırıyordu: “Hayır, hayır! Bizim bir *aile* olmamız gerekiyor!”

Hızla ikinci katın sahanlığından geçtim ve kraliyet muhafızlarının koridorda dolanıp, beni bulmak için her bir odayı aradığını gördüm. Hırıldayarak hemen olduğum yerde durdum ve elbisemin mahvolmuş kolunu düzeltmeye çalıştım. “İşte orada!” diye bağırdı muhafızlardan biri.

Freida arkamdan hızla kapıdan çıktı. Ama tam arkasındaki Amalia, onun elbisesinin pelerine benzeyen süsünden tutup geri çektiğinde, Freida acıyla bağırdı.

Muhafızlar uzun adımlarla bize doğru geldiler. “Bir sorun mu var, ekselansları?”

Neşeli bir kahkaha atıp, arkamda merdivenlerin üstünde kalçasının üzerine yatmış olan Freida’ya baktım. “Ah, hayır! Sadece biraz hararetli hâle gelen bir aile tartışması.”

“Peri, Dük D’Arcy’nin dediği gibi gitti mi?”

Başımla onayladım. “Evet. Gitti.” Kötü bakışlarla üvey kız kardeşlerime baktım. “Konuşmamızın bölünmesinden pek hoşlanmadı.”

Muhafızlar tarafından çevrelenmiş bir şekilde, büyük merdivenlerden ana girişimize doğru indim. Amalia ve Freida uzaktan beni takip ediyor, bir çift suçlu kedi gibi korkakça hareket ediyorlardı.

Alt katta, Kral Alaric sinirinden köpürüyordu. Mermer zeminin üzerinde kırılmış porselen parçaları olduğuna göre, yıkıcı bir ruh hâlinde olmalıydı. Büyükbabamın büstünü eline aldı, başının üzerine kaldırıp büyük bir çıtırtıyla yere fırlatırken, duygusuz bir şekilde izledim.

“Onunla yeniden konuşmayı deneyebiliriz,” diyordu Maxim ona yüksek sesle, kırılan nesnelerin gürültüsünün arasından sesini duyurmaya çalışarak. Ona fırlattığım cam ayakkabıyı hâlâ elinde tutuyordu. “Bizi dinlemeye istekliydi ama hızlıca bir karar vermek istemiyordu. Bazı diplomasi eylemlerinin amacına ulaşması için birkaç girişimde bulunmak gerekir.”

“Ell!” dedi beni -ya da kulaklarımdan sarkan kocaman sarı firleri- gören Bayard. Bana sarılmak için hızla yanıma koştu. “İyi misin? Elbisene ne oldu?”

“Kimin umurunda?” diye bağırdı Alaric, hızla bize doğru dönerek. “Bu kahrolası yolculuğu bir hiç için yaptık!” Ocağın yanındaki süngü demirlerini botunun ucuyla tekmeledi ve demirlerin ters dönüp gürültüyle yere düşmelerine neden oldu.

“O zaman eve gidelim,” dedim, krala büyüleyici bir şekilde gülümseyerek. “Ve ekselanslarının dediği gibi başka bir gün deneyelim. Artık Galiena’nın ismini bildiğimize göre, bir dahaki sefere onunla saraya önemli ölçüde daha yakın bir yerde konuşabiliriz.”

Kral birkaç saniye daha zorlandıktan sonra, omuzları yenilgiyle çöktü. “Tamam. Evet, tamam, bu kokuşmuş domuz ahırından gidelim.”

Artık ayaklarımda ayakkabı yoktu ama yine de oldukça zarif bir şekilde reverans yaptım. “Nasıl isterseniz, majesteleri.” Korku içinde bahçeden kaçmış olan saray mensuplarına -ama piknik sepetlerindeki yiyeceklerin tadını çıkarmayacak kadar korkmamışlardı- döndüm ve hızla ellerimi çırpıttım. “Kralı duyduunuz! Toparlanıp gidelim.”

Mutfağın girişinde oyalanan üvey anneme baktım. Buna karşı direnemedim. Zaferle yüzüm kızarmış bir hâlde, ona doğru ilerledim ve alay eder gibi ona elimi salladım. “Misafirperverliğin için *teşekkür ederim*, üvey anne. Korkarım birbirimizi bir daha görene dek oldukça fazla zaman geçecek.”

Üvey annem, saldırmak üzere atlayan bir yılan gibi, hızla bana doğru bir hamle yaptı. Kırmızı rujunu bozulmuş ve darbe aldıktan, şiştikten ve bir köşesi kanadıktan sonra dudaklarının benim dudaklarım gibi görünmesine neden olmuştu. “Sana dokunamayacağım kadar yükseldiğini düşünüyorsun ama yanılıyorsun.”

Krala doğru koşup, altın zırhının ön tarafını yakaladı. “Majesteleri, size yalvarıyorum! Ben, sizi ve oğlunuzu ihanetten kurtarmaya çalışan, sadık bir kulunuzum. Üvey kızım bir yalancı. Hiçbir zaman baloda *bulunmadı!* O her zaman için düzenbaz, tembel ve inatçı bir veletti.”

Kral, üvey annemin parmaklarını kıyafetinin üzerinden çekmeden önce, tamamen hareketsiz kalmıştı. Ama öfkeli görünmüyordu. Belki de üvey annem çok güzel olduğu için, ona insanların çoğuna davranacağından daha merhametli davranıyordu. Aksine, eğlenmiş bir şekilde meraklı görünüyordu. Bezgince başparmağını onun alt dudağının kenarına götürüp, bulaşmış rujunu sildi. Açgözlü bakışları üvey annemin dolgun dudaklarının üzerinde biraz fazla kalmıştı. Acaba üvey annem

onun dalgın bakışlarını dudaklarına çekmek için rujunu bilerek mi bulaştırmıştı, merak ettim. Kral konuştuğunda sesi boğuk çıktı: “Öyle mi, barones?”

Üvey annem hevesle başıyla onayladı, açık bir şekilde kralın kendisiyle ilgilenmesinden cesaretlenmişti. “Ah, evet. Keşke onun nasıl şımarık bir çocuk olduğunu bilseydiniz... Saçma sapan konuşarak mutfakta dans ederdi! Bir deniz kızı, opera sanatçısı ya da prenses olduğunu iddia ederdi.”

“O *zaten* bir prenses,” diye onun sözünü kesti Bayard. Yanıma geldi ve elimi tuttu. “Zaten olduğundan başka bir şey olduğunu iddia etmiyor.”

Gözlerim parlayarak Bayard’a baktım ve yanağına bir öpücük kondurmak için ayak uçlarımda yükseldim.

Üvey annem Bayard’a doğru bir elini savurdu. “Ama eksenslari, konuşmam sizin de çıkarınıza! Sizi bir iş birlikçinin pençelerinden kurtarıyorum. Ellain sizin balonuza gelmedi. Onu bodruma kilitlemiştim, biz geri döndüğümüzde hâlâ oradaydı. Annesinin mezarında ağladığı zaman perinin geldiğini iddia ediyor ama size söylüyorum: *Bahçeye çıkmış olamazdı.*”

Kral ve saray mensupları onun iddiasını değerlendirirken, yalvarışının tutkusu etrafı sessizleştirmişti. Bayard, tatlı ama beklenti içinde bir bakışla bana döndü. Bunu çürüten bir şey söylememi bekliyordu. Açıklayıcı bir şey.

Konuşmaya hazır bir şekilde ağzımı açtım. Basitçe üvey annemin yalan söylediğini söyleyecektim. Onun sözüne karşı benim sözüm vardı ve benim elimde hikâyeme “kanıt” olan bir peri ve bir ayakkabı vardı. Ve *herhangi bir zaman* bana karşı çıkmak için gelecek, baloya gelmiş olan gerçek bir kız da yoktu.

Ama ilk kelime ağzımdan çıkmaya fırsat bulamadan, Amalia sendeleyerek girişin ortasına geldi. Hüzünlü bağıırışı, yüksek tavanlı odada yankılanıyordu. “Bunu daha fazla içimde saklayamayacağım!” Gösterişli bir şekilde elini kalbinin üzerine koyup, doğruca annesinin gözlerinin içine baktı.

“Öfkeleneceğini bildiğim için bunu senden sakladım ama o gece ben, Ell’i bodrumdan çıkardım. O, baloya gelemeyeceği için kendimi fazlasıyla suçlu hissettim. Karanlıkta çok fazla ağlıyordu. Anahtarı çaldım ve onu dışarı çıkardım, dolayısıyla bahçeye çıkmış olması doğal bir şey.”

Amalia’nın benim için yalan söylemesine o kadar çok şaşırmıştım ki, samimi bakışlı gri gözleri anlayışla açılmış olan Bayard’ın göğsünün üzerine yığıldım.

Gözlerini dikip Amalia’ya bakan üvey annemin yüzü, bir fırtınadan önceki yağmur bulutu kadar kararmıştı. “Sen *ne yaptın*? Senin hiç aklın yok mu?”

Ama Amalia annesinin yanından geçip, kendinden geçmiş izleyenlerin acıma duygusunu artırmak için abarttığına inandığım bir şekilde topallayarak yanıma geldi. “Ell,” dedi, sesi duyguyla çatlak bir şekilde çıkıyordu, “tek bir iyi eylemin, hayat boyu yapılan hataları silemeyeceğini biliyorum ama senin için ne kadar mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Bir gün, olmamız gerektiği gibi kız kardeşler olabileceğimizi ve gönlünün beni affetmeye razı olacağını umuyorum.”

Odanın her yerindeki saray mensupları âdeta erimişti. Buna şaşırmamıştım. Amalia, annesinin tüm güzelliğine ve manipülatif becerilerine sahipti ama karşılaştırıldığında daha az keskindi. Üvey annem her zaman size zarar verebilecek biri gibi görünürken, Amalia zararsız ve masum görünürdü.

“Seni beyinsiz, nankör yük! Hayatlarımızı mahvettin!” diye bağırdı üvey annem, onun bileğini kavramak için öne doğru koşarken. Onun belki de Amalia’nın kolunu kıracağını düşünerek nefesimi tuttum. Ama ben eyleme geçmek için bir şans bulamadan, Freida benim yerime harekete geçti. Annesinin üzerine atılıp, onu yere devirdi. Onun mücadele etmesine engel olmak için, kollarını yere bastırdı. “Hayır, anne!” diye bağırdı Freida. “Artık bitti.”

Amalia'nın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gururlu bir şekilde dikeldi. "Artık burada yaşamak istemiyorum. Senin zalimliğine ortak olamam." Ellerini bir araya getirmiş bir şekilde bana döndü. "Ell. Kız kardeşim. Lütfen Freida ile birlikte seninle saraya gelmemize izin ver. Kalbimin en derinlerinden, sana olanlara göz yumduğumuz her şey için özür diliyorum... Lütfen şimdi bizi kurtar."

Sesli bir şekilde inlememek için kendimi zorladım. Tamam, demek ki oyundaki hamle buydu. Bu kadar soylu bir karakteri devirirsem, onları memnuniyetle geri almadığım için kötü bir karakter gibi görünecektim. Hâlâ üvey annemin pençeye benzer ellerini tutan Freida, bana hızla kötü niyetli bir şekilde gülümsedi.

Onlardan nefret ediyordum. Onlardan, varlığımın her bir zerresine kadar nefret ediyordum ama yine de onlardan etkilanmemek konusunda kendime engel olamıyordum. Amalia'nın beni bodrumdan çıkarmak konusunda yalan söyleyerek bana bir iyilik yaptığını inkâr edemezdim. Derin bir nefes verip, hiddetli öfkemi dışarı saldım. Bir peri gibi olup, iyi eylemlere iyilikle karşılık vermeye karar vermiştim.

Önce Bayard'a, sonra da krala baktım. Saray mensuplarının önünde fazla ağlayan biri gibi görünmek istemediğim için, sahte gözyaşlarıma hafifçe dokunur gibi yaptım. "Senin ve Freida'nın sarayda benimle birlikte olmanıza memnun olurum," dedim Amalia'ya. "Yeniden barışmaya çalışmak, benim için dünyalara bedel olur." Aniden içimde bir ilham hissettim. Eğer üvey kız kardeşlerim başıma kalacaksa, en azından onları başka bir sorunu halletmek için kullanabilirdim. "Eğer annenizden vazgeçmek istiyorsanız ve eğer kral ile Prens Bayard buna izin verirse, belki de nedimelerim olarak Trude'a katılarak, sarayda yaşayabilirsiniz."

Freida, ölü bir balık gibi gevşemiş olan üvey annemin üzerinden kalktı. Bir halıyı silkeliyormuş gibi elbisesinin eteğinin

önlerine sertçe vurdu. Amalia kararsız görünüyordu, kuşkusuz ki bir nedime olarak hizmet etmeyi düşünmemişti. Muhtemelen, sarayda daha fazla boş zamanı olacağı bir şekilde yaşayacağını hayal etmişti. Ama Freida üst kattayken işe yarayabileceklerini, saray mensupları arasında casus olabileceklerini söylememiş miydi? Bu konudaki öncirlerini kabul edecektim. Yıllarca onlara yardım etmemin ardından, bunun geri dönüşü adil oynamaktı. Ve onlar resmî refakatçilerim olduğuna göre, Zita'nın tavsiyesini uygulayıp, niyetlerini sorgulamak zorunda kalacağım herhangi başka bir soylu kadını evime almayı ertleyebilirdim. Tanıdığım iblislerin yanında olması daha iyiydi.

Amalia, cevap vermek için komutanı olan Freida'ya baktı. Freida eğilerek reverans yaptı. "Sevgili kız kardeşim, hiçbir şey bizi bundan daha mutlu edemez. Çok uzun zamandır annemizin zalimliğinden nefret ediyorduk ama ona karşı çıkamayacak kadar çok korkuyorduk ondan. Bundan sonra asla bir kenarda etkisiz bir hâlde kalıp, herhangi birine zarar vermesine göz yummayacağımıza yemin ediyoruz..."

Üvey annem doğrulup oturdu. Gözleri, kızlarına nefretle bakarken birer iğne ucu hâline gelmişti. Neredeyse ona acıyacaktım. Amalia ve Freida'nın kendi çıkarlarına uyduğu anda annelerine karşı bu şekilde yemin etmeleri arsızlıktan başka bir şey değildi. O, kuşkusuz iyi bir anneydi... en azından onlara karşı. Onların üzerine titriyor, onlara istedikleri her şeyi veriyordu. Ama aynı zamanda onlara sosyal gelişim için merhametsiz ve insafsız olmalarını da söylüyordu. Onlara derslerini çok iyi öğretmiş gibi görünüyordu.

İsteksiz bir şekilde başını bana doğru sallayan krala baktım. "Bizimle gelebilirler. Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

"Teşekkür ederim," dedim reverans yaparak. Bayard kolumu yakaladı, cevapları öğrenmek için dikkatle gözlerimin içine bakıyordu. "Ell, bundan emin misin? Sana karşı acımasız davrandılar."

Kollarımı Bayard'a doladım. O kadar iyiydi ve haklıydı ki... Eğer orada sergiledikleri mükemmel oyunculuk beni bunu yapmak zorunda bırakmasaydı, onları asla saraya davet etmezdim. Onun kulağına fısıldamak için ayak ucumda yükseldim. "Haklısın, yarın bundan pişman olabilirim," dedim. "Ama buraya bir barış anlaşması yapmak için geldik. Bunu neden onlarla yapmayalım ki?"

Bayard başını salladı ve alnımı öptü. Beni bıraktığında, üvey kız kardeşlerim için kollarımı açtım ve onlar da sarılmak için bana doğru koştular. Üçümüz, benim parfümüm onların alışmadıkları şekilde çalışmaktan doğan terleriyle karışacağı kadar yakın bir şekilde birbirimizin kolları arasındayken, "Bu sefer verdiğiniz sözleri tutsanız iyi olur," diye fısıldadım.

"Tutacağız," diye mırıldandı Freida cevap olarak. "İlerlememizi sağlayacak en iyi yolun senin yanında olmamız olduğunu biliyoruz. Sadakatimiz ve sevgimiz senin."

Homurdandım ama zoraki bir gülümsemeyle geri çekildim.

Freida ve Amalia, Bayard ve benimle birlikte arabaya bindiler ve sonunda, ona benim büyük keyif aldığım belirgin bir rahatsızlık verecek şekilde Maxim'in yanına oturdular.

Arabasının kapısı hızla kapandı ve tekerlekler hareket etmeye başladı. Üvey kız kardeşlerimle birlikte oradan ayrılarak, üvey annemi, doğuştan benim hakkım olan malikânenin önünde, arkamızda bıraktık. Öfkeyle yumruk yaptığı elleri titrerken, uyuşmuş bir hâlde bize bakıyordu. Tek başınaydı. Ve yıkayacağı çok fazla bulaşık vardı.

Üvey kız kardeşlerimi gözümün önünden ayırmak istemiyordum ama benim Bayard'ın odasında uyumam beklendiği için onların Zita'nın yanında kalmasına karar verdim. Onlara soğuk bir şekilde benim süitimde uyumalarını emrettim ama ben orada değilken Zita'dan herhangi bir şey istememeleri konusunda,

karşılığında ölüm cezası olacağını belirterek -sadece birazcık şaka yapıyordum- ikisini de uyardım. O akşam için onun bölümünde Bayard'a katıldım, onun için endişeleniyordum. Ailemin malikânesinden ayrıldığımızdan beri, normalde olduğundan daha az canlıydı. Sönmüş bir sufle gibi.

İkimiz de çok yorgunduk. Bu yüzden, yarmak için kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra, yorganların altına girerken çok az konuştuk. Arkadan kollarımı ona doladım ve ensesini öptüm. Babası tarafından Periler Ülkesi'ne gönderilmek istenmesinin ne anlama geldiğinin farkında olup olmadığından emin değildim. O, benim duygularıma o kadar çok özen gösteriyordu ki ben de onunkileri ihmal etmek istemiyordum. "İyi misin, canım?" diye sordum, buklelerinden birini okşayarak alnından çekerken.

Bayard bana daha iyi bakabilmek için sırtüstü döndü ve eliyle çenemi kavradı. "Babamın bugünkü davranışı bir şeyler anlatıyordu, öyle değil mi?"

Belirgin mesajın önemini azaltmaya çalışarak burnumu kıristırdım. "Ah, bilmiyorum..."

"Ell," diye güldü Bayard kederli bir şekilde, "saraydaki diğer herkes duygularımı incitmemek için yalan söylüyor. Sen de başlama."

Dirseğimi yastığın üzerine koydum ve elime yaslandım. "Tamam, o zaman... hayır, pek iyi değildi, değil mi?"

"Bence de," diye bana katıldı Bayard gözlerini dikmiş tavana bakarken.

Onun yüzüyle aynı hizaya gelmek için eğildim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Onun ne düşündüğü kimin umurunda?" dedim haklı olduğum için ateşli bir şekilde. "O zalim biri. Ve sevginin ne olduğuna karşı gözleri kör. İyi bir şey gördüğünde onun ne olduğunu anlamıyor. Yoksa kesinlikle senin içindeki hazineyi görürdü."

Bayard kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Her zaman olduğu gibi dokunuşu sıcak ve nazikti. "Sana sahip olduğum için çok minnettarım."

"Ve ben de sana." Bunu gerçekten içten söylüyordum. Çünkü içimde Bayard'a karşı bir sevgi vardı. Onun acısı, benim de canımı yakıyordu. Onun için en iyisini istiyordum. Ve bu geceden itibaren, suçluluk duygusuyla kısıtlanmamış bir kalple onu sevmeye başlayabilirdim. Onu birinin elinden çalmış olmadığını bilmek, ruhumu hafifletmişti. Bunun yerine, onu bir tuzağın demir pençelerinden çekip almış kurtarıcısıydım aslında. Ve belki de o da bunun karşılığında aldığım ödüldü.

Onu tüm aşağılık komplolara ve planlara karşı koruyacaktım. Ve o da benim kalbimi koruyacaktı.

Başımı, onun çenesinin altındaki o rahat kıvrıma yerleştirdim ve huzurlu bir şekilde uyuyacağım bir pozisyona geçtim. Ona, "Sarayda yapmayı en çok sevdiğin şey ne?" diye sordum. "Çünkü yarın bunu yapmalıyız. Bu her neyse."

Bayard eliyle yumuşak bir şekilde saçlarımı okşadı. "Harika bir plan. Eğer ilgilenirsen raket oynayabiliriz." Esnedi. "Belki yarın, sabah geç saatlerde?"

"Neden sabah geç saatlerde?" Uykulu bir şekilde ona sokuldum.

"Çünkü Maxim'e göre, kahvaltının ardından peri sorununu biraz daha konuşmanız gerekiyormuş." Sert bir kahkaha daha attı. "Ben de size katılırdım ama babam bunu yasakladı. Benim bir şeyleri bozabileceğimi söyledi."

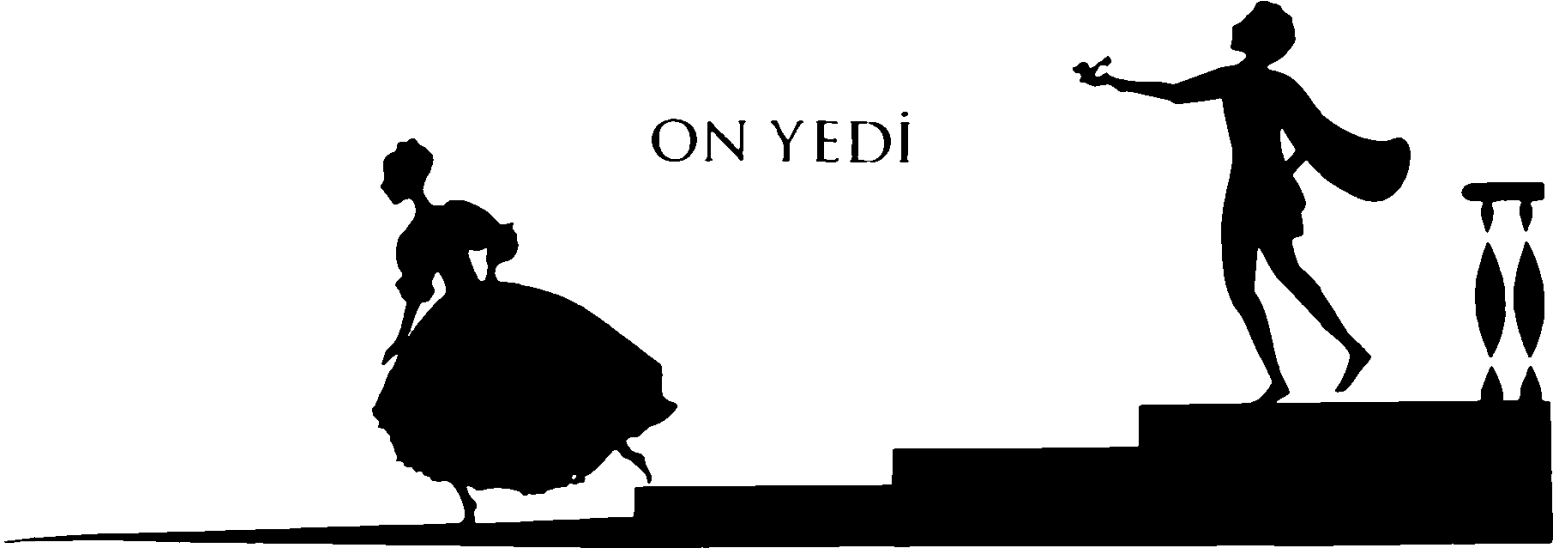
Ağzımın içinde söverek inledim. Rahatlamaya ve mutluluğa kendimi kaptırmış bir şekilde, Maxim ile uğraşmak ve Galiena ile o hassas dengeyi sağlamak zorunda olduğumu unutmuştum. Hâlâ bozulması gereken şeytani bir planları vardı.

"Tamam o zaman," dedim iç geçirerek. "Sabah geç saatlerde. Ama tüm o zırvalığı es geçmek ve sadece seninle olmak isterdim."

Bayard, hızlı ve tatlı öpücük ile bana iyi geceler diledi ve rüyaya daldı. Hissettiğim tüm mahmurluk yok olmuş bir şekilde uyanık uzanıp, kocamın hain en yakın arkadaşının ve perinin aklında bulunan pek çok hile ve tuzak konusunda uzun uzun düşündüm.

ON YEDİ

Bayard'ın aynasına bakıp, zayıf gün ışığında sabahlığımın kumaşını bedenime sardım. Uyanmış, yatakta uzanıyordu ama henüz tam ayılmamıştı, yüzünde uykulu bir gülümseme vardı. Üstümü değiştirmek için, uyku kıyafetlerimle süitime gideceğim o kısa, soğuk yürüyüşe kendimi hazırladım. “Maxim’i nerede bulacağım ki? Nerede yaşadığını bile bilmiyorum.”

Bayard esneyip gerindi. “Ah, onu zaten kendi süitinde bulamazsın. O, erken kalkar. Eminim, çoğu sabah olduğu gibi demirhanededir.”

Aynadan Bayard'ın yansımasını izlerken, kuşkuyla tek kaşımı kaldırdım. “*Demirhane* derken ne demek istiyorsun?”

Bayard omuz silkti. “Bu onun hobisi. Aslında burada kullanılacak ifadenin ne olduğundan emin değilim ama o, eğlenmek için demircilik yapıyor.” Küçük bir kahkaha attı. “Kesinlikle delice. Ama sanırım bir anlamda zekice de.”

Sanırım Maxim'in eldivenlerinin altındaki o nasırların nasıl oluştuğunu öğrenmiştim. Boş zamanlarında işçilik yapıyordu. Tüm hayatım boyunca, buna ihtiyacı olmamasına rağmen çalışan kimseyi tanımamıştım. Buna tam olarak ne anlam vereceğimi bilmiyordum.

“Tamam o zaman,” dedim sabahlığımın kuşağını belimin üzerinde sıkıca bağlarken. “Raket için daha sonra görüşürüz, değil mi?”

Odama geri döndüğümde, Amalia ve Freida horluyordu. Amalia'nın avucu Freida'nın yanağının üzerindeydi. Freida'nın kırık parmağının olduğu ayağı ise Amalia'nın kalçasının üzerindeydi.

“Geri döndün,” dedi Zita basitçe, merakla bana bakarken. Başımla onayladım. “Çok mu berbatlılar?”

Zita bunu düşündü, alaycı ve düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarına götürdü. “Tamamen berbatlılar. Ama sanırım herhangi soylu bir kadından daha kötü değildiler.”

Kıkırdadım, en sonunda Zita'nın iğneleyici şakalarına alışmaya başlamıştım. “Banyo yapma şansım var mı?”

Zita omuzlarını öne arkaya hareket ettirdi. “Muslukları açayım. Ne yapabileceğime bir bakayım.”

Tamamen içine gömüldüğüm kısa bir banyonun ardından, giyinmeme yardım etmek için gelen Trude çılgınca kapıyı çaldı. Bu ses üvey kız kardeşlerimi uyandırmış gibi görünüyordu çünkü banyonun kapısının ardından bile şaşkınlık sızlanmalarını duyabiliyordum.

Kalkıp küvetten çıktım. Zita bedenime yumuşacık bir havlu sardıktan sonra, Trude'ü içeri almaya gitti. Banyodan çıktım ve üvey kız kardeşlerime kötü bakışlar atarak kapı aralığında durdum. “Eğer buna iyi diyebilirsek, iyi sabahlar.”

Freida, gözlerini ovuştururken, “Pekâlâ, dün uyandığımızdan daha iyi bir yerde uyanıyoruz, o yüzden *iyi sabahlar* bana uyar,” diye mırıldandı.

Trude'un geleceği kapıya doğru baktım. Üvey kız kardeşlerime döndüm ve öfkeyle konuştum: “Bunu sadece bir kere söyleyeceğim: Nehirden geçerken üzerinde durduğu kurbağayı sokan akrep gibi olmayın. Eğer beni sokarsanız, hepimiz boğuluruz.”

Amalia, korkuyla Freida'ya baktı ama Freida metin bir şekilde başıyla onayladı. "Bunu biliyoruz. Faydalı olmak istiyoruz."

Trude içeri girerken, kapı gıcırtyla aralandı. "Ah, güzel!" dedi rahatlayıp iç geçirerek. "Henüz giyinmemişsin. Kız kardeşlerin burada olduğu için, benim yerime geçtiklerinden korkmuştum."

Trude'a ısıltılı bir şekilde gülümsedim. "Üvey kız kardeşlerim. Ve hayır, senin yerini kimse dolduramaz."

Raket oynama planımı duyduktan sonra Trude, saraya geldiğimden beri giydiğim en basit takımı giydirdi bana. Üzerindeki tek süsleme, ön tarafındaki minik, zarif düğmelerdi. Camgöbeği rengindeki saten, içinde hareket etmemi kolaylaştırmak için ayak bileklerime kadar uzanıyordu. Aynanın önünde etrafımda dönüp, kumaşın benimle birlikte savrulmasını hissetirken, mutlulukla iç geçirdim. Bir esinti hissetmek, gerçek bir rahatlamaydı.

Trude saçlarıma uyumlu bir kurdele bağlamaya yardım ettikten sonra, yatağın yanına gittim ve Amalia'nın başının altındaki yastığı çektim. "Kalk," dedim onun kulağına. Amalia inledi ama Freida'nın çimdiklemesi üzerine kalktı.

"Faydalı mı olmak istiyorsunuz?" diye sordum. İkisi de başıyla onayladı. Şüphelerime rağmen, onları tam olarak nasıl kullanacağımı biliyordum. Freida haklıydı. Saray mensupları arasındaki diğer herkes gibi bana yalan söylemeyeceklerdi. "Gidip kendinize arkadaş edinin," dedim onlara. "Gidip herkesle arkadaş olun ve onların hepsinin nerede durduklarını bana bildirin. Soylular arasındaki anlaşmazlıkları bilmek istiyorum. Kraliyet ailesi hakkında da benim hakkımda da gerçekten ne hissettiklerini bilmek istiyorum. Bu ister güzel ister çirkin olsun, gerçekten nasılsa her şeyi bilmek istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

Amalia, sesli bir şekilde yutkundu, kendinden pek emin görünmüyordu. Ama Freida elini kız kardeşinin elinin üzerine koydu ve kesin bir şekilde, “Yapabiliriz,” dedi.

“Güzel,” dedim, gitmek için arkama dönerken. Ama son saniyede, yeniden arkamı döndüm. “Ve eğer yapabiliyorsanız, herkesin Dük Maxim D’Arcy hakkında ne düşündüğünü de öğrenin. Şimdiye kadar bir gizem olarak kalmayı başardı.”

Zita, bana demirhaneye nasıl gideceğimi anlattı ama büzdüğü dudakları, bana dikkatli olmamı söylüyordu. Demirhane, dışarıdaki bahçelerde, ahırlardan çok uzak olmayan bir yerde bulunuyordu. Ağır, demir kapıyı ittim ve en sıcak yaz gününün üç katı olan boğucu bir sıcaklık tarafından âdeta çarpıldım. Ama yine de pencerelerin hepsinin sonuna kadar açık olduğunu gördüm. Sıcaklık, dışarı bile kaçamayacak kadar yoğundu. Bundan sonra fark ettiğim şey ise, çekiçlerin ritmik çınlamasıydı. Ses o kadar yüksekti ki kulak zarımın titreşmesine neden oluyordu.

Demirhanenin içine girdim. Kapılar ardımdan sıkıca kapanırken, ellerimi Bayard’ın bana verdiği küpelerime götürdüm. Küpelerin tabanındaki metallerin eriyip, kulak memelerime yapışması için ne kadar sıcak olması gerektiğini merak ettim.

Örslerin önünde durmuş, parlayan madene çekiç vurmaktan terlemiş sekiz ya da dokuz erkeğin isten kararmış yüzlerine baktım. Kalın deri eldivenler giymiş ve kalın deri önlükler takmışlardı. Kıvılcımlardan korunmak için taktıkları kumaş parçalarından dolayı yüzleri belirsiz görünüyordu.

Dikkatli bir şekilde, yarısı dövülmüş bir teberin üzerine eğilmiş, adaleli bir erkek olan en yakındaki demircinin yanına yaklaştım. Demiri düzleştirmek için döven adamın çıplak kol kaslarının terle parlamasına baktım ve duraksadım. Biraz sersemlemiştim ve bunun tek nedeni sıcak değildi. Sesimi

yükselttim ve onun dikkatini çekmek için elimi yüzünün önünde salladım. Sesten rahatsız olup kulaklarımı kapattım ve kendime engel olamayıp bağırdım: “Dük D’Arcy’i arıyorum? Bana onun burada olabileceğini söylediler?”

Adam çekici bıraktı. Doğrulduğunda boyunun uzun olduğunu fark ettim. Yüzünün alt kısmını örten kumaşı çekti ve çarpık gülümsemesi ortaya çıktı.

Kendi aptallığıma bela okuyarak gözlerimi kapattım. Önümde duran demirci *aslında* Maxim’di. Genellikle şık, siyah kıyafetlerin altında saklandığından, o kaslı kolların ona ait olabileceğini hiç beklemiyordum. Gerçi Bayard’ın da bu kategoride pek hımbıl olduğunu sanmıyordum.

Maxim, fazladan abartılı el hareketleriyle, alaycı bir şekilde selam verip, “Ekselansları,” diye mırıldandı.

“Pekâlâ?” dedim ters bir şekilde. “Senin Galiena hakkında burada, ortada konuşmak istediğini sanmıyorum. Öyle değil mi?”

Maxim, çalışmakta olan demircilerin çıkardıkları gök gürültüsü gibi sesi bastırmaya çalışmadı. Sadece dirseğimi çekiştirdi ve beni, demirhanenin sıcaklığı ve pusunun arasından, yandaki bir odaya yönlendirdi. Bu oda daha küçük ama aynı zamanda daha sessizdi. Burada çalışan tek bir kişi vardı: uzun bir tüpün içerisine üfleyen bir kadın. Elindeki aletin ucundan bir kabarcık çıkarken, ona hayret içinde baktım. Maxim boğazını temizledi, kadın irkildi ve kabarcık yere çarptı. Benim beklediğim gibi patlamak yerine, paramparça olup kâğıt inceliğinde cam parçalarına dönüştü.

“Brigitte,” dedi Maxim ona, “şimdilik odayı prensese ve bana bırakman sorun olur mu? Özel olarak konuşmamız gerek.”

Cama üfleyen kadın tekrar tekrar başıyla onaylayıp, kaza cseri kırılmış ve yerde olan cam parçalarını toplamak için hareket etti.

“Sorun yok,” dedi Maxim elini kaldırarak. “Öyle bırak.”

Cama üfleyen kadın teşekkür anlamında anlamsız bir şekilde cıyıkladı, birkaç kişisel eşyasını topladı ve çalıştığı yerden hızla çıktı.

Kadın gittiğinde Maxim fazla büyük eldivenlerini elinden çıkardı ve ilk defa ellerinin tenini gördüm. “Burası aslında özel konuları konuşmak için ideal bir yer,” dedi parmaklarını esneterek. “Ses, herhangi birinin bizi gizlice dinleyemeyeceği kadar yüksek.”

Kırılmış camların bu şekilde kalması beni rahatsız ediyordu, bu nedenle de bakışlarımı odada gezdirip, onları toplayacak bir şey aradım. Sonunda, tam arkamda duran bir süpürge ve faraş olduğunu gördüğümde, Maxim’in de onları almak için arkama doğru uzandığını fark ettim. Eğildiğinde kulağıma o kadar fazla yaklaştı ki, istese uzanıp kulağıma ısırabilirdi. Süpürgeyi eline alamadan onu göğsünden geri ittim. “Ben hallederim.”

Kollarımı sıvadım, süpürgeyi ve faraşı alıp odanın ortasında diz çöktüm. Cam parçalarını herhangi birine zarar vermeden önce topladım. Maxim, siyah gözleri parlayarak beni izliyordu. Başıyla, açığa çıkmış kolumu işaret etti. “O çirkin yara izi tam olarak nasıl oldu?”

Ayağa kalkarken, duruşum sertleşti. “Seni hiç ilgilendirmez,” dedim tükürür gibi.

Ses tonumun karşısında istifini bozmayan Maxim, omuz silkti. “Sen bana nasırlarımı sordun, ben de sana yara izini soruyorum.”

Faraşı bir kenara koydum, onun gözlerine bakmıyordum. Ama çalışılmış bir kaçınmaya rağmen, Maxim’in *canlı* bir şekilde burada olduğunu fark etmeden duramıyordum. Enerjiyle titreşiyordu. Bu demirhane, onun kendi alanıydı, tıpkı evdeki mutfağın benim kendi alanım oluşu gibi. Burası, benim kendi hayallerimle yalnız kalabildiğim mutfağım gibi, onun da kendi

küçük komplolarını planlayacağı yerdı. Rahatsız edilmek istemediği zamanlarda buraya geliyordu.

Maxim kapıya doğru yürüdü ve girişin kapalı olduğundan emin oldu. Tatmin olduğunda bana döndü ve “Galiena’nın tekli hakkında biraz daha düşündün mü?” diye sordu.

İnatçı bir şekilde çenemi öne çıkardım. “Cevabım daha öncekiyle aynı. Bayard’a karşı bir şey yapmayacağım.”

Maxim başını o kadar belli belirsiz bir şekilde iki yana sallamıştı ki, neredeyse fark edilemiyordu. “Ben olsam bu şekilde düşünmezdim. Bunu, onu bir yükten kurtarmak gibi düşün. Bayard hiçbir zaman tahta sahip olmak istemedi. Bernadine varsayılan varırken, bir yedekten başka bir şey olmadığı için kendisini şanslı hissettiğini söylerdi. Bu ona, seyahat etme, aşk için evlenme ve hayatında ne isterse onu yapma özgürlüğü veriyordu. Bernadine kaybolduğundan beri, yaldızlı bir kapana kısılıp kaldı.”

“Peki, bu kimin suçu?” diye tersledim onu.

Maxim, teslim olur gibi nasırlı ellerini kaldırdı. “İtiraf edeceğim, yanlış hesapladım. Bayard’ın tahttan çekileceğini ya da Alaric’in -o merhametsiz pisliğin- onu buna zorlayacağını düşünmüştüm. Ama Bayard’ın babasının düşüncesini bu kadar ciddiye almasını anlamıyorum. Serbest kalmak ve mutluluğunun peşinden koşmak yerine, babasının hâkimiyetinde sefil bir hâlde kalmayı seçiyor. Ya Alaric? Onun D’Harcourt Hanedanı’nın devam etmesine kendisini ne kadar adadığını fark etmemiştim. Bayard’ın çocuk sahibi olmasına takıntısı... yeni bir şey. Ne Bayard’ın uygun bir varis olduğunu kabul ediyor ne de onu bu konumdan azletmeye yanaşılıyor. Eğer Bayard’ın buna ikna olmasını sağlayabilirse, Bayard’ın yerini alacak bir torunu olacağını düşünüyor.” Yüzünde kederli bir gülümseme belirmişti. “Söyle bana, olmak istediğin şey bu mu? Bir kraliyet damızlık kısrağından başka bir şey olmamak mı?”

Kahkahamı zorlukla bastırdım. “Sanki benim yararımı kalpten istiyormuşsun gibi.”

Maxim cevabını kısık, neredeyse boğazdan gelen bir sesle verdi: “Öyle olduğuna seni temin ederim.”

“Senin berbat küçük hayal dünyandaki rolüm ne? Bayard’ı senin için tahttan çekilmeye ikna mı ediyorum? Onu Periler Ülkesi’nde kaybolmak için kandırıyor muyum? Bilinmeyen dünyalara gitmek için kaçıyor ve krallıktan sonsuza dek ayrılıyor muyuz?”

“Senin rolün, sen her ne istersen o olabilir,” dedi pencerenin eşiğindeki küçük, siyah kutunun yanına giderek. Bayard’ın odasındaki, içinde cam ayakkabı olan kutuya çok benziyordu. Maxim kutuyu açtığında, bunun içinde de camdan bir ayakkabı olduğunu gördüm; tavan arasında ona fırlattığım ayakkabı. “Camla ilgili gerçekten muhteşem olan şey şu ki,” diye mırıldandı, aletlerle dolu duvardan seramik bir pota alıp, ayakkabıyı onun içine atarken, “istediğin kadar yeniden yapılabilir. Sonsuza kadar tek bir şey olarak kalmak zorunda değildir.”

Toprak bir fırının içindeki kömürleri karıştırdı ve içinde ayakkabı olan potayı fırının içine doğru itekledi. İsteksiz ama meraklı bir hâlde, ayakkabının erimesini, bal rengini ve kıvamını almasını izlemek için yaklaştım. “Bu cam artık herhangi bir şey olabilir,” dedi Maxim. “Bir pencere camı, bir vazo ve hatta eğer istersen bir bıçak bile olabilir. Çok hızlı katılaşıp ilkel bir madde olan demirden bile keskindir. Daha üst düzey bir ürün için biraz daha fazla para ve zaman harcamayı sorun etmezsen, çelik genellikle daha fazla tercih edilebilir.”

“Seninle silahlar hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim.

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordu Maxim, doğruca gözlerimin içine bakmak için potayı hareket ettirirken.

“Senin tahtı neden istediğini bilmek istiyorum,” dedim. “Bayard’ın tahtı neden istemediğini açıklamak için çok fazla zaman harcadın. Bana hiçbir zaman senin neden istediğini

söylemedin. Ama bunu çok istiyor olmalısın, yoksa dostunun güvenini neden boş çıkarasın?” Maxim’in tavan arasındaki ani öfkesi, beni onun bir seviyede Bayard’a değer verdiği konusunda yeterince ikna etmişti, ki bu sadece şaşırmama neden oluyordu.

Maxim gözlerini kapattı, benimle ne paylaşacağını düşünürken, dudakları çok hafifçe hareket ediyordu. En sonunda, derin bir nefes verdi ve “Korkarım bu soru bizi doğrudan silah konusuna geri döndürüyor,” dedi.

Şüpheliydim ama onun sözünü kesmedim. Onun devam etmesini beklerken, sadece kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, ayağımla yerde ritim tuttum.

“Dediğim gibi,” diye mırıldandı Maxim, fırının içinde titreyen ateşe bakarken. “Demir silahların keskin kenarları yoktur. Kesinlikle bir devin postunu kesecek kadar keskin değiller. Kraliçe Eloise’in ölümünün ardından, Alaric’in tüm askerlerin ve kraliyet muhafızlarının silahlarının demirden yapılmasını emretmesinin talihsizce olmasının nedeni de buydu. Perilerle savaşmak için... Sanırım o zamanlar ben... beş yaşındaydım. Ama periler bu kraliyetteki tek tehlike değildi. Dolayısıyla bir dev, anne babamın at arabasına saldırdığında, muhafızların ellerinde taşıdıkları silahların hiçbirisi devin derisini delemeydi. Ebeveynlerimi bir çırpıda yedi. Tam olarak... dev suçlamıyorum. Her yaratığın yemek yemesi gerek. Ama kıt görüşlü olduğun için Alaric'i suçluyorum. Çünkü krallıktaki herhangi birinin yüzleşeceği tek sorunun, sadece kendisinin sorunları olduğunu düşünüyor. Ben olsam, daha iyisini yapabilirdim.”

Maxim gibi birini dünyaya getirebilecek, zarif tavırları olan bir kadın ve bir erkeği hayal etmeye çalıştım. Atlı arabalarına binerlerken, koyu saçlı bir çocuğa el salladıklarını hayal ettim. O erkek çocuğunun, oturma odasında bir koltuğa oturup bacaklarını sallarken, anne babasının eve geri dönmesini sabırla beklediğini hayalimde canlandırımdım. Onun gözyaşlarını

hayalimde canlandırmadım, bunu yapmama gerek yoktu. Aynı gözyaşlarını ben de dökmüştüm.

Maxim, dalgın bir şekilde alt dudağını çiğniyordu. “Benim kendini beğenmiş, kibirli bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ve haklısın. Ama aynı zamanda halk hakkında, saray mensuplarının hiçbirinin bilmediği kadar çok şey biliyorum. Annem babam öldükten sonra, başka bir akrabam olmadığı için çalışanlar tarafından büyütüldüm. Bir köylü olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylemiyorum ama onların deneyimlerini anlamaya, bu saraydaki herhangi birinden çok daha yakıным.” Ondan beklemediğim bir şekilde, bir şeyi kabullenir gibi zarafetle başını bana doğru salladı. “Şu anda karşımda duran kişi de buna dâhil.”

Bakışlarını odada gezdirip, duvarlardaki çeşitli aletleri inceledi. “Babam, D’Chamberd’dan önce kralın favori danışmanı, generaliydi. Babamın çalışanları arasında en güvendiği kişi, demircisiydi. Yaşım daha büyüdükçe; benim zorbalık yapan, burnu havada şımarık bir çocuk olmamdan korkan yetişkinlerle çevrili biri olarak, o demirci benim eğitimimle ilgilenmek için araya girdi. Benim bir zanaat öğrenmemin, çok çalışılan bir günün değerini bilmemin, beni daha mütevazı kılacağını düşünüyordu.” Maxim, bir hava esintisi gibi küçük bir kahkaha attı. “Her neyse, yarı yarıya haklıydı. İşte ustalaştım ama tevazu konusunda asla uzmanlaşmadım.”

Yumuşak bir şekilde, “Böylece yeteneklerini düşmanlarıyla birlikte çalışmaya mı adadın?” diye sordum.

“Perilerin bizim *düşmanlarımız* olduğunu düşünmüyorum,” dedi Maxim basitçe. “Ben, perilerin bize, bizim onlara davrandığımız kadar saldırgan davrandığına inanıyorum. Alaric’in, Galiena’yı çok uzun zaman önce kızdırdığını, intikam almak istediğini ve şimdi de tüm krallığın kralın hatalarından dolayı korku içinde yaşamak zorunda olduğuna inanıyorum. Adil peri halkına karşı, anlamsız bir savaşa girmemeliyiz. Onlar

kan dökemiyorlar ama yine de dişliler. Eğer onlarla savaşırsak kaybedeceğiz ve askerlerimiz ölecek. Onlarla barış yapmamız ve onları yeninden topraklarımıza davet etmemiz gerekiyor. Şu anda -krallığımızdan ayrılmayan birkaç tanesi- ormanda tuzaklarımızdan uzak duruyorlar ve bu sadece diğer büyülü yaratıkları cesaretlendiriyor. Evet, bunların arasında devler de var ama aynı zamanda canavarlar, hortlaklar, ejderhalar ve ölüm perileri de var. Periler, burada yaşarken diğerlerini kontrol altında tutuyorlardı. Onlar süper avcıydılar ve şimdi onların yokluğunda diğerleri kontrolden çıkıyorlar. Alaric'in perilere karşı bastırıldığı o peri karşıtı broşürlerde söylediği korkunç eylemlerin yarısından fazlasının başka büyülü yaratıklar tarafından gerçekleştirildiğini biliyor muydun? Eğer perilerin geri gelmesine izin verirse, krallıktaki dengeyi yeniden inşa edebiliriz."

Dikkatli bir şekilde düşünerek, başımla onayladım. "Ve sen -burada sadece tahminde bulunuyorum- bunu başarıyla gerçekleştirmek için Alaric'in ölmesini mi istiyorsun? Benadine'in ölümlü dünyadan yok olmasını ve Bayard'ın başına... kim bilir ne gelmesini?"

Maxim, asabi bir şekilde hızla cevap verdi: "Alaric başına geleceklerden daha fazlasını hak ediyor. Dürüst bir şekilde, o yaşlı canavara karşı bir merhamet beslediğini söyleyemezsin."

"Hiç duymuyorum," diye cevap verdim. "Ama onun için değil, başka biri için endişeleniyorum."

Maxim, alayla dudağını büktü. "Lütfen onu seviyormuş gibi davranma."

Öfkeden yanaklarım kızarıırken sesimi yükselttim: "Benim kimi sevdiğimi nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü seni tanıyorum," diye tersledi Maxim. "O kapı aralığında, o küstah, *sinir bozucu derecede mavi* gözlerini kıpır kıpır bana baktığından beri, senin içinde kendimi gördüm. Senin içinde Bayard'ın göremediği, ısıran bir taraf var. Eğer görebilseydi sevemeyeceği bir taraf."

“Bayard beni seviyor,” diye ısrar ettim sesimi titreyerek.

Maxim, kükrer gibi bir kahkaha attı. “Eğer bu doğruysa bile, seni tesadüfen seviyor! Ben olsam...”

Bir elini yumruk yaptı ve bakışlarını benden başka yöne çevirdi.

“Sen olsan ne?” diye sordum.

Bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi. Bunca zaman onun siyah gözlerini üvey anneminkilerle karşılaştırarak hata yaptığımı fark ettim. Maxim’in gözleri hiç soğuk değildi. Alevlenmiş kömürlerin sıcaklığıyla yanıyor ve parlıyorlardı. “Ben... Ben senin yerinde olsam, tesadüfen bir sevgiyi kabul etmezdim. Bu bir taklit. Bu ucuz bir şey ve sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştırdım. “Bana düğünden önce Bayard’ın seviyesinde olmadığımı söyleyen sendin.”

Maxim başını iki yana salladı ve bakışlarını sertçe yüzümden çekip fırına baktı. Bir zamanlar ayakkabı olan camın parlamasını izledi. “Ben sana *değersiz* demek istemiyordum. Ben birbirinize uygun olmadığınızı söylüyordum. Hiçbir zaman birbiriniz için gerçek bir eş olamayacağınızı.”

“Ne istediğimle ilgili çok fazla varsayımda bulunuyorsun,” dedim soğuk bir şekilde. Parmağımla, fırının içindeki erimiş camı işaret ettim. “Cam değiştirilebilir olabilir ama aynı zamanda narindir de. Belki istediğim tek şey, kalbimi onu asla kırmayacak birine vermektir. Bayard öyle biri. Bundan dolayı ona borçluyum. Ben de onun kalbini kırmayacağım ve senin ona ihanet etmene yardım etmeyeceğim. Perine onunla bir anlaşma yapmayacağımı söyleyebilirsin ve eğer kocamı incitmeye çalışırsan, *her seferinde* yoluna çıkacağım.”

Maxim hafifçe güldü. “Bildiğini yap, tatlım. Ama bil ki, sen ve ben özünde aynıyız. İkimiz de istediğimiz bir şey gördüğümüzde geri çekilmiyoruz. Mutlu olmak için bir şans görüyoruz

ve onu ele geçiriyoruz. Karşıma hizmetçilerden oluşan bir ordu çıkarsan bile, hedefimden kolaylıkla uzaklaştırılmayacağım.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?” Onun elini yakaladım ve elimin içinde gerildiğini hissettim. Avucunu, kolumun üzerindeki kabarık yara izinin üzerine koydum. Teninin benimkine dokunduğu yerde ani bir sıcaklık hissettim.

Bana ebeveynlerinden bahsetmişti; periler gibi, ben de ona borçlu hissediyordum. Onunla yeniden eşit olabilmemiz için ben de bunun karşılığında ona bir şey sundum: “On üç yaşımdayken üvey annem kolumu kırdı.” Bunu söylemenin zorluğuyla dişlerimi sıkıyordum. “Sadece en sevdiği çay fincanını kırdığım için. Böylesi sert bir ceza için çok küçük bir suç.”

Maxim tamamen hareketsiz duruyor, neredeyse nefes bile alıp vermiyordu. Ama bir şekilde gözlerinin karalığı derinleşmişti. Fiziksel olarak birbirimize daha önce hiç olmadığı kadar yakındık, birlikte dans ederken olduğundan bile daha yakın.

“Bir zorbanın hükmü altında yaşamamanın nasıl olduğunu biliyorum,” dedim. “Bir daha o şekilde yaşamayacağım. Ve senin bir zorba olmayacağına güvenemeyeceğimi gördüğüm için senin kazanmana izin vermeyeceğim. Beni daha önce kırılmadığım şekilde kırabileceğin hiçbir yol yok. Neler üzerine hayatta kalabileceğim konusunda beni hafife alma... ya da sevdiklerimi korumak için neler yapacağım konusunda.”

Maxim, âdeta tenini demirhanenin parlayan korlarının üzerine bastırmışım gibi hızla elini kolumun üzerinden çekti. Yüz ifadesini göremiyordum, bana arkasını dönmüştü. Onun güzel dudaklarından çıkacak bir sonraki akıllıca şeyi duymak istemiyordum. Onun az önce paylaştığım şeyle ilgili düşünce-sizce konuşmasına izin vermeyecektim.

Onu arkamda bırakıp uzun adımlarla önce odadan, sonra da tamamen demirhaneden çıkarken, eteklerim ayak bileklerimin etrafında uçuşuyordu. Maxim ile bir çıkmaza ulaşmıştık -ne ben onun ihanetini açığa çıkarabilirdim ne de o benimkini

açığa çıkarabilirdi- ama yine de uslu durmak gibi bir niyetim yoktu. Cesur olma zamanıydı. Kararlı. Bir sonraki saldırı hamlesini yapmadan önce, düşmanımın dizlerini kesip onu durdurmak için. Ayaklarım beni Bayard'a ve raket sahasındaki randevumuza götürürken, zihnim iyi yağlanmış bir saatin çarkları gibi hızla dönüyordu.

Sahalar, yeşim yeşili renginde fayanslarla döşenmişti ve her bir sahanın dikdörtgen zemininin üzerine, yetenekli bir oyuncunun topunu sektirip, mermer duvarlı skor alanına gönderebileceği alçak bir ağ gerilmişti. Soylular, kırmızı şaraplarını içip üçgen sandviçlerini atıştırarak yukarıdaki balkondan izliyorlardı. Onların arasında Trude da vardı ve Bayard -ya da ben ama daha çok Bayard- sayı aldığı anda, desteklemek için tezahürat yapıyordu. Aslında Bayard, bu oyunda oldukça iyiydi ve bana raketimi nasıl sallamam gerektiğini öğretme girişimlerinde fazlasıyla sabırlıydı. Ama dikkatim yukarıdaki saray mensupları tarafından dağıtılıyordu, özellikle de saray mensuplarının arasına karışan üvey kız kardeşlerim tarafından. Onların arasında hareket ediyorlar, davet edilmemiş olmalarına rağmen kolaylıkla konuşmalara ya da bir araya gelmiş kişilerin arasına dâhil oluyorlardı. Amalia ara sıra soylu bir erkeğin sandalyesinin koluna ilişiyor ve dekoltesinin üzerinde duran mücevherlerini göstermek için öne doğru eğiliyordu. Freida birkaç kere -dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle- birinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra, tercih ettiği saray mensubu onun en son esprisinin üzerine neşçyle kahkahalara boğuldu. Bir noktada, saraydaki dört müttefikimi -aralarında hem istekli hem de isteksiz olanlar vardı- o akşam yemeğinden sonra süitinde bir araya gelmek için çağırdım. Freida, Amalia, Trude ve Zita. Onlara karşı dürüst -ya da neredeyse dürüst- olmanın ve Maxim'in işini bitirmenin yollarını

ararken, toplayabildiğim kadar bilgi toplamanın zamanı gelmişti.

Odanın ortasında durdum ve konuşmadan önce onları dikkatle inceledim: “Dük Maxim D’Arcy’nin, Prenses Bernadine’i ortadan kaldırdığına inanıyorum ve aynısını Bayard’a da yapmak istediğinden şüphelenmek için sebeplerim var.”

Bu, Freida’nın hızla doğrulmasına neden olurken, yaralı ayağı, ayak iskemlesinden aşağı doğru savruldu. Benim makyaj masamın yanında oturan Trude’un ağzından boğuk bir cıyıklama çıktı.

Pencerenin yanında oturan Zita’ya baktım. Yüzünü kırıştırmış olan Zita, başıyla onayladı.

Diğerlerinin sorularını susturmak için bir elimi kaldırdım ve devam ettim: “Bana her şeyi itiraf etti. Bayard’a ihanet etmeye istekli olabileceğimi düşünmüş. Ama öyle değilim ve bu nedenle de o, prensi tehlikeye atmadan önce ona karşılık vermek için kısıtlı zamanımız var.”

“Neden krala söylemiyorsun?” diye sordu Trude, nefessiz kalmış bir şekilde. “O korkunç bir şey yapamadan önce, hemen dükü zindana hapsettirelim.”

Zita, Trude’un sorusunun üzerine alaycı bir şekilde dudak büktü. Freida çok hafif bir şekilde başını iki yana salladı. Yatağımda olan Amalia büyük bir dikkatle beni izliyordu, sanki inatçı bir krampla mücadele ediyormuş gibi bir yastığı karnına bastırmıştı.

Trude’un yanına gittim ve ellerimi onun omuzlarına koydum. “Kral için, sadece onun sözüne karşı benim sözüm olacak. Bayard’ın bile bana tamamen inanacağından emin değilim. Maxim onun en yakın arkadaşı ve Bayard, sırdaşının aslında dostu olmadığı düşüncesini kavrayamayacak kadar onurlu biri. Dikkatli olmamız gerek.”

“Bu mantıklı,” dedi Freida, gözleri kurnazlıkla parlıyordu. “Eğer düke nişan alacaksan, atışın öldürücü olduğundan emin

olsan iyi olur. Saray mensuplarından edindiğim izlenime göre, ekselanslarına çok saygı duyuyorlar. Geride başka bir varis kalmadığında, itibarının tacı kazanmasını sağlayacağını düşünüyor olmalı.”

Amalia anlayışla başıyla onayladı. “Ve ondan hoşlanan tek kişi prens de değil. Herkes ondan hoşlanıyor. Çoğunlukla da saray mensuplarının, onun kralın öfkeli mizacını yatıştırmaktaki becerisinden dolayı minnettar olduklarını düşünüyorum. Hepsi Alaric’ten çok korkuyorlar ve Maxim onun karşısında dik durabilen tek kişi gibi görünüyor.”

“Kral Alaric’in seni Maxim’den daha fazla seviyor olma ihtimali yok,” diye ekledi Freida. “Seni sadece birkaç gündür tanıyor. Herhangi birini dükün aleyhine döndürmekte sorun yaşayacaksın.”

“Kesinlikle,” dedim. “Bu nedenle de hamle yapmadan önce iddialarıma dair demir kadar sarsılmaz kanıtlara ihtiyacım var.”

Zita boğazını temizledi, bacaklarını zarif bir şekilde ayak bileklerinde birleştirmişti. “Ve tam olarak ne gibi bir kanıt göstermeyi bekliyorsunuz?”

Dişlerimi sıktım ve planımın en riskli kısmını paylaştım: “Prenses Bernadine’in kendisini. Maxim, ortadan yok olması için onu kandırmış. O ve köylüler aynı şekilde yok oldular. Onlar ölmediler, Periler Ülkesi’ndeler.”

Dört çift göz, ben gevezelik eden bir ölüm perisiymişim gibi bana bakıyordu.

“Siz... ne?” dedi Zita.

Jessamin’in veda hediyesi olarak verdiği, o eski tavan arasında bırakmaya gönlümün elvermediği büyüleri ve bitki tedavisini çıkardım. Kenarını kıvrıdığım resimli sayfayı açtım ve diğerlerinin incelemesi için yatağın üzerine bıraktım. “Alabileceğim bazı önlemler var. Kadife çiçeğinden yapılan bir taç, perilerin sihirlerini ve tılsımlarını etkisiz hâle getiriyor. Eğer Bernadine ve köylülerin nereye kaybolduğunu bulursak, belki onları geri

getirebiliriz. Ve Bernadine geri döndüğünde, Maxim'in ihanetini krala kendisi anlatabilir."

Zita pencereden yanımıza geldi. Bir eliyle ağzını kapatıp, kitaba göz gezdirdi. "Hayır," dedi en sonunda, bu berbat fikrimi üzerinden silkeleyebilirmiş gibi önlüğüne vurarak. "Hayır, bununla hiçbir ilgim olmayacak. Bu başarısız olduğunda *-ki olacak-* Nella'yla aynı kaderi paylaşmayacağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Zita, yardım etmek zorundasın. Bernadine'in nerede kaybolduğunu bilen tek kişi sensin."

"Tamam o zaman!" diye homurdandı. "Eğer bu kadar aptalca bir şey yapmanıza engel olacaksa, çenemi kapalı tutmam benim için çok daha iyi olur!"

Dişlerimi gıcırdattım. Kendimden nefret etme hissi, ilkbaharda çiçeklerin açması gibi göğsümün içinde patlak veriyordu. Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyordum ama Bayard'ın *hayatı* -ve onun yanında benim hayatım- söz konusuydu. "Zita, bana bir gün bir fare gibi davranmayı bırakıp, bir hanım gibi davranmaya başlayacağımı söylemiştin. Bu bir talep değil. Bu bir emir. Ve eğer bana yardım etmezsen, artık benim oda hizmetlim olmayacaksın."

Zita'nın kahverengi gözlerindeki bakışları keskinleşti, kötülükle parlıyordu. "Seni sefil..." Sözünü yarıda kesip, ellerini yumruk yaptı.

"Senin için de önlemler alacağım," diye onu temin etmeye çalıştım. "Bernadine'in aksine, ormana gittiğimde yalnız olmayacağım. Amalia ve Freida'yı da yanıma alacağım, böylece eğer kalıcı olarak ortadan kaybolursam, onları suçlamanız için size her izni veriyorum."

Amalia hafifçe çığlık attı. Freida, "Kesinlikle seninle birlikte o lanet ormana *gelmiyoruz*," diye yaygara kopardı.

"Evet," dedim, "geliyorsunuz." Bayard'ın verdiği küpelere kulaklarımdan çıkardım. "Yoksa yarın sabah, uyandığımda bu

mücevherlerin gizemli bir şekilde kaybolduğunu görürüm ve bak sen, onları sizin eşyalarınızın arasında bulurum. Sonra da hırsızlar olarak, ihanet ettiğiniz annenizle yüzleşmeye gönderilirsiniz.”

Bu, Freida'nın *hemen* çencisini kapatmasını sağladı.

“Ben tüm bunların içinde nerede yer alacağım?” diye fısıldadı Trude. Yüzü korkuyla solmuştu. Belki de onu da tehdit etmemi bekliyordu.

Trude'a hafifçe gülümsedim. “Seni yardım etmeye zorlayacak bir yolum yok. Ama senin iyi bir kalbin olduğunu ve Bayard'ı önemseydiğini biliyorum. Eğer kabul edersen, sadece ben ormandayken, dikkatleri benden başka bir yere çekmeni istiyorum. Bernadine sağ salim geri dönene kadar, kimsenin benim gittiğimi fark etmemesi gerekiyor.”

Trude iç geçirdi ama bana gülümsedi. “Bunu yapacağım.” Ayağa kalktı ve kitaptaki kadife çiçeğinden taç çizimini inceledi. “Ormanın kenarında kadife çiçeklerinin olduğu bir bahçe var. Gidip koruyucu bir taç örmemize yetecek kadarını toplayacağım. Ama bana güvenli bir şekilde geri dönenin sadece Bernadine olmayacağına dair söz ver.” Beni şiddetle kucakladığında, ben de minnettarlıkla ona karşılık verdim.

ON SEKİZ

Bir sonraki sabah, şafaktan bir saat önce kalkıp, Bayard'ın alnına hafif bir öpücük kondurdum. Ben sessizce dışarı çıkarken, o kımıldamadı bile.

Trude, Zita ve üvey kız kardeşlerim yatak odamda beni bekliyordu. Trude, kolay hareket etmeme olanak sağlayan gök mavisi bir elbise giymeme yardım etti ve sıkıca sabitlenmiş buk-lelerimin üzerine kadife çiçeklerinden oluşan bir halka yerleş-tirdi. Zita'nın elinde dört tane kırmızı pelerin vardı: ormana gidecek her birimiz için bir tane. Amalia ve Freida, boyunların-daki pelerinlerin bağcıklarını sanki birer darağacı ilmeğiymiş gibi bağladılar.

Biz gitmeden önce, Trude iki yanağımdan öptü. Yatağımın yorganının altına birkaç yastık koydu ve "Eğer herhangi biri seni sorarsa, migreninin tuttuğunu ve rahatsız edilmemen ge-rektiğini söyleyeceğim," dedi.

Ellerini sıkıp, "Teşekkür ederim," dedim.

Jacques, pencerenin yanındaki koltuğun üzerinde, yastı-ğında uyukluyordu. Ermengarde ise yatağın altında bir şeyleri kokluyordu. İkisine de birer öpücük gönderdim, korkunun ver-diği garip bir ürperti damarlarımda yayılıyordu. Eğer Periler Ülkesi'nde ölürsem ya da bir daha asla geri dönmezsem, Bayard bana ne olduğunu anlayacaktı. Tabii ki yas tutacaktı ama ne-den etrafta olmadığımı bilecekti. Ama evcil hayvanlarım, bir

gün orada olup ertesı gün olmadıgımda, bunun nedenını çözemeyecekti. Öldüğümü bilmeyeceklerdi, onları terk ettiğimi düşüneceklerdi.

Sanırım armut dibine düşüyordu.

Elime, ihtiyacım olan her şeyle yüklü bir sepet almıştım. Bir fener, bir makara parlak kırmızı ip, su, peynir ve ekmek -sadece bir aptal Periler Ülkesi'nde sunulan bir şeyi yerdi- ve demir bir anahtar.

Muhafızlar bizi görmeden, süitimin kapısından çıkamazdık. Neyse ki Zita'nın bunun için bir çözümü vardı. O kadar yerin içinde bizi banyoma yönlendirdi ve turkuaz mavisi duvardaki bir levhayı hafifçe itti. Levha geriye doğru açılıp, titreşen mumlarla aydınlatılmış dar bir koridoru ortaya çıkardı.

“Gizli bir geçit mi?” diye sordum nefesim kesilmiş bir şekilde.

Zita sert bir şekilde güldü. “Kısmen. Neden hiç koridorlarda yiyecek tepsileri taşıyan hizmetliler görmediğinizi merak etmediniz mi? Bizim göz önünde bulunmayıp, kemirgenler gibi duvarlar arasında koşuşturmamız gerekiyor. Kemirgenlerle aramızdaki benzerlik yeterince gerçek, soylular bizi de en az onlar kadar çirkin buluyor.”

Koridorun loş ışığının içine girdik, Zita en önde ilerleyip, labirente benzer iç duvarlardaki dönemeç ve dönüşlerde bizi ustaca yönlendirirken, hızlı bir şekilde hareket ediyorduk. Alan o kadar dardı ki tek sıra hâlinde yürümek zorundaydık. Üvey kız kardeşlerim el ele ilerliyordu ama belki de bunun nedeni birbirlerinden huzur bulmalarından çok, Freida'nın sıkıntı çıkaran Amalia'yı ilerlemesi için sürüklemesiydi.

Sarayın daha iç kesimlerine doğru indik ve ahırlara yakın bir kapıdan dışarı çıktık. Gizlice cephaneye girip, üç tane yaylı tüfek aldık; biri benim içindi, onu sepetimin ortasına yerleştirmiştim, biri Zita ve biri de Freida içindi. Silahı düzgün bir

şekilde nişan alacak hâlde tutamayacağı için Amalia bundan uzak durmuştu.

Ormanın her yeri, aynı benim hatırladığım gibi derin, karanlık ve içinden geçilmez bir hâldeydi. Ama bu sefer altımda sadık bir at ya da yanımda güçlü kuvvetli Bayard yoktu. Köklerin ve düşmüş dalların üzerinde tökezleyerek ilerledik, sis bizi boğacak kadar yoğundu. Ama Zita, hizmetlilerin geçitlerinde olduğu kadar öz güvenli bir şekilde bizi yönlendirmeye devam ediyordu.

“Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?” dedi Freida arkamdan, tükürür gibi.

“Senin gibiler tarafından sorgulanmakla ilgilenmiyorum,” diye cevap verdi Zita hemen ifadesiz bir şekilde. “Bu yoldan yüzlerce kez yürüdüm. Bir gün onun geri döneceğini umarak, defalarca buraya geri geldim.”

Ormanın içine doğru üç kilometre kadar yürüdük, o kadar derine ilerledik ki bir yaprak yığınının altında bekleyen bir demir pırıltısı görüp, dişlerini Amalia’nın ayak bileğine çarpmasını engellemek için tam zamanında seslendim. Amalia, sıçrayarak kendini Freida’nın kollarına attı. Zar zor nefes alırken, Freida’yı elindeki yaylı tüfeği yosunlu orman zeminine atması için zorluyordu. “Dikkat et!” diye bağırdı Freida. “Kendi ayak parmağımı vurabilirdim.”

İkisine de sert bir bakış attım. “Zaman kaybetmeyelim.”

Amalia benim hemen arkamdan yürüyüp, kırmızı pelerini-min ucunu tutuyordu.

En sonunda, ormandaki pek çok ağaçtan daha kalın ve uzun kökleri olan, sanki yüzyıllardır kasıtlı olarak kökleri bu şekilde örülerek düğüm oluşturmuş bir söğüt ağacının yanına geldik. Zita, dallardan oluşmuş bir perdeyi kaldırdı ve beni boğumlu bir ağaç gövdesine doğru yönlendirdi. “Yer burası,” diye fısıldadı. “Bernadine’in Maxim ile birlikte sarmaşıkların ardına gittiğini gördüm, bir daha da geri gelmedi.”

Boğazımdaki sert yumruyu yutmaya çalışarak, başımla onayladım. Artık geriye dönmek bir seçenek değildi, bu nedenle de bu planla ilgili yanlış gidebilecek her şeyi düşünmeyi reddettim. Bunun yerine, elimi sepetimin içine sokup kırmızı ipi demir anahtarın kıvrımının etrafına sıkıca bağladım. Sonra, makarayı tamamen açtım ve ipin diğer ucunu sımsıkı bir şekilde el bileğimin etrafına doladım. Söğüt ağacının sağlam, kıvrımlı dallarından birinin etrafına sarmak için anahtarı üç kere yukarı doğru fırlattım. Cadının kitabına göre, peri büyüsünün dokunamayacağı bu demir ve korktukları renkteki bu ip, benim ölümlü dünyaya bağlı kalmamı sağlayacak ve ipi takip ederek yeniden eve dönebilecektim.

Bundan sonra, kırmızı pelerinin başlığını, kadife çiçeklerinden örülmüş tacımın üzerine çektim ve derin, sakinleştirici nefesler aldım. Diğer üç kişi, dikkatli bir şekilde beni izliyordu. Freida ve Amalia yeniden el ele tutuşmuşlardı ama bu sefer bunu hınçla yapmamışlardı. “Tamam,” dedim Zita’ya dönerek. “Ben gittikten sonra, saraya geri dönebilirsin. Burada benimle olduğunu ya da bu konuyu bildiğini hiç kimsenin bilmesine gerek yok. Ve eğer üvey kız kardeşlerim bensiz geri dönerlerse...” İkisine de yıkıcı kötü bir bakış attım. “...o zaman mükemmel günah keçileriniz olur.”

Freida, elini Amalia’nın elinden kurtardı ve yerde, ayağının yanında duran yaylı tüfeği omzuna aldı. “Ve eğer sen yokken herhangi bir şey bize bela olursa, onu vurup öldüreceğim.”

Ellerimi çırpıp, sesimin hissettiğimden daha öz güvenli bir şekilde çıkmasını sağlamaya çalıştım. Düğümlü ağaç köküne doğru dönüp, onu daha yakından inceledim. Sepet, dirseğimin büküldüğü yerden sallanırken, söğüt ağacının kabuğuna doğru uzanmak için avuç içlerimi kaldırdım. “Sanırım sadece ona dokunacağım ve ne olacağını göre...”

Yıldızlı bir gökyüzünde, hızlı bir şekilde baş aşağı uçuyordum. Nefes alamıyordum ve bu acı vericiydi.

Acı verici bir şekilde ormanın zeminin üzerine atılmıştım. Nefessiz kaldım, nefes almak için çabaladıktan sonra nihayet ciğerlerim havayla doldu... Hava, biraz önce olduğundan çok daha güzel kokuyordu. Dikkatli bir şekilde paketlenmiş olan yiyeceklerim her yere dağılmıştı. Onları yeniden sepetin içine doldurmaya çabaladım. Fenerimin içindeki mum sönmüştü ve cam muhafazasının üzeri çatlaklarla doluydu.

Nerede olduğumu görmek için başımı kaldırdım, burası az önce durduğum orman değildi. Gökyüzü, yeni doğan güneşin kızaran pembesi rengindeydi. Sade beyaz bulutlar, sarayın şen soytarıları gibi gökyüzünde hareket ediyordu. Önümdeki çimenler zehir yeşili rengindeydi; fazla parlak, fazla canlıydı. Ağaçlar kraliyet ormanındaki gibi koyu renk ahşap gölgesi gibi değildi; bunun yerine orman, havayı çekici kamalar gibi delen, ince, gümüş rengi huş ağaçlarından oluşuyordu. Bileğimin etrafına doladığım kırmızı ip geriye doğru geriliyor, en yakındaki huş ağacının gövdesinin üzerindeki bir budağa doğru uzanıyordu. Bir başka değişiklik daha fark etmiştim: Ardımda bıraktığım orman sessizken, burası kuşların şarkılarıyla canlıydı.

Ve daha da fazlası vardı: İnsanların konuştuklarını duyuyordum.

Hayır, insan değillerdi.

Periydiler.

Issız bir ormanın içinde değildim artık, bunun yerine taş döşeli yolların eksikliğine rağmen, Periler Ülkesi'nin popüler bir caddesindeydim. Kol kola girmiş çok sayıdaki peri etrafıma toplanmış, ölümlü köylülerin yaptığı gibi dedikodu yapıyor ve doğal olmayan bir şekilde müzikal seslerle kahkahalar atıyorlardı. Ağzım açık, dehşet içinde onlara bakıyordum. Yüzlerinde kavrayamayacağım kadar fazla çeşitlilik vardı. Myranda ve Galiena inanılmaz derecede güzel insanlar gibi görünseler de,

bu perilerin pek çoğunda belirgin bir şekilde hayvanlara özgü yüz özellikleri vardı.

Yanımdan geçen, beyaz etekli bir peri, yerdeki peynir yığınlarından birini tembelce tekmeledi. Ayakları kürkle kaplıydı ve pençeleri vardı. Eteklerinin arasındaki bir delikten, vaşaklarınkine benzer bir kuyruk çıkmıştı ve kulakları kedilerinki gibi sivriydi. Onun kıkırdayan arkadaşının genel olarak insansı olan yüzü, bir kuğunun uzun, tüylü boynunun üzerinde duruyordu. Neyse ki düşürdüğüm demir yaylı tüfeği henüz bulamadığım için, bana karşı duydukları ilgi, öğle yemeğimi çimenlerin üzerinde tekmelemenin ötesine geçmemiş gibi görünüyordu. Bana bir kere bile bakmadan, yollarına devam ettiler.

Perilerin hepsi aynı yöne gidiyor gibi görünüyorlardı. Ufuk çizgisinin çok üzerinde, pembe gökyüzünde altın gibi parlayan bir saray gördüm. Bu, perilerin kraliçesi Tanaquill'in sarayı olmalıydı. Belki de periler onun sarayındaki bir ziyafete ya da baloya gidiyorlardı.

Parlak renkli üç tane küçük peri, havanın içinde süzülerek üzerimde ilerledi. Böceklerinkilere benzeyen narin kanatları pır pır ediyordu. Nefesimi kesmişlerdi, çocukluğumdan beri küçük bir peri görmemiştim. Kraliçe Eloise öldükten sonra kral, krallık dâhilindeki tüm küçük perilerin yakalanmasını ve parlayan toza dönüştürülmesini emretmişti. O kadar uzun zamandır Holbein'den uzaktaydılar ki, aşırı çalışan hayal gücümün uyurduğu bir şey değil de gerçek yaratıklar olduklarını neredeyse unutmuştum.

O kadar fazla minik, ipek ayakkabılarının içinde insansı görünen ya da çıplak ve hayvansı ayak etrafımda geziniyordu ki paniklediğimi hissettim. Yaylı tüfeğim neredeydi? En önemli eşyayı, en çok ihtiyacım olduğunda evde unutmuş olduğum bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyordum. Ama ağaca dokunduğumda ve buraya geldiğimde, silahım kesinlikle sepetimin içindeydi.

Çamurlu çimenlerin üzerinde mücadele etmeye o kadar odaklanmıştım ki, her biri bir evin çökmesi gibi ses çıkaran devlerin ayak seslerini hayal meyal fark etmiştim. Sadece birkaç saniye önce çömelip durduğum ıslak toprağın üzerine, benim boyumdan büyük bir ayak, sulu bir ses çıkararak basmadan önce tam zamanında yana doğru döndüm. Benim kafatasım kadar büyük bir şişlik olan ayağa bakarken, dehşete düşmüş bir şekilde çığlık attım. Başımı bir yana eğip, devin beyaz ve siyah çizgili pantolonunun içinde inanılmaz bir boyutta görünen bacağına altındaki ayağını takip ettim. Başımı giderek daha yukarı uzatarak, kafası bulutların çok üzerine uzanan, ipince bir dev gördüm. Burnunu çekerken, devasa burun delikleri açılıyordu.

“Bir koku alıyorum,” dedi gürleyen gök gürültüsü gibi bir sesle. “Küçük, koşuşan bir canlının kokusunu.” Toprağa doğru çömeldi. Ben uzaklaşma fırsatı bulamadan, at arabası boyutundaki eliyle beni aldı. Bileğime bağlanmış olan kırmızı ipi hızlı bir şekilde çekiştirdi, ben yukarı doğru çekilirken ölümlü dünyaya bağlı olduğum ip beni daha çok çekiyor, aşağıda yeşil çimenlerin yarattığı fonun üzerine kadar kan kırmızısı bir iz bırakıyordu. “Burada ne işin var, miniğim?”

Talaş kadar kurumuş boğazımı temizledim. Biraz titrememe rağmen, bir prensesin konuşması gerektiği gibi konuştum: “Prenses Bernadine D’Harcourt’u bulmak için buradayım. Onun nerede olduğunu biliyor olabilir misin?”

Dev, beni yüzüne yakın tutmuş, gözlerini kısarak bana bakıyordu. Dengemi bulmak için kollarımı onun ağaç boyutundaki başparmağına doladım. Neyse ki beni, gözlerim yerinden fırlayana kadar sıkmakla ilgileniyor gibi görünmüyordu. “Evet,” dedi bir daha düşünürken.

“Öyle mi?” diye bağırdım, aniden içim heyecanla dolmuştu. “Bana onun nerede olduğunu söyler misin?”

Devin ağzı, geviş getiren bir ineğinki gibi hareket ediyordu. “Hayır,” demeye karar verdi sonunda.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü,” dedi dev, “eğer sana söylersem, bana borçlu kalacaksın. Bunun, senin için nazik bir konum olacağını düşünmüyorum.” Yeniden elini aşağı indirip, beni kibarca yere bıraktı. “Sana bu tavsiyeyi karşılıksız vereceğim, küçük fare. Periler Ülkesi’nde gerçekleştiremeyeceğin bir anlaşma yapma.” Kıkırdadı. “Ve artık demir silahını arama. Periler Ülkesi’nde demir yoktur. Silahın muhtemelen seni diğer tarafta bekliyordur.”

Kollarımı bedenime doladım, aniden utanmıştım. Bu dev, hikâyelerde anlatılardan çok daha nazikti.

“Teşekkür ederim,” dedim, o doğrulmaya başlarken.

Dev bana gülümsediyse ya da başıyla selamladıysa da bunu göremiyordum çünkü artık yüzü benden çok uzaktaydı. “Görgü. Önemlidir.”

Uzun adımlarla yürüdü. Uzun kolları, koştururan diğer perilerin kafalarının üzerinde hareket ediyordu, bir çırpıda benden uzaklaşmıştı.

Devle olan konuşmamdan dolayı merakı uyanmış gibi görünen bir başka peri, hevesli bir şekilde hızla yanıma geldi. Çığlık atmamak için ellerimle ağzımı kapattım çünkü kendimi -şık bir şekilde, mavi pantolon ve bir gömlek giymiş olan- bir kecininki gibi bacakları ve bir kurbağanınki gibi kafasıyla gövdesi olan yaratıkla yüz yüze gelmiş hâlde bulmuştum. Bombeli gözleriyle beni, ben çok lezzetli görünen bir sinekmişim gibi izliyordu.

“Ben, D’Harcourt Prensesi’nin nerede beklediğini biliyorum,” dedi kurbağa-peri, parlayan yeşil dudaklarını pembe, açgözlü diliyle yalarken. “Bana karşı girdiğin bir iddiayı kazanırsan, sana yerini söyleyeceğim.”

Gözlerimi kuşkuyla kıstım. Bu, arkadaş canlısı devin yapmamam için beni uyardığı bir anlaşmaya benziyordu. Kurbağa perinin beline bağlamış olduğu küçük, deri bir çantası vardı ve

içinde olan bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi titreştiğini görebiliyordum. Eğer kulaklarımı zorlarsam, neredeyse çok küçük, çok korkmuş bir yaratığın minik, çok tiz sesini duyabilecektim. “Peki ya kaybedersen?” diye sordum ona, sakın bir ses tonuyla.

Peri omuz silkti, umursamaz görünüyor ve sırıtıyordu. “Ama neden kaybedesin ki? Bu basit bir oyun ve sen gençsin, güzelsin. Belli ki şans senin yanında.” Mavi bir mermer çıkardı ve onu şimşek kadar hızlı bir şekilde parmaklarının arasında hareket ettirmeye başladı. Sonra, yumruk yaptığı, perdeli ellerini uzattı ve “Mermer nerede?” dedi. “Eğer doğru tahmin edersen, seni prensese götüreceğim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp, onun ellerinin kayganlığına baktım. “Hayır,” dedim. “Hayır, henüz oynamayı kabul etmedim.”

Kurbağa bana mide bulandırıcı bir şekilde gülümsedi. “Henüz kabul *etmedin*? Belki de anlaşılmayı daha tatlı bir hâle getirmeliyim. Görebildiğin üzere, ben varlıklı bir prensim. Belki de eğer kazanırsan, seninle evlenirim.” Gösterişli bir biçimde, o esrarengiz, amfibi* ellerinden birini havada salladı. Temkinli bir şekilde onu izledim. Kadife çiçeğinden tacımın, onun kılık değiştirmek için kullandığı bir tür sihirden etkilenmememi sağladığını fark etmiştim.

Kelimelerini çok dikkatli seçen Galiena’yı düşündüm. İçgüdülerim bana, bu perinin de benzer bir oyun oynadığını söylüyordu. Daha derine indim. “Gerçekten bir prens mi? Hangi yörenin prensi?”

“Hey, ben bir peri prensiyim!” diye bağırdı, sesi açgözlülükle doluydu. “Benim topraklarım o yönde. Ufuktaki altın rengi sarayı görmüyor musun?” Son zamanlarda gerçeği söylerken yalan söylemek konusunda bir tür uzman olduğum için, bir peri

* Amfibi, yaşamlarının bir kısmını suda, bir kısmını karada geçiren canlılar. -ed.n.

ve belki de bir prens olmasına rağmen, onun Tanaquill'in bir akrabası olup olmamasından şüpheleniyordum. Belki de kraliçenin bahçesinde bir göle hükmediyordu.

“Peki varlıklı mısın?” diye sordum. “Bu varlığın hangi mücevherlerden ya da altınlardan oluştuğunu iddia ediyorsun?”

“Bak,” diye cevap verdi canlı bir şekilde, “belimde bu şişkin çanta var. Bu bir peri aksesuarı ve görüldüğünden çok daha fazla şey içeriyor. İçinde, her şeyin üzerinde değer verdiğim, sayısız hazine bulunuyor.”

Yine belirli bir detay vermemişti. Ve derinin altından gelen çıgıllıkları duyduğum için, hazinesinin para olmadığına bahse girebilirdim. Bir şey yapmak zorundaydım.

“Sen yakışıklı birisin,” diye yalan söyledim ve onun büyüğü görünüşü hakkındaki tahminimin kendisini beğenmiş sırıtişıyla onaylandığını gördüm. “Benim için gözlerini kapat. Ve ben de etrafında yürüyerek bir halka çizeyim ki böylece müstakbel kocamın tüm potansiyelini görebileyim.”

Peri, pörtlek gözlerini kapattı, yeşil göz kapakları, bir zambak yaprağının üzerinde uyuyan bir kurbağanın memnuniyetiyle kapanmıştı. Zaman harcamadım; eteklerimi kavradım, ayak bileklerimin üzerine kadar çektim ve gömleğinin zarif bir şekilde işlenmiş omuzlarının üzerinde duracak şekilde, kırmızı ipimin uzamaya devam etmesi için, hızla koşarak onun etrafında bir halka çizdim. Sonra en yakındaki ağaca doğru fırladım. Kan kırmızı ip gerilip, etrafında dolandığım huş ağacının gövdesine onu bağlarken, öfkeyle bağırdı.

“Hilekâr ucube! Bu ne cüret! Oyun bu şekilde oynanmıyor,” diye uludu, ince ipe karşı boş yere mücadele etmeye çalışırken. “Seninle evlenebileceğimi düşünmek!”

Nefessiz kalmış gibi bir kahkaha attım. “Bunun benim fikrimi değiştirmesi mi gerekiyor?” Pelerinin başlığını indirip, kadife çiçeklerinden yapılmış tacımı ortaya çıkardım. “Ölümlü kadınların aklını karıştırmak için hangi gösterişli çekici

görünüşe büründüğünüzü bilmiyorum, beycendi. Ama benim üzerimde işe yaramayacağına dair sizi temin ederim. Periler yalan söyleyemezler, bu nedenle de senin *bir tür* prens olduğunu varsayıyorum. Belki de bir zambak yaprağına hükmediyorsundur. Ama temiz kalpli bir prens gördüğüm zaman, onu tanırım. Ve şimdi, varlığının gerçekten nelerden oluştuğunu göreceğim çünkü altın olduğunu düşünmüyorum.”

Elimle onun belindeki deri çantaya uzandım, çekerek açtım ve içinden bir dizi muhteşem, gökkuşağı renkli yusufçuk dışarı akın etti. Pek çoğu, kavis çizerek altın rengi ufka doğru uçup, peri ormanının içine dağıldılar ama daha da fazlası incelikte kollarımın ve pelerinin üzerine indiler ya da saçlarımın üzerindeki kadife çiçeğinden tacın üzerine tündediler. Bana, âdeta kır çiçeklerinin üzerindeki rüzgârın hışırtısı gibi, bin tane nazik sesle fısıldadılar: “*Bizler, bir zamanlar benzer iddialarda ona kaybeden ölümlüleriz. Ama hiçbir zaman bir yüzük ya da evlilik yatağı olmadı. Sadece kristal kanatlarımız ve deriden oluşan bir hapisane vardı ve ne zaman acıkırsa, bizi yiyordu.*”

Periye dönerken, öfkeyle yüzüm ısınmıştı. “İpime bağlı hâldesin ve sanırım seni burada bırakacağım. Bu hileyi başka hiç kimseye yapamayacaksın.”

Öfkelenen peri-kurbağa, ıslak ve yapışkan diliyle elimi kırbaçladı. Çıglık attım ve o korkunç yaratığın bana ulaşmaması için koşmaya başladım. Aşağılık öfkesi içinde, satir* benzeri toynaklarını yere vurmaya başladı ama kısa süre içinde huş ağaçlarından oluşan derinliklerine doğru beni takip edemediğini fark ettim.

Birkaç dakika koştuktan sonra, bileğimde dikkat çekici bir eksiklik hissettim. Dehşet içinde çıglık attım, kırmızı ipim o hızlı dilin darbesiyle bölünmüştü. Belki de ben kaçarken attığı çıglıkların nedeni öfke değil, kırmızı ipe dokunmasından

* Satir, yarı insan, yarı keçi olan kır tanrısı. -ç.n.

dolayı hissettiği fiziksel acıydı. Her ne olmuşsa, artık peri ormanında yalnızdım ve Bernadine'e nasıl ulaşacağıma ya da eve nasıl geri döneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım. Panikten dolayı bayılmak üzereydim. Ama yusufçuklar -ki şu anda koşarken bana eşlik ettiklerini fark etmiştim- yüzüme tüy kadar hafif öpücükler kondurdular ve yeniden fısıldayarak benimle konuştular: *"Akıllı kız, endişelenme! İyiliğinin karşılığını geri ödeyeceğiz."*

Periler Ülkesi, iyilikler üzerinde çalışıyordu. Borçlar üzerinde. "Beni Prenses Bernadine D'Harcourt'a götürebilir misiniz?" diye sordum, ellerimi beklentiyle kavuşturmuştum.

"Götürebiliriz, götürebiliriz!" diye bağırdı yusufçuklar, bir işe yaradıkları için mest olmuşlardı. Ve büyük, ısıltılı bir bulut hâlinde dönerek etrafımda uçuşuyorlardı.

Yeniden etrafımı görebildiğimde, güzel bir kulübenin kapısının önünde duruyordum. Ağacımın yanından ne kadar uzaklaşmış olduğumu merak ettim. Yusufçuklar, sazdan oluşan çatısının üzerinde, mutlu, mavi kuşların olduğu bir yuva olan kulübeye doğru girdap hâlinde uçuyorlardı. *"Aradığın kişi burada yaşıyor,"* dediler. *"Ve borcumuz ödendi!"*

Ben kulübeye doğru yaklaşırken, keyifli bir şekilde uzaklaştılar ve ben de ahşap kapıyı iki kere çaldım. "Gelin!" diye seslendi bir ses.

Kapıyı açıp içeri adım attığımda, oturan, parlak kızıl saçlı bir kadın gördüm. Kıyafetleri garipti, köylülerin giydiği türde ama çok kaliteli malzemelerden dikilmişlerdi. Fistanı kahverengi kadifeydi, altındaki pembe tunik ise ipekti. Bir varil kirli çamaşırın önündeki üç ayaklı bir taburede oturuyordu. Ellerini sabunlu sudan çıkardı ve kıyafetinin pahalı kumaşıyla ellerini kuruladıktan sonra, parlak bir gülümsemeyle bana baktı. Kalbim, bir özlem sızısıyla sarsılmıştı. Burada, Periler Ülkesi'nde,

Bayard'ın daha şimdiden çok uzakta olduğunu hissediyordum ama ailesel benzerlik çok belirgindi.

“Merhaba!” dedi Bernadine ayağa fırlarken. “Bir ziyaretçinin olması çok güzel!” Beni incelerken, mavi gözleri parlıyordu. “Hem de bir ölümlü. Periler ne kadar hoş olsalar da insanın onların yanındayken tetikte olması gerekiyor.” Huzursuzca hareket eden parmaklarımı, belirgin gerginliğimi gördüğünde, yüzündeki gülümseme donup kaldı. “Daha önce tanışmış mıydık?”

Olumsuz anlamda başımı sallarken boğazımı temizledim. “Hayır,” dedim. “Tanışmadık. Ama biz bir aileyiz.” Taht varisi bir prensesin karşısında olduğumu hatırladım ve iyi bir başlangıç yapmak için hızla reverans yaptım. “Benim adım Ellain DeBrun. Kısa bir süre önce erkek kardeşinle evlendim.”

Bernadine, neşeyle ellerini çırttı. “Ne kadar muhteşem! Bayard da seninle birlikte mi geldi? Kesinlikle onu görmeye *can atıyorum*.”

Rahatlamaya başlamıştım. O da, erkek kardeşi kadar cana yakındı. Bu iş kolay olacaktı. “Hayır, maalesef ki Bayard benimle değil,” dedim. “Ama istediğin zaman onu görebilirsin! Aslında seni eve götürmek için buraya geldim. Bugün ölümlü dünyaya geri dönebiliriz. Bir saat içinde Bayard ile öğle yemeyi yiyor olabilirsin.”

Bernadine dudaklarını birbirine bastırdı, dudakları incelmışti. “Benim terbiyem nerede kaldı?” dedi bana arkasını dönüp, üzerinde kaynamak üzere olan bir çaydanlık bulunan ocağın yanına giderken. “Sana bir şeyler ikram etmeliyim. Belki çay? Tereyağlı ekmek?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. Burada oturup çay içmek istemiyordum. Beni buraya daha fazla bağlayabilecek peri yiyeceklerinden yemeyi kesinlikle istemiyordum. Kulübede göz gezdirip her şeyi inceledim. Çizgili duvar kâğıdı ve camgöbeği rengindeki süpürgelikleriyle romantik ve hoş bir yerdi. Köşede,

metal çerçevesi olan kuş tüyü bir yatak duruyordu. Arka duvarda ise, porselen tabaklar ve fincanlarla dolu bir dolap vardı. Tavanda asılı olan pek çok çeşit şifalı bitki aşağı doğru sarkıyordu. Dışarıda, iki huş ağacı arasına gerilmiş bir ipteki elbiselerin ipek etekleri kuruyordu.

“Beni duydun mu?” dedim, ocağın yanında durduğu yere giderken. “Gidebiliriz. Hatta şimdi. Artık burada tıkilip kalmak zorunda değilsin.”

Bernadine beni duymazlıktan geldi. Pencerenin yanındaki bir saksıdan, bir dal lavanta aldı ve porselen bir fincanın içine bıraktı. Fincanın içine, çaydanlıktaki kaynayan suyu boşalttı ve demlenmesi için bıraktı. Pervazın yanında durmuş, çayından çıkan buharın kıvrılarak yükselmesini izliyordu.

Burnunun altında parmaklarımı şıklattım. “Bernadine!” dedim. “Gitmek zorundayız. Daha şimdiden seni aramak için biraz zaman harcadım. Eğer burada biraz daha fazla oyalanırsak, benim kaybolduğumu düşünecekler.”

Bernadine fincanı ellerinin arasına aldığı anda avuç içlerinin yanıp yanmadığını merak ettim. Başını iki yana salladı. “İsmin Ellain’di, değil mi? Korkarım eve geri dönmekle hiç ilgilenmiyorum. Tabii ki Bayard’ı çok seviyorum ve onun burada beni ziyaret etmesini memnuniyetle karşılarım ama hayır. Hayır, ölümlü dünyaya geri dönmüyorum. Tartışma bitmiştir.”

Midemde çürümüş bir şeyin kıpırdandığını hissediyordum. İçimde, şu anda sorgulamak istemediğim duygular yükseliyordu. Bunun yerine, Bernadine’e odaklandım. Elbette, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini anlamasını sağlayabilirdim. “Biliyorsun, senin öldüğünü düşünüyorlar,” diye açıkladım ona. “Ailen senin öldüğünü düşünüyor.”

Bernadine alt dudağını ısırды ama sonra açık bir şekilde bu suçluluk düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı. “Ben burada mutluyum. Kraliçe olmak istemiyorum. Kendime ait bu küçük

köşede var olmayı çok daha fazla tercih ederim. Ve geri dönmenin faydalı olacağını düşünmüyorum.”

“Bayard, kral olmak istemiyor,” dedim, dudaklarımdan zehir damlıyor gibiydi, “ama yine de görevini yerine getirmek istiyor.”

“Harika!” dedi Bernadine, oldukça neşeli bir şekilde. “O zaman her şey ayarlandı.”

Yeniden öfkeyle midem bulandı ve bu sefer düşüncelerimin anneme gitmesine engel olamadım. Clara DeBrun, dünyada yaptığı pek çok müthiş gezilerinde beni de yanında götürmeye istekli olmuş olabilirdi ama babam beni yanında tutmak konusunda ısrarcı olunca, ona karşı pek de mücadele etmemişti. Kendi mutlu yoluna gitmişti. Bir an için onun beni, ardında bıraktığı çocuğu, Bernadine’in Bayard’a verdiği kadar az önem vererek düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Bernadine’i iki omzundan birden kavradım, içimden gelen onu sarsma isteğine zar zor engel oluyordum. “Hayır, hiçbir şey ayarlanmadı. Maxim D’Arcy, babanı tahttan düşürmek için bir peri ile birlikte bir entrika çeviriyor. Bayard’ı tamamen ortadan kaldırmak için. Onu tek başıma durduramam ama eğer benimle geri gelersen, onun sana yaptıkları hakkında söyleyeceğin şey, onun darbesini tamamlamak için elindeki şansı yok eder.”

Bernadine gözlerini devirdi ve benden uzaklaşıp, yeniden taburesine döndü. Eline bir başka kadife elbise aldı. Bu seferki kiremit rengindeydi. Elbisenin üzerinde korkunç şekilde sıçramış çamur ve çimen lekeleri vardı. Çamaşır yıkamakla ilgili deneyimlerim bana bu durumda olan bir elbisenin kesinlikle bir ümitsiz vaka olduğunu söylüyordu. “Bu artık benim sorum değil,” dedi kaygısızca gülerek. “Burada çok daha fazla işe yarıyorum. Bak! Burada çekip çevirmem gereken bir kulübem, sebzelerle, çiçeklerle ve şifalı otlarla dolu bir bahçem var ve hiç kimse devletin saçma işleriyle beni boğmuyor.” Elbiseyi sabunlu suyun içine batırdı ve mutlu bir şekilde çamaşır tahtasının

üzerinde ovalamaya başladı. “İçimde her zaman bir köylünün girişimci ruhu vardı,” dedi. “İyi, dürüst çalışmanın özlemini çekiyordum. Bilirsin, saraydayken hiçbir zaman iyi uyuyamıyordum. Yataklar çok fazla yumuşaktı. Şimdi, Periler Ülkesi’nde, her zaman arzu ettiğim basit hayatı yaşayabiliyorum! Hiçbir şey için bundan vazgeçmemeliyim.”

Elbise üzerinde on saniye kadar çalıştıktan sonra, leğenin içinden çıkardı ve kuruması için pencere eşiğinin üzerine bıraktı. Mucizevi bir şekilde üzerinde hiçbir leke yoktu. Gözlerimi dikip elbiseye baktım, safranın boğazıma kadar yükseldiğini hissettim. Periler Ülkesi’nin büyüüsü, işleri onun yerine yapıyordu ve o da buna *dürüst çalışma* diyordu. Prenses Bernadine, ev işi yapma fikrini seviyordu ama bunu yapmanın gerçekten ne gerektirdiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onun yanına gidip, ellerini ellerimin içine aldım. Gerçek bir çamaşırcı kadının ellerinde, sodalı su yüzünden çatlaklar olurdu. Onun elleri ise, bunca zamandır kulübe hayatını yaşıyormuş oyunu oynamasına rağmen, herhangi bir saray mensubununki kadar yumuşaktı.

Bernadine, ellerini ellerimden çekmedi. Gözlerine baktığımda, uysal bir şekilde gülümsedi.

“Burada faydalı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye sordum sakın bir sesle, sanki o, ormanda gördüğümüz beyaz geyikti ve ben de onun kaçmasını engellemeye çalışıyordum.

Bernadine başıyla onayladı, kayıtsız duruyordu.

“Kimin için faydalı?” diye sordum.

Gözleri kafa karışıklığıyla parladı. Cevabı tereddütlü, endişeliydi. “Tamam, sanırım kendim için. Bir köylünün kendi kendine yetmesinde basit bir erdem var.”

Cevabım ağzımdan acı sözlerle çıkmıştı. Artık kendime engel olamıyordum. “Gerçek bir köylü, sadece *kendi kendine* yeten biri değildir,” diye hatırlattım ona. “Köylüler, bir topluluğun parçasıdır. Onların çalışmaları sadece kendilerine yardımcı olmaz, aynı zamanda akrabalarına ve komşularına da yardımcı

olur. Çoğunlukla, senin gibi soyluları da desteklerler. Artık benim gibi... soyluları. Sen çalışmak zorunda kalmayasın diye çok fazla çalışırlar. O kadar çok çalışırlar ki, sen bu çok çalışmanın *anlamını* bile bilmiyorsun. Ve sen de onlara bu şekilde mi karşılık veriyorsun?”

Bernadine'in gözleri, sanki daha önce kimse kendisiyle bu şekilde konuşmamış gibi açıldı.

“Sadece kendin için faydalı olma,” dedim tükürür gibi, annem gittiğinden beri sessizce toplayıp kaldırdığım öfkenin her bir zerresini tamamıyla hissediyordum. “Bu kesinlikle faydalı olmak değil. Kimin için buradasın? Kime yardımcı oluyorsun?”

Sonunda Bernadine, ellerini ellerimin arasından çekti. Kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzü bir somurtmayla kırışmıştı.

Ama bu beni engellemedi. “Üzerinde kadife ve ipek var,” diye devam ettim. “Kirli çamaşırların, basitçe durulandığında kendi kendilerini temizliyor. Köşedeki yatağın, ardında bıraktığından daha küçük olabilir ama bahse girerim daha az yumuşak değildir. Babamın evinde altı sene hizmetçilik yaptım. Yemek pişirmenin, kıyafet onarmanın, çamaşır bulaşık yıkamanın ve zararlı otları yolmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bu, *köylülerin* sevinçle ve ıslık çalarak yaptıkları bir şey değil. Bu, onlar için bir oyun değil. Bu, onların hayatta kalma şekli.” Elimini kapıya doğru sallayarak, “Faydalı olmak mı istiyorsun?” diye sordum. “Benimle eve gel ve kardeşini ihanetten kurtar. Krallığı kurtar. Ama burada saklanmak, çok çalışmış gibi davranma. Bu bir hayal ürünü, benim de bir deniz kızı ya da ejderha terbiyecisi... veya ünlü bir aktris olduğumu hayal ettiğimde, bunların da hayal ürünü olması gibi. Benimle birlikte gerçekliğe geri dön, prenses. Yönetmek senin için istenmeyen bir iş olabilir ama yapmana değer bir iş.”

Bernadine söylediklerimi düşünürken, dudaklarını büzdü.

En sonunda, “Hayır,” dedi. “Bunu yapmayacağım. Ben bir prensesim ve bana istemediğim hiçbir şey yaptıramazsın.”

Nabzımın kulaklarımda attığını hissediyordum. Hayatımda ilk defa, neredeyse üvey annemi anlayabiliyordum. Bu şımarık, arsız çocuğu, kollarım daha fazla tokat atamayacak kadar yorulana dek tokatladığımı hayal edebiliyordum.

Bernadine çenesini kaldırıp, kibirli burnunu alçak, hoş tavana doğru dikti. “Ve özür de dilemeyeceğim. Babam bana bunu öğretti. İstedığımı yapacağım. Ve sen de gidebilirsin.”

Bu kelimeler, suratıma bir tokat yemişim hissini uyandırdı. Kısık, vahşi bir kahkaha attım. Beni, ben onun oda hizmetlisiymişim gibi kovuyordu.

Emirleri uygulamaya alışkındım. Refleks olarak omuzlarım düştü ve ayaklarım kapıya doğru hareket etti. Kapıyı açtım ve sonra duraksadım. *Kimin için buradasın?* diye düşündüm, Bernadine’e sorduğum soruyu kendime de yönelterek. *Krallığı senin için kurtaracak başka birini bulmak için mi buradasın? Şansına küs. Kolları sıvayıp bunu kendin yapmak zorunda kalacaksın.*

Ve sana sadık olan insanlara sadık kalarak başlayabilirsin.

Yeniden Bernadine’e dönüp, ona en istikrarlı bakışımla baktım. “Zita senin yüzünden depoya gönderildi. İşten atıldı. Senin başkalarının ihtiyaçlarına karşı olan katıksız ilgisizliğinden dolayı ölebilirdi bile. O, senin geri dönmeni bekledi ama sen onu hak *etmiyorsun*. Sana verilmiş olan ayrıcalığın ve lüksün bir parçasını bile hak *etmiyorsun*. Sen bir israftsın. Boş bir hayat yaşamayı seçiyorsun, bundan dolayı sana acıyorum.”

Bernadine, gözlerinde beliren yaşları tutmaya çalışarak, birkaç kez gözlerini kırptırıp bana baktı. Artık, daha önce kimsenin onunla bu şekilde konuşmadığından emindim. Ama sonra yüzünde sert bir ifade belirdi ve öfkeyle, “Zita kim?” dedi.

Başımı iki yana salladım. Şu anda bile kindar davranıyordu, gözlerinde beliren pişmanlık yaşlarının, babasının büyük bir sevgiyle beslediği kibriyle savaştığını görebiliyordum. Bir

çizgiyi geçmişti ve bunu kendisi de biliyordu ama hâlâ bundan geri dönmeyecek karar gururlu davranıyordu.

Onunla kararlı ama elimden geldiğince nazik bir ses tonuyla konuştum: “Onu hatırlamadığına inanmıyorum. Ona olan borcunu unutmayı tercih ettiğini düşünüyorum. Ama bu davranışın seni Periler Ülkesi’nde fazla ileri götürmez. Buradaki saygınlığın bittiğinde ve ölümlü dünyaya geri dönmeyi seçtiğinde, saraya gelip beni arayabilirsin. Sana iyi, dürüst bir iş bulurum. Bundan ne kadar çok hoşlandığını anlayacaksın. Şimdi eğer bana izin verirsen, gidip senin gerçek dünyada ardında bıraktığın pisliği temizleyeceğim.”

Hiddetle kulübeden çıktım. Bernadine kapı eşiğinde durmuş, ardımdan bağıırıyordu: “Burada senin düşündüğünden daha fazla saygınlığım var! Sevgili arkadaşım, peri prensesi bana bu evi verdi. Ormandaki örümcekler kıyafetlerim için bana ipek verdiler. Burada beni seviyorlar! Beni *seviyorlar...*” Bu sözler kulağa kendisini kandırmaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

ON DOKUZ

Huş ağaçlarından oluşan ormana daldım, ellerimi öfkeyle yumruk yapmıştım. Kırgınlıkla başım dönüyordu. Bernadine’i geri getirmek için hayatımı ve saraydaki yerimi riske atmıştım ve şimdi de bunların hepsinin bir hiç uğruna olduğumu keşfediyordum. Aslında, Holbein o olmadan çok daha iyi durumda olabilirdi.

Ama şimdi elimde beni ölümlü dünyaya geri döndürecek bir şey bile yoktu. Bernadine’i düşüncelerimden çıkarıp, ne yapmam gerektiği üzerine odaklanmaya çalıştım. Giderek yukarı, daha yukarı tırmandıkça, orman daha karanlık bir hâle geliyor; güneş batarken pembe peri gökyüzü, mor bir renge bürünüyordu. Artık bileğime bağlı olmayan ipimin başlangıcına gidecek yolu nasıl bulacaktım?

İşte o zaman onun bana seslendiğini duydum: “Ell!” Bernadine bana sesleniyordu ama nereden seslendiğini bilmiyordum.

“Lütfen gitme!” diye bağırdı. “Bekle. Beni bırakma!”

Duraksadım ve onun nerede olduğunun kaynağını bulmaya çalışarak arkama döndüm. “Buradayım!” dedi. “Bu mağaranın içinde.”

“Bir mağara mı?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Neden? Ve nerede?”

“Gece çöküyor,” diye cevap verdi. “Tanaquill’in ziyafeti yakında sona erecek. Bu ormanda sinsice gezinen yaratıklar, kısa süre içinde onun masasından yatıştırılmış ama tatmin olmamış bir şekilde geri dönecekler. Bazıları arkadaş canlısıdır, diğerleri değildir. Tek başına gezinmek güvenli değil. Bir dostun yanına sığınman gerek. Sesime doğru gelip beni bul.”

Onun sesini izleyerek, yeşil, kristal bir mağaranın ağzına geldim. Gözlerimi kısıp baktım, gölgeler indiği için içeriği göremiyordum. “Hızlı ol!” dedi Bernadine. “Yakında canavarlar var!”

Kalp atışlarım hızlandı. Söylediği kelimeler ensemdeki tüyleri diken diken etmiş, beni içeri hızla girmeye zorlamıştı. Bernadine’in pişman yüzünün karanlık içinde parladığını görmeyi bekliyordum. Ama bunun yerine ipe benzer ve yapışkan bir şey bana vurdu ve beni belimden kavrayıp, öne doğru sürükledi.

Aynı yapışkan, ipe benzer malzemeden yapılmış büyük bir ağa çarparken, kurbağa-perinin dilini hatırlayarak dehşet içinde bağırdım. Ağ güçlüydü ve artık elbiseme, saçlarıma ve pelerinine yapışmıştı. Kendimi ağdan kurtarmaya çalıştım ama bu süreçte sadece birkaç tutam saçımı kurtarmayı başarabildim. Ne kadar çok mücadele edersem, ağ beni şeffaf tutuşunun içine daha fazla çekiyordu.

Pek çok ayağın çıkardığı, hızlı tıkırtı sesleri tenimin karın-calanmasına neden oldu. Av köpeği büyüklüğünde kabukları olan iki örümcek ağa doğru yaklaşıırken, iki yüz tane parlak, sarı göz bana bakıyordu. Bernadine’in hoş sesiyle aynı anda konuşuyorlardı: “Sen Holbein’den misin? Bu ses her zaman Holbein’den gelen ölümlüler üzerinde işe yarıyor gibi görünüyor. Hepsi bu sesi bize ödünç veren tatlı kızı tanıyor gibi görünüyor. Ekselansları nasıl da uyumlu bir anlaşma yapıcı. Sadece küçük miktarda ipek karşılığında, ahenkli ses tonunu kullanmamıza izin verdi.”

Tüm bedenimin titremesiyle ağ sarsılıyordu. Kendime engel olamadan sordum: “Prenses, sesiyle ne yapacağınızı biliyor muydu?”

Örümcekler alt çene kemiklerini tıkırdattılar, bu bana eklembacaklıların omuz silkme hareketi gibi göründü. “Bundan kuşkuluyuz. Sormadı.”

Tabii ki sormadı, diye düşündüm. Sadece Bernadine bu kadar umursamaz olabilirdi.

“Ama dostumuz Imelda’ya, kendisine çok kaba davranan bir ziyaretçisi olduğunu söylemiş,” dedi örümcekler. “Ve Imelda rüzgârda şarkı söyleyerek, bizden seni çağırmamızı istedi.”

Imelda? Panikle bulanıklaşmış zihnimde, böyle birini hatırlamıyordum.

“Endişelenme,” dedi örümcekler bana. “Seni yemeyeceğiz. En azından şimdilik. Kuluçka-Annemiz, Tanaquill’in sarayından geri dönene kadar bir şeyler atıştırmamamızı söyledi. Kuluçka-Annemiz, Tanaquill’in masasında oturmaya tenezzül ediyor ama onun yiyeceklerini yiyerek büyülenme riskine girmiyor. Bu nedenle de o olmadan oburluk yapamayız.”

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. Korkudan kusmak üzereydim.

“Hey!” Mağaranın derinliklerinden ikinci bir ses gelmişti. Bir başka hile daha bekliyordum ama gözlerim karanlığa alışmaya başlamıştı ve orada, mağaranın uzak kısmındaki bir ağa yakalanmış bir başka insanın, gür, kıvil sakallı bir adamın olduğunu görebiliyordum. “Seni tanıyorum!” diye devam etti adam.

Bu, köy halkını temsil etmek için Alaric’in önüne çıkmış, Hawthorne Köyü’nden gelen o adamdı. “Senin burada ne işin var?” diye sordum nefesim kesilmiş bir şekilde.

“Eşimle birlikte, kraliyet ormanından Holbein’den kaçtık,” diye geriye bağırdı. “Yaşlı kadının ne söylediğini duyduk ve çocuğumuzun Periler Ülkesi’nde daha iyi bir hayatı olmasını istedik. Bir peri köyünün dışındaki bir yerde kamp yaptık,

başta iyimserdik. Ama ateş yakmak için odun toplamaya gittiğimde, kaybolmuş olan prensesin sesini duydum. Onun sesini takip ettim ve şimdi de kapana kısıldım.” Ağzından boğuk bir hıçkırma sesi çıktı. “Holbein’de kalmalıydık. Ben yanlarında olmadan, canavarlarla dolu bu yerde onlara ne olacak?”

Örümcekler, bize susmamızı emreden, delici çığlıklar attılar. “Gevceziği kesin!”

“Şimdi ne yapacaksınız?” diye sordum onlara, burnumdan aşağı sıcak gözyaşları akmasına rağmen. İçinde bulunduğum zor durumdan dolayı ağlıyordum. Bu adam ve ailesi için ağlıyordum. Krallığım için ağlıyordum. “Bize zaten planlamış olduğunuzdan daha kötü bir şey yapamazsınız!”

Örümcekler tehditkâr bir şekilde kıskaçlarını bana doğru tıkırdattılar ama bundan başka bir şey yapmadılar. Onların blöfüne meydan okumuştum. Aynı Freida ve Amalia gibi, onlar da cezalandırıcı darbe için annelerini bekleyeceklerdi.

“İsmin ne?” diye sordum adama. “Eğer öleceksek, arkadaş olarak ölelim.”

“Rowan,” diye cevap verdi, sesi kederle çatlıyordu.

“Tamam, Rowan,” dedim, hâlâ beni tehdit eden örümceklerle bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi sımsıkı kapatırken. “Sizin kaçımanız için cesur olduğunuzu düşünüyorum. Sonucu her nasıl olursa olsun. Krallık sizin kaçmak zorunda kaldığınız bir yer olduğu için üzgünüm.”

“*Senin* gibi bir prenses neden kaçıyor?” diye sordu. Sonra sesi heyecanla bir oktav yükseldi. “Bıçağın var mı? Kesip bizi serbest bırak!”

Gözlerimi hızla açıp, onu inceledim. “Bıçağım yok,” dedim, kelimeler korku ve kafa karışıklığıyla ağzımdan gıcırtilı bir şekilde çıkıyordu.

“*Seninle* konuşmuyor,” diye homurdandı rahatsız edici bir şekilde tanıdık olan bir ses.

Arkama dönemediğim için ona seslendim, kalbimin boğazımda olduğunu hissediyordum: “Maxim?”

Cevap vermedi ama arkamda, metal bir kılıcın kınından çekilmesinin çınlayan sesini duyabiliyordum.

Mideme bir kurşun oturmuş gibiydi. Bu, benim için son anlamına geliyordu. Gerçek anlamda beni sırtımdan bıçaklayacaktı. Onun kılıcıyla ölecektim ve kanlı bedenim, Kuluçka-Anne’nin ağının gücü sayesinde dik durarak soğurken, burada kalacaktı.

O, kılıcını havada savururken çıkan vınlama sesini duydum ama tenime temas etmemişti. Hâlâ ağın içine dolanmış bir hâlde olduğum için başımı elimden geldiğince uzattım ve kılıcının en yakınındaki örümceğin karnının altından çıktığını gördüm. Yaratık ölürken acı içinde çığlık attı, ağdan aşağı düşüp, boğuk bir gümbürtüyle kristal zemine çarptı. Kardeşi, kıskaçlarını birbirine vurarak, intikam arzusuyla hızla Maxim’e saldırdı ama Maxim, kırmızı pelerinini üzerinden çıkardı ve yaratığın üzerine attı. Örümcek, kumaşın altından boğuk bir şekilde Bernadine’in sesiyle çığlık attı. “Göremiyorum!” Maxim kılıcını pelerinin altındaki yumruya geçirdi ve örümceğe sapladı. Pelerin önce titreşti, sonra hareketsiz kaldı.

“Tatsız,” diye gözlemini belirtti Maxim umursamaz bir alaycılıkla kılıcını çekip çıkarırken. Kılıcının üzeri artık mavi-siyah yapışkan bir maddeyle kaplıydı. “Ama sanırım seni kafan kopmuş bir şekilde bulmaktan daha tatsız değildi.”

“Sen... Sen beni kurtardın,” diye geveledim, başım dönüyordu. “Neden?”

Maxim sorumu duymuş gibi davranmıyordu ama beni zapt etmekte olan ağın üzerinde hızla çalışıyor, şeytanca yapışkan olan kordonları keserek, kollarımı ve bacaklarımı serbest bırakıyordu. Sendeleyerek geriye gidip, hayretle ona bakmak için arkama döndüm. Beni Periler Ülkesi’ne kadar takip etmişti. Bunu rakibini soğukkanlı bir şekilde yok etmek dışında hangi

olası sebeple yapmış olabilirdi? Kesinlikle hâlâ beni yok etmeyi amaçlıyordu. Belki de sadece öldürücü darbeyi ben âciz bir durumdayken vurmanın onurlu olmadığını düşünüyordu.

Ama Maxim bana baştan savma bir bakış attıktan sonra, taht odasından tanıyormuş gibi görüldüğü Rowan'a döndü. "Beyefendi," dedi uzun adımlarla onun yanına giderken. "Ailen nerede?"

"Burada değil," dedi Rowan nefes nefese. Maxim düzenli bir şekilde Kuluçka-Annesi'nin ağını parçalarken, adamın gözleri rahatlamayla açılmıştı.

Ancak şimdi, Maxim'in kılıcının başında, Bayard'ın ona vermiş olduğu bastonun başıyla aynı kurt kafasının olduğunu fark etmiştim. İkisi birbirlerinin aynısıydı.

Bedeni güçlü yapıda bir adam olan Rowan, eliyle Maxim'in omzuna vurdu. Eğer onun zarif görünüşe göre yanıltıcı bir şekilde güçlü olduğunu bilmeseydim, Maxim'in bu vuruş karşısında eğilmesini beklerdim. "Seni yanlış yargılamışım," dedi Rowan, Maxim'e. "Senin kendini beğenmiş, küstah bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Ama sen düşündüğümden daha yürekliymişsin."

"İlk seferinde beni doğru anlamışsın," diye iğneledi Maxim ona kaşlarını çatarak. Ters bir şekilde beni işaret etti. "Tamam, Ellain. Kuluçka-Annesi geri dönmeden ve yavrularını öldürdüğümüz için bize bedel ödetmeye karar vermeden önce hepimizin harekete geçmesi gerek." Gerçekten tutmamı bekliyormuş gibi bir elini bana doğru uzattı.

Maxim uzun adımlarla mağaradan çıkarken, şaşkın bir hayranlıkla ona baktım. Üçümüz hızla kendimiz ile ölüme yakın deneyimimiz arasına olabildiğince fazla mesafe koymaya çalışırken, Maxim bize yaklaşan herhangi bir düşman olup olmadığını görmek için sağa sola bakıyordu. Maxim, Periler Ülkesi'nin zehirli, aşırı doymuş değişken manzarasının üzerinde, olağan dışı bir şekilde öne çıkan, koyu renk, soluk renklerin olduğu bir

paletten resmedilmiş bir yaratık gibiydi. Tuhaflıktan tamamen uzak ve mükemmel bir şekilde kendisinden emin olan Maxim, buradaki herhangi bir şeyden daha somut, daha gerçekçi görünüyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Rowan, ayaklarını sürüyerek arkamızdan geliyordu. Kendi kendine teselli edici kelimeler mırıldanıyor, ailesini yeniden göreceğine dair kendisini ikna ediyordu. Maxim ile onun birkaç adım önünde yürüyor, kıl payı kurtulması ile hesaplaşması için ona alan veriyorduk.

“Neden geldin?” diye sordum Maxim’e.

Maxim gözlerini devirdi. “Ben de sana aynı soruyu sormalıyım. En azından *ben* Periler Ülkesi’nde nereye gideceğimi biliyorum. Sana yol gösterecek bir ipin bile yok.” Bileğini kaldırıp, benim kaybettiğim aynısı olan kırmızı makarayı gösterdi.

Ürperdim ama dikkatimin dağılmasına izin vermedim. “Lafı değiştirmek bir cevap değildir.”

“*Tamam*. Buraya senin için geldim,” dedi Maxim sertçe, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Sen, buraya gelip her şeyi riske attığın için, tanıdığım en kalın kafalı kızsın. Ve ne için? Sanırım *Bernadine* için? Onu tanı mıyorsun bile. Periler Ülkesi’yle ilgili bilmediğin şeyler bir kütüphaneyi doldurabilecekken, onu bulmayı nasıl bekliyordun?”

İnanılmaz derecede gücenmiş bir şekilde, kibirle kırmızı pelerinimi arkama attım. “Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedim, burnum havada bir şekilde, “onu *zaten* buldum.”

Maxim, yüzünde düşünceli bir ifade belirirken, ellerini ardında birleştirip yürüme hızını artırdı. “Ve yine de kendime engel olamadan, hâlâ yalnız seyahat ettiğini fark ediyorum.” Hafifçe kıkırdadı. “Tamam, ben ve buradaki dostumuz dışında. Ekselanslarından hoşlanmadın mı?” Dişlerimi gıcırdatıp, hiçbir şey söylemedim. Ama sessizliğim yeterliydi ve onun da beni iğnelemeye devam etmesi gerekiyordu. “Bernadine, bulmayı

umduğun varis değil miydi? Belki de onun burada olmaktan hoşlandığını bile keşfetmiş olabilirsin? Benim, tam olarak benden yarattığın kötü adam olmadığımı?”

“Sen *oldukça* kötüsün,” diye homurdandım.

Bu, Maxim’in kalın derisinin içine nüfuz etmemiş gibi görünüyordu. Sanki sarayın koridorlarında yürüyormuşuz gibi, yanımda sıradan bir şekilde yürüyordu. “Ama yine de... seni kurtardım.”

“Neden *beni* kurtarmaya zahmet ettin?”

Bana acımasız bir bakış attı. “Ellain, bana karşı olan güvensizliğin oldukça yorucu bir hâle geliyor. Sana ne zaman bedensel bir zarar vereceğimi ifade ettim?” Bunun üzerine, sağ elini burnuna götürüp, burnunun altını kavradı. Parmak altlarının yakut rengi kanla parladığını gördüm.

“Orada ne oldu?” diye sordum.

“Senin saldırgan üvey kız kardeşin,” dedi Maxim, dudaklarını büzerek. “Senin ardından ağacın içine girmemi engellemeye çalıştı. Burnum kırılmadığı için oldukça şanslıyım.”

Dehşet içinde kalmıştım. Freida en sonunda benim için bir şey yapmıştı.

“Eğer Bernadine’i geri dönmeye ikna etmek için hiçbir umudumun olmadığını biliyorsan, neden buraya geldin? Çıkamaz sokağa çıkacak bir planı bozmak için boşa harcanan bir zaman. Vay canına! Kuluçka-Annesi’nin beni yemesine bile izin verebilirdin. O zaman sonsuza kadar beni başından atmış olurdun.”

Şimdi Maxim öfkeli görünüyordu. “Buraya senin değerli komplonu bozmak için gelmedim. Galiena, evde sana karşı silahlı kuvvetler topluyor. Buraya, senin ölmediğinden emin olmak için geldim.” İpini takip ederken, sağ tarafını işaret etti. “Ama onunla baş etmek konusunda iyi iş çıkardığını itiraf edeceğim.” Şu anda, kurbağa-periyi bağladığım ağacın yanından geçtiğimizi gördüm ve bildiğim yola geri döndüğümüz için bir

rahatlama hissettim. İpe karşı boş yere savaşmak onu bezgin bırakmış gibi, ağaç gövdesine yaslanmış uyuyordu ve yüksek homurtuları duyuluyordu.

“Yine de gelmek zorundaydım... Senin berbat bir kaderle karşı karşıya kalmadığından emin olmak için olsa bile. Geçmişte buraya çok fazla seyahat ettim. Aslında, onun güvende olduğundan emin olmak için Bernadine’i bir kere kendim bile ziyaret ettim. Çünkü Periler Ülkesi’nde hayatta kalmaya hazır olmayan ölümlülere ne olduğunu biliyordum.” Geri dönüp, kendisine dönmüş, sakinleşmiş ve artık çok daha dik duran Rowan’a baktı.

“Sanki ölsem umursayacakmışsın gibi,” diye suçladım onu.

“Umursamak mı?” diye sordu Maxim, sesi neredeyse tiz bir şekilde çıkıyordu. “Eğer burada ölseydin... Bu, Bayard’ın kalbini kırardı. Buna izin veremezdim.”

Maxim’in gerçek anlamda Bayard’ı önemseydiğine inanmaya başlıyordum. Sadece gerçek sevgi, onun nefret ettiği biri için kendisini böyle bir riske atmasını sağlayabilirdi. Ona karşı hissettiğim buzların erimeye başladığını hissedebiliyordum. Ama sonra konuşmaya devam edip her şeyi mahvetti:

“Sana dışarı çıkacak başka bir geçit göstermek istememin nedeni de bu. Seni Holbein’den çok uzağa götürececek bir ağaç...”

Çılgın bir inanmazlık içinde, gıdaklar gibi konuştum. “Sen benden *kurtulmaya* çalışıyordun! İtiraf et!”

Maxim elini uzattı, kırmızı ipi kavradı ve aylakça benim el bileğime dolayarak, bizi bir araya bağladı. Bu ipi görmek kalbimin çırpınmaya başlamasına neden oldu: aramızdaki inkâr edemeyeceğim fiziksel bir bağlantının, akıllıca olmadığını bildiğim hâlde aramızda önlenemez bir şekilde büyüdüğünü hissettiğim o duygusal bağlantının göstergesi.

Maxim’in sesi kısık ve ısrarlı bir hâlde gelmişti. Gözlerimin içine rica edercesine bakarken, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. “Seni kurtarmaya çalışıyorum. Galiena bize

katılmayı kabul etmemenden memnun değil. Eğer şimdi gidersen, gerçek dünyaya başka bir yoldan gidersen, o zaman olacak olanlardan kurtulabilirsin. Güvende olabileceğin bir yerde yeni bir hayata başlayabilirsin.”

Ondan uzaklaşırken, aramızdaki kırmızı ipi öfkeyle çekiştirip, bana yetişmesi için onu birkaç metre koşturmuştu. En sonunda, ikimizin de iplerinin doğruca ölümlü dünyaya gittiği o huş ağacını gördüm. “Eğer Bayard’ı bırakacağımı düşünüyorsan, aklını kaybetmişsin. Biz bir yuva kuruyoruz ve ben de oraya geri dönüyorum.” Aramızdaki mesafeyi kapattım ve boğuk bir sesle onunla konuşurken, boynunda sıcak nefesimi hissedebilmesi için başımı yukarı doğru kaldırdım. “Eğer Galiena’nın getirdiği şeyin bu kadar kötü olduğunu düşünüyorsan, onu *durdur*. Eğer kötü bir anlaşma yaptıysan, iptal et.”

“Bunu yapamam,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. Benim hareketimi tekrarlayıp, yüzünü benim yüzüme daha da yaklaştırdı. Onun bana olan yakınlığından dolayı, bedenimin her santimi ateş almış gibiydi.

“Ne *yapabilirsin*?” diye sordum. “Eğer gerçekten benim tarafımdaysan?”

“Seni kurtarabilirim.”

Yutkundum, doğruca onun gözlerine bakmaya devam ederken, dudaklarımı yaladım. “Bir daha dene.”

Maxim, derin bir şekilde iç geçirerek geri çekildi. Bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi görünüyordu ama tüm dikkatini Rowan’a vermek için bana arkasını döndü. “Eğer beni ailenin kampına götürebilirsen, ipim sayesinde hepinizi güvenli bir şekilde Holbein’e geri döndürebilirim.”

“Bu da bir başlangıç,” dedim Maxim’e.

Hüzünlü bir bakışla bana baktı. “Eğer geri dönmek konusunda ısrar ediyorsan, hazır ol.”

“Hazırım,” dedim.

“Yalan söyleme,” diye homurdandı ve beni huş ağacının gövdesine doğru itmek için uzandı.

Bir an için ölümlü dünyaya geri dönmek garip hissettirmişti. Periler Ülkesi'nin gün batımına o kadar alışmıştım ki, ormandaki ağaç örtüsünün arasından, gözlerimi açıp gün ortası mavi gökyüzünü görmek doğa dışı gibi gelmişti. Maxim yanımda değildi. Rowan ve ailesine verdiği sözü tutmak için Periler Ülkesi'nde kalmıştı.

Amalia ve Freida, çimenlerin üzerinde beni gördüklerinde çığlık attılar. Solgun yüzleriyle bana doğru koştular ve yerden kaldırıp sıkıca sarıldılar.

“Senin kesinlikle öldüğünü düşünüyordum!” diye feryat etti Freida.

“Saatler oldu!” diye inledi Amalia. “Daha ne kadar kalmamız gerektiğinden emin değildik! Bir perinin seni yemiş olduğunu düşündük.”

Sert bir kahkaha atıp, kendimi onların şaşırtıcı derecede sıkı kucaklamalarından kurtardım. “Ve Kral Alaric'in muhtemelen sizi saraydan kovacağı göz önüne alındığında, benim zamansız ölümümün sizin için fazlasıyla uygunsuz olacağından eminim.”

Freida ellerini beline koyup, başka birinin daha çıkmasını bekliyormuş gibi söğüt ağacına doğru döndü. “Pekâlâ?” dedi bana. “O, nerede? Kraliyet ailesindekiler hep geç mi kalır?”

“Bernadine gelmiyor,” diye itiraf ettim, başarısızlığım sonuna kadar içime işlerken başım ağrıyordu.

Amalia elleriyle ağzını kapattı. “Onu yedikleri için mi?”

“Hayır,” diye homurdandım kızgın ve usanmış bir hâlde. “Hiç kimse yenmedi, o sadece krallığını kurtarmaya zahmet etmeyecek tembel bir pislik.”

Eteklerimi kaldırdım ve hangi yönün bizi saraya götüreceğini belirlemek için etrafıma bakındım. “Ama bakın kimlerle konuşuyorum. Holbein’deki en tembел iki kişiyle.”

“Ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak konuşma bizimle,” diye alay etti Freida. “Biliyorsun, burada sana yardım ediyoruz.”

“Burada kendinize yardım ediyorsunuz,” diye onu tersledim. “Her zaman yaptığınız gibi.”

“O alçak düke ne oldu?” diye kafa ütüledi Freida. “Seni arıyordu ve ben de onu geri püskürtmek için mücadele ettim. Seni buldu mu? Onun burnuna vurduğumu gördün mü?”

Başım la onaylarken, beni Maxim’e bağlayan bileğimdeki ipi çözdüm. İp titreşerek yere düştü, parlak renk tonu yeşil çalılar arasında öne çıkıyordu. “O, beni buldu. Ve aslında, ona karşı ne kadar sert bir şekilde mücadele verdiğini anlattı, dolayısıyla bu konuda hakkını vereceğim.”

“En azından onu öldürdün mü?” diye sordu Freida, umutlu bir sesle.

Kaleye geri dönüşümüz oldukça sessiz oldu. Üvey kız kardeşlerimle paylaşacağım bir şey yoktu. Tüm hayatım boyunca ilk defa, zor zamanımda benim yardımına gelmişlerdi. Söğüt ağacının yanında sadık bir şekilde durmuşlar ve beni korumak için ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı. İkisini de faydasız bir göreve sürüklemiştim. Galiena’ya karşı herhangi bir avantaj elde etmemiştik.

Kalenin kenarına geldiğimizde, girişte kimin durduğunu öğrenmesi için Amalia’yı gönderdim. İdeal olarak gittiğimiz yoldan geri dönecek ve benim gittiğimden haberdar olmayan Bayard, kral ya da herhangi bir muhafız yanımda olmadan, Trude’u bizi odamda beklerken bulacaktık.

Amalia dünyadaki en parlak zekâlı insan değildi ama kurnazdı ve bizim devriye muhafızlarının olmadığı bir yol

bulmamıza yardım etmişti. Bir sorun yaşamadan, hizmetlilerin geçidine gizlice girdik. Labirent gibi duvarların arasında biraz kaybolduk ama sonunda sendeleyerek ihtişamlı banyoma geri döndük.

Süitin içinde, Trude'a seslendim ama onu hiçbir yerde bulamadım. Yorganımın altına, ben oradaymışım gibi görünmesi için koyulmuş yastıklar hâlâ oradaydı. Her şey dayanılmaz bir şekilde sessizdi, Ermengarde ve Jacques'ın bile ekmek kırıntısı bulmak için etrafta gezindiklerini duyamıyordum. Tek ses, üvey kız kardeşlerimin topallayarak odaya girip, kendilerini koltuklara bırakmalarının sesiydi. "O zaman şimdi ne yapacağız?" diye sordu Freida. "O sinsî dükün kazanmasına izin veremeyiz. Eğer o seni yenerse, bizi de yenmiş olur ve ben de yaralı bir zavallı olurum."

"Bu, yetersiz bir ifade olur," dedim iç çekerek. Amalia bastırılmış, sinirli bir kahkaha attı. Bunun nedeni belliydi: Freida, kart oyunlarında yenildiği için onu kim bilir kaç kere patakla-mıştı.

Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım, başım yumuşacık yastıkların içine gömülmüştü. Düşünürken, gözlerimi kapattım. Galiena'nın entrikalarına karşı galip gelmek için zihnimin içindeki çarkların daha hızlı dönmesini istiyordum. Maxim, onun bana karşı bir şeyi harekete geçirdiğini söylemişti ve benim hamlem başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Elim bir kürkün üzerinden geçti. Farelerimden biri, yastıklarımın arasındaki sıcak yere kıvrılmıştı. Onlardan birini bulmuş olmaktan dolayı çok rahatlamıştım. Jacques'ın uyuyan bedenini ellerimin arasına aldım. Fakat onun uyumadığını fark ettim.

Boğulur gibi bir çığlık atarken, kıvranarak doğruldum. *Hayır, hayır bu yeniden oluyor olamazdı.* Jacques'ın minik boynu kırılmıştı. Onca yıl önce, üvey annemin Gustav'a yaptığı gibi.

“Ne?” diye bağırdı Amalia. “Ne oldu?” Kafası karışmış bir şekilde hızla öne atıldı. Jacques’ın minik bedeni ellerimin içinde kıvrılmış yatıyordu. Amalia da onun durumunu hemen anlamadı ama sonra çaresiz bir şekilde nefesi kesildi.

Şiltemin üzerinde dönüp, hızla ayağa kalktım, çaresiz bir şekilde Ermengarde’a seslendim. Freida beni omzumdan kavradı. “Hayır,” diye emretti. “Zaman harcama. Kocana git ve onların ne yaptığını göster.”

“Onların ne yap...” Hırıltılı sesler çıkarıyordum. “Ne demek istiyorsun?” Sık sık alıp verdiğim nefesler, beni sakinleştirmek konusunda hiçbir işe yaramıyordu. Jacques ölmüştü ve bunun nedenini anlamıyordum.

Freida, ona bakmam için beni kendisine doğru döndürdü. “Ell, beni dinle. Bunu, seni sarsmak için yaptılar. Belli ki sarayda bir düşmanın var, belki düktür ama başka biri de olabilir. Sana bir mesaj gönderiyorlar. Senin kaçmanı istiyorlar ama bunu yapmayacaksın. Bunun yerine, koridorda ilerleyecek, prensi bulacak ve bunu yapanın kim olduğunu öğrenip intikamını alacağı konusunda ona yemin ettireceksin.”

Zorlukla bir nefes daha aldım ve başımla onayladım. Tek bir şey biliyordum: Bunu Maxim yapmamıştı. Neden benim masum evcil hayvanımı öldürmek için beni kurtaracaktı ki? Ama bahse girerim, bunu aslında kimin yaptığını biliyordu.

Kapı girişinden bir gıcırtı geldi. Başımı hızla sağa çevirip, sesin kaynağını aradım. Zita yatak odamın kapısında duruyordu; yüzü solgun, saçları darmadağınık durumdaydı. İşaret parmağıyla banyoyu işaret ederek, fısıltıyla konuştu. “Buradan dışarı çıkmak zorundasınız,” diye fısıldadı.

Kafam karışmış bir şekilde kekeledim: “Ne oluyor? Zita, ben anlamıyorum...”

Süitin kapısının hızla çalındığı duyuldu. “Kapıyı açın! Orada olduğunuzu biliyoruz!”

“Bunlar muhafızlar,” dedi Zita. “Hareket etmeniz gerek! Hizmetlilerin geçidinin içine!”

Kapı daha çok çalınıyordu. Artık Bayard’ın sesi duyuluyordu: “Ell, haydi ama, sadece seninle konuşmak istiyoruz.”

Ama Bayard’ın makul ifadesi, muhafızlardan birinin, “Bizi içeri alın yoksa kapıyı kıracağız!” diye bağırmasıyla mahvolmuştu.

Bu, beni ikna etmişti. Zita’nın beni banyoya geri çekmesine ve gizli geçidi açmasına engel olmadım. Amalia ve Freida dehşete düşmüş bir şekilde birbirlerine baktılar ve beni karanlığın içinde takip ettiler. Zita bizim ardımızdan kapıyı sıkıca kapattığında, bağırarak muhafızların sesi boğuk gelmeye başladı. Kolunun altına bir yığın kumaş sıkışmış olduğunu fark ettim, kumaşları benim kollarımın arasına tikiştirdi.

Bunlar, buraya geldiğimde üzerimde olan kıyafetlerdi.

“Üzerine bunları giysen iyi olur,” diye mırıldandı Zita. “Kaçarken daha az göze çarparsın.”

“Kaçmak mı?” diye sordum. “Tam olarak neden kaçıyorum?”

Zita ince kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten.” Zita başını iki yana sallarken, *cık cık* sesi çıkardı. “Dük senin sahte olduğunu ortaya çıkarmış ve şimdi bu söylenti çalışanlar arasında yayılıyor.” Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Fazlasıyla komik. Eğer bilseydim, gerçekten arkadaş *olabilirdik*.”

Gözlerimi aptalca kırıştıtırarak ona bakıyordum, farkındalık soğuk bir şekilde zihnimde uyanıyordu. Periler Ülkesi’nde her ne yapmış olursa olsun, Maxim benim müttefikim değildi. Bu, sadece zihin oyunlarından ibaretti. “O zaman beni Maxim ortaya çıkardı, öyle mi?”

Zita başıyla onayladı. “Ve Alaric, eğer kaçarsan seni yakalamak için bir tuzak hazırladı. Ön merdivenleri ziftle kapladı, bu nedenle de hizmetlilerin çıkışından çıkmak zorunda kalacaksın. O katran seni tuzaktaki bir fare gibi yakalayacaktır.”

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Hayır, böyle olamazdı. Kesinlikle kral ve Bayard, Maxim'in sözünün üzerine benim sözümü de duymak isteyecekti. Beni bu kadar kolay atamazlardı başlarından.

Zita ayağını sertçe yere vurdu. “O *iğrenç pisliğin* bu işten paçayı sıyrıyor olmasından nefret ediyorum! Hem senin hem de Bernadine'in mahvolmasına sebep olamaz. Buna izin vermeyeceğim. Burada sınırı çiziceğim!” Öfkeli bir şekilde ofladı. “Tamam, ona göstereceğim. Öyle ya da böyle seni buradan çıkaracağım. Eğer bedeli buysa, depoda çürüyeceğim.”

Önce boynumda bağlı olan kırmızı pelerini, sonra da mavi elbiseyi çıkardım.

“Bir fikrim var!” dedi Freida nefes nefese. Kulak memelerime uzandığında irkildim, artık onun işine yaramadığım için küpelerimi acı verici bir şekilde hızla çekmesini bekliyordum. Ama bunun yerine onları dikkatle çıkardı ve kendi kulaklarına taktı. Yeşil gözleri kurnazlıkla parlıyordu. “Prens yüzleri pek iyi göremiyor, öyle değil mi? Ben de senin gibi sarışınım. Bana o elbiseyi ve pelerini giydir, ben de kapüşonu başımın üzerine geçireceğim. Koridorda hızla ilerleyeceğim ve onları uzaklaştıracam.” Bir şekilde, Freida'nın Bayard'ın sırrını fark etmiş olmasına şaşırmamıştım.

Amalia'nın omzuna vurdu. “Ama önce sen çık. Onları, benim Ell olduğumu düşünmeleri için hazırla. Ona ihanet ettiğini düşündüklerinden emin ol.”

Amalia hızla, kardeşinin saçlarını açmasına ve yere bıraktığım elbiseyi giymesine yardım ederken, gözlerimi dikip üvey kız kardeşlerime baktım. Elbise Freida'ya on beş santim kadar kısaydı ve omuz kısmında geriliyordu ama pelerinin kapüşonunu kaldırdığında ve saçları dışarı doğru savrulurken... bize birkaç dakika kazandırabilirdi.

“Neden bana yardım ediyorsunuz?” diye sordum. O sırada kaçıyor olmalıydım ama bunu bilmem gerekiyordu.

“Bu sana yardım ettiğim ilk sefer değil,” dedi Amalia kibirli bir şekilde.

“Evet, öyle!”

“Hayır, değil...” diye ısrar etti Amalia sesi çatlayarak. “O gece gerçekten bodrumun kilidini açtım. Hiç fark ettin mi?”

Hayır, hiç fark etmemiştim. Balonun olduğu o can alıcı geceyi hatırlarken, kalbimin çok az da olsa kırıldığını hissettim. Bodrumun karanlığında o kadar çok ve o kadar uzun süre hıçkırarak ağlamıştım ki, rüya görmediğim derin bir uykuya dalmıştım. Kapıyı açmayı denemeyi bile hiç düşünmemiştim. Terk edilmeye de bir yerde kilitli kalmaya da çok fazla alışkındım.

Hayatında ilk defa, üvey kız kardeşim bana nazik davranmıştı. Ve bunu fark etmemiştim bile.

Kurumuş, çatlamış dudaklarımla minnettarlığımı gösteren kelimeler söylemeye çalıştım ama yapamıyordum.

Amalia, vaktimizi daha fazla boşa harcamama izin vermedi. Hızlı, kısa bir hareketle başıyla bir selam verip, “Bol şans, kardeşim,” dedi.

Amalia, bir başka hizmetli çıkışının kapısını iterek açtı, bu seferki kraliyet yakasındaki koridora açılıyordu. Bir saat içinde ikinci kez, benim için gürültü koparıyordu. “Ah, yardım edin! Onun bir yalancı olduğunu bilmiyordum, bana inanmak zorundasınız! Bakın, bakın, geliyor!”

Sonra Freida, Amalia’nın ardından hızla çıktı ve hızla koridorda ilerlerken, kalçasıyla kardeşine vurup, onu yere düşürdü. Olay yerindeki hizmetli kapısı kapanırken, Amalia yaralı bir ceylan gibi bağıırıyordu. Amalia feryat ederken, muhafızların ayak sesleri gümbürdüyordu. “Orada! Kaçıyor!”

“Haydi!” diye beni dürttü Zita. Uçar gibi hareket ediyorduk. Yeniden sade elbisemin ve ayaklarıma büyük gelen botlarımin içindeydım. Kız kardeşlerim kendilerini benim adıma feda ettikleri ve çok kısa bir süre için bile olsa Bayard’ın yüzleri tanıyamama durumunu ona karşı kullandıkları için içimde bir

suçluluk sızısı hissettim. Ama hayatta kalmam gerekiyordu, dolayısıyla şimdi bu düşüncelerin beni yavaşlatmasına izin veremezdim.

Mutfağın parlak, yoğun alanına çıkmadan önce, Zita on dakika kadar bir süre boyunca karanlık labirentin içinde ilerledi. Burada, hizmetliler o kadar çok ses çıkarıyor ve o kadar çok hareket ediyorlardı ki hiç kimse iki kişinin daha onlara katıldığını, bir geçidin içinden sessizce belirip yan kapılardan birinden dışarı çıktığını fark etmedi.

Bir merdivenin en üstünde, güneş ışıklarının altında duruyorduk. Kapı, sarayın inşa edildiği tepenin yan tarafına çıkıyordu. Sağ tarafımda, yemeklerin servis ediliyor olması gereken bir rampa vardı. Zita nefes nefese kalmıştı. Aşağıdaki köye giden toprak bir yolu işaret etti. “Koş!” dedi. “Artık daha fazla koşamayana kadar koş.”

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim.”

“Prensesler hizmetlilere teşekkür etmez,” diye mırıldandı Zita.

“Ya dolandırıcılar?”

Zita benden uzaklaştı, dudaklarında acımasız bir gülümseme vardı. “Git. Boşa zaman harcıyorsun.”

Ben dik merdivenlerden aşağı inerken, o da bana arkasını döndü ve gizlice yeniden mutfığa girdi. Ayaklarım, ayağıma uymayan botların içinde sürtüyor, kayıyordu. Benim ayağıma göre tasarlanmış pahalı ayakkabılara alıştığımından, yıllarca giydiğim botların içinde koşmak bana garip geliyordu. Merdivenlerin gri taş yüzeyi üzerinde hızla aşağı inerken, geriye sadece iki ya da üç basamak kaldığında merdivenler *zifirî* karanlığa büründü.

Hareket edemiyordum. Takılıp kalmıştım.

Botlarımın tabanları, saliseler önce orada olmayan kalın bir katran tabakasına saplanıp kalmıştı. Katranın baskın, keskin ve

acı kokusundan, burun deliklerim yanıyordu. Botlarımı merdivenlerden kaldırmaya çalıştım ama yeterince güçlü bir şekilde çekemiyordum. Sol ayağım botun içinden çıktı. Çıplak ayağımla ziftin üzerine basmamak için çaresizce dengemi yeniden bulmaya çalıştım. Eğer çıplak ayağımı bu berbat kokulu yapışkan maddeden koparmaya çalışsaydım, tenime ne olacağını hayal etmek istemiyordum.

Galiena gökyüzünde belirip, bir sabun köpüğü gibi aşağı doğru süzülürken, bir kahkaha çınladı. “Aah,” diye bağırdı, “çok yaklaştıydın! Hizmetlilerin çıkışına zift dökmeyi düşünmediğimi itiraf edeceğim. Hızla ön kapıdan çıkıp, oraya saplanıp kalacağını umuyordum. Bu, kalabalık için ne manzara olurdu... Ama ah, sen akıllısın. Ne olursa olsun, sonunda yine ben kazandım.”

Galiena’ya bakarken, tüm bedenim titriyordu. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

Galiena omuz silkti. “Ben istediğim zaman bana yardım etmedin. Ben sadece senin nezaketsizliğini sana iade ediyorum.”

Mutfağın kapıları açılıp, muhafızlar dışarı hücum ederken, Galiena ortadan yok oldu.

YİRMİ

Muhafızlar beni kollarımın altından kavrayıp kaldırdılar. Ben botlarımı ayaklarımdan çıktığımdan merdivenlerde taşıdılar. Muhafızların ayaklarına sıkıca bağlanmış botları, cıvık sesler çıkararak katranın üzerinde zorlukla ilerliyordu. Mutfağın güvenli ortamına geldiğimizde beni yere bırakıp, sertçe çekiştirerek taht odasına götürdüler.

Buraya geldiğim ilk gün olduğu gibi tüm saray mensupları orada toplanmıştı ama bu sefer oda gerginlikle doluydu. Ben içeri getirildiğimde, tamamen hareketsiz duruyorlardı. Hiç kimse sarhoş değildi. Hiç kimse kahkaha atmıyordu. Hatta hiç kimse gülümsemedi bile.

Alaric tahtında oturmuş, beni bekliyordu. Beni platformun önüne attıklarında, öfkeyle kaskatı kesilmişti. Alaric'in sağında Maxim, solunda ise Bayard duruyordu. Bayard ellerini ovuşturuyor, bana bakmıyordu. Ama sanırım küpelerimi Freida taktığı için, yüzüme bakması da pek bir işine yaramazdı.

Bayard'ın tam aksine, Maxim'in gözleri dikkatle parlıyordu. Yüz ifademde bir şey arıyordu. Dişlerini sıkıyordu. Rowan ve ailesini Holbein'e geri getirmeye zahmet etmiş miydi yoksa bu da başka bir yalan mıydı, merak ettim.

"Kendin için ne söyleyeceksin?" diye kükredi Alaric.

Krala hiçbir şey söylemedim. Ne *söyleyebilirdim* ki? Aslında, Maxim'in onlara ne yaptığımı söylediğini bile bilmiyordum.

Gerçeği mi söylemişti -ki o da yeterince berbattı- yoksa daha fazla yalan mı söylemişti?

Dizlerimin üzerinde doğrulup, bakışlarımı kaldırıp Bayard'a baktım. "Bayard," diye seslendim. "Lütfen."

Bayard, kasıtlı bir şekilde benden başka bir yere bakıyordu. "Bana yalan söyledin. Söylediğin her şey yalandı."

Gözlerim, dökülmek üzere olan yaşlarla sızlıyordu. "Her şey yalan değildi," diye fısıldadım. "Düğünümüzde sana ettiğim yemin doğrudur."

Bayard tereddütlü bir şekilde bana baktı. Gördüğü şeyin çoğunlukla boşluk olduğunu bilsem de, tanıdığı bir şey olmalıydı çünkü yüz ifadesi yumuşamıştı. "Ne gibi?"

"Sana sadık dostun olacağıma dair yemin ettim," dedim. "Ve öyleyim de."

Alaric tükürükler saçarak konuştu: "Bir dost olduğunu söylemeye cüret mi ediyorsun? Sen, bizim eylemlerimizi gammazlamak için ormanda gezen bir peri casusun!"

"Ne?" dedim nefesim kesilmiş bir hâlde. "Hayır, ben casus değilim!"

Öfkeyle Maxim'e baktım. Demek onlara *bunu* söylemişti.

"Ben casus değilim!" diye tekrarladım, çaresizlikten sesim çatlıyordu. "Ormana Prenses Bernadine'i bulmak için gittim!"

Öfkeyle yüzü kızarmış olan Alaric, dudak büktü. "Ah, peki nerede o?"

Omuzlarım düştü. "İşe yaramadı." Çenemi kaldırdım, suçlayıcı bir şekilde parmağımla Maxim'i işaret ettim. "Ama daha en başta prensesi oraya gitmesi için kandıran *oydu!*"

Bayard açılmış gözlerini hızla Maxim'e çevirdi. Ellerini yumruk yaptı, sesi daha kısık çıkıyordu: "Sen bir yalanın içinde yakalandığın için, Ell... Max'i de yanında aşağı çekmek zorunda değilsin."

"Yalan söylemiyorum!" diye acı acı bağırdım.

“Seni pis, küçük hilekâr. Üvey annen haklıymış. Alımlı olduğu kadar akıllı da,” dedi Alaric, ayakkabısının topuğunun altında ezilmiş bir inek gübresiymişim gibi bana bakarken. Koltuğunda arkasına yaslandı ve eliyle koridora en yakın olan kapıyı işaret etti. “Onları içeri gönderin!”

Sağ tarafımdaki kapı açıldı ve iki kadın içeri girdi. Bu görüntü, ciğerlerimdeki tüm havanın çıkmasına neden oldu. Menekşe rengi dantelli bir elbisenin içindeki üvey annem, daha ufak tefek bir kadını omuzlarından tutmuş, taht odasına yönlendiriyordu. Alaric’e parlayan bir bakış atarken, üvey annemin yüzünde acımasız bir zafer ifadesi vardı.

Ellerini birbirine bağlamış bir şekilde odaya giren, daha genç olan kadın ağırbaşlı ve zarifti. Saçları, yukarıda asılı olan avizelerin ışığında beyaz-sarı tonunda parlıyordu. Elbisesi, etrafında girdap oluşturmuş tül den yapılmıştı ve neredeyse yarı saydam gibi görünen çok açık mavi, iri, yuvarlak gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Ve... ayaklarında parlayan bir çift cam ayakkabı vardı.

Doğruca platforma doğru yürüyüp, Bayard’ın elini kendi elleri arasına aldı. “Ellain,” dedi Bayard sesi çatlayarak, “Bu, Odette. Baloda tanıştığım kız.”

Kalbim, cam gibi paramparça olmuştu.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hayır, değil.”

“Kanıtla.” Bu emir kraldan gelmişti.

Ama bunu yapamazdım. O, Bayard’ın baloda tanıştığı kız *değildi*. Ama ben de *değildim*.

Odette’e bakarak ayağa kalktım. Tam olarak gözlerime bakamıyordu. “Sen bir yalancısın,” dedim. “Onu kandırıyorsun. Bunu neden yapıyorsun?”

Odette, cam gibi gözleriyle aniden bana baktığında, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. “Bunu *sen* neden yaptın?”

Sendeleyerek geriye doğru bir adım attım, söylediği kelimeler mideme bir yumruk yemişim gibi hissetmeme neden olmuştu.

Kısa nefesler alıp vermeye başlamıştı. Çaresizce Alaric'e baktım. "Majesteleri, kandırılıyorsunuz! Maximi ailenizi yok etmeye çalışıyor!" Bayard'a bağırdım: "Ben senin *karınım*!"

Bayard bana arkasını döndü.

Muhafızlar yavaşça yeniden yanıma geldiler, kral ayağa kalkarken kollarımı tuttular. "Ellain DeBrun," diye bildirdi kral, her bir hece ürkütücü bir otoriteyle çınliyordu, "seni hainlikten suçlu buluyorum. Sen perilerin müttefikisin ve krallığına ihanet ettin. Bir kraliyet evliliği yapmak için planlar yaparken, kralını ve prensini kasten kandırdın. Aile ağacının senin olduğun çürümüş dalını budamanın tek yolu ölüm, bu yüzden ben de seni tam olarak buna mahkûm ediyorum. Yarın şafakta, bir kazığa bağlanacak ve yakılacaksın."

Çığlıklar atıyordum. Anlamsız, kelimelerin olmadığı çığlıklar. Kıvranıp mücadele ederken, muhafızlar kollarımı daha sıkı kavradı. Kral yanıma geldi ve yanağıma sert bir tokat attı. Canım yandı ama sessiz kaldım.

"Ölümüne biraz haysiyetle git," diye emretti kayınpederim.

Göğsüm titremeye, sarsılmaya başladı. Ama hıçkırıklarla değil. Kahkaha atıyordum. "Sen haysiyetten ne anlarsın!" dedim ona. "Sen, karına karşı işlediğin suçu itiraf etmek yerine, masum bir hizmetliyi yakmaya çalışan bir korkaksın."

Kral kaskatı kesildi, yüzü beyazlamıştı. Onun arkasındaki Bayard'ın başı şaşkınlıkla kasıldı.

Alaric kekeledi: "Sen... Bu ne cüret... Özür dile!"

"Hayır," dedim çılgın gibi sırtarak. "Hayır, özür dilemeyeceğim. Ne senden ne de başka birinden. Ben bir prensesim ve daha da fazlası, *üzgün değilim*. Bana yalancı mı diyorsun? Buradaki en büyük yalancı sensin. Ve eğer istersen beni yakabilirsin. Sana engel olamam. Ama seni *lanetleyebilirim*. Ve bunu yapıyorum. Son nefesimde seni lanetliyorum, Alaric D'Harcourt. Yaptığın her şey sana geri dönecek. Merhametsizliğin yankılanarak seni bulacak. Zalimliğin, ikiye katlanarak omuzlarına

yüklenecek. Beni yakabilirsin, parçalayabilirsin ama borcundan kaçamazsın. Kesinlikle benden daha fazla yaşayacaksın ama yalnız, sevgisiz, arkadaşsız ve acınacak bir şekilde öleceksin. Ve bunu kendin yapmış olacaksın.”

Kral Alaric’in yüzü artık beyaz değildi. Pancar kadar kırmızıydı. Beni tutan muhafızlara bağırırken, yüzüme tükürdü. “Bunu, Unutma Çukuru’na atın! Yarın bu kaltak kül olana kadar yanacak!”

Muhafızlar beni taht odasının ortasına doğru sürüklüyorlardı ama bunu yapmalarını kolaylaştırmıyordum. Artık hiçbir emre uymayacaktım. Çılgınca tekmeler atıyor, sanki dünyanın en komik şakasına şahit olmuşum gibi kahkahalar atıyordum. Aynı kelimeleri çığlıklar atarak tekrarlıyordum: “Özür dilemiyorum! *Özür dilemiyorum!*”

Unutma Çukuru, zindanın en iç kısımlarının derinliklerindeki çukurda bulunan bir odaydı, o kadar koyu mavi taşlardan yapılmış bir yer altı zindanıydı ki neredeyse siyah görünüyordu. Yatak yoktu. Tuvaletinizi yapabileceğiniz bir çanak bile yoktu. Sadece kuyunun karanlığına doğru inen ahşap bir merdiven ve yukarıdan beni hapseden, ardımdan gıcırdayarak kapanmış olan demir bir kapı vardı.

İlk önce, orada volta attım. Kederden sersemlemiş bir hâldeydim. Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordum. Şafakta ölecektim, aynı Nella gibi. Maxim ve Galiena kazanmışlardı. Odette’in kim olduğunu sadece hayal edebiliyordum. Galiena’nın büyüülü bir anlaşma yapmaya ikna ettiği zavallı bir köylü kızı mı? Ama ne olursa olsun, Bayard kendisini sevmeyen biriyle evlenecekti. Onu önemsemeyen biriyle.

Bunun ne önemi var ki? diye hatırlattım kendime. Bayard’ın mutluluğunu neden önemsemem gerekiyordu ki? Beni burada terk etmişti. Kendi mutsuzluğu içinde çürüyebilirdi.

O kadar derin bir şekilde iç geçirdim ki, dizlerimin bağı çözüldü ve ıslak zemine çöktüm. Aslında Bayard'ın perişan olmasını istemiyordum. Ona karşı öfkeliydim ama yine de ben de en az onun kadar suçluydum. Ben bir *yalancıydım*. Onu kandırmayı seçmiştim. Fakat benden daha kötü biri tarafından yeniden kandırılmıştı.

Saatler boyunca yalnızdım. Tamamen yalnız. Burada, *Unutma Çukuru* olarak adlandırılmış bu yerde bir ziyaretçinin geleceğini zaten düşünmemiştim ama yine de bekliyordum. Kederli bir yüz görmeyi beklemiştim. Belki Trude'u. Eğer izin verilseydi Zita'yı.

Kemiklere kadar işleyen soğuk ve yalnızlığım yüzünden her yerim ağrıyordu. Evcil hayvanlarım Jacques ve Ermengarde'in rahatlatıcı sıcaklıklarına özlem duyuyordum. Bir hıçkırığı daha bastırdım. Jacques'in bedeni artık soğuktu. Bir daha asla sıcak olmayacaktı.

Buna değip değmediğini merak ediyordum. İhtişamla, sevilip güvende hissettiğim bu günler, zaman içinde oldukça kısa bir süreydi. Kederle geçirdiğim bu geceye, şiddetli bir alevle ölmeye değer miydi? Yaşayacak olsam, hayatımın geri kalanında, saçlarım beyazlayana, omurgam çarpık ve kambur bir hâle gelene kadar üvey annemin evinde çok çalışmayı mı tercih ederdim?

Gözyaşlarım dindi ve feryatlarım durdu. Eğer her şeyi yeniden yaşayabilseydim, kesinlikle aynısını seçerdim. Şu anda şiddetli bir acı içindeydim, son birkaç gün içinde öğrendiğim arkadaşlığı ve mutluluğu kaybettiğim için yas tutuyordum. Ama bu ızdırap bile, daha en başında kaybedecek hiçbir şeyim olmamasına tercih edilecek bir şeydi. En azından bu şekilde, parlak bir şekilde yanacaktım. Altmış yıl boyunca onları üzerimde taşımaya zorlanmaktansa, bir kere küle dönene kadar yanacaktım.

Çok yukarıda bir yerde, bir saatin çan sesini hafifçe duydum. Saatin vuruşlarını saydım. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir. On iki.*

Hafif ayak sesleri yankılandı ve sonra durdu. Üzerimdeki ızgaranın üstüne yerleştirilen fencerin ışığı, çukurdaki hücremi aydınlatıyor, duvarlarda gölgeler oluşturunuyordu. Yukarı baktığımda, bana bakan Bayard'ın yüzünü gördüm. "Ell?"

Merdivenden yukarı tırmandım, ta ki ızgara daha da yukarı çıkmama engel olana kadar. Yüzümü Bayard'inkine doğru kaldırdım. Göğüs kafesimin içinde kalbimin sıçradığını hissettim. Bayard buraya beni özgür bırakmak için mi gelmişti?

"Bayard," dedim, susuzluktan sesim hırıltılı çıkıyordu.

Bayard alt dudağını çiğniyor, yüzünde kederli bir ifadeyle beni izliyordu. "Bilmek zorundayım, Ell. Neden bana yalan söylediğini bilmek zorundayım."

Yüreğim yere düşüp ezilmiş gibiydi ama merdivene tutundum. Göğsüm öfkeyle yanıyordu. Eğer Bayard gerçeği duymak konusunda bu kadar istekliyse, saraya geldiğim akşam eliyle ağzımı kapatmaması gerekiyordu. Daha en baştan gerçeği benden öğrenebilirdi. "Sana söylemeye *çalıştım*," diye karşı çıktım, yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Aslında buraya geldiğim ilk gece söyleyecektim! Ama beni durdurdun. Bana söylememem için gerçekten yalvardın! Bu, benim değil; senin suçun."

Bayard'ın yüzündeki normalde sakin olan ifade, çirkin bir ifadeye dönüştü. Güvensiz bir kahkaha attı. "Senin bana daha önce hiç tanışmadığımızı değil, beni sevmediğini söyleyeceğini düşündüm. Bunun suçunu bana yükleme. Rol yapan ben değilim, sendin."

"Beni o ayakkabıyı giymeye zorlayan kimdi?" dedim tersçe. "Ben elim havada, senin giriş salonuna koşup eşin olmak için yalvardım mı? Hayır! Prens hazretleri bana bir ayakkabı denememi emretti ve sonra ne oldu? Ayakkabının uyduğu kızı beğenmedin mi?"

Bayard avucunu ızgaranın üzerine vurdu. Ağzından acı ve öfkeyle karışık bir homurtu çıktı. "Ben, daha en başından beri

sana dürüst davrandım! Ama sen bana yalan söyledin. Benden faydalandın. Sen...” Sözüünü yarıda kesti, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyordum. “Seni sevdim. Sana *hiç kimseye* anlatmadığım şeyleri anlattım. Ama sen sadece beni kullanıyordun.”

Şoke olmuşum, suçluluk ve utancın içine o kadar derin bir şekilde düşmüştüm ki, neredeyse merdiveni ellerimin arasından bırakacaktım. Çünkü Bayard haklıydı. Onun güvenini ihlal etmiştim. Bu hikâyenin kahramanı olduğuma dair bulduğum bahaneler, kendimi daha iyi hissetmek içindi. Ona gerçeği borçluydum. Asıl gerçeği.

Yeniden ona baktığımda, boğazım sıkıştı. “Haklısın. Özür dilerim, Bayard.”

Bayard kaşlarını çatı. “Özür mü dilersin?”

Taht odasında attığım onca çığlığın üzerine, kulağa komik geliyor olmalıydı. Ama başımla onayladım. “Gerçekten özür dilerim. Sana yaptığım şeyi hak etmiyordun. Ve iyi bir bahanem de yok.” O kadar keskin bir şekilde nefes aldım ki göğsüm acıdı. “Ama umarım hiçbir zaman acımasız olmaya çalışmadığımı anlarsın. Bunu yaptım çünkü üvey annemin evi sonu gelmez bir kâbustu ve sen bana bir kaçış önermiştin. Sana yalan söylemem yanlıştı ama aynı zamanda elime bir şans geçtiği anda oradan kaçmamak aptallık olurdu. Karanlık ve pislik içinde çok fazla yıl kaldım, sen ise çok *parlaktın*. Ve *nazik*. Seni hak etmiyor olsam bile, içimde senden vazgeçecek kadar cesur ya da özverili olan bir parça yoktu. Ki seni hak etmiyordum.”

“Ell.” Bayard’ın sesi yeniden çatladı. “Ell, ben de çok özür dilerim. Olacak şey için.”

“Bunu durduramaz mısın?” diye yalvardım.

Olumsuz anlamda başını salladı. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“*Deneyemez* misin?” Bayard’ın babasından korktuğunu biliyordum ama mihrapta beraber durduğumuzda, bana beni koruyacağına dair yemin etmişti.

Bayard yutkundu ve fenerini eline aldı. “Beni bekleyen biri var. Odette... O, gerçekten hayatımın aşkı. O beni anlıyor. Âdeta onu yıllardır tanıyormuşum gibi.”

Sert bir kahkaha attım. “Evet, yeni gelinine *koş*. O da en az benim kadar yalancı, Bayard. Ama bu sefer Galiena ile işbirliği içinde. Umarım bunu biliyorsundur.”

Bana cevap vermedi. Ama düşünerek durdu ve sonra feneri, ızgaranın üzerinde ışığı titreşir bir şekilde bıraktı. “Karanlıkta beklemeyi hak etmiyorsun,” dedi.

Ve sonra gitti. Alevin yarattığı halkanın içinden geçip, görüşümden kayboldu.

Ama yalnız değildim. Bir kapı kapandı. Birinin botları, yukarıdaki yassı taşların üzerinde hafif sesler çıkarıyordu. “Bayard?” diye seslendim, onun yeniden fikrini değiştirdiğini düşünerek.

“Bayard değilim. Hazır olduğunu söylediğini düşünüyordum.”

Üzerimde yeni bir yüz belirmişti. Dünyada en çok nefret ettiğim yüz. Tamam, ikinci en çok nefret ettiğim. Belki de üvey annem ve Galiena’dan sonra üçüncü en çok nefret ettiğim.

“Maxim D’Arcy,” dedim alayla. “Beni yendiğin yetmedi, bir de ölmeden benimle alay mı edeceksin?”

Maxim’in yüzü kasvetliydi. Fener onun, elmacık kemiklerinin boşluğundan parlayarak, yüzünün bir iskelet gibi görünmesine neden oluyordu. “Seni sinir bozucu kız,” dedi hırıldayan bir sesle. “Muhtemelen son defa, sana soruyorum: Senin ölmeni istediğimi düşünmene neden olan *kahrolası* şey ne?”

Keskin, inanmaz bir kahkaha attım. “Benim öldürülmem için bir lobi çalışması yapman bir ipucu olabilir. Birinin evcil hayvanlarımı öldürmesine ve Periler Ülkesi’nde birinin benimle

zihin oyunları oynamasına izin vermenden bahsetmiyorum bile.”

Maxim homurdandı, olumlu bir şekilde içerlemiş görünüyordu. Üzerimdeki ızgaranın üstünde, ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmuş, avına bakan bir kurt gibi duruyordu. “İlk olarak, evcil hayvanlarını ben öldürmedim. Ve Galiena’nın sana karşı hamle yapacağına dair seni uyardım. Senin bana kulak vermen ve uzun süre önce gitmen gerekiyordu.”

İnce bedeninin tamamını titreten hırıltılı bir nefes aldı. Bir avcı olabilirdi ama yine de çaresiz görünüyordu. “Ve krala seni öldürmesini söylemedim. Bu, onun fikriydi. Kabul ediyorum ki onu bu yöne yönelten, üvey annendi. İntikam almanın bir yolunu arıyordu. Üvey kız kardeşlerini şimdilik serbest bıraktı ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. O...” Cümlesini tamamlayamadan ürperdi.

“Tamam, onu buraya getirmek senin suçundu!” dedim tersçe.

“Lütfen. Bunu yapan Galiena’ydı, ben değildim! Eğer Periler Ülkesi’nde sana önerdiğim çıkışı kabul etseydin, tüm bunlardan kurtulabilirdin.”

Düşünürken duraksadım. Gerçekten de mutfağın çıkışında beni yakalayan katranı Galiena dökmüştü. Ama beni ortaya çıkaran Maxim olmuştu! Bu kadar kolayca kandırılmayacaktım! “Ah, ama Alaric’e bir casus olduğumu sen söyledin,” diye hatırlattım ona.

Maxim gözlerini devirdi. “Galiena’nın planına uygun davranmak zorundaydım, böylece ona ihanet edeceğimden şüphelenmeyecekti. Eğer sana ilk olarak ulaşıp ona üstünlük sağlamayı umduğumu bilseydi, Periler Ülkesi’ne asla gizlice giremezdim. Bu arada, Rowan ve onun grubunu ölümlü dünyaya getirdiğim için bana teşekkür etmeyecek misin? Ne de olsa, bunu seni memnun etmek için yaptım.”

“Sen... Sen...” Düşünemiyordum. Gerçeği söylediğini ve onların güvende olduklarını umuyordum. Hiçbir şey bir anlam

ifade etmiyordu. Zihnimdaki çarklar durmuştu, sürekli olarak gece yarısına takılıp kalmıştı. “Neden bunu yapasın ki?”

“Gerçekten bir aptalsın,” dedi Maxim, ağzından çıkan her bir söz haşin ve netti. “Bu kadar müthiş derecede kalın kafalı birine âşık olmamın mümkün olacağı hiç aklıma gelmezdi.”

Boğazımda yanan korlar vardı, konuşmam için gerekli olan tüm nemi alıp götürüyordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

“Hayır, değilsin,” diye ısrar etmeyi başardım en sonunda.

Bir sonraki kelimelerini, sesini yükseltmeden bir tartışmayı kazanmak için zorlanıyormuş gibi kısa ve öz bir şekilde söylemişti: “Beni sinirlendiriyorsun, beni şaşırtıyorsun, beni eğlendiriyorsun. Bunu hiç fark etmedin mi?”

Gözlerimi kıstım. “*Yalancı.*”

Maxim’in ağzından yılgın bir kükreme çıktı, sonra elini ceketinin ön cebine soktu. Küçük pembe burnu havaya kalkmış olan Ermengarde’ı cebinden çıkardı. Ermengarde, onun elinden yavaşça çıktı ve sevgiyle koklayarak kolunda yukarı tırmandı. “Eğer umurumda olmasaydı, bu tiksiniç yaratığı kurtarmak için yolumdan sapar mıydım?”

Yine söyleyecek kelime bulamıyordum. Hâlâ merdivene tek elimle tutunurken -kaslarım gerçekten ağrımaya başlamıştı- gördüğüm şeye ağzım açık bir şekilde baktım. Fareler *zekiydi*. Kendi sezgilerime bile her zaman güvenmezdim ama Ermengarde’inkilere güvenirdim.

Maxim gözlerini sıkıca kapatmıştı. Hiçbir zaman bu kadar rahatsız olmuş görüldüğüne şahit olmamıştım ama yine de Ermengarde’ı üzerinden atmak için hareket etmiyordu. Maxim, boynunu koklaması için ona izin verdi. “Bu iğrenç yaratıklardan nefret ediyorum,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Gerçekten nefret ediyorum.”

“Ama o senden hoşlanıyor,” dedim, şaşılacak her şey en sonunda yerli yerine oturuyordu. “*Gerçekten* Ermengarde’i kurtardın mı?”

Maxim, âdeta bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi başıyla onayladı. Ermengarde’i omzunun üzerinden aldı ve ürpererek parmaklıkların arasından bana verdi. “Galiena ikisini de öldürmek istiyordu. Daha doğrusu, kana dokunma riskine giremeyeceği için, bunu Odette’e yaptırdı. Ama bunu yeterince hızlı bir şekilde bulamadılar. Odette ilkinin öldürürken, bunu gizlice cebime koymayı başardım.”

Gözlerimi kapattım, Jacques’ın acımasız sonunu zihnimde canlandırmak istemiyordum.

“Odette kim?” diye sordum.

Maxim başını iki yana salladı. “Emin değilim. Galiena’nın anlaşmayı kabul etmek için kandırdığı biri.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Senin gibi biri mi?”

“Hayır,” diye tersledi Maxim. “Benim gibi biri değil. Ben Galiena ile bir anlaşma yaparken, şartların fazlasıyla açık olduğundan emin oldum. Anlaşmamız dâhilinde onun Bayard’ı öldürmeye izni olmadığını tamamen kesin bir şekilde belirttim. Bayard hiçbir zaman benden gelecek bir tehlikeye karşı açık olmayacaktı. Ve krallıktan gelecek bir tehlikeye de. Ama şimdi?”

Bunca zaman boyunca merdivenin üzerinde asılı kalmaktan baldırıma kramp girmeye başlamıştı ama bu rahatsızlığı görmezden gelip, bastırmaya devam ettim: “Şimdi ne olmuş?”

Maxim gözlerini kapattı. “Belli ki Galiena senin sefil üvey annenle bir anlaşma yapmış. Kral, üvey annen tarafından *büyülenmiş* durumda. Daha yarım gün oldu ama kral evlilikten dünyaya yeni varisler getirmekten bahsediyor. Üvey annenin bir krallık karşılığında Galiena’ya ne önerdiğini kim bilebilir ki?”

Yumuşak ve kısık sesle güldüm. “Tamam, eğer üvey annem kraliçe olacaksa, şafakta ölümlü dünyadan ayrılacağıma oldukça memnunum. Bu anlaşmada kazanan taraf ben olacağım.”

“Böyle söyleme,” dedi Maxim sertçe.

“Öleceğim, canım ne isterse onu söylerim,” diye cevap verdim. “Buna nasıl engel olacaksın?” diye sordum kuşkuyla. “Alaric artık seni dinlemiyor, öyle değil mi? Eğer ölmemi istemiyorsan, muhtemelen şimdiye kadar çoktan cezamı değiştirmesini istemişsindir. Bu noktada yapabileceğin çok az şey var.”

Maxim ayağa kalktı ve ilk defa bastonunun elinde olmadığını fark ettim. Belki de Bayard’ın da beni ziyaret edeceğini biliyordu ve arkadaşının yanından fark edilmeden geçmek istemişti. “Evet, yapabileceğim çok az şey var,” diye kabullendi. “Ama eğer kartlarımı oldukça kurnazca oynarsam, belki çok az da olsa yeterli olacaktır.”

Bayard’ın aksine Maxim, giderken feneri yanına aldı. Sanırım Maxim, Alaric’in ziyaretçilerim olduğunu, birinin bana eşlik etme merhameti gösterdiğini fark ettiğinde öfkeleneneceğini biliyordu..

Bir kere daha Unutma Çukuru’nda yalnız kaldım. Yavaşça yere doğru indim. Çaresizlik ve kafa karışıklığıyla beynim çınılıyordu. Maxim’in itirafı şaşırtıcıydı ama ona odaklanamıyordum. İhanet ve kederden uyuşuk bir hâle gelmiştim. Dilediğim çok fazla şey vardı: benimle kalan bir anne, yaşayan bir baba. Bayard’ın yanımda olmasını dilerdim. Trude’un veda etmek için yanıma gelmesini. Ama ne yazık ki bunların hiçbiri olmamıştı.

Ermengarde, boynumun oyuğunda uyuklarken, yosunlu taşların üzerine kıvrıldım. O yanımda olduğu için minnettardım ama tek arkadaşımın yine bir fare olduğu düşünüldüğünde, üvey annemin evinin altındaki bodrumda olsaydım da aynı şeydi. Üşümüştüm ve açtım. Korkuyordum. Gölgelecin kucağında kilitli kalmıştım, baloya gitmem yasaklanmıştı. Ve bu sefer, hiç kimse kapının kilidini açmaya gelmeyecekti.

YİRMİ BİR

Yeni gün ışıdığında üvey annem, yanında bir alay muhafızla birlikte beni almaya geldi. Üzerinde siyah kadifeden yapılmış abartılı bir elbise vardı ve boynunun etrafına oniks taşlarından oluşan diziler dolamıştı. Bunlar açık bir mesaj veriyordu: Cenazeme katılmak üzereydi. İstedğim tek şey şatafatlı kolyesini kavramak ve kolyeyle onu boğmaktı.

Beni kuyudan yukarı çekerlerken, üvey annemin siyah gözleri kötülükle parlıyordu. Muhafızlara karşı direnebilirdim ama bunun ne anlamı vardı ki? Yanarak ölecektim, bu şekilde ölmek zorunda mıydım? Muhafızlar ellerimi arkadan bağlarken, üvey annem memnuniyetle izliyordu. “İtiraf edeceğim,” dedi alaycı bir şekilde alkışlarken, “o prensi tuzağına düşürmenden etkilendim. Benim kendi kızlarım bunu yapmayı başaramadılar, üstelik onlara bildiğim her şeyi öğretmeme rağmen. Ama işte buradasın, ocağı temizleyen o pis, küçük yaratık, çok kısa bir süre için olsa bile... bu kadar yükseldi. Benim fark ettiğimden daha çok bana benziyor olmalısın.”

“Ben sana *hiç* benzemiyorum!” dedim tükürür gibi.

“Ah, gerçekten mi?” Üvey annem kaşlarını kaldırdı. “Sosyal statünü yükseltmek için bir erkeğin duygularını acımasızca ele geçirmedin mi?” Muhafızlar rahatsızca birbirlerine bakıyorlardı. Üvey annem âdeta onlar birer mobilyaymış gibi konuşuyordu. Ama içlerinden herhangi biri krala müstakbel eşi

hakkındaki şüphelerini söylemeye cüret edebilir miydi? Muhtemelen etmezlerdi.

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyordu. Evet, Bayard'a yalan söylemiştim ama asla onun zarar görmesini istememiş-tim. "Sen babamı öldürdün," diye homurdandım. "İkimiz aynı değiliz."

Üvey annem umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Eğer öyle diyorsan... Aslında bir konuda haklısın: Sen ve ben çok farklı nitelikteyiz. Çünkü yarın ben bir kraliçe olacağım ve sen de bir çöp kutusunun içindeki küllerden ibaret olacaksın."

Muhafızlara doğru elini salladı ve kapı açıldı. Beni, gözleri kör edecek kadar parlak olan gün ışığına çıkardılar. Güneşin karşısında görmek için gözlerimi kırptırdığımda, saray mensuplarının, büyük bir kuru saman yığının üzerine dikilmiş neredeyse altı metre yüksekliğinde bir kazığın etrafında toplandıklarını gördüm. Kazığın sağ tarafında, üzerinde taht benzeri dört koltuğun olduğu bir platform vardı. Üvey annem ve Kral Alaric platformun üzerindeki yerlerine giderken, kalabalık açılarak onlara yol verdi. Diğer iki koltuğu Bayard ve Odette dolduruyordu. Ben gittiğimde, evlenmek için özgür olacaklardı.

Alaric'in koltuğunun yanında Maxim duruyordu, kralın kulağına fısıldamaya hazır bir şekilde öne doğru eğilmişti. Sakin yüzünde herhangi bir planın izini aradım. Gözlerimin içine baktı, bakışları istikrarlıydı. Hiçbir planı yok muydu? Beni seviyormuş gibi davranması, bıçağını son kez çevirme şekli miydi?

Sonra kendime sordum: Söylediği kelimelerin bir saçmalık olması neden canımı acıtacaktı ki? Ben onu sevmiyordum. Ya da daha doğrusu, sevmediğimi düşünüyordum. Hayır, onu sevmem *mümkün değildi*. O, entrikacı, alaycı, küstah bir zorbaydı. Maxim, özellikle de mükemmel Bayard tam orada dururken, akli başında bir insanın âşık olacağı biri değildi.

Ama şunu inkâr edemezdim ki -daha doğrusu ölümüm yaklaşmakta olduğu için kendime yalan söylemeyi

reddediyordum- bana itiraf ettiklerinin bir başka aldatma olabileceği düşüncesi acı veriyordu.

Muhafızlar beni sürükleyip kazığa bağladılar. Üzerinde siyah bir palto, yüzünde oymalı bir maske olan bir adam -cel-lat- cinde birtakım kibritle yanıma doğru geldi. Bana doğru biraz daha eğildi, garip bir şekilde gözleri pembe parlıyordu. Bir kadının sesiyle konuşuyordu.

Galiena'nın sesiyle.

“Anlaşmamı kabul etmeliydin,” diye alay etti. “Eğer etmiş olsaydın, başında bir taçla hâlâ orada olabilirdin.” Bakışları platforma gidip, üvey annemin ve Odette'in üzerinde gezindi. Yerime gelen kişi açık bir şekilde huzursuzdu. Tırnaklarını yiyordu, görünür bir şekilde kafası karışık.

“Kim o?” diye sordum Galiena'ya, çenemle Odette'i işaret ederek. “Buna ortak olması için ona ne teklif ettin?”

Galiena yine o çınlayan kahkahasını attı. “Ah, sadece diğerleri gibi bir kız! Söylediklerimi yaparsa, ona gerçek aşkıyla evleneceği sözünü verdim. Komik olan şey şu: Ölümlüler bu şartları duyduklarında, gelecek daha fazla talimat olacağını düşünüyorlar. Sonra kabul ediyorlar ve aslında anlaşmanın kendisinin ‘söylediğimi yap’ olduğunu fark ediyorlar.”

Zavallı Odette için bir hüznün sızısı hissederek iç geçirdim. Çaresizce sevgi istiyordu ve şartlarını bilmeden bir anlaşma yapmıştı. Hiçbir zaman kendisini Galiena'nın emirlerinden kurtaramayabilirdi. Ama sonra -en azından günün sonunda Odette'in hayatta olacağını hatırlayınca- hüznümü kendime saklamaya karar verdim.

Galiena bir kibrit çaktı ve alay eder gibi havada salladı. Ermengarde başını çıkarıp Galiena'ya onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylerken, önlüğümün cebinden kızgın cıyıklama sesleri yankılandı.

Galiena'nın gözleri öfkeyle parlıyordu. “Elveda, Ellain.”

Kibriti bıraktı ve samanlar alev aldı. İlk başta yavaşça yanıyorlardı ama sonra hızla alevler yayılmaya başladı. Çığlığımı bastırdım. Eğer içime çekersem, duman sadece daha erken ölmeme neden olacaktı.

Sonra aniden... “Durun!” Bayard kollarını havaya savurdu ve platformun üzerinden atladı. Kalabalığın arasından bana doğru geldi ve alevleri botuyla söndürdü. Yüzünü babasına doğru çevirdi. “Lütfen, onu sadece sürgün edemez miyiz? Bu barbarca!”

Odette, kralın önünde dizlerinin üzerine çöktü. “Evet, majesteleri. Size yalvarıyorum. Ell’in ölmesini izleyemem.”

Ell? Bu, birbirimizle birer cümle konuştuğumuz bir insan için son derece samimi bir ifadeydi. Ama yine de hoş bir davranıştı. Eğer ben ölmezsem Bayard’la evlenemezdi, o zaman neden benim adıma konuşuyordu?

Maxim’e baktım. Yüzünde küçük bir gülümseme belirmeye başlamıştı. Onlardan bunu yapmalarını Maxim istemişti. Yanarak idam edilişimi erteliyordu.

Kral Alaric, hiddetle Odette’e baktı. “Yolumdan çekil!” Samanların üzerinde benden sadece birkaç adım ötede duran Bayard’a hiddetle parmağını uzattı. “Ve sen, seni işe yaramaz çocuk. Hemen buraya geri gel, yoksa buna pişman olursun.”

Sonra, yakındaki bir kalabalıktan acı dolu feryatlar geldi, bir gölün yüzeyi gibi dalgalanıyorlardı. İlk başta, bunun nedeninin tam olarak ne olduğunu anlamadım, ta ki General D’Chamber’ın Freida tarafından fiziksel olarak dizlerinin üzerine çökmeye zorlanmış bir hâlde, kalabalığın arasından ilerlediğini görene kadar. Onun arkasından hızla gelen Amalia’nın elinde, kadife çiçeklerinden yeni örülmüş bir taç vardı. Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırıştıtarak taca baktım. Amalia, tacı başıma koymayı mı düşünüyordu? Ben bir büyü altında değildim, dolayısıyla bu ne işe yarayacaktı?

Ama bunun yerine Amalia ok gibi platforma doğru ilerledi. Annemden gelen acı bir feryatla, bir çift muhafız Amalia'nın yolunu kapatıp, onu yakaladılar. "Majesteleri!" diye bağırdı Amalia.

Maxim sırtarak platformdan aşağı doğru eğildi, tacı hızla Amalia'nın elinden aldı ve Odette'in sarı saçlarının üzerine bıraktı.

Ancak artık saçları sarı değildi. Ve o, Odette değildi. Cam parçalarının serpintisiyle birlikte, kadife çiçekleri tarafından büyü hükümsüz kılınmış ve görünen kabuk sıyrılmıştı. Ve bir yakarış içinde Alaric'in ayaklarına kapanmış olan kişinin Trude olduğu ortaya çıktı. Kalabalık nefesini tuttu. Benim ise kalbim ağrıdı.

Onun beni ziyaret etmemesine şaşırmamak gerekiyordu.

"Gördünüz mü?" diye bağırdı Maxim, parmağıyla Trude'u işaret ederek. "Bir periyle birlikte çalışan prenses değil, *oydu!* Trude D'Chastain hepimizi peri tılsımlarıyla aldattı. Nihayetinde yalan söyleyen hiçbir zaman Ellain değildi, belli ki yanlış bir şekilde suçlandı! Prensес öldüğünde ve Bayard ile evlendiğinde, Trude'un ne tür bir ihanet işlemeyi planladığını kim bilebilir?"

Kral Alaric, ağzı açık bir şekilde Trude'a bakıyordu. Üvey annem gidip onun kolunu kavradı ama kral onun kolunu itip uzaklaştırdı. Bana ve Trude'a bakarken yüzü solmuş olan Bayard'a döndü. Bayard'ın dün gece, bu kişiyi bütün hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissettiğini söylediğini hatırladım. Ve gerçekten de öyleydi.

"Bunu yapmak istemedim!" dedi Trude nefes nefese, göz yaşları yüzünden aşağı akıyordu. Cam benzeri yarı saydamlığı gitmiş olan gözleri yeniden kahverengi olmuştu. "Beni bir anlaşma yapmak için kandırdı!" Suçlayıcı bir şekilde parmağıyla celladı işaret etti. "Bu o, kılık değiştirmiş!"

Alaric, Trude'un elbisesinin yakasını tuttu. Hissettiği öfkeyle, onu platformun üzerinden aşağıya fırlatabilirmiş gibi görünüyordu. "Saçma iddiaların ne olursa olsun, sen bir hainsin! Artık *asla* oğlumla evlenmeyeceksin. Muhafızlar, onu Unutma Çukuru'na atın!"

Galiena, aniden acıyla bir çığlık attı.

Başımı ona doğru çevirdim.

Hızla geriye doğru giderek samanlardan uzaklaşıyor, gözlerinde inanmaz bir bakışla sağ eline bakıyordu. İşaret parmağında bir çatlak oluşmuştu... ve yayılıyordu. Giderek büyüyen bir dehşetle -aynı dehşet ifadesi Galiena'nın yüzünde de vardı- parmağının ufalanmasını, dağılarak yok olmasını izledim. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, sonra bakışlarını kaldırıp, benimle göz göze geldi. Onurunu yeniden kazanarak, bana neşeli bir şekilde göz kırptı ve sonra, bal mumu gibi havada eriyerek *yok oldu*. Gitmişti... Ama en azından bu kalabalığa, Trude'un tam bir yalancı olmadığını göstermişti. Herkes korku ve öfkeyle kükrüyordu.

"Sessizlik," diye seslendi Alaric. "Sessizlik!"

Ama delilik, çığlıklar ve feryatlar devam ediyordu. Âdeta Galiena onları avlayacakmış gibi insanlar telaşla avludan kaçmaya çalışıyorlardı. Üvey annem kalabalığın arasından bana doğru gelmeye çalıştı ama Maxim bastonunu bir kılıç gibi kullanıp onun yolunu kapadı. Bayard kemerinden bir bıçak çıkardı ve ipleri keserek beni kazıktan kurtardı. Kollarını başlarımızın üzerinde kaldırdı ve seslendi: "Ona affını bahşet, baba! O, benim karım ve bugün ölmemeli."

Alaric, gözlerini kırpıştırarak, kaçışan kalabalığın kafalarının üzerinden bize bakıyordu. Üvey annem onun kulağına bir şeyler fısıldadı ama kralın dikkati onu dinleyemeyecek kadar dağılmıştı. Beni bağışlamaya onay verdiğini göstermek için kabaca başını salladı.

Bayard elimi tutup beni yeniden saraya götürdüğünde, büyük girişte kendimi Alaric ile burun buruna buldum. Üvey annem onun ardından geliyor, keskin bakışlarıyla her şeyi inceliyordu. “Pekâlâ,” dedi Alaric kaba bir şekilde, “sanırım sen bir hain değilmişsin.”

Az önce neredeyse her yerimi saracak olana benzer bir ateş boğazıma sıçradı. “Tek söyleyeceğiniz bu mu?”

Alaric kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Pek sayılmaz... Hâlâ oğlumun karısısın. Dolayısıyla seninle yarın düğün törenimde görüşürüz diyeceğim.”

Bana hüsrana uğramış bir bakış atan üvey annemle kol kola yürüyerek yanımdan uzaklaştı. Açık bir şekilde benim ölümünden kurtuluşum, onu şiddetli bir şekilde üzmüştü.

“Onun babanla evlenmesine izin veremeyiz, Bayard,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. “Krallığınızı yok edecek.”

Bayard benden birkaç adım uzakta duruyordu. Gözlerime bakmayı reddediyordu.

Tereddütlü bir şekilde ona baktım.

Bayard en sonunda gözlerime baktı. Ses tonu sakın ama ümitsizdi: “Trude yalan söylesin ya da söylemesin, senin de bana yalan söylediğini biliyorum. Bu kadarını dün gece sen de itiraf ettin. Yani benim aptalı oynamam gerekiyordu, öyle değil mi? Senin beni hiçbir zaman sevmediğini bilerek, sonsuza kadar yanında kalmam? Hiç kimsenin beni sevmediğini bilerek?”

Kalbim paramparça olmuştu. “Hayır, Bayard... Bu doğru değil...”

“Öyle mi?”

Gerçek anlamda Trude’un onu sevdiğini düşünüyordum. Eğer sevmeseydi, o zaman Galiena ile olan anlaşmasının şartlarında Bayard asla yer almazdı. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama beni durdurmak için bir elini havaya kaldırdı. “Ölmeni istemiyorum, Ellain. Ama artık seni sevmiyorum da. Evli

olabiliriz ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ama bana söylediğin yalanları unutmayacağım.”

Yürüyerek benden uzaklaştı ve yaldızlı koridorda beni yalnız bıraktı. Bir önceki gece ıslak bir hücrede yalnız olduğum için artık kesinlikle cezanın o oda olmadığını söyleyebilirdim. Ceza, yalnızlıktı.

Geride kalmış birkaç saray mensubu, sanki sadece birkaç dakika önce ölmemi izlemek için sıraya dizilmemişler gibi yanımdan geçerken reverans yapıp, başlarıyla selam verdiler. Boş boş duvara bakıyordum, ayaklarım sanki merdiven basamaklarındaki zifte yapışıp kalmış gibi, iyi cilalanmış zemine takılıp kalmıştı.

Bayard’ın benimle işi bitmişti. Trude mahkûm edilmişti. Üvey annem bir kere daha benim üzerimde kontrol sahibi olmanın eşiğindeydi. Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum.

Yıllar boyunca, bana günlük olarak yapacağım işlerin listesi verilmişti. Tamamlayacağım ev içlerinin. Atacağım adımların.

Ama sanırım artık, bir sonraki görevimi kendi başıma bulmak zorundaydım.

Ayaklarımı zorla yerden kopardım ve koridorda kraliyet kanadına doğru oflayıp puflayarak hızla ilerledim. Bu işi düzeltmek zorundaydım. Ve tam olarak nereden başlayacağımı biliyordum.

Gittiğimde, süitimin boş olmasını bekliyordum. Ama orada, birlik komutanlarından emir bekleyen askerler kadar tetikte bekleyen üç kişi vardı: Zita, Amalia ve Freida. Olduğum yerde donakalıp, hayretle onlara baktım.

“şu anda seni temizliyor olmadığıma memnunum,” dedi Zita sırtarak. Yatağımın üzerinde duran gümüş bir tepsiyi işaret etti. “Aç olacağını düşündüm.”

O, bunu söyleyene kadar fark etmemiştim -sanırım korku, açlık spazmlarımı köreltmişti- ama şimdi, *kurt gibi aç* olduğumu fark etmiştim. Yatağın yanına gittim, tepsinin kapağını açtım

ve yumurtaları ağzıma tıkmaya başladım. Buz gibi soğuk bir bardak suyu içtikten sonra, önlüğümün cebinden Ermengarde'ı çıkardım ve geride kalmış ekmek kırıntılarını yemesi için onu aşağı bıraktım.

Görgü kurallarını hatırlayarak, bu kadar düşünceli olduğu için Zita'ya teşekkür ettim. Bana başını sallayarak karşılık verdi, koyu renk gözleri keyifle parlıyordu. Sonra üvey kız kardeşlerime döndüm. "Siz ikinizin burada ne işi var? Konu açılmışken, neden bugün bana yardım ettiniz?"

Amalia omuz silkti. "Biz sadece... yardım etmek istedik."

Kuşkuyla gözlerimi kısıp ona baktım.

"Hayır," dedi Freida bana doğru elini sallayarak. "Gerçekten. Bak, doğma büyüme saf kötü insanlar olduğumuzu düşündüğünü biliyorum. Ama senin öldüğünü görmek istemedik."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, altı sene boyunca size hizmet etmemden gayet memnundunuz."

Freida öfkeyle kollarını havaya kaldırdı. "Bunun için kaç kere özür dilememiz gerekiyor?"

"*Bir kere* dileseniz güzel olurdu!" diye cevapladım sertçe.

Freida duraksadı. Derin bir nefes verdi, utanç tüm yüzüne yayılmıştı. Amalia kardeşinin omzunu sıktı ve bana baktı. "Biz üzgünüz. Gerçekten üzgünüz."

Zita'ya baktım. Onun karakter analizi konusundaki yargılarının iyi olduğuna güveniyordum. En az benim kadar kararsız olan Zita sadece omuz silkti.

Çıplak ayağımla yere vurarak onlara baktım. "Anneniz kraliçe olmanın eşiğindeyken, hâlâ benim yanımda olduğunuza inanmamı mı bekliyorsunuz? Size istediğiniz her şeyi verebilirdi."

Amalia somurttu. "Bundan şüpheliyim. Özellikle ona ihanet etmemizin ardından."

"Daha da önemlisi," dedi Freida, Amalia'yı susturup, benimle ciddi bir göz teması kurarak, "daha önce haksız olduğumuzu

biliyoruz. Sana borçlu olduğumuzu biliyoruz. Ve düşünülenin aksine, hayatlarımızı senin hikâyedeki kötü karakterler olarak harcamak istemiyoruz.”

Nefessiz kalmıştım. Düşünürken, alt dudağımı çiğnedim.

“Ve sana hatırlatmamız gerekir ki...” dedi Amalia nefes verir gibi, haliya doğru bakarken bakışları buğuluydu. “...annemizin krallıktaki en iyi insan olmadığını biliyoruz. İsteddiği şeyi elde etmek için herkese, her şeyi yapar. Biz de istisna değiliz.”

“Benim lanet olası *ayak parmağımı* kırdı,” dedi Freida yüksek sesle.

“Ve benim topuğumun yarısının derisini yüzdü!”

Bir karar verdim ve odanın diğer ucuna doğru yürüyüp, kollarımı üvey kız kardeşlerime uzattım. Önce benim ellerimi, sonra da birbirlerinin ellerini tuttular. Onların ellerini sıktım. “Tamam. Aynı taraftayız. Annenizin üstesinden gelelim.”

“Nereden başlıyoruz?” diye sordu Zita.

Yutkundum. “Galiena’nın planı hakkında daha fazla şey öğrenerek başlayacağız. Üvey annemle birlikte çalışıyor, bunu biliyorum. Bu nedenle de, hâlâ onun oltasının ucunda olan diğer kişiyle konuşmamız gerekiyor.” Unutma Çukuru’nun karanlığında kilit altında olan Trude’u düşündüm. “Ve eğer Trude’un haksız bir şekilde idam edilmesini engelleyebilirsek, bu fazladan hoş bir sürpriz olur.”

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Amalia, açılmış gözlerle.

“Kolaylıkla,” dedim omuz silkerek. “Ben bir prenses gibi davranacağım.”

Bunu söylememle birlikte, Freida elbisesinin cebine uzandı ve Bayard’ın bana verdiği küpeleri çıkardı. Hiçbir şey söylemeden onları bana verdi.

Zindanın derinliklerine, üzerimde bir D’Harcourt kobalt mavisi elbise ve saçlarımın üzerine yerleştirilmiş bir taçla indim.

Zita ve üvey kız kardeşlerim kollarında malzemelerle arkamdan geliyordu: battaniyeler, yastıklar, bir fener, bir sepet dolusu yiyecek, bir fiçı su ve bir tuvalet lazımlığı. Bir muhafız kolunu kaldırıp, benim içeri girmemi engellemeye çalıştı. “Üzgünüm, ekselansları. Ziyaretçi yok.”

Tek kaşımı kaldırarak, ona bakmak için başımı kaldırdım. Bu, benim üvey annemin buyurgan tavırlarını en iyi şekilde taklit edişimdi. “Sen kimsin de bana bunu söylüyorsun?”

Muhafız kekeleyerek kral hakkında bir şeyler söylemeye çalıştı ama onun sözünü kesmek için elimi kaldırdım. Bayard ve Maxim bir önceki gece muhafızların yanından geçmişti ve eğer kurallar onlara karşı işlemiyorsa, bu gece bana işlemlerine asla izin vermeyecektim. “Dün gece, ben o hücrede titriyordum. Bugün, artık yeniden bir prensesim. Yarın, bir kraliçe olabilirim. Kendinize bir sor: Gerçekten benimle ters gitmek ister misin?”

Bir saniye içinde muhafız kararını verdi. Benim için kapıyı açtı ve eğilerek selam verdi. “Ekselansları.”

Girişten içeri adım atarken ona zarif bir şekilde gülümsedim.

Trude, çukurun derinliklerindeki duvarın yanında tortop olmuştu, başını kollarının arasına gömmüştü. Bedeni sessiz hıçkırıklarla harap olmuştu.

“Trude?” diye seslendim ızgaranın arasından bakarken.

Başını kaldırdı, beni gördüğünde ağzı açıldı. “Ell? Senin burada ne işin var?”

Ona hafifçe gülümsedim. “Aşağıda olmak hiç eğlenceli değil. Biraz daha dayanabilir hâle gelmen için bir şeyler getirebileceğimi düşündüm. Elimizde battaniyeler ve yiyecek var.” Aramızda asılı kalmış konuyu açmak için gergin bir şekilde dudajımın içini ısırdım. “Bu sabah beni savunduğun için teşekkür ederim. Galiena ile yaptığın anlaşma ve her şeye karşın... bu kolay olmamıştır.”

Diğerleri de ızgaranın yanında bana katılmak için yanıma geldiler. Zita, boşlukların arasından bir iple yiyecek sepetini aşağı indirirken, Amalia ve Freida'nın parmaklıkların arasından atmaya başladıkları yastık ve battaniyeler hücrenin zemini-ne tok bir sesle düştüler.

Trude, yerden kalktı ve merdivene doğru yürüdü ama merdivenden çıkmadı. Gözleri ağlamaktan dolayı şişmiş ve kızarmıştı. Kelimeler ağzından bir kurbağa sesi gibi çıkıyordu. “Üzgünüm, Ell. Bir anlaşma yapmak istememiştim. Bana gerçek aşkımla evlenmeme yardım edeceğini söyledi. Ama onun Bayard’ı kastettiğini bilmiyordum, ne yapmamı isteyeceğini de *kesinlikle* bilmiyordum.” Sesi çatladı. “Kendi bedenimi kontrol edemiyordum. Bana Jacques’ı öldürttüğünde...”

Elimi kaldırdım. “Lütfen. Ben... detayları duymasam daha iyi. Bunu yapmak istemediğini biliyorum.”

“Ormanın ucunda benim yanıma geldi,” diye açıkladı Trude. “Kadife çiçeklerini toplarken. Onun *iyi* biri olduğunu düşündüm. Belki de senin haklı olabileceğini düşündüm. Gerçekten bir dilekte bulunmanın bir anlamı olabileceğini. Ben düşündüm ki...” Acı dolu bir şekilde nefes verdi. “Ne düşündüğümü bilmiyorum.”

Soğuk parmaklar kalbimi kavrarken, gerçeği fark ettim. “Pekâlâ, ben biliyorum. Ona güvenebileceğini düşündün çünkü ben sana bunu *yapabileceğini söyledim*. Bir dilek tuttun çünkü ben seni bunu yapman için *cesaretlendirdim*. Tüm bunlar için suçlanması gereken kişi benim, sen değilsin.”

Trude, sadece gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. “Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Ben neredeyse kocanı elinden alıyordum ve sen de neredeyse öldürölüyordun.”

Lazımlığı ona verebilmek için, Trude’a merdivenlerden yukarı tırmanmasını işaret ettim. Dikkatli bir şekilde yukarı çıkarken, onun bana sorduğu soruyu düşündüm. O yukarı ulaşana kadar, cevabı bulmuştum.

“Yıllar boyunca korku ve öfke içinde yaşadım. Buraya geldiğimde, o kadar uzun zamandır nazik bir söz duymamıştım ki, neredeyse nezaketin kulağa nasıl geldiğini unutmuştum. Ama sen bana iyi davrandın. Bana nezaketin nasıl bir şey olduğunu hatırlamam konusunda yardım ettin. Senin suçun olmayan bir şey için senden nefret etmek istemiyorum.” Küçük, sert bir kahkaha attım. “Ve dahası, benden herhangi bir şey çaldığına inanmıyorum. Maalesef ki, benim Bayard’ı senden çaldığımı söylemek daha doğru olur.”

Lazımlığı alıp dirseğinin altına yerleştirirken, Trude’un gözleri yaşlarla doldu. “Emin değilim. Onun gerçek aşkım olması, benim de onun gerçek aşkı olduğum anlamına gelmiyor. Bunca yıl boyunca, hiçbir şey söylemedi. Eğer sevgime karşılık verecekse, bunu neden yapmadı? Artık her şey için çok geç. Bu yaptığımdan sonra herhangi birinin beni sevebileceğine inanmakta zorlanıyorum.”

“Bu doğru değil,” diye güvence verdim ona. “Sen tek bir hatadan çok daha fazlasısın. Trude, seni buradan çıkaracağız. Eğer bu konuda bir şey yapabilirsem, sen ve Bayard birlikte olacaksınız. Seni asla ondan uzaklaştırmamalıydım.” Kalbim, göğsümün içinde hızla çarpıyordu. Bunu yüksek sesle itiraf etmek canımı acıtıyordu ama zorla da olsa söyledim: “Siz birbiriniz için yaratılmışsınız.” Hızla devam ederken, gözyaşları gözlerimi acıtıyordu. “Ama oraya varmak için, ilk önce Galiena ile yaptığın anlaşmayla ilgili her şeyi bana anlatman gerekiyor. Ve üvey annem hakkında bildiğin her şeyi de. Bana her şeyi eksiksiz söyle. Söz konusu periler olduğunda, kelimeler her şeydir.”

YİRMİ İKİ

Neredeyse ölecek olmamın ardından Maxim beni aramaya gelmemiştii, bu nedenle de ben onu aramak için demirhanedeki küçük köşesine gitmiştim. Onu, parlayan ince uzun bir demiri çekiçe acımasızca döverek, çiviler çıkarırken buldum. Onu durdurmak için elimi omzuna koyduğumda, dokunuşumun altında kaslarının gerildiğini hissettim.

Maskesini çıkardı ve dik dik bana baktı. “Ekselansları. Bu zevki neye borçluyum?”

Alay eder gibi bir parmağımı dudaklarımın üzerine koydum. “Ben de burada, beni hayatta gördüğüne memnun olacağını düşünüyordum.”

Maxim dişlerini sıktı. Yarı bitirmiş olduğu çivinin kenarını düzeltmek için çekicini indirdi, metale âdeta düşmanına vurur gibi vuruyordu. “Seni hayatta gördüğüme çok sevindim. Kesinlikle sizi Bayard ile birlikte gün batımında gezinirken görmekten çok daha güzel bir görüntü.”

Kendime hâkim olamayıp yüzüne karşı güldüm. “Lütfen bana dar görüşlü ve kıskanç olma niyetinde olduğunu söyleme.”

Maxim tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Ben hiçbir zaman dar görüşlü olmadım.”

“Ah, öyle mi?”

Çekicini bir kenara bıraktı. “Gidip Brigitte’i korkutarak cam bölümünden çıkarıp, bunu orada konuşalım mı?”

Arkamda parmaklarımla oynuyordum, aniden aramızda demir bir kapı olmadan Maxim ile yalnız kalmaktan dolayı gerilmiştim. “Evet,” diye kabul ettim tereddütle.

Brigitte cam bölümünde değildi, bu nedenle de içeri girdik. Maxim arkamızdan kapıyı kapattı ve bana bakarak kapıya yaslandı. “Dün gece sana söylediğim şey yüzünden tam bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

Onun en azından iki metre uzağında duruyordum, ona daha fazla yaklaşımdan korkuyordum. “Hayır.” Olumsuz anlamda başımı salladım. “Daha çok sana borçlu olduğumu düşünüyorum.”

“Ve benim için sadece bu musun?” diye bastırdı Maxim. “Bana borçlu olan biri mi?”

Bakışlarımı yere indirdim ama kaşlarını çatarken, sinirli bir şekilde kıvrılan dudaklarından gözlerimi alamıyordum. “Senin için ne olduğumu bilmiyorum.”

“Ama Bayard için ne olduğunu biliyorsun.”

“Evet,” dedim, sesimde hafif bir meydan okumayla. “Bayard için ne olduğum çok açık. Ben onun karısı, onun bir zamanlar sevdiği ve bir daha asla sevmeyeceği tanınmış bir yalancı ve bir hainim.”

Maxim zorlukla yutkundu. “Bugünkü olayın ardından senin elini tuttu.”

“Çünkü benim *ölmemi* istemiyordu.”

Başıyla onayladı ve “Dostumla bu konuda aynı fikirdeyiz,” diye kabul etti isteksizce.

“Teşekkür ederim,” dedim ona biraz yaklaşarak. “Hayatımı kurtardığın için. Üvey kız kardeşlerimin desteğini aldığını ve onlara gidip kadife çiçeklerini almalarını söylediğini tahmin ediyorum, öyle değil mi? Onların yardım etmelerini sağlamak için çok iyi bir konuşma yapmış olman gerek.”

Maxim’in dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Senin düşündüğün kadar zor değildi.”

Bizi ayıran birkaç adımlık mesafeyi de kapattım ve onun elini tuttum. Elinde demirci eldivenleri yoktu, bu nedenle de çıplak avucundaki nasırları hissediyordum. Tenlerimizin birbirine dokunduğu yerde ateş çıkıyordu. “Sence bir kere daha senin yardımına güvenebilir miyim?”

Maxim birbirine geçmiş parmaklarımıza baktı. “Benim için ne yazık ki,” dedi sessizce, “fazlasıyla emrinde olduğumu göreceksin.”

“Peki ya Galiena’nın emirleri?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Güvenli bir şekilde, artık onun ekibinin yanında olmadığımı bildiğini varsayabiliriz. Onunla olan anlaşmamız hükümsüz ve geçersiz.”

“Peki, bunun nedeni ne? Neden anlaşmanız ikiniz için de kötü etkiler bırakmadan sona erebiliyor?”

Düşünürken Maxim’in dudakları inceldi. “Galiena’ya söz verdiğim her şeyi çoktan yaptım. Genellikle, bir peri anlaşmasını bozmanın kötü etkisi, bir insan anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirmeyecek kadar aptal olduğunda gerçekleşir. Periler, yeminlerini asla bozmayacak kadar çok ciddiye alırlar.”

“Ben olsam bundan emin olmazdım,” dedim çekinerek işaret parmağımla onunkini okşayarak. “Bugün Galiena’nın parmağını gördün mü?”

Kaşlarını çatıp, yüzümü inceledi. “Hayır, parmağına ne oldu?”

“Kırılmış cam gibi parçalandı. Ve garip olan şey şu ki... Bu, Alaric’in, Trude ve Bayard’ın asla evlenmeyeceğini duyurduğu an oldu. Ve bu, Galiena’nın Trude’a verdiği sözdü.”

Maxim elimi bıraktı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, odanın içinde volta atıyordu. “İlginç. İlginç! Çünkü Trude, anlaşmanın kendine düşen kısmını gerçekleştirdi. Senin fareni öldürdü, *Odette* olarak ortaya çıktı ve senin bir yalancı olduğunu iddia etti. Ama şimdi Galiena’nın teklif ettiği iyiliğe sahip olamıyor mu?”

Onun oda içinde çizdiği çılgınca rotayı takip ederken başımla onayladım. “Onlar anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmediklerinde, bu bir periye zarar verir mi?”

Maxim düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir şekilde çenesini sıvazlıyordu. “Bu, mümkün. Oldukça mümkün.” Bana doğru hızla arkasına döndü, yüzünde çok neşeli bir ifade vardı. Sanırım daha önce onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. “O, üvey annene de benzer bir söz verdi, değil mi? Ona bir krallık vereceğinin sözünü verdi. Peki, üvey annenin kralla evlenmesini engellersek, Galiena’ya ne olur?”

“Kesinlikle,” dedim. Onun yanına gitmek için bir adım attım ve o da beni kollarının arasına aldı. Fikirlerin akışından, senkronizasyonumuzdan ve odanın sıcaklığından tutuşmuş bir hâldeydik. Kollarımı onun boynuna dolayıp, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Maxim’in elleri nasırlı olabilirdi ama dudakları yumuşaktı. Onu öpmek, başka bir yere gitmek gibiydi. Son süratle bir kapıdan geçip Periler Ülkesi’ne gitmek gibi. Bayard’ı öptüğümde olduğu gibi güvenli ve nazik değildi. Ama bir ocağın içinde yeni yakılan bir ateş gibi *canlıydı*; aynı zamanda beni hem ısıtan hem de yakabilecek olan bir şey gibi.

Beni yakındaki bir tezgâhın üzerine taşıdı, güçlü elleriyle bacaklarımın üst kısmını, belimi kavırıyordu. Boynunda bir dizi öpücük izi bırakmak için dudaklarımı dudaklarından çekti. Çenesindeki sakallar, sanki bu sabah beni kurtarmayı planlarken tıraş olacak vakit bulamamış gibi uzamıştı. Kendini düzeltmek için bir elini duvara dayadı ve sonra, “Dur,” dedi.

Burnum onun omzunun oyuğundayken donup kaldım. Yanan kömür gibi kokuyordu. Geri çekildim ve tezgâhın üzerinde oturduğum yerden onun gözlerine baktım.

Elleriyle hafifçe omuzlarımı okşadı, elbisemin kollarını düzeltti ve sonra geri çekildi. Yüzüme doğru bakarken zorlukla ve hızla nefes alıp veriyordu. “Bana Bayard’dan bahset. Onun seni sevmediğini söyledin. Peki, sen onu seviyor musun?”

Ağzımdan haşin bir kahkaha çıktı. “Sevmediğim konusundada ısrar eden sendin.”

Maxim’in dudaklarının kenarları seğirdi. “Buna *temenni* diyebilirsin.”

“Hayır,” dedim sessizce. “Bayard’ı sevmiyorum. Ya da senin düşündüğün şekilde sevmiyorum.”

“Ama sen onun karısısın.”

“Evet öyleyim.” Kucağımın üstünde birleştirdiğim ellerime baktım. “Ama sonsuza kadar değil.”

“Ölüm sizi ayırana kadar,” diye hatırlattı Maxim. “Ve ben hain bir danışman olabilirim ama dostumu öldürmemek konusundaki kararlılığım değişmiyor. Bunu, senin için bile yapmam.”

Yavaşça gözlerimi kırptım, şansımı deneyip denememek konusunda -ailemin en eski sırrını itiraf edip etmemek konusunda- karar vermeye çalıştım. “Ya ölmek zorunda olan Bayard olmasaydı? Ya bir gün ben ortadan kaybolsaydım ve üzerinde benim ismim yazan bir mezar taşı dikilseydi? O zaman Bayard özgür olurdu. Ve ben de o zaman onurumla hak ettiğim sürgünle yüzleşirdim.”

Maxim kaşlarını çatı. Beni incelerken yanağımı okşuyordu. “Bunun gibi bir fikir nereden aklına geldi?”

Yüzümün üzerindeki elini tuttum. “Annem ölmedi. Babam öldü ama Clara DeBrun orada bir yerlerde, dünyayı geziyor. O ben de olabilirdim. Gittiğim için üzülürdüm ama krallığı kurtardığım için buna dayanabilirdim.”

“Ama gerçekten istediğin şey bu mu?” diye bastırdı Maxim. “Kaçmak mı?”

“Ben bir yuva istiyorum,” dedim sesim çatlayarak. “Ait olduğum, sevdiğim, kötü şeylerin dışarıda kaldığı bir şey istiyorum. Ama her zaman istediğimiz şeylere sahip olamayız.”

Bayard ve Trude’un mutluluğu pahasına bir yuva kurmayı hak etmiyordum.

Maxim'in yüz ifadesi sertleşti. "O zaman üvey annenden kurtulmanın üzerine odaklanalım. Şimdi, onun geçmişinde kesinlikle Alaric'in onunla evlenmemesi için ikna olacağı bir şey vardır, değil mi?"

Omuz silktim. "O, babamı öldürdü. Belki de kral bir kara dulla evlenmek istemez. Ama hiçbir kanıtım yok. Burada sadece benim sözüme karşılık onun sözü var."

Maxim kurnaz bir şekilde gülümsedi. "Bir periyle savaşmanın güzelliği de bu. Onlar yalan söyleyemiyorlar... ama biz söyleyebiliyoruz. Eğer elimizde bir kanıt yoksa, bir kanıt üretilim. Söyle bana, babanın cenazesini muayene eden, köyünüzün doktorun adı neydi?"

"Doktor Mettlewet," dedim. "Ama o, geçen sene öldü."

"Daha da iyi," dedi Maxim. "Bizi yalancı çıkaramaz. Doktor Mettlewet'in babanın gizemli vefatı hakkında şüpheleri olduğunu söyleyelim. Hatta o kadar rahatsız olmuş ki bu şüpheleri ölüm döşeginde kaydetmiş, mesela?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen gerçekten tehlikelisin. Benim tarafımda olduğuna memnunum."

"Bundan sonra," dedi elimi soylulara özgü bir şekilde öpmeden önce. Bakışlarımı kaldırıp gözlerinin içine baktım, yeniden konuşmadan önce, siyah gözlerinin derinliklerinde kararlılığın sertleştiğini gördüm. "Eğer gitseydin... senin ardından geldim. Senin yuvan olabilirdim."

Elimi sanki yanmış gibi geri çektim. "Böyle söyleme," diye fısıldadım.

"Neden?" diye mırıldandı, bana biraz daha yaklaşıırken.

"Çünkü..." diye kekeledim.

Maxim üzgün, neredeyse gücenmiş gibi görünüyordu. "Hâlâ niyetimin gerçek olduğuna inanmıyor musun? Bugünden sonra bile mi?"

Korku beni boğuyordu. Bir zırh gibi kollarımı bedeni-me doladım. "İnanmak istiyorum. Ama bunu yapamıyorum.

Bayard'la aramızda bir tutku yoktu ama güven vardı. Seninle ise tam tersi. Sana çekiliyorum ama sana *güvenemem*. Sen buraya benim üvey ailemi getiren kişisin. Sen tanıştığımız anda bana yerimi bilmem gerektiğini söyleyen kişisin. Senden nasıl emin olabilirim ki?"

Maxim gözlerini kapattı. Yakışıklı yüz hatlarında, sakın bir kabullenme belirdi. "Senin yerinin neresi olduğunu biliyorum, Ell." Sonra dizlerinin üzerine çöküp yüzüme baktı. "Senin yerin benden çok yukarıda. Sadece ne kadar üzgün olduğumu bilmeni umuyorum. Nefret dolu davrandım. Aslında, affedilmez davrandım. Ama bu, karşılığında bana senin gerçek sevgini kazandırmayacak olsa da, telafi etmek istiyorum. Bana sessiz olmamı söyle, bunu yapacağım. Bana sürünmemi söyle, sürüneceğim. Bana gerçekleştirmesi imkânsız bir görev ver. Bana tacına koymak için düşen bir yıldız bulmam için dünyayı gezmemi söyle, bir yolunu bulacağım."

Elimi göğsünün üzerine koydum, hızlanan nabzından dolayı keyiflendim. Benim için değerliydi ama yine de beni korkutuyordu. Eğer ona kalbimi verirsem, muhtemelen kalbimi kıracaktı. "İşte, sana imkânsız bir görev," dedim ona, göğsümün içindeki acı, bana bunun geçici bir anlaşma olduğunu hatırlatırken. "İyi bir adam ol. Kendini bu krallığa ada. Krallığın *halkına*. Eğer sen iyi hüküm sürme becerisine sahip tek insansan, o zaman bana burada kalacağına ve zamanı geldiğinde gitmeme izin vereceğine dair söz vermen gerek."

Maxim'in koyu renk gözleri bana bakarken, sanki ben kutsal bir şeymişim gibi parlıyordu. "Yani sevgini kazanmamın tek yolu pes etmek mi?"

"Bunca zamanı, beni krallığıma ihanet etmem için ikna etmeye harcadın," diye fısıldadım. "Ama eğer bunu yapsaydım beni hiçbir zaman için sevmeyeceğini düşünüyorum. O soğuk kalbinin içinde bir yerlerde umursuyorsun. Şimdi bunu kanıtla."

Dudaklarımı onunkilere sürtmek için eğildim. Ona hiç uymayan istekli bir tatlılıkla karşılık verdi. Bunun *affetmek* olmadığını biliyordu çünkü affetmek, olabilecek en imkânsız şeydi. Onu yukarı çekerken, kararsızlığımı uçucu birkaç an için onun dokunuşuna gömdüm. Hayır, bu affetmek değildi. Bir aklanma değildi. Ama buna yakın olabilecek en iyi şeydi.

Üvey annemin düğününden önce, parlak altın rengi bir elbisenin içinde Bayard'ın odasına gittim. Onu aynanın önünde kendine bakıp, askerî tarzdaki takımının düğmelerini yavaşça iliklerken buldum. Ona, “Ne görüyorsun?” diye sorduğumda, sesimi duyduğuna şaşırmış gibi görünmüyordu.

Bayard'ın gri gözleri bana döndü. “Tanıdığım herhangi birini görmüyorum.”

Ceketinin yüksek yakasını düzelttim. Bu bir eşin yapacağı bir hareketti ama ona yaklaştığımda gerilmişti. “Üzgünüm, Bayard. Beni affetmek gibi bir zorunluluğun olmadığını biliyorum ama bunu düzelteceğime dair sana söz veriyorum.” Kulaklarımdaki küpeleri üzümlere çıkardım ve nazik bir şekilde avucunun içine bastırdım. “Bu iş bittiğinde,” diye yemin ettim ciddiyetle, “beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın. Ve bunları gerçek aşkına verebileceksin, böylece her zaman Trude'un sana geldiğini görebileceksin.”

Bayard parmaklarını küpelerin üzerine kapattı, yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. “Olay da bu, Ell. Trude'u tanımak için bunlara ihtiyacım yok. Onun gülümsemesini beş kilometre öteden bile tanırım.”

“Bu zamana kadar onu mu seviyordun?” diye sordum, üzgün olmaya gerçekten hiçbir hakkım olmadığını bilmeme rağmen, sesimde boğuk bir tonla. O, hiçbir zaman benim olmamıştı, bu nedenle onu kaybedemezdim.

“Evet,” diye itiraf etti Bayard, teslimiyetle kendisini yatağına bırakarak. Gereksiz bir şeyler söylemesini, kem küm etmesini mi beklemiştim? Bunu yapmamıştı. Bunun yerine, itiraf ederken doğruca yüzüme bakıyordu. “Çocukluğumuzdan beri onu seviyorum.”

Makul sınırların ötesinde ona öfkelenmiş bir hâlde inledim. Bir zamanlar bizim yatağımız olan yatakta, kendimi onun yanına bıraktım. “O zaman neden bir balo düzenledin? Neden seninle evlenecek birini başka bir yerde aradın? Trude, benden daha iyi bir yerden gelen soylu bir kadın. Baban kesinlikle birlikteliğinizi onaylardı.”

Bayard gözlerini devirdi. “Ama *ben* bunu onaylayamazdım. Trude’a evlenme teklif edemezdim. Ondan bu fedakârlığı yapmasını isteyemezdim.”

“Hangi fedakârlığı?” diye sordum. “Yakışıklı bir prensle evlenme fedakârlığını mı? Onun da sevdiği, nazik, iyi ve hayatı boyunca arkadaşı olmuş bir erkekle evlenme fedakârlığını mı?”

“Ell...” Bayard’ın dudakları gülümsemenin acınası bir benzeriyle kıvrılmıştı. Trude’u onun anladığı şekilde anlamadığım için benimle dalga geçiyordu. “Sen düzeni bu şekilde görüyor olabilirsin. Ama Trude tüm hayatı boyunca bu sarayda yaşadı ve sadece buradan kaçmak istedi. Bu da benim ona hiçbir zaman veremeyeceğim tek şey. Benim karım olarak muhteşem elbiseleri, zarif mücevherleri ve kraliyetten doğma onca çocuğu olabilirdi. Ama o, bunları istemiyordu. O, sadece özgür olmak istiyordu. Hayır, sevecek başka birini bulmak benim için daha iyiydi. Burada benimle birlikte mahsur kalıp; benim uygun olmadığım, prenslere özgü görevlerde bana yardım etmekten mutlu olacak birini.” Gözlerini kapatıp, bitkinlik içinde avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. “Onu benimle birlikte yaldızlı bir kafese kapatmaktan korktum ve o, şimdi demir bir kafesin içinde tek başına.”

Dikkatlice onun ellerini gözlerinin üzerinden kaldırdım. “O, iyi olacak. Max ile bir planımız var.”

Bayard’ın kederli gülüşü daha da büyüdü ama aynı zamanda bütün dişlerini gösterecek şekilde daha da karamsar bir hâl aldı. Bu, onun yüzünde görmeye alıştığım çocuksu gülümseme değildi. “O, seni seviyor, değil mi? Tahmin etmeliydim. Hiç kimseye senin kadar aldırmadı. Ve evlenmemize *çok* karşı çıktı.”

Sessizce güldüm. “Görünüşe göre o, korkunç bir sabotajcı.”

Bayard, eski günlerdeki gibi başımın üzerine küçük bir öpücük kondurmak için eğildi. “Küpeler sende kalsın, Ell. Onlar bir hediye idi.” Yumuşak elleriyle küpeleri yeniden kulaklarıma taktı. Gözlerim, akacak yaşlarla yanıyordu. Bu nasıl sonlanırsa sonlansın; her zaman çekici, cömert ve her şeyin üzerinde *nazik* olan kocam için minnettar olacaktım. Beni küllerin arasından kurtaran adam için.

Taht odasına, Bayard ile kol kola girdik.

Her düğünde, karşı çıkacak herhangi birinin kendi payına düşeni söylemek için cesaret bulduğu bir an olurdu. Eğer o insan birazcık bile akıllıysa, o an düğünün en başında olmalıydı.

Kral, kendi törenine başkanlık ediyordu. Kendisini üvey annemle evlilik birliğine sokabilecek tek otorite yine kendisiydi. Üvey annemin üzerinde, onunla ormanda karşılaştığımızda peri Myranda’nın giydiğinden pek de farklı olmayan, pelerinli, kar beyazı bir elbise vardı. Elbise onun üzerinde eğreti duruyordu. Üvey annem, karanlıkta yüceliyordu.

“Baba,” diye seslendi Bayard, saray mensuplarının geri kalanı yerlerini almak için hareket ederken. “Törene başlamadan önce, ailen sana tebriklerini sunabilir mi?”

Öne doğru ilerledim ve platformun tam önüne gelip reverans yaptım. Üvey annem, büktüğü dudaklarıyla beni inceliyordu, haklı olarak şüphelenmişti. Bu arada Alaric, şaşkın bir

şekilde bundan memnun olmuş gibi görünüyordu. “Majesteleri,” dedim. “Size sadık çocuklarınız olarak, Bayard ile fazlasıyla hak ettiğiniz her bir mutluluğu yaşamanızı diliyoruz. Üvey annemle tanıştığınızdan beri yeniden doğmuş olduğunuz oldukça net ve başka hiç kimse sizin mutluluğunuzu bizden çok istemez.”

Üvey annem, kralın koluna daha sıkıca yapıştı, bana öldürecekmiş gibi bakıyordu.

“Ama,” diye ekledim, bir parmağımı kaldırarak, “sizin için dileklerimizden en önünde gelen şey, sevgili kralımız, sizin uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmeniz. Ve eğer Claudette Tremoille’in geçmişine dikkatinizi çekmezsem, sadece bu krallığa karşı olan görevimde değil, aynı zamanda kızınız olarak size karşı duyduğum sevgide de kusurlu olurum.”

Maxim kalabalığın arasından çıkıp, yanımda yerini aldı. Elinde mührü kırılmış sıkı bir kâğıt rulosu vardı. “Prenses uzun zamandır,” diye duyurdu Maxim kalabalığa, “Claudette Tremoille’in bir önceki kocası, prensesin babası, Anton DeBrun’un ölümünden üvey annesinin sorumlu olduğundan şüpheleniyordu. Claudette ile sadece bir sene evli kalmasının ardından, Anton aniden nöbetler geçirerek vefat etmiş.” Dramatik bir şekilde elindeki ruloyu açtı. “Doktor Hans Mettlevet, yerel doktor, vefat etmiş baronun bedenini muayene etmiş. O zamanlar bulgularını kamuya açıklamaması için barones tarafından tehdit edilmiş olmasına rağmen, ölüm yatağındayken, teşhisini kaydetmesine neden olacak şekilde vicdanı galip gelmiş. Bunu ele geçirmek için onun dul eşine çok fazla ödeme yapmam gerekse de, o teşhis şu an benim elimde.”

Alaric dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki, azı dişlerinden birinin çatlamasının sesini duymayı bekliyordum. Üvey annemin gözleri, neredeyse bir devinki gibi dışarı fırlamıştı.

Maxim, abartılı bir şekilde boğazını temizledi. “Doktor Mettlevet, Baron DeBrun’un arsenik zehirlenmesinden dolayı

öldüğüne dair güçlü şüpheleri olduğunu yazmış. Sanırım barones daha önce, o da genç yaşta ölen başka varlıklı biriyle evliymiş. O da bir tüccarmış. Baronesin bir sonraki avı bir soylu olmuş. Bu tehlikeli yılan şimdi hedefini bir krala yükseltmiş olabilir mi?”

Alaric kolunu hızla çekerek üvey annemin elinden kurtardı. “Bu konuda ne söyleyeceksin?”

Üvey annem, zarif ellerini hızla ağzına götürdü. Bakışlarını gözlerime dikti. Meydan okur gibi çenemi kaldırdım. Kazanmıştım.

Ama eğer kazandıysam, neden gözleri bu şekilde dans ediyor gibi görünüyordu? Elini ağzının üzerinden çektiğinde, neden gülümsüyordu?

Üvey annem, parmaklarında pek çok yüzük olan kralın ellerini, kendi ellerinin arasına almak için yavaşça, ipek gibi süzülerek onun yanına gitti. Ellerini dudaklarına götürdü ve her bir boğumlu parmağını öptü. Korkusuzluğa sığınmıştı. “Sevgilim,” diye fısıldadı boğuk bir sesle, “söyledikleri her şey doğru.”

Ağzımdan bir inleme kaçtı. Dizlerimin bağı çözüldü ve hem Maxim hem de Bayard beni doğrultmak için kollarıma girdiler. Az önce üvey annemin itirafını hayal mi etmişim? Neden böylesi bir şeyi itiraf ediyordu?

Kral Alaric’in yeşil gözleri üvey anneme kilitlenmişti. Büküğü dudaklarına baktı. Canlı tenine ve şelale gibi uzayan, düz, kestane rengi saçlarına. Kral onun yanından çekilmedi.

Bu adam, daha önce bir kere daha arzuları yüzünden bir krallığı mahvetmişti.

“Daha önceki kocalarımı öldürdüm,” diye duyurdu üvey annem bu sefer daha yüksek sesle. “Onlar zayıf adamlardı ve onlara tahammül edemiyordum. Ama benim sevgili Kral Alaric’im zayıf bir adam değil. O bir fatih.” Alaric’in yıpranmış dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Hayır, hayır, hayır.”

Üvey annem Alaric'e biraz daha yaklaşıarak, kulağına mırıldanıyordu. "Bana yeni bir varisin olmasını istediğinden bahsetmiştin. Evet, ben suçunu itiraf etmiş bir katilim ama sen de bir savaşçısın. Bu, bizi mükemmel bir çift yapmaz mı? Bizim çocuğumuz bir aygır olacak. Kusursuz bir örnek. En sonunda senin mirasını devam ettirecek biri."

"Evet." Üvey annemin utanmaz iddialarından büyülenmiş olan kral başıyla onayladı. "Evet."

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır!"

Alaric göğsünü kabarttı ve duyurdu: "Bu benim için yeterli bir evlilik yemini. Evlendiğimizi ve bundan sonra, aynı ismi ve aynı kalbi paylaşan bir çift olarak bileceğimizi beyan ediyorum. Bir zamanlar yarım olan, artık bir bütün."

Üvey annemi kollarına aldı ve onu tutkuyla öptü. Üvey annem geri çekildiğinde, kahkahalarla gülüyordu. Bir araya toplanmış muhafızlara doğru elini salladı ve onlara seslendi: "Bu üçünü Unutma Çukuru'na götürün! Gerçeği söylemiş olabilirler ama bu yeni kraliçeleri için uygunsuz bir gerçek ve artık bu zayıf nesle ihtiyacımız yok."

Muhafızlar hemen bizi çevrelediler. Hiç sorgulamadan saldırmaları beni çok şaşırtmıştı. Maxim de benzer şekilde öfkeli görünüyordu. Sinirle Bayard'ı gösterdi. "Veliaht prensinize bu kadar kolay mı ihanet edeceksiniz?"

Muhafızlar, Maxim'i duymamış gibi görünüyorlardı. Teberlerini kaldırdılar.

Bayard ümitsiz bir şekilde başını iki yana salladı. Dudakları incelmışti. "Boşuna uğraşma," dedi Maxim'e. "Onlarda yolunda olmayan bir şey var. Gözlerine bak. Hepsi mavi. Her bir çift göz. Her zaman böyle değildiler."

Hemen Bayard'ın öğrenilmiş anlayışının onu neye yönlendirdiğini görerek nefessiz kaldım: Maxim ve benim tamamen gözden kaçırdığımız, tehlikenin ilk işareti. Etrafımızdaki her bir muhafızın soluk, cam gibi mavi gözleri olduğunu fark

ederken, hissettiğim dehşet tenimin karıncalanmasına neden olmuştu. Onların gözleri de, Odette olarak kılık değiştiren Trude'un, Galiena'nın emirlerini uygulamak zorunda olduğu zamanki gözleriyle aynıydı.

Büyülenmiş olan muhafızlar, önce Bayard'a saldırdılar. Muhafızlar onun üzerine çullanırken, Bayard bedenini serbest bıraktı, dizleri bükülüyor ve yere çarpıyordu.

Bir başka muhafız kolumu yakaladı ve başımın arkasına doğru bükte. Isırmaya ve tırmalamaya çalışarak tekmeler attım.

“Hayatta olmaz!” diye kükredi Maxim. Bastonunun fil dişinden kurt şeklindeki başını, beni alıkoyan muhafızın kaburgalarına sertçe vurdu ama hepsine karşı koymanın imkânı yoktu. Çok daha fazla muhafız, sel gibi onun üzerine gittiler. Onu arkadan yakaladılar ve etrafımızdaki saray mensupları hiçbir şey yapmadılar.

“Onun kontrolü altındalar!” diye bağırdım saray mensuplarına, muhafızlar beni sürükleyerek götürürken. “Galiena'nın kontrolü altındalar!”

Üvey annem kıkırdadı. “Ah, sevgili kızım, tabii ki öyleler!” Sonra, artık yanında güçsüz bir şekilde, ağzı gevşemiş ve gözleri boş bakarak duran kralı başparmağıyla dürttü. Kralın bir zamanlar yeşil olan gözleri, artık mavi bir renkle parlıyordu. “Tacı elde etmemin karşılığında, onların hepsini kontrol edebileceğine dair ona söz verdim. Kraldan muhafızlara, daimî orduya kadar, ben istediğimi elde ettiğim sürece *onun* kendi iradesini onların aracılığıyla kullanmasına izin vereceğime yemin ettim.”

“Seni canavar!” dedim ona, tükürür gibi.

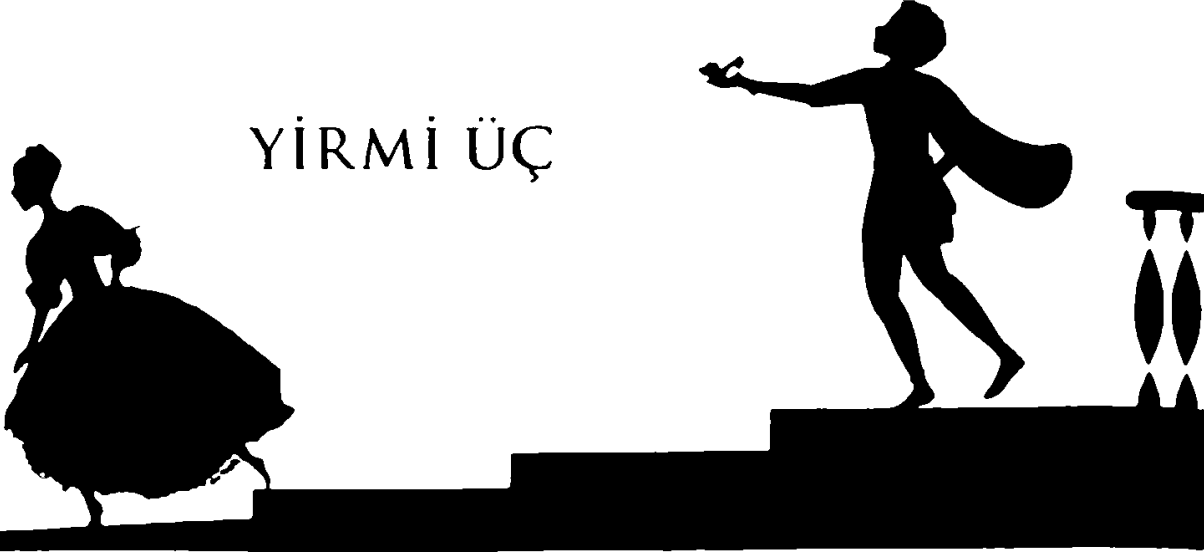
“Bir hizmetçi olmaktansa bir canavar olmak daha iyidir,” diye cevap verdi üvey annem dudaklarını büzerek. “Benden üst seviyeye çıkabileceğini düşündün. Merhametle senin yükselmene izin verdiğim konumun üstüne. Ama artık acı çekmelisin. Ve bir hayalperestin sahip olduğu yufka yüreğinle *bunu* hayal et: köylülerimi başlarını kaldıramayacakları kadar çok

çalıştıracığım, tıpkı sana yaptığım gibi. Bahse girerim, Galiena bunu yapmama izin verecektir. Ve bunun senin suçun olduğunu bileceksin. Çünkü toprak ve isten daha fazlasını arzuladın.”

Odadan sürüklenerek götürülürken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Çünkü üvey annem haklıydı.

Bu, benim suçumdu.

YİRMİ ÜÇ

“Bizi yendi... gerçekte,” dedi Maxim. Kuşkulu kelimeleri, Unutma Çukuru’nun duvarlarının arasında yankılanıyordu. “Buna inanmakta zorlanıyorum.”

Yere çökmüş, sırtımı duvara dayamıştım. İçimde giderek arttığını hissettiğim paniği bastırmak için dizlerimi sıkıca göğsüme çekmiştim. “Halkımızın geleceğini mahvedecek. Bunun olmasına izin veremeyiz. Veremeyiz.” Rowan’ı ve genç ailesini, saraya gelen yaşlı kadını, bizim yardımımıza ihtiyacı olan onca insanı düşündüm. Hepsi, benim yıllarca üvey annemin baskısı altında acı çektiğim gibi acı çekecekti. Ve hepsi benim yüzümdendi.

Yere batmış bu cehennemdeki eşlikçilerimiz olan Trude ve Bayard, bizim kadar öfkeli değillerdi. Sanırım yeniden bir araya gelmekten dolayı memnundular. Yeniden bir araya geldiklerinde coşkuyla birbirlerine sarıldıktan sonra, benim daha önce getirdiğim yastıkların ve battaniyelerin üzerinde oturup, fısıldayarak birbirlerinden özür dilemiş ve tatlı şeyler söylemişlerdi. Şüphem doğruymuş gibi görünüyordu: Yıllarca süren arkadaşlığın ardından, Bayard gerçek aşkıyla yakınlaşmak konusunda çok daha rahat hissediyordu.

Bir kapının gıcırdaması ve yukarıdan gelen bağırışlar, bizi zaten sıkışık olan hücremize birilerinin daha geldiği konusunda

uyardı. “Bizi bırakın!” diye bağırdı Amalia. “Bizim annemiz kraliçe!”

“Unut bunu,” dedi Freida tükürür gibi. “Ona ihanet ettik. Bunun bize bu şekilde dönmesi normal.”

Izgara gıcırdayarak yukarı doğru açıldı. Üvey kız kardeşlerim merdivenin üzerine iteklenip, aşağı inmeleri için zorlandılar.

Freida, beni ve Maxim'i terslemeden önce ayakları zar zor yere değmişti. “Harika bir plan! Gerçekten çok başarılı!”

İşte, o anda başıma bir çift biçimsiz bot çarptı. Bir yığın kumaş onun yanına düştü. Yukarıdaki muhafızlar, ızgaradaki boşluklardan eski kıyafetlerimi atmışlardı. “Kraliçe senin artık büyüklük taslayamayacağını söyledi,” diye bağırdı muhafızlardan biri bana. “Eğer geri geldiğimizde seni kraliyet ailesindenmiş gibi giyinmiş bir hâlde görürsek, seni çivili tabuta koymak için emir aldık.”

Ağzımın içinden sövdüm. Üvey anneme, zafer kazandığımda bile tahammülsüz olacağı konusunda güveniyordum. Dışarıda bir yerde, halktan olan birilerinin üvey annemin kalbime sapladığı bıçağı bir kere daha çevirmesinden dolayı topluca acı çeceklerini bildiğim için hissettiğim suçluluğun altında ezilirken, üzerime ne giydiğim sanki umurumda olabilirmiş gibi. Sırtım Maxim'e dönük bir hâlde, altın rengi elbisemin arkasındaki düğmeleri beceriksizce açmaya başladım. Her zaman sadık olan bir nedime olarak, Trude aşk yuvasından sıçrayarak kalktı. Elbisemi çıkarıp, bir hizmetlinin yırtık pırtık kıyafetlerini giyerken birazcık mahremiyetim olsun diye, üvey kız kardeşlerim sessizce ayağa kalkıp, benimle erkeklerin arasında durdular.

Bu aşağılanmadan ziyade, içinde bulunduğumuz felaketteki rolümden dolayı duyduğum utançtan dolayı yüzüm yanarken, bir mendille saçlarımı arkada topladım ve artık üzerinde zift izleri olan botlarımı bağladım. “Yukarıda neler oluyor?” diye sordum üvey kız kardeşlerime, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Freida ıslık çaldı. “Ah, durum kötü.”

Amalia başıyla onayladı. “Kralın yeni ordusu geldi. Annemin yakın zamanda köylülerin ruh hâllerini bozmak için onları göndereceğinden eminim. Ama ilk önce, her bir pencerenin ve kapının üzerinden at nallarının kaldırılmasını emretti.”

“Öyle mi?” dedi Maxim düşünceli bir şekilde. Yuvarlak hücrenin kısa mesafesinde volta atıyordu. Bu, saçma bir manzaraydı çünkü uzun bacakları üç adımda onu bir uçtan diğerine götürüyordu. “Bu, onun Galiena ile olan anlaşmasının şartlarından biri olmalı. Demir onları dışarıda tutmadığı için, artık herhangi bir peri istediği gibi saraya girebilir.”

“Annem bu akşam büyük bir ziyafet verilmesini söyledi,” diye bildirdi Freida, daha şimdiden mağlubiyetten sıkılmış birinin kuru ses tonuyla. “Gün batımında da resmî taç takma töreni olacak.”

“Önümüzde sadece birkaç saat var,” diye fısıldadı Bayard, yerden. “Sanırım bu, babamın işine yarar. Eğer bir kere bile bizi dinleseydi, krallığını kaybediyor olmazdı.”

“Bundan önce bir şey yapmak zorundayız,” diye ısrar ettim, ellerimi kuvvetle sıkarken. “Eğer yaparsak, hepimiz birlikte şafakta yanacağız. Ve eğer biz yanarsak, insanlarımızı savunacak hiç kimse kalmayacak. Bu, bizden çok daha büyük bir şey.”

Bunu düşünürken, Trude’un yüzünden bir gölge geçti. “Bunu bir peri ile anlaşma yapıp her şeyi mahveden kız olarak benim söylemem kulağa aptalca gelecek, biliyorum... ama artık periler saraya girebiliyorlarsa, neden Bayard kendisine bir iyilik borçlu olan periyi çağırıyor?”

Bayard hızla ayağa kalktı. “Muhteşem fikir!”

Maxim, kuşkulu bir saygıyla Trude’a bakıyordu. “Tabii ki! Bu kadar basit. Bunu ben düşünmüş olmalıydım.”

Maxim’e keyifli bir bakış attım ve sakinleşmesi için ona doğru elimi salladım. Bana gülümsedi, arkadan yanıma gelip

kollarını belime doladı ve sonra çencisini başımın üzerine yasladı.

Bayard'ın yüzü heyecanla parlıyordu. "Gerçekten bir periyi çağırmak üzereyim," diye mırıldandı. "Babam beni öldürecek tir!"

Freida homurdandı. "Ah, babanın canı cehenneme."

"Evet!" dedi Trude, Freida'ya katıldığını göstermek için başını sallayarak. "Babanın canı cehenneme!"

Bayard bana bir bakış attı, benim annemin mezarının yanında periyi çağırma şeklimi hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını kaldırdı. "Ah, yüce ve nazik peri Myranda! Yardıma en çok ihtiyacım olduğu anda seni çağırmamı söylemiştin ve şimdi seni çağırıyorum!"

Âdeta hücremize aniden kış gelmiş gibi, kar taneleri hızla ızgaranın etrafında belirdi. Başımı kaldırdım ve ormanda gördüğümüz, asil bir güzelliği olan perinin demirin arasından bize gülümsediğini gördüm. "Merhaba, tatlı prens."

Bayard'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve tüm koluyla ona el salladı. "Merhaba! Geldiğin için çok teşekkür ederim. Bizi serbest bırakabilir misin, lütfen?"

Görkemli başını hüznle iki yana salladı. "Korkarım bunu yapamam. Benim büyüm demir üzerinde işe yaramıyor ve bu kapı demirden yapılmış. Bunu her ne kadar çok istesem de senin için bu kilidi açamam." Parmağını Bayard'a sallarken, hafifçe çattığı kaşlarının yerini bir gülümseme aldı. "Ve bunu yapmamı istemezdin de. Çünkü yardıma en çok ihtiyacın olduğu anda sana yardım edeceğime söz verdim... ama o an henüz gelmedi."

"Tamam, nasıl daha kötü bir durumda olabileceğimi bilmiyorum!" diye bağırdı Bayard, ayağını yere vurarak.

Peri kahkaha attı, garip bir şekilde kısık ve boğazdan gelen bir sesi vardı, neredeyse toynakların çıkardığı sese benziyordu.

“Kendine nasıl daha iyi olabileceğini sor. Kahramanınız çoktan yola çıktı.”

Sonra odanın kapısı açıldı ve Zita, “Hadi canım!” diye bağırdı.

Myranda, eliyle Zita’ya yaklaşmasını işaret etti. “Sana zarar vermeyeceğim, çocuğum. Seni gördüğümüze sevindik.”

Zita, tereddütlü bir şekilde yavaşça ızgaraya yaklaştı, kuşkuyla Myranda’yı izliyordu. Elinde demir bir anahtar vardı. “Siz işe yaramaz, nankör soyluları dışarı çıkarmak için buradayım!”

“Zita?” diye sordum. “O anahtarı nasıl ele geçirdin? Muhafızları nasıl atlattın?”

Zita omuz silkti. “Sadece büyük bir ailem var diyelim. İnsanın yeterince büyük bir ailesi olduğunda, çöreklerin içine yatırıcı koyarak pişirmeyi bilen en azından bir teyzesi olur.”

Myranda havada hafifçe süzülerek, Zita’nın kilidi açıp ızgarayı yukarı kaldırmasına olanak sağladı. Maxim, merdivenden çıkmam için beni öne doğru dürtünce, hızla basamakları çıkırdım. Yukarı çıktığımda, sevinç dolu bir şekilde kollarımı Zita’ya doladım. “Arkadaş olduğumuzu biliyordum!”

“Ah, kapa çeneni,” diye mırıldandı Zita saçlarıma doğru. Ama o da bana sarıldı. “Sana katlanamıyorum.”

Bayard, merdivenin üstüne ulaştığında, Myranda ona elini uzattı. Bayard ise onun elini öpmek için bir şövalye gibi eğildi. “Senin için geri döneceğim, tatlı prens,” diye yemin etti Myranda. “Bana *en çok* ihtiyacın olduğunda. Ama bu konuda, Kraliçe Tanaquill’in kız kardeşiyle ilgili bir şeye kendimi doğrudan dâhil etmeyeceğim. *Galiena*, türlerimiz arasında savaş çıkması için propaganda yapıyor ve ben bunu istemiyorum. Ve yeni kraliçenizin ona söz verdiği orduyla, ülkenizin erkeklerini piyon olarak kullanarak, Tanaquill’in altın tahtını ele geçirme girişiminde bulunabilir. Yine de Periler Ülkesi’nin politikası inceliklidir. Akıllıca olan şimdilik uzak durmaya devam etmem. Bir perinin diğerine düşman olduğunu görürsek,

topraklarınızda daha fazla kaos oluşur. Bunun yerine sizin becerikli, ölümlü ellerinize güveneceğim. Benim hakkımda çok merhametsizce düşünmeyeceğine söz verir misin?”

Bayard anlayışlı bir şekilde başıyla onayladı. “Tabii ki. Dü-rüstlüğünü takdir ediyorum.”

Myranda bana döndü. “Ama yapabileceğim bir şey var.” Işık saçan kahverengi gözlerini bana dikmişti. Onun bakışları altında soluyordum. Sonra bana bir gülümseme bahşetti ve rahatladım. “Burada borçlu olduğum tek kişi Bayard değil. Beni vurmaması için onu ilk cesaretlendiren sendin. Belki sana olan borcum o kadar büyük değil ama küçük bir iyiliği hak ediyor. Ellerini uzat.”

Ellerimi uzattım. Buz kadar soğuk kar taneleri tenimin üzerinde, vızıldayan böcekler gibi uçtu. Kar taneleri havada eridiler ve avucumda cam bir ayakkabının serin tabanını hissettim. Bayard’ın genellikle süitinde tuttuğu ayakkabı.

Myranda’ya bakarken kaşlarımı çattım. “Bu ne için?”

Bana göz kırptı. “Gördüğün zaman anlayacaksın. Camın olayı budur. Çok güzeldir ama ah, aynı zamanda çok kırılgandır.”

Bize doğru elini salladı. “Yanınızdan ayrılmak zorundayım. Ama size şunu söyleyeceğim: Perilerin isimlerinin güçleri vardır. Prenses Imelda -ya da sizin bildiğiniz ismiyle Galiena- artık saraya girebildiğimiz için kesinlikle yeni kraliçenizin taç giyme törenine katılacaktır. Eğer onu bağlamak için ismini kullanabilirseniz, bu sizin gücünüzü altı katına çıkaracaktır. Şimdi hızlı olun, bu savaş patlak vermeden her iki krallığı da kurtarmak için son şansınız olabilir. Hem Holbein’in kaderi, hem de Periler Ülkesi’nin ruhu size bağlı.”

Ve sonra... bir kar sağanağına dönüşerek gitti.

Ben ise zihnimde hiçbir fikir olmadan, elimde güzel bir ayakkabıyla kalmıştım. Diğerlerine döndüm. “Şimdi ne yapacağız?”

Bayard omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Maxim parmaklarını birbirine geçirip dudaklarına götürdü. “Sanırım artık kelimelerin ötesine geçip, şiddete başvurmanın zamanı geldi.”

Zita kıs kıs güldü. “Sanki siz şımarık soylular nasıl dövüşüleceğini biliyormuşsunuz gibi.”

“Ben nasıl dövüşüleceğini biliyorum,” diye bağırdı Freida.

“Anlamıyorsunuz,” dedi Zita. “Dışarıda onun kontrolü altında olan bir ordu var. Onunla savaşmak için bir orduya ihtiyacınız var. Ve sizin elinizde altı kişi var. Sanırım yedi, *eğer* beni de sayarsanız.”

“Bir ordu...” diye mırıldandım. Bir zamanlar Maxim’in benimle alay etmek için söylediği bir şey zihnimde belirdi: *Karşıma hizmetçilerden oluşan bir ordu çıkarsan bile, hedefimden kolaylıkla uzaklaştırılmayacağım.*

Heyecanla sıçradım. “Zita! Sence diğer hizmetliler de bu gelişmelerden dolayı korkmuşlar mıdır?”

Zita kıkırdadı. “Biz her zaman soyluların değişmesinden korkarız. Tanıdığın düşman daha iyidir.”

“Silahlanacak kadar mı korkarsınız?” diye bastırdım.

“Tam olarak hangi silahlar?” dedi Zita kaşlarını çatarak. “Biz yumurta kızartmak ve ateş yakmak üzere eğitildik, teber savurmak için değil.”

“Tamam, mükemmel,” dedim ona. “Çünkü kızartma tavasının ve ateş ızgarasının ortak bir noktası var: İkisi de demirden yapılıyor.”

Unutma Çukuru’nun girişinde, yerde uyuklamakta olan muhafızların yaylı tüfeklerini aldık. Sadece iki tane silah vardı, bu nedenle de onları en iyi nişancılarımız olan Maxim ve Bayard’a verdik. Planımız süslü ya da karmaşık değildi: Taç giyme töreninin başlamasına az bir süre kalana kadar duvarların içinde

bekleyecektik ve sonra, yüksek platformun üzerinde belirdiklerinde Galiena ve üvey anneme saldıracaktık. En kolay hedef hâline gelecekleri an, o an olacaktı. Silah olarak Amalia ve Freida'ya ocak demirleri verdik, Trude ile ben ise savurmak için iyi olan döküm demir tavalar aldık.

Bu arada Zita, hizmetlilerle konuşmuştu. Aptal değillerdi. Rüzgârın hangi yönde estiğini görebiliyorlardı. Üvey annemin halk hakkındaki dehşet verici beyanı kulaktan kulağa yayılmıştı. Demirhanede çalışanlar Maxim'i tanıyor ve ona güveniyorlardı. Çalışanların geri kalanı da kraldan olmasa bile Bayard'dan hoşlanıyorlardı. Bununla birlikte, herkes mavi gözleriyle boş bakan ordudan rahatsız olmuştu. Erkek kardeşlerini peri hizmetinden kurtarmak ve iradelerinin kendilerinden çalınma riskini azaltmak istiyorlardı.

Saat altıyı gösterdiğinde, hizmetliler görev yerlerinden ayrılacak ve saray topraklarında toplanmış olan ordunun karşısına çıkacaklardı. İyi donanımlı bir ordunun karşısında, ellerinde silah olarak sadece yemek pişirme ekipmanları varken bir muharebe kazanmalarını ne onlar bekliyordu ne de biz. Ama biz Galiena'yı yok ederken onları oyalamalarını umuyorduk. İyi nişan alınmış demir bir sürgünün onun göğsüne girmesiyle, ordunun üzerindeki büyüünün etkisi de onunla birlikte ölecekti. Hem Maxim ile Bayard yaylı tüfek konusunda uzun zamandır eğitimliydi; dolayısıyla bu, imkânsız değildi.

Hepimiz taht odasının duvarlarının arasında, normalde hizmetlilerin kullanması için inşa edilmiş gizli geçitlerde yerimizi aldık. Bu, geçitlerin var olması için oldukça saçma bir sebepti ama gizli bir taarruz için onları memnuniyetle kullanacaktık.

Zita beni duvarların içindeki yerime götürdü: kraliyet platformunun yanındaki, hizmetlilerin benim evlenmemi izledikleri altın havalandırma deliğinin oraya. Buraya yerleştirilmemin sebebi, odanın içinden başı görünmeyecek kadar kısa olan tek kişi olmamdı. Saat altıyı göstermeden çok kısa bir süre önce,

Zita bana hızla bir reverans yaptı, ona özgü olan o kurnaz gülümseme yine yüzünde belirmişti. “Sanırım birliklere emir vermek için,” dedi bana. “Bana *General D’Chambermaid** demek yeterli olacaktır.”

“Çok zekisin,” dedim, o yanımdan ayrılırken. Beni duymamış gibi davrandı ama karanlığın içinde gözden kaybolmadan önce çenesini gururla kaldırmıştı.

Kalbim hızla atıyordu, neredeyse boğazıma tırmanacak gibiydi. Ben, ızgaranın içinden dışarı bakan, karanlığın içinde süzülen bir çift gözden başka bir şey değildim.

Taht odasının içinden trompet sesleri geliyordu. Saray mensupları artık eğlence düşkünlerinden çok rehinceler gibiydiler. Üvey annem, yüzünde boş bir ifadeyle ara yolda ona eşlik eden Alaric ile birlikte odaya girdiğinde, herkes gergin konuşmalarını kesti. Fazlasıyla eğilerek selam verip reverans yaptılar. Nemli parmaklarımla, kızartma tavamın sapını kavradım. Ensemde ter damlaları oluşmuştu.

Dayanıksız ızgarayı iterek dışarı çıkmak ve platforma yaklaşan üvey annemin kafasına tavayla vurmak isterdim ama Galiena kendisini ortaya çıkarmadan bir hamle yapamazdım.

Tahtın arkasına bakıyordum ama üvey annemin tacının, tahtın koltuğunun üzerinde durması gerektiğini varsayıyordum. Platforma ulaştıklarında, Alaric kendisinininkinin aynısı, üzerinde zambaklar olan bir tacı aldı ve üvey annemin başına yerleştirdi. Alaric, kendisine hiç özgü olmayan titrek bir sesle ilan etti: “Ben burada, kralın ilahi yönetme hakkını eşim, Kraliçe Claudette D’Harcourt’a veriyorum. Bugünden son gününe kadar onun eşi olarak hizmet edeceğim.”

Saray mensupları başlarını eğip, dizlerinin üzerine çöktüler.

Üvey annemin boğazından uzun, vahşi bir kahkaha çıktı. Saten, patlıcan moru elbisesinin kıvrımları arasından, beyaz

* *Ing. Chambermaid*: Oda hizmetlisi.

ahşaptan oyulmuş bir kazık çıkardı. O bunu yapmadan bir saniye önce, ne yapacağını anladım... Alış ağacının dalı Alaric'in göğsüne saplanırken gözlerimi başka yöne çevirdim.

Alaric'in ağzından boğuk bir inleme çıktı, platformun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve tahtın önünde yere düştü. Döndüğünde bembeyaz olmuş yüzü, içinde saklandığım ızgaraya doğru döndü. Maviden, normal yeşil rengine dönen gözlerinde beni tanıdığına dair bir ışıltı belirdi. Beni ötedeki gölgelerle örtülü bir şekilde görüyordu.

Ağzının kenarından kan damlıyordu.

Kalabalığın attığı çığlıklar ve çınlayan çanlar, çiçek yapraklarından yapılmış elbisesinin içinde ihtişamlı görünen Galiena'nın gelişini duyururken, ürpertici bir sessizliğe dönüştü. Alaric'in bedenini minik ayakkabılarının ucuyla dürttü ve çenesini kavramak için öne eğildi. "Bir zamanlar seni asla affetmeyeceğime dair yemin ettim. Ve sen de asla özür dilemeyeceğine dair yemin ettin. Yeminini şimdi bozmak ister misin? En azından *özür diler* misin, majesteleri?" Alaric'in başını aşağı yukarı hareket etmeye zorladıktan sonra onu yeniden yere bıraktı. Alaric'in boğazından bir hırıltı çıktığını duydum ve sonra sessizlik geldi.

Alaric ölmüştü. Ve Galiena buradaydı.

Eyleme geçme zamanı gelmişti. Hem Galiena hem de üvey annem platformun üzerinde kolay hedeflerdi ama Maxim ve Bayard'ın şok içinde olduklarını varsayıyordum. Onların hislerini hayal edebiliyordum. Hiçbir zaman Alaric gibi bir zalimin bu kadar kolay öldürülebileceğini düşünmemiştik.

Kendine ilk gelen Maxim oldu. Duvardaki bir panelin içinden dışarı çıktı, siyah ipekten oluşan belli belirsiz bir silüet gibiydi. Hiçbir ses çıkarmadan tetiği çekti.

Bir an sonra, Bayard da hızla harekete geçti. Galiena'ya nişan alırken, kafası karışmış bir kederle kükredi.

Ama Galiena çok hızlıydı. Aynı o gün babamın bahçesinde yaptığı gibi parmaklarını şaklattı. Birdenbire havada beliren silindir şeklinde iki cam kırığı, kendisine doğru gelen demir sürgülerle çarpışıp, onları rotalarından saptırdı. İlk sürgü -Maxim'inki- yolundan çıktı ve üvey annemin boynuna saplandı.

Çıglık atamayacak kadar şok içindeydim. Üvey annem sessizce yere düştü, boğazı yarılıp açılmıştı, ihtişamlı bir kolye gibi, yakut rengindeki kanı dökülüyordu. İşkencecim ölmüştü ama neden içimde bir zafer hissetmiyordum? Neden ani bir neşe dalgası ya da tatmin duygusu hissetmiyordum? Onun düşüşüne bakmakla o kadar meşguldüm ki *-hayır, bunun gerçek olması mümkün değil,* diye düşünüyordum- diğer sürgünün nereye gittiğini hemen göremedim.

Kuyruğu koparılmış bir farenin çıkaracağına benzer hafif bir inilti, odanın diğer tarafına, Maxim'in solmuş yüzünün olduğu noktaya bakmama neden oldu. Hâlâ ayakta duruyordu ama inanmaz bir şekilde midesine saplanmış olan demir sürgüye bakıyordu.

Hayır.

“Hayır!” diye bağırdı Bayard, düşmek üzere olan Maxim'i yakalamak için onun yanına koşarken. İkisi de yerdeydi, Bayard dostunun akan kanını durdurmaya çalışıyordu. *Benim aşkımın kanını.*

Onu seviyordum.

Ve onu affediyordum. Çok geçti. Hem de çok geç.

Periler Ülkesi'nde yürürken bileklerimize bağladığımız kırmızı ip misali, bizi birbirimize bağlayan büyümlü bir ip varmış gibi bileğimin görünmez bir şekilde çekiştirildiğini hissettim. Bu ipin bu kadar kısa süre içinde kopmasına izin vermeye dayanamazdım.

Kızartma tavası elimden kayıp geçidin zeminine çarptı ama çıkardığı tıkırtı, saray mensuplarının feryatlarından dolayı duyulamadı. Izgarayı ittiğimde, savrularak açıldı.

Galiena, şampanya kadehlerinin çınlamasına benzeyen sesiyle kahkaha attı. Havada parmaklarını döndürdüğünde, çok kısa süre önce üvey annemin başının üzerine yerleştirilmiş olan taç, süzülerek yükseldi ve Galiena'nın başının üzerine düştü. "Bir zamanlar," diye konuştu Galiena, birbirlerine tutunup sessizce ağlayan saray mensuplarına, "kralınız bana onun kraliçesi olacağıma dair söz verdi. Buna razı olabileceğim bir zaman oldu. Ama sonra beni küçümsediğinde, o -ve herhangi bir zaman bana yüksekte bakan herkes- ayakkabımın altında ezilmeden dinlenemeyeceğimi ya da huzur bulamayacağımı biliyordum. Ve şimdi borcu en sonunda ödendi ve benim de başımda Tanaquill'inkine denk bir taç var. Bundan sonra, insanlardan oluşan ordumu kız kardeşimin sarayının kapılarına dayandıracağım ve kız kardeşim de ayaklarımın dibinde kıvrandığında, en sonunda tatmin olacağım."

Galiena'nın yusufçuk kanatlarını zevkle çırpmasını beklerken, görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Ellerim boştu. Düşünmeden ellerimi önlüğümün cebine sokup, Myranda'nın bana verdiği cam ayakkabıyı kavradım. Bana, bunu ne zaman kullanacağımı anlayacağımı söylemişti.

Cam ayakkabıyı ızgaranın kenarına vurdum ve ayakkabı ellerimin arasında paramparça oldu. Elime en uzun, en öldürücü görünen parçayı aldım ve sürünerek fare deliğimden çıktım. Sessizce Galiena'nın arkasına sokuldum ve üzerimdeki elbisenin kirli kolunu, dirseğimden yukarı sıvadım.

Bir zamanlar parçalanmış kemiğin derimi deldiği eski yaramın izini takip ederek, camı izin üzerinde gezdirdim ve kanımın koyu kırmızı rengiyle kaplanmasını sağladım. Acıya alışkın olduğum için, buna tek bir ses çıkarmadan dayandım.

Üzerinden kırmızı kan damlayan cam parçasını başımın üzerine kaldırdım ve doğruca Galiena'nın sırtına, iki kanadının ortasına indirdim.

Galiena, acı ve şaşkınlıkla feryat ederken, dizlerinin üzerine çöktü. Etekleri etrafında açılıp genişlerken, o çığlıklar atarak küçülüyordu. Cam parçasını onun sırtına saplanmış bir şekilde bıraktım.

Galiena, fazlasıyla beyaz elleriyle cam parçasına ulaşmaya, çaresiz bir şekilde onu tutup çıkarmaya çalışırken, kaybettiği parmağı daha çok belli oluyordu. Ama camın olduğu yer, tam olarak perilerin kendilerini kaşımak için bile ulaşamadıkları noktadaydı. Garip bir şekilde, yardım almadan kendi elbise-lerinin düğmelerini bile açamayan soylu kadınlara benziyordu.

“Biraz yardıma mı ihtiyacın var?” dedim hırıltılı bir sesle, tahtın önüne adım atarken.

Benim geldiğimi görenler nefeslerini tuttular. Bazıları neşeyle bağırdılar. Ama buraya onlar için gelmemiştim. Bakışlarım, Bayard'ın kollarında sarsılan Maxim'e gitti.

Galiena, âdeta ben hanımının yemeğine zehir katmaya cüret etmiş pis bir hizmetçiymişim gibi korku ve tiksintiyle bana bakıyordu. “Sırtındaki diken çıkaracağım, Prenses Imelda.” Küçümseyerek ona doğru bakarken, gerçek ismini kullanmamdan dolayı sesimde yankılanan gücü hissediyordum. “Eğer bana altı iyilik yapacağının sözünü verirsen.” Elimle, hâlâ kanın serbestçe aktığı sağ kolumu kavramıştım. Ama acıyı hissetmiyordum. Sadece ateş gibi bir öfkenin akın ettiğini ve yaklaşan intikamı hissediyordum.

“Sana hiçbir şey vermeyeceğim,” dedi Galiena boğulur gibi. Ama bedenini ele geçirmekte olan cam ve kanın onu zayıflattığını görebiliyordum.

“O zaman öleceksin,” dedim sakince.

Üvey annemin evinde geçirdiğim yılların ardından, bekleme sanatı konusunda mükemmel bir hâle gelmiştim. Maalesef

ki Maxim'in çok fazla zamanı kalmamıştı. Eğer o yaşayacaksa, o iyiliklere *ihtiyacım* vardı. Ama ben rol yapmak konusunda da iyiydim. Ve şu anda Maxim'in hayatı, Galiena'nın ikna olmasına bağlıydı.

Peri, teklifimi daha iyi değerlendirdi. İyilikler mi yoksa ölüm mü? "Tamam, çıkar şunu," diye kükredi Galiena, "sana istediğin herhangi bir şeyi vereceğim!"

Hemen, kanatlarının arasındaki camı çıkarmak için eğildim. Nefes nefese bir hâlde, yüzüstü yere düştü. Kanatlarını acınası bir şekilde cıırttı.

"İstediğim ilk iyilik," dedim, kelimeler hızla ağzımdan çıkarken, "Maxim D'Arcy'nin yaralarını hemen ve tamamen iyileştirmen."

Büyünün demire işlemediğini net bir şekilde hatırlayan Bayard, Maxim'in karnındaki sürgüyü çıkarttı. Bunun onun iç organlarına verdiği zararı sadece hayal edebiliyordum ama yapılacak başka bir şey yoktu. Maxim perişan bir şekilde feryat etti. Neyse ki bu kısa sürdü. Sözüne bağlı olan Galiena dişlerini gıcırdatarak, dört parmaklı elini Maxim'in perişan olmuş bednine doğru uzattı.

Karın dokusu bir araya gelmeye başlayan Maxim çığlık atmayı bıraktı. Şaşkınlıkla az önce kanının fışkırdığı yere bakıyordu. Bayard'ın ağzından rahatlamış, nefessiz kalmış bir kahkaha çıktı. Maxim'i kendisine çekerek ona sarıldı.

Çaresizce rahatlarken, gözyaşlarıyla görüşüm buğulandı. Zamanımız olacaktı. Ona her şeyi söyleyecek şansım olacaktı. Düşmüş yıldızı bulduğunu, imkânsız olanı yaptığını, affedildiğini söyleme imkânım olacaktı. Bana verdiği sözleri memnuniyetle benim de ona vereceğimi görecekti. Af, insanların kazandığı bir şey değildi. Bu, diğer kişiyi kaybetmenin düşünebileceğiniz en korkunç alternatif olduğunda verdiğiniz bir hediye idi.

Galiena'nın keskin sesi, daldığım hayalleri paramparça etti. "Başka ne istiyorsun?"

Nefesimi verdim, asaletimi topladım ve çenemi havaya kaldırıp Galiena'ya döndüm. Ben bir prensesim. O, benim insafıma kalmıştı ve bugün bunlardan hiçbirini kabul etmeyecektim.

Şimdi, Galiena'dan veremeyeceğini bildiğim şeyler istemenin ve onun ne kadarının parçalara ayrılacağını görmenin zamanı gelmişti. Hepimizi kurtarmak için gerçeği söylemem gerekiyordu.

“İkinci isteğim,” dedim Galiena'ya, kan parmaklarımdan aşağı akarken ellerim titreyerek, “kestane ağacının yanındaki mezarından annemi kaldırman.”

Galiena şaşırmış gibi görünüyordu ama istekliydi. Kollarını zarif bir şekilde sallayıp, “Dileğin benim için bir...” dedi. Sonra, acıyla nefessiz kalarak, kendi cümlesini yarıda kesti. “Hayır.”

“Evet,” dedim. “Annemi yeniden hayata döndür. Tozlardan onun kemiklerini oluştur, onun tenini, kanını ve atan kalbini onar ve onu, o bahçedeki mezarından dirilt.”

Galiena'nın ağzından tiz bir çığlık çıktı. “Ama bunu yapamayacağımı *biliyorsun!*” Çaresizce, elinin üzerinde örümcek ağı gibi belirmeye başlayan çatlaklara bakıyordu. Çıkan ses, ılık suyun içine düşen buzun çıkardığı çatlama sesine benziyordu.

Gülümsedim. “Hayır, bunu yapamazsın. Çünkü o, ölü değil.”

Saray mensupları yavaşça ayağa kalkıyordu. Ağlamaklı haykırıışları sessizleşmişti. Kafaları karışmış, meraklı ve büyülenmiş bir şekilde açlıkla yüzüme bakıyorlardı.

Yürüyerek Galiena'ya biraz daha yaklaştım. “Bir sonraki isteğim: Bana prensle tanıştığım baloda giydiğim peygamber çiçeği mavisi elbiseyi ver.”

“Prensle baloda tanışmadın!” diye hırladı Galiena. “Seni kötü niyetli cadaloz, sen...”

Elleri paramparça olmaya başlamıştı, çınlayan camlardan oluşan bir şelale, hızla bir araya gelerek yerde bir birikinti oluşturuyordu.

Hafifçe güldüm. “Benim için yarattığın at arabasını bana yeniden ver. Farclerimi yeniden uşaklara döndür.”

“Ben...” dedi Galiena nefes nefese. Çatlaklar yayılıyordu, artık çıplak omuzlarına ulaşmıştı. “Ben...”

Duraksadım, diğer tarafta duran Bayard’a bakıyordum. Beni hayranlıkla izliyordu. Ona annemden hiç bahsetmediğimi fark ettim. Gerçekleştirilmesi imkânsız başka bir istek arıyordum ve sonra Maxim’in bana tavan arasında sadece birkaç gün önce söylediği şeyi hatırladım. *Bana bu krallığı gerçekten yönetmek isteyen bir D’Harcourt varisi bul... ve ben de sana bir iğne deliğinden geçebilecek bir kısırak göstereyim.*

Eğer yalanlarımı ortaya çıkaracaksam, belki kendisine söylediği yalanların farkına varması konusunda Bayard’a da yardım edebilirdim.

İnleyen, çaresiz bir şekilde omuzlarının parçalanmasını ve çatlakların boynuna doğru ilerlemesini izlerken artık beni zar zor dinleyen Galiena’ya baktım. Yumuşak bir şekilde ondan bir istekte bulundum: “Bize D’Harcourt soyundan, bu krallığı gerçekten yönetmek isteyen bir kral bul.”

Galiena’nın pembe gözleri Bayard’a döndü. Gözleri, belki de ona olacakları ertelemesi konusunda bir şans verdiğimi düşünerek, rahatlamayla açılmıştı. Ama Bayard’ın boş ifadeli yüzünü incelediğinde, istediğim şeyi bana veremeyeceğini fark etti.

Bayard yavaşça kaşlarını çattı ve onay almak için Maxim’e baktı. Maxim, isteksiz bir şekilde başıyla onayladı.

“Ah,” dedi Bayard basitçe. “Ah.”

Galiena, öfkeyle hıçkırdı. Cam çatlakları artık yüzünün derinliklerine inmişti. Yüzü, dağların arasındaki toprağı kesen bir vadi gibi görünüyordu.

Eğilerek, bir zamanlar onun kollarını oluşturan cam kırıklarının arasından onun hizasına indim. Galiena’yı, özrünü

isterken kendisine bakması için Alaric'i zorladığı gibi, bana bakmaya zorladım.

Bu sefer, Galiena'ya bir şans verdim.

“Bir zamanlar, kalbini kırma suçunu işlediği için Kral Alaric'i de krallığını da soyunu da asla affetmeyeceğine dair yemin ettin. Babalarının işlediği günahlar için, D'Harcourtlerden sonsuza kadar intikam alacağına dair yemin ettin.”

Kalabalığa doğru baktım. Bakışlarım önce Maxim, sonra girişi koruyan Trude üzerinde gezindi ve en sonunda ortadaki ara yolun ortasında duran üvey kız kardeşlerimin üzerinde durdu. İkisi de ocak demirlerini gevşek bir şekilde ellerinde tutuyorlardı. Amalia, âdeta onun desteği olmazsa bayılacakmış gibi Freida'ya yaslanmıştı. Freida, onları izlediğimi gördü ve cesaret verici bir şekilde bana doğru başını salladı.

Onların hayatımı kâbusa çevirdikleri bir zaman vardı. Şimdi, benim için her şeylerini riske atmışlardı. Çocukluklarından, annelerinin gölgesinde babamın kapı eşiğine gelmelerinden bu yana, ilk defa gerçek anlamda kalbimi onlara açmıştım.

“Böylesi bir nefreti hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim,” dedim Galiena'ya. “Asla affetmemeye yemin etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.” Bakışlarımı üvey kız kardeşlerimden -hayır, *kız kardeşlerimden*- çektim. “Ama şimdi affetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyorum ve bu, çok daha tercih edilebilir bir şey. Prenses Imelda, istediğim son iyilik bu: Senden, sana yaptığı hatalardan dolayı Kral Alaric'i affetmeni ve onun soyunu yok etme arayışından vazgeçmeni istiyorum.”

Galiena'nın dişleri duyulur bir şekilde takırdıyordu. “Ben bir *yemin* ettim...” diye homurdandı.

“*Yeminini boz,*” dedim ona. “Ya da kendini boz.”

Aniden Galiena'nın yüzünde bir dinginlik belirdi. “Hayır,” dedi. “Hayır. Asla affetmeyeceğim.”

Ve böylece paramparça oldu.

Yüzü kendi içine doğru çöktü ve bedeninin geri kalanını da yanında götürdü, camdan bir gökkuşağı oluşturarak, parıltıyan tozlar gibi yere saçıldı. Hepsiyle birlikte, bir zamanlar bir peri olan camdan geriye sadece küçük bir yığın kalmıştı.

@ayisigikitap

YİRMİ DÖRT

Zita bana, dışarıdaki büyülenmiş askerlerden oluşan orduyu Zeynenin, şaşırtıcı bir şekilde çok fazla zor olmadığını söyledi. Saraydaki hizmetliler çeşitli alanlarda çok iyi -en azından anlamsız bir savaşta ölmeye giden askerler olarak tasarlanmış, yeni askere alınmış genç erkeklerden oluşan bir alaydan daha iyi- eğitilmişlerdi ve derme çatma silahlarını beceriyle kullanıyorlardı.

Galiena parçalara ayrılıp dağıldığında, askerler ve hizmetliler Galiena'dan kurtulmuş oldukları için çok sevinçli bir hâlde, birbirlerini kucaklıyorlardı. Ve eğer Alaric'in de öldüğüne dair bir şüpheleri varsa, bu da keyiflerine katkıda bulunuyordu ama bundan bahsetmeyecek kadar düşünceliydiler.

Zita, baskı makinesinin depolandığı yere kadar bana eşlik edecek kadar nazik davrandı. Orada, benim ölümümün ilan edilmesi için gerekli blokları düzenlemek için beraber çalıştık. Kelimeleri bir parşömenin üzerine bastık. Bu parşömeni Bayard'a verdim. Maxim, ona neyin nereye gitmesi gerektiğine dair talimatlar verirken, Bayard, babasının mektuplarını ve defterlerini düzenlemekle uğraşıyordu. Bir köşede olan Trude, herkes için çay demliyordu.

İlanı, tokat gibi bir ses çıkararak parlak masanın üzerine vurdum ve Bayard'ın önüne ittim. "Aynı babanın peri karşıtı propagandalarını dağıttığı gibi, bunu insanlara dağıtabilirsin,"

dedim ona ciddi bir sesle. “Ve saygılı bir yas tutma sürecinin ardından, daha en başından olması gerektiği gibi Trude ile evlenebilirsiniz.”

Bayard’ın gri gözleriyle parşömeni inceledi. Eline tüy bir kalem alıp, mürekkebe batırdı. “Bu çok akıllıca bir fikir, Ell,” dedi parşömenin üst kısmına bir şeyler karalarken. “Ama küçük bir değişiklik yapmayı önerebilir miyim?”

Parşömeni bana geri verdi. Bu, Veliaht Prens Bayard’ın ölümünü bildiriyordu.

Şaşkınlık içinde ona baktım. “Bu ne?”

Bayard hafifçe güldü ve elimi tuttu. Trude yavaşça yanımıza yanaştı ve omuzlarımı sıktı. “Ell,” dedi Bayard, “ben kral olmak istemiyorum. Ve bununla yüzleşelim; olsaydım da berbat olurdum. Bu odada kral olmak için gerekli yeteneklere sahip sadece bir kişi var.”

Bakışlarım, düşünceli bir şekilde çayından uzun bir yudum alan Maxim’e kaydı. “Max mi?” diye tahminde bulundum.

Bayard homurdandı. “Pek sayılmaz. O fazla kötü.”

Maxim, buna karşı çıkacak bir ses çıkarmadı.

Ellerimi dudaklarına götürürken, Bayard’ın yüzünde o eski, çocuksu gülümseme yeniden belirdi. “Sen, sevgili eşim, kraliçe olmalısın. Bizim halkımızı anlıyorsun. Onları önemsiyorsun. Ve daha da önemlisi, onların hayatlarını daha iyi bir hâle getirmek için yapman gerekenleri yapmak için gerçekten istekli olacaksın. Dün, sorunlarımızı başka hiç kimsenin çözemeyeceği şekilde çözdün. Senden başka hiç kimse, bu krallığı ileri götürecek şekilde yönetmeyi hak etmiyor. Ayrıca!” Kitap rafları arasına asılmış olan portreyi işaret etti. Bu, benim tahtta oturduğum, onunla birlikte portremizin tamamlanmış hâliydi. “Sen artık bir D’Harcourt’sun.”

İnanılmaz derecede sevilebilir ama o kadar da sevilmeyen kocamın yüzüne bakarken, iç geçirdim. “Ama sen nereye gideceksin?” diye sordum ciddi bir ses tonuyla. Birlikte olmak için

yaratılmış olmadığımızı bilmeme rağmen, onu çok özleyecektim.

“Her yere,” diye cevap verdi Bayard.

“Ve ben de onunla gideceğim,” dedi Trude yüksek sesle, onun koluna girerken. “Her şeyi göreceğiz. Kuzeydeki ejderha terbiyecilerini göreceğiz. Frinlay’daki büyük çağlayanları. Pim’in geveze ölüm perisini görmek için bir bilet alacağız. Hatta belki de çok uzaklardaki bir terziden ders bile alırım.”

Kalbim aynı anda hem ağrıyor hem de mutluluk duyuyordu. Bayard en sonunda babasının beklentilerinden kurtulacaktı. Trude, her zaman hayal ettiği tüm yaşamları yaşayacaktı. Ve ben de burada kalabilecek ve en sonunda bir yuvaya sahip olabilecektim. Ama bunun karşılığında ise... ikisini de kaybetmek zorunda kalacaktım.

“Tabii ki buradaki trajedi...” dedi Maxim, sesi kısıktı ama gizlediği duygularıyla yüklüydü. “...geri dönemeyecek olman. Madenî paraların üzerinde yüzün var, Bayard. Eğer geri dönersen, insanlar senin ölmediğini fark edeceklerdir.” Rahatsız olmuş bir şekilde gözlerinin altını sildi ama sonra itiraf etti: “Hayatlarımızda sizin yokluğunuz ölçülemeyecek kadar büyük olacak.”

“Bundan bu kadar emin olmayın,” dedi genizden gelen bir ses.

Başımı çevirdiğimde, peri Myranda’nın kapının eşiğinde durduğunu gördüm. Galiena’nın intikam arayışı sona erdiği ve perilerin kraliyete girme yasağı artık olmadığı için, Myranda çağırılmadan bile gelebilmişti.

“Çok iyi iş çıkardınız, tatlı insanlarım,” dedi muhteşem kollarını bize doğru uzatarak. “Sizin cesaretiniz ve dürüstlüğünüz krallığınızı kurtardı ve Tanaquill’in tahtını garanti altına aldı.”

Zihnimin gerilerinde bir yerde bir şeyler kaşınıyordu. Sanırım bu, Maxim’i de rahatsız ediyordu çünkü Myranda ile konuşmadan önce gözlerime baktı. “Henüz kendisiyle tanışma

şerefine erişmemiş olsak da Tanaquill'e büyük bir iyilik yapmışız gibi görünüyor."

Myranda sivri dişleriyle bize kurnaz bir şekilde gülümsedi. "Onun minnettar olduğundan eminim."

"Emin misin?" diye sordum başımı bir yana eğerek. Periler Ülkesi'nde kurbağa-perinin bana karşı kullandığı kesin ifadeleri düşündüm. Galiena'nın kendisini sahte bir isimle bize nasıl tanıttığını.

Fazlasıyla eğilerek reverans yaptım. "Majestelerine hizmet etmek bir onur."

Myranda, boğazından gelen sıcak bir kahkaha attı ve karlı gibi görünen kıyafeti eridi; onun yerini bedeninin üzerinden ısıtılmış bal mumu gibi akan, parlak altın akıntıları aldı. Yüzü gerçek şeklinde kalmaya devam etti ama artık saçları muhteşem bir oniks rengindeydi. Kral kelebeğinin turuncu ve siyah rengindeki kanatları onu tamamlıyordu. "Sen ne kadar akıllı bir şeysin!" dedi bana. "Kavrayışı güçlü insanları çok seviyorum."

Bayard'ın ağzı açık kalmıştı. "Sen perilerin kraliçesin."

Tanaquill, yüzü parlayarak Bayard'a bakıyordu. "Öyleyim. Şimdi hatırla, benim hakkımda çok merhametsizce düşünmeyeceğine söz vermiştin, küçük prens. Sözlerini tutmalısın. Ben kendi incelikli tarzımda yardım ettim. Açıgözlü kız kardeşimle doğrudan savaşmak tercih ettiğim hamle olmasa da."

Maxim kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, kesinlikle yardım ettin. Ama Kral Alaric'i kurtarmak için çok geç olana kadar değil."

Tanaquill, onun ima ettiği suçlamadan gamsızca etkilenmemişti. "Alaric'i seviyor muydum? Onun benim türümün krallık sınırlarından içeri girmesini yasaklaması belki de tahtıma karşı Imelda'nın komplosu kadar büyük bir tehdit değildi ama o yine de benim tatlı küçük perilerimi toza döndüren vahşi bir zalimdi. Benim sevgili halkım olan küçük perilere kötü davrandı. Aynı zamanda, hayranlık duymak için büyük bir sebebim olan

oğluna karşı da zalimdi.” Bayard’ın yüzü kızardı. Babasının yasını tutmak konusundaki evlatlık görevini yerine getirmek ile artık Tanaquill’in Alaric’e karşı yaptığı tüm suçlamaların doğru olduğunu derinden anlamak arasında kalmıştı.

“İtiraf edeceğim,” diyerek sözlerini sonlandırdı Tanaquill, “birinin kralın satranç taşını tahtanın üzerinden temizlemesi fikrinden de rahatsız olmadım.”

Çoğunlukla iyiliksever olmasına rağmen, bizim Tanaquill’in çıkarlarına uygun olacak şekilde kullanılmış olduğumuzu görmek, gururumu biraz zedelemişti. Ama sonuç olarak, ben de Alaric’i sevmiyordum ve bunun için çok fazla üzülemeyecektim. O, açık bir şekilde bu büyüğü hükümdara karşı kavga çıkarmanın ne kadar akıllıca olduğunu tartarken, Maxim’in hızla hareket eden bakışlarının ardında onun da benzer bir mücadele vermesini izledim. Sonunda o da bunu yapmamaya karar verip başını ona doğru saygıyla eğdi. “O zaman umarım yeni rejimimizle birlikte, sizinle ve Periler Ülkesi ile kalıcı bir barış kurabiliriz.”

Kraliçe Tanaquill, hepimize parlayan bir gülümsemeyle baktı. “Ben de bunu istiyorum. Ama bugün burada olmamın nedeni bu değil. Nazik olanların nezaketine karşılık vermek için buradayım.” Bayard’ın mükemmel yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. “Kendine hiç benzemeyen bir şekilde görünmeye ne dersin, sevgili prens?” diye sordu ona.

Bayard’ın gülüşü şaşkın ama keyifliydi. “Korkarım aradaki farkı anlayamam!”

Tanaquill bir an bile duraksamadan, Bayard’ın yüzüne doğru üfledi. Bir dizi kar tanesi Bayard’ın yüzünün üzerine düşüp, yüz hatlarını belirsizleştirdi. Kar taneleri eriyip gittiğinde, Bayard’ın çok iyi tanıdığım kaşları ve eğimli burnu gitmiş; onun yerine çilli, bronz bir yüz gelmişti. Bayard onaylamamız için heyecanla bize bakıyordu. Trude elleriyle ağzını kapattı, açık bir şekilde kendi fikrini söylemeden önce, Bayard’ın

görünüştündeki değişiklikten memnun olup olmadığını görmeyi bekliyordu. Maxim ile ben, konuşamayacak bir hâlde, ağzımız açık ona bakıyorduk.

Bayard'ın artık iki gri gözü yoktu, bunun yerine aynı annesi gibi birbirinden farklı renkte irisleri vardı. Bir gözü koyu kahverengi, neredeyse siyahtı ve diğeri ise maviydi. Saçları, aynı kız kardeşinin canlı rengi gibi, daha önce olduğundan daha kızıldı. Ve burnu, perilerinkilere benzeyen tatlı, küt bir burun hâlini almıştı. En yakındaki aynada kendisine bakmak için hızla etrafında döndü.

Neşeyle çığlık attı. “Bu ben miyim? Annemin mavi gözü bende! Ve Maxim'in siyah gözü! Bende... Bende Ell'in burnu var! Ablamın saçları! Sanırım çiller de bana kendime ait bir şey veriyor.”

Trude yüksek sesle neşeli bir kahkaha attı. Bayard'ın yanğını sevgiyle öptü. “Ve bu çiller o kadar güzel ki...”

Bayard, Trude'un ellerini sıktı ve sonra yüzü parlayarak Tanaquill'e baktı. “Yüzümde tüm arkadaşlarımdın her zaman tanıyabileceğim parçalarını taşıyorum.”

Tanaquill anlayışla başıyla onayladı. “Artık seyahatlerin sırasında sevdiklerini üzerinde taşıyacaksın ve ara sıra keşfedilme korkusu olmadan onları ziyaret edebileceksin.

Belki bu uygun bir davranış değildi ama hissettiği mutluluğa yenik düşen Bayard hızla gidip peri kraliçesine sarıldı. Tanaquill de bunu takdirle karşılamış gibi görünüyordu.

Bayard ve Trude, uzun süre geçmeden, bilinmeyen dünyalara gitmek için gecenin perdesi altında bir gemiye bindiler. Sarayın kontrolünü yeniden elimize aldıktan sonra, Alaric'in ölümünü duyururken, Maxim halk için bastırılıp onlara dağıtılmak üzere, vefat eden prensin pek çok erdemini anlatan

güzel bir mersiye hazırladı. Ve babasının ölüm ilanının aksine, Bayard'ımızı öven kelimelerden tek biri bile yalan değildi.

Ben kendi süitime geri dönmüştüm, sahte bir duldum ama yine de bir duldum. Boş bir odadaki sandığa gittim ve Zita'nın ihtiyacım olmayacağını düşündüğü yas kıyafetlerini çıkardım. O anda babama karşı hüznü bir yakınlık hissetmiştim.

Bayard'ın öldüğünü ve son D'Harcourt olarak benim bu yerde taç takacağımı duyurduğumuzda, her zaman olduğu gibi uysal ve yumuşak başlı olan saray mensupları hiçbir karmaşa çıkarmadılar. Geçmişte de hiçbir zaman tartışmayı seven kişiler olmamışlardı. Ama Tanaquill'in Bayard'a son hediyesinde, onun aramızdan ayrılmasının detaylarını kolaylaştırmak ve sorunsuz bir şekilde yoluna gitmesini sağlamak için saray mensuplarını ikna etmek adına biraz büyü olup olmadığını merak etmiyor değildim. Saray mensupları kesinlikle onun savaş sırasında ölmediğini biliyorlardı ama hiçbiri bu haberin halk arasında yayılmasına istekli görünmüyordu. Bayard yeni hayatına, gerçekten onu geri tutacak hiçbir şey olmadan başlayacaktı.

Üzerimde siyah ipekten ve eteklerinin ucunda kuzgun tüyleri olan elbisemle, kralın -*öhö öhö*- kraliçenin çalışma odasında sağ kolum olan adamla buluştum. Onunla birlikte yapmak istediğim planlarım vardı.

Çıraklık fermanımı tarif ederken, göğsüm heyecanlı fikirlerin sıcaklığıyla tutuşuyordu. Fermanla, soylu doğan her ergenin halktan bir esnafın yanında çıraklık yapmasını ve sadece günlük dürüst çalışmanın ne olduğunu öğrenmelerini değil, aynı zamanda ilk elden sıradan insanların nasıl yaşadıklarını keşfetmeleri emredilecekti. Paylaşılan bu deneyimin, aristokratlar ve sıradan halk arasında daha büyük bir anlayış ve sempati yaratacağını umuyordum. Tabii ki soyluların çocuklarıyla ilgilenen esnaflara cömertçe ödemeler yapacaktık. İlk başta bunların bir avuç insan olacağını ve adil bir şekilde tazmin edilmelerinin fazlasıyla gerekli olduğunu düşünüyordum.

Alaric'in yıllardır istiflediği altınlarla köy ekonomilerimizi de doyuracaktık. Umuyordum ki birkaç yılın ardından, soylular da öğrenme, büyüme ve faydalı olma fırsatını benimseyeceklerdi. Maxim'in demirciliğe olan sevgisini -bunun ona kimse-nin sahip olmadığı bir sezgi verdiğini- ve Trude'un ilk mendili işlediğinde nasıl neşçyle parladığını düşündüm. Soylular bundan sonra, halkın katılım yapmasını zaten olması gereken bir şeymiş gibi görmeycek, bencillik ve hâlsizlik içinde boş boş vakit geçirmek yerine onlar da krallığa bir şeyler vereceklerdi. Artık sıradan insanların ne vermesi gerektiği konusunda kafası karışmış Bernadineler olmayacaktı. Bunun yerine, sınıf önemli olmaksızın, toplumumuz birbirine bağlı olacaktı.

Ve aynı zamanda, Rowan gibi topluluk liderlerinin, köy ağalarının ve diğer türlü düşük sınıftan olan insanların, bana tavsiye vermeleri ve yasama kararları verirken bize rehberlik etmeleri için, siyaset dünyasına katılmalarını memnuniyetle karşılayacaktım. Ben, bir köylüye daha önceki hiçbir kraliçemizin olmadığı kadar yakın olabilirdim ama ben yaşanan her bir deneyime karşılık veremezdim. Odada daha fazla konuşan sese ihtiyacımız vardı. Soylularla halk arasında bir köprü kuracak ve bunun sonucunda tüm krallığı güçlendirecektik.

Planlama yapmanın, hayal kurmaktan çok da farklı olmadığını fark etmiştim. Sadece daha somuttu.

Maxim tüy kalemi eline aldı ve elleri bileklerine kadar mürekkep lekeleriyle dolana kadar, fikirlerimi kâğıda not aldı. Bugün ellerinde eldiven yoktu ama kurt kafası başlıklı bastonu masaya yaslı duruyordu. Bayard hâlâ buradaymış gibi bastonunu yanında taşıyordu. "Ordu ne olacak?" diye sordu bana.

"Perilere karşı savaş için orduya alınmış olanları serbest bırakacağız, ordu küçüldüğü için vergileri büyük oranda düşüreceğiz ve Kraliçe Tanaquill ile gerçek bir anlaşma imzalayacağız. İnsanların onlarla nasıl adil bir şekilde muhatap olacakları konusunda kendilerini eğitebilmesi için, bundan sonra dağıtılacak

tüm broşürlerde periler hakkındaki gerçekleri yayacağız. Hiç kimsenin, şartlarını tamamen anlamadan bir anlaşma yapması gerekmeyecek. Kimse Holbein'den kaçmanın yolunu aramak zorunda kalmayacak. Eğer onları gücendirmezsek, biz de onlarla yan yana barış içinde yaşayabiliriz.”

“Ve,” diye ekledi Maxim bir not alırken, “diğer büyülü yaratıklar da periler ile birlikte yeniden Holbein’e yerleşecekler.”

“Ayrıca,” dedim heyecanla, daha hızlı konuşuyordum, “artık daha fazla askere alım olmayacak. Eğer nedenlerimiz gönüllülere ilham vermek için yeterli değilse, o zaman zaten o savaşa girmemiz gerekmemeli.”

Maxim mürekkep lekeli elini elime doğru uzattı. Onun elimi tutmasına izin verirken, parmaklarımız birbirine değdiğinde alevlenen sıcaklığın değerini biliyordum. Aramızda olan şey bir saman alevi değildi. Karanlık çöktüğünde ve gece soğukken dönebileceğiniz sıcak, çatırdayan bir şömineydi.

“Seni seviyorum,” dedi Maxim, bakışları aramızda duran plan listemizin üzerindeydi. “Bana hislerimizin karşılıklı olduğunu söylemek zorunda değilsin. Tabii ki bir gün karşılık vereceğini umuyorum ama acele etmemize gerek yok.” Hipnotize edici bakışlarını bana doğru kaldırdı. “Senin teknik olarak hâlâ dostumla evli olduğunu biliyorum...”

Onun elini daha sıkı tuttum. “Kalbimde evli değilim.”

Maxim’in yüzündeki kurt gibi gülümseme genişledi. Artık benim için tehditkâr değildi ama hâlâ keskindi. Bunun hiçbir zaman değişmeyeceğini düşünüyordum. Ya da değişmesini de istemiyordum. Maxim hakkındaki ilk değerlendirmem doğruydı: Max bazen yırtıcı bir çimdikten başka bir şeye benzemiyordu. Ama bazen nazik bir çimdik, etrafınızdaki güzel şeylerin bir hayal olmadığını kendinize hatırlatmanız için tam da gerekli olan şeydi.

“O zaman sana yeminimi etmeme izin ver,” diye mırıldandı. “Bugünden sonsuza kadar, sana karşı dürüst olacağıma

yemin ederim. Sana saygı duyacağıma ve elimden gelen en iyi şekilde seni koruyacağıma yemin ederim. Sana hiçbir zaman acı çekmeyeceğine dair yemin edemem ama hiçbir zaman kalbini kırmayacağıma yemin edebilirim. Mükemmel bir aziz olmasam da, senin için daha iyi bir adam olacağıma dair yemin ederim.”

Utandırıcı derecede kayıtsız bir kahkaha atarken, parmaklarımla onun yanağını okşuyordum. “Ben de mükemmel bir aziz değilim.”

“Ah güzel,” dedi Maxim gülerek, tam de yeniden fazlasıyla ciddileşmeden önce. “Son olarak, seni anlamlı bir şekilde seveceğime yemin ederim. Tesadüfen değil. Ölene kadar her gün.”

Yüzünü yüzüme doğru çekip, onu yavaşça, uzun uzun öptüm. “Ben de sevgine ve ilgine karşılık vereceğime yemin ederim. Sana sadık kalacağıma yemin ederim. Bunu hak ettiğin zamanlarda seninle acımasızca dalga geçeceğime ve başının etini yiyeceğime yemin ederim. Seninle birlikte etrafımızdaki dünyayı iyileştirmek için birlikte çalışacağıma yemin ederim. Ve seni terk edip, amaçsızca gezinmeyeceğime yemin ederim. Hiçbir zaman beni yakalamak için yere zift dökmek zorunda kalmayacaksın. Hiçbir zaman kaçmayacağıma yemin ederim.”

“Bu, kulağa...” dedi Maxim, elini saçlarımdan arasından geçirip, muhtemelen buklelerimden bazılarını siyaha boyarken, “...çok adil bir anlaşma gibi geliyor.”

“Beğenmene sevindim, hain danışman,” dedim, koltuğumdan kalkıp, kucağına oturduktan sonra miskin bir şekilde kollarımı boynuna dolarken.

Maxim başını arkaya attı ve güldü, belimi daha sıkı kavradı. “Ben de *senden* hoşlanıyorum, yardımsever zorba.” Kolumu kaldırıp dudaklarına götürdü. Bir kez daha iyileşmiş olan yaramın üzerini nazikçe öptü.

Ona doğru burnumu kırıştırdım. Yanaklarım kızarmıştı ama bunu saklamaya zahmet etmedim. Artık hiçbir şey saklamayacaktım.

Maxim ile aramızda olan şey, eski hayallerime hiç benze-miyordu. Bu, bir fantezi değildi. Bu, sağlamdı, gerçek hayattı. Tavan arasında kendi kendime vals yaparken ya da eski mutfak-ğımın penceresinden dışarı bakarken, böyle bir şeyi hayal bile etmezdim. Hayır, bu gerçeklik aslında benim umutlarımın da ötesine geçiyor, en büyük hayalperestlerin bile hayal gücü konu-sunda başarısız olabileceğini kanıtlıyordu.

Resmî taç giyme törenimin gerçekleşmesinden önce, saygılı bir zamanın geçmesini bekledik. Zaman geldiğinde, kız kardeşle-rim eğer onları göndermeseydim düğünümünden önce yapabile-cekleri gibi benimle taht odasının kapısında buluştular. Saç-larımı nasıl karıştırdıklarının hiç farkında olmayan Amalia ve Freida, beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı kucakladılar.

Bunu umursamadım.

Son zamanlarda, karakterlerine hiç uygun olmayan bir şe-kilde sessiz ve düşünceliydiler. Onun merhametli bir kadın ol-madığını bilseler bile, annelerinin ölümü onlar için zor olmuş-tu. Ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Bunu itiraf etmek zordu ama üvey annemin ölümü benim için de zor olmuştu. Onu mağlup ettiğimde hissedeceğimi düşündüğüm tatmini, aklanmayı hissetmemiştim. Gerçek bundan daha karmakarı-şıktı. Onu hâlâ affetmemiştim ve belki de hiçbir zaman affet-meyecektim ama zafer kazanmış gibi de hissetmiyordum.

“Ell,” dedi Freida, yanağım onun nemli yanağına yaslıyken. “Seninle çok gurur duyuyoruz.”

“Gerçekten, cidden,” diye cıvıladı Amalia. Burnunu çeke-rek gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. “Ve yemin ederim, bunun nedeni yeni kraliçemizden bir şeyler almak istememiz değil.”

“Özel olarak kuşkulu bir inkâr,” diye dalga geçtim, oyuncu bir şekilde Amalia’nın buklelerinden birini çekerek.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi Freida geri çekilirken. Normalde görüldüğünden farklı görünüyordu. Amalia’nın en sevdiği rengin hâlâ parlak pembe olması gibi, onun üzerinde de hâlâ cırtlak yeşil bir elbise vardı. Ama daha önce olduğundan daha istikrarlı, daha sakin görünüyordu. Yeni dinginliği, damarlarındaki kanda akıp, duruşunu etkiliyordu. “O periyi düşünmeden edemiyoruz.”

“Galiena’yı mı?” diye sordum.

“Evet,” diye onayladı Amalia sessizce, gözlerime bakmak yerine, elbisesinin koluyla oynuyordu.

“O, kralı affetmedi,” dedi Freida. Yanağının içini çiğniyor-muş gibi görünüyordu. “Ve gerçekten onu suçlamıyorum. Peri korkunç şeyler yaptı ama kral da başında ona korkunç şeyler yapmış.”

“Onu affetmemesi şaşırtıcı bir şey değil,” diye ekledi Amalia. Gözlerimin içine bakıyordu.

“Sanırım öyle,” diye kabullendim.

“Ama ben o kadar korkunç biri olmak istemiyorum,” dedi Freida sesi çatlayarak. “Hiçbir zaman birinin beni affetmek yerine paramparça olmayı tercih edeceği kadar kötü biri olmak istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum!” dedi Amalia, burun çekmesi artık gözyaşlarının ve sümüklerinin akmasını engelleyemiyordu.

Bu sefer, ben kız kardeşlerimi kendime çekerek onlara sarıldım.

İlişkimizi onarmak için çaba göstermemiz gerektiğini biliyordum ama kollarımı sıvayıp, bu zor iş için çalışmaya istekliydim. Ve ilk defa, onların da hazır olduğuna inanıyordum.

Ben taht odasına girerken, trompetler çalmaya başladı. Saray mensupları eğilerek ve reverans yaparak selam verirlerken sayısız ipeğin mermerin üzerinde sürünürken çıkardığı hışırtı duyuldu. Kız kardeşlerim yol boyunca arkamda yavaşça hareket ediyor, uzun, siyah elbisemin kuyruğunu tutuyorlardı.

Odanın ucunda, altın tahtın yanında, canlı siyah takım elbisesinin ve parlayan apoletlerinin içinde olan Maxim duruyordu. Yüzündeki sırtıştan anladığım kadarıyla, tacı onun yerine benim takacak olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Tahtın diğer kolunun yanında, çini mavisi elbisesi ve simsiyah saçlarının üzerindeki mavi başlığıyla Zita duruyordu. Benim çok zeki, sert, *hiçbir zaman nazik olmayan*, General D'Chambermaid'im.

Zamanı geldiğinde, üzerinde zambak olan tacı başımın üzerine yerleştirdim. Odadakiler sevinçle bağırdı ve kapının önünde toplanmış insanların da sevinçle bağırdıklarını umuyordum. Yaşadığım sürece onların yanında olacağımı ve onlara karşı nazik olacağımı bildiklerimi umuyordum.

Ağır altın taç başımla birleşip, neredeyse boynumu kaldırmayı zor bir hâle getirdiğinde, portrem için taktığım mücevherlerin oldukça kraliyet görünümlü ve taşınmasının çok daha kolay olduğunu fark ettim. Kraliyet mücevherlerinden ve taçlarından bazılarını satmayı ve bu parayı halka geri vermeyi gözden geçirmeliydim. Zaten bu ihtişama kimin ihtiyacı vardı ki? Saçıma bir taç yerine bir mendil takmak da benim için gayet uygundu.

Parlak gri, benekli bebeklerini doğurduğu için daha birkaç gün önce olduğundan çok daha zayıf olan Ermengarde, elbisesinin cebinden başını çıkardı ve burnunu parmağıma sürttü. Sarayı yeni bir kemirgen nesliyle doldurmama karşı çıkacak olan insanlar olacağından emindim ama sonuç olarak, hepimiz bir sarayın çok daha kötü şeylerle *doldurulabileceğini* biliyorduk.

Tahttan kalkıp, saray mensuplarıma seslendim: “Bugünden itibaren, Holbein Krallığı adaletsizliğe adaletle, yalanlara gerçekle ve merhamete merhametle karşılık veren bir krallık olsun. Üzerinden geçen herkesin ihtiyaçlarını önemseyen, merhametli ve bilge bir diyar yaratmak için benimle birlikte çalışın.”

Platformdan aşağı inip, hazineye doğru yürüdüm ve sonra da ön kapılara yöneldim. Freida ve Amalia, eteğime takılıp

düşmediğimden emin olmak için arkamdan geliyorlardı. Bu kadar abartılı ve uzun bir kumaşın içine sığacak ne kadar fazla altın olduğunu fark ettim. Neredeyse Bayard'ın parmaklıklarının üzerinden altınları fırlatmam için yanımda olmasını isteyecektim. Ancak vefat etmiş kocam, erkeğimi elimden çalan, muhteşem, benzersiz bir şekilde harika olan başnedimemle dünyayı gezmekten çok memnundu. Nitekim ben de onların benim yüzümden fazla erken dönmelerini istemiyordum.

Beşimiz de yeteri kadar fazlasını yaşamıştık: kötü üvey kız kardeşlerim, korkunç derecede küstah hizmetlim, artık sadece benim adıma hain olacak hain danışmanım ve ben. Bunu *biraz* gururla söyleseler de, hepsinin bana Yalancı Kraliçe Ellain dediğini duymuştum.

Ve bana verdikleri bu ünvanın doğruluğunu inkâr edemedim.

Ama bundan sonra dürüst olmak amaçındaydım. Ve kemirgenlerden, hainlerden ve sosyeteğe girmeye çalışanlardan oluşan saray mensuplarımla, bundan sonra sonsuza dek mutlu yaşamayı umuyordum.

SON

Burada oturup, ikinci kitabım için minnettarlık kelimelerini yazıyor olmak, neredeyse imkânsız bir görevi gerçekleştirmek gibi hissettiriyor. Geçen ay, ilk kitabım yayımlandı ve bugün içim, beni destekleyen ve bana destek vermek için ortaya çıkan her bir arkadaşımın ve aile üyemin anılarıyla dolu. Tanıdığınız herkese teşekkür etme ihtiyacı duyarken, nasıl bir isim listesi hazırlamaya başlayabilirsiniz ki?

Ama her zaman aileyle başlamak kolaydır. Annem, babam ve Kathy... Hiç kimse ailesini seçemez ama eğer ben seçebilseydim, her seferinde siz üçünüzü seçerdim.

Kız kardeşime özellikle teşekkür etmem gerekiyor. Bu sefer gerçekten kendini adadın, dostum. Senin kız kardeşin olduğum için son derece minnettarım ve bunun nedeni sadece her zaman benim arkamda olman değil. İnanılmaz derecede cömert bir ruhun var ve hem etrafındaki insanlara karşı olan düşünceliliğin hem de çalışmana gösterdiğin özen sayesinde, devamlı olarak dünyayı daha iyi hâle getiren türde bir insansın. Öğrencilerin çok şanslılar. Ki ben de öyleyim. (Ayrıca, haydi Bats!)

Laurel ve Tamara... İkinize de bu kitabın arkasında durduğunuz için teşekkür ederim. Birlikte yaptığımız şeyin hayata geçmesini görmek için çok heyecanlıyım.

Son kitabımı, kitap raflarına girmeden bir hafta önce baştan sona okuyan büyükannem... Bunun benim için ne kadar

anlamalı olduğunu söylemek imkânsız. Böylesi bir coşku ve nezaketle birlikte hayatımı nasıl yaşamak istediğim konusunda benim için bir modelsin.

Çıkan ilk romanımın kasırgası sırasında bana destek veren -ister kan bağıyla ister seçimle- tüm teyzelerim, halalarım, amcalarım, dayılarım ve kuzenlerim... Beni sizin gibi önemseyen bu kadar çok insan olduğu için çok mutluyum.

Muhteşem arkadaşlarım... Hepiniz, kendimi fazlasıyla görülmüş ve seviliyor gibi hissetmemi sağladınız. Birinizi unutma korkusuyla, hepinizin ismini bireysel olarak teker teker saymaya çalışmaktan nefret ediyorum ama siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Nazik notlar yazanlar, çiçek gönderenler. *Ophelia* için gerçekleştirilen kitap organizasyonlarına gelen herkes. (Elizabeth, Joanna, Emma, Kendall, Marielle, Alyssa, Abby, Kathryn, Jen, Kelly, Jessie, Dana, Genn, Troy ve Caroline kadar NYC'de, tüm gücüyle bir araya gelen Saga/S&S çalışanları...)

Bu kitabı bugünkü hâline getirmeme yardım eden Page Street YA'daki tüm ekip... Lauren Knowles, Meg Palmer, Emily Blount, Hayley Gundlach, Shannon Dolley, Jane Horovitz, Katie Boni, Mary Beth Garhart, Meg Baskis ve Rosie Stewart.

Ophelia ve elinizde tuttuğunuz bu kitap için tanıtıcı herkes kadar, bana benim bir şeyler başarmak üzerinde olduğumu söyleyen, kitabı erken okuyan okuyucular... Alex Brown, Leanne Schwartz, Rosiee Thor, M.K. Lobb, Jamie Pacton, Kamilah Cole, Zeba Shahnaz, Elle Tesch, Annemarie Pettinato ve Bridey Morris.

Stephen Sondheim ve Gail Carson tarafından yazılmış, Drew Barrymore ve Anne Hathaway tarafından canlandırılmış ve şarkıları Brandy ve Whitney Houston tarafından söylenmiş, bir çocukken kalbimi ele geçiren peri masallarına...

Külkedisi masallarının tüm yazarlarına ve bunu yaşayan tüm mazlumlara...

SOSYAL MEDYADA BİZİ TAKİP EDEBİLİRSİNİZ!

Anlatılacak bambaşka hikâyeler. ✨
* * vadedilen yepyeni dünyalar.

@artemismilenyum

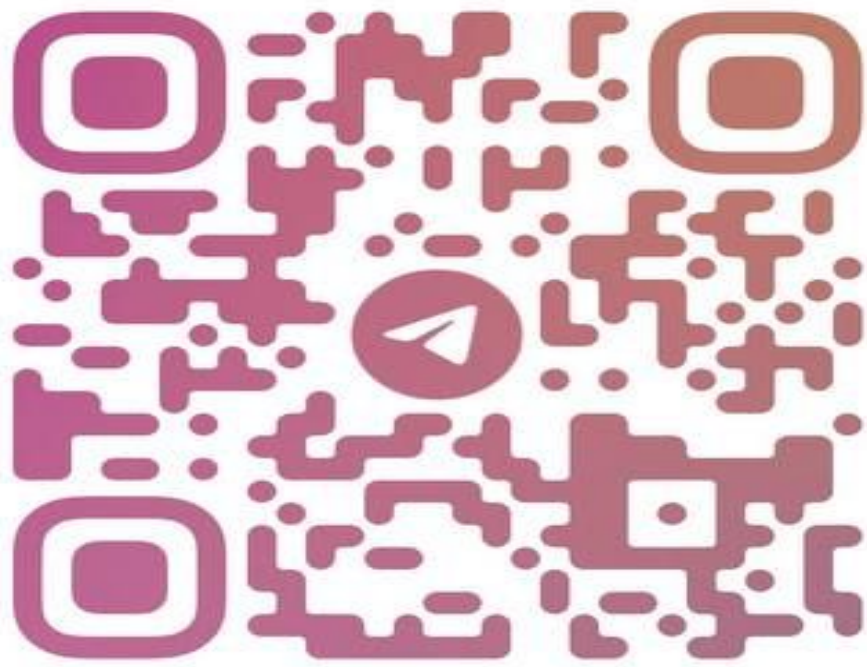
@artemismilenyum

@artemismilenyum

@AYISIGIKITAP